

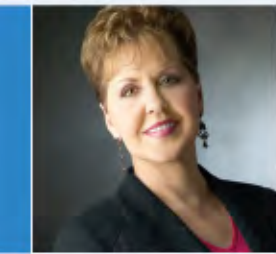
জয়াচ মায়াৰ

এক নিযুত গ্ৰন্থৰ শ্ৰেষ্ঠ বিক্ৰেতা

মনৰ

যুদ্ধক্ষেত্ৰ

আপোনাৰ মনৰ যুদ্ধ জয় কৰক



মনৰ
যুদ্ধক্ষেত্র

মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰ

আপোনাৰ মনৰ যুদ্ধ জয় কৰক

জয়চ মায়াৰ



JOYCE MEYER
MINISTRIES®

Nanakramguda, Hyderabad - 500 008

If you purchase this book without a cover you should be aware that this book may have been stolen property and reported as “unsold and destroyed” to the publisher. In such case neither the author nor the publisher has received any payment for this “stripped book.”

Unless otherwise indicated, all Scripture quotations are taken from *The Amplified Bible* (AMP). *The Amplified Bible, Old Testament*, copyright ©1965, 1987 by the Zondervan Corporation. *The Amplified New Testament*, copyright © 1954, 1958, 1987 by The Lockman Foundation. Used by permission.

Scripture quotations marked NKJV are taken from *The New King James Version* of the Bible. Copyright © 1979, 1980, 1982 by Thomas Nelson, Inc., Publishers. Used by permission.

Scripture quotations marked NKJV are taken from the *King James Version* of the Bible.

Copyright © 2012 by Joyce Meyer Ministries - Asia

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system, without the prior written permission of Joyce Meyer Ministries - Asia.

Joyce Meyer Ministries - Asia
Nanakramguda, Hyderabad - 500 008
Phone: +91-40-2300 6777
Website: www.jmmindia.org

Battlefield of the Mind - *Assamese*
Winning the Battle in Your Mind

Printed at:
Caxton Offset Pvt. Ltd.
Hyderabad-500 004

উৎসৰ্গ

মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰ, কিতাপখন মোৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ ডেভিদক উৎসৰ্গ কৰিবলৈ পাই, মোৰ ভাল লাগিছে।

মই জানো তোমাৰ ব্যক্তিত্ব বহুতো খিনি মোৰ দৰে সেয়ে তোমাৰ নিজৰ যুজ বাগৰ মানসিক পৰিধিৰ মাজত আছে। তুমি অবিৰাম গতিত বৃদ্ধি, পোৱা মই দেখিছো, মই জানো যে তুমি জয়ৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছা। আৰু সেয়া মনৰ নবীকৰণৰ পৰা হৈছে।

মই তোমাক ভালপাওঁ ডেভিদ আৰু মই তোমাৰ বাবে গৰ্বীত্ব। উৎসাহপূৰ্ণভাৱে তুমি কাম কৰি যোৱা!

সূচীপত্ৰ

প্ৰথম ভাগ: *মনৰ গুৰুত্বতা*

| | |
|--|----|
| পাতনি | 11 |
| 1. মন আমাৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰ | 15 |
| 2. অতি প্ৰয়োজনীয় বিষয় | 27 |
| 3. হাৰ নামানিব! | 33 |
| 4. অলপ অলপকৈ | 39 |
| 5. নিশ্চিত হওঁক | 45 |
| 6. মনক বান্ধি ৰখা আত্মা | 57 |
| 7. আপুনি যি বিষয়ে ভাবিছে সেই বিষয়েই ভাবক | 63 |

দ্বিতীয় খণ্ড: *মনৰ অৱস্থা*

| | |
|---|-----|
| পাতনি | 73 |
| 8. মোৰ মন কেতিয়া স্বাভাৱিক? | 77 |
| 9. উদ্দেশ্যহীনভাবে ঘূৰি ফুৰা মন | 85 |
| 10. বিভ্ৰান্ত মন | 93 |
| 11. সন্দেহজনক আৰু অবিশ্বাসী মন | 103 |
| 12. উৎকৰ্ণিত আৰু দুশ্চিন্তাগ্ৰস্ত মন | 117 |
| 13. ন্যায় নিৰ্ণয়কাৰী, সমালোচনামূলক আৰু সন্দেহজনক মন | 131 |
| 14. নিষ্ক্ৰিয় মন | 147 |
| 15. খ্ৰীষ্টৰ মন | 157 |

তৃতীয় ভাগ: *নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ*

| | |
|---|-----|
| পাতনি | 181 |
| 16. নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ #1: “মোৰ ভবিষ্যত, মোৰ অতীত আৰু বৰ্তমানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ।” | 187 |

8 সূচীপত্ৰ

17. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #2: “মোৰ হৈ কোনোবা এজনে কৰিব,
মই দায়িত্বটো ল'ব নিবিচাৰো।” 195
18. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #3: “অনুগ্ৰহ কৰি সকলো সহজ কৰকযদি
কথাবোৰ খুব কঠিন হয় মই তাক গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰোঁ!” 205
19. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #4: “মোৰ উপায় নাই, মই মাত্ৰ ভোৰ্
ভোৰোৱাত আনৰ দোষ বিচৰাত আৰু আপত্তি দৰ্শোৱাত আসক্ত” 213
20. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #5: “কোনো কথাৰ কাৰণে মোক অপেক্ষা
নকৰোৱাব মই সকলো কথা তৎক্ষণাত পোৱাৰ যোগ্য।” 223
21. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #6: “মোৰ আচৰণ হয়তো ভুল কিন্তু
এইটো মোৰ ভুল নহয়।” 233
22. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #7: “মোৰ জীৱন ইমান দুদৰ্শাগ্ৰস্ত মই
নিজৰ বাবে অনুতপ্ত অনুভৱ কৰো কাৰণ মোৰ জীৱনটো
ইমান শোচনীয় অৱস্থাত।” 245
23. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #8: “মই ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদৰ
যোগ্য নহও কাৰণ মই সুগুণ সম্পন্ন নহয়।” 253
24. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #9: “যেতিয়া আন প্ৰত্যেকেই মোতকৈ
ভাল হয় মই কিয় অসহিষ্ণু আৰু ঈৰ্ষালু নহ'ম?” 261
25. নিত্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৰ #10: “মই মোৰ ইচ্ছামতে কৰিম,
বা নকৰোৱেই।” 271
- টোকা 277
- কিতাপৰ তালিকা 279
- লিখকৰ বিষয়ে 281

প্রথম ভাগ

মনৰ গুৰুত্বতা

পাতনি

আমি কেনেকৈ আমাৰ চিন্তাসমূহ গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি প্ৰকাশ কৰিব পাৰো সেই কথা হিতোপদেশ ২৩:৭ পদত এইদৰে পাওঁ “কিয়নো তেওঁৰ (মানুহ) মনৰ ভাব যেনেকুৱা, তেওঁৰ প্ৰকৃতিও তেনেদৰে।”

মই দীৰ্ঘদিন ধৰি ঈশ্বৰৰ পৰিচৰ্যা আৰু তেওঁৰ বাক্য পঢ়াৰ যোগেদি, মই বাক্য পঢ়াৰ আৰু চিন্তাধাৰাৰ গুৰুত্ব বেছি অনুভৱ কৰিছো। মই দেখো যে নিয়মিয়াকৈ এই বিষয়ে পঢ়িবৰ বাবে পবিত্ৰ আত্মাই মোক আগুৱাই নিয়ে।

আমি যেতিয়ালৈকে এই পৃথিৱীত থাকো তেতিয়ালৈকে বাক্য আৰু চিন্তাধাৰাৰ বিষয়ে পঢ়াটো প্ৰয়োজন বুলি মই বিশ্বাস কৰো আৰু কওঁ। যিকোনো বিষয়ে আমি যিমানেই নাজানো কিয়, কিন্তু আমি শিকিবলগীয়া নতুন বিষয় সদাই থাকে; আৰু আমি আগতে শিকা কথাবোৰ পুনৰ সজীৱ কৰাৰ প্ৰয়োজন।

হিতোপদেশ ২৩:৭ পদে সঁচাকৈয়ে কি বুজাইছে? কিং জেমছত এইদৰে কৈছে কিয়নো তেওঁৰ (মানুহৰ) মনৰ ভাব যেনেকুৱা, তেওঁৰ প্ৰকৃতিও তেনেদৰে। আন অনুবাদত কৈছে, “মানুহে হৃদয়ত যিদৰে ভাবে, তেওঁ সেইদৰেই হয়।”

আমাৰ মন সকলো কাৰ্য্যৰ চলাওতা বা অগ্ৰদূত হয়। ৰোমীয়া ৮:৫ পদে ইয়াকেই স্পষ্ট কৰিছে! “কিয়নো মাংসৰ অনুসাৰে চালিতসকলে মাংসিকভাৱে ভাবে; কিন্তু আত্মাৰ অনুসাৰে চালিত সকলে আত্মিক বিষয়ে ভাবে।”

আমাৰ চিন্তাধাৰাৰ পোনপটীয়া পৰিণাম আমি কৰা কাৰ্য্য। যদি আমাৰ মনটো বিপৰীতমুখী হয়, আমাৰ জীৱনটোও বিপৰীতমুখী হ'ব। আনহাতে যদি আমি আমাৰ মনটো ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই নতুন কৰো, ৰোমীয়া ১২:২ পদত প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ দৰে আমাৰ জীৱনত “ভাল, গ্ৰহণীয় আৰু ঈশ্বৰৰ নিখুঁত ইচ্ছাতে” আমাৰ অভিজ্ঞতাবোৰ প্ৰমানিত্ব হয়।

“কিয়নো আমাৰ যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ সাংসিক নহয়, কিন্তু দুৰ্গ ভাঙিবলৈকো ঈশ্বৰৰ আগত বলবান; আমি মনৰ তৰ্ক বিতৰ্ক, আৰু ঐশ্বৰিক জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত হোৱা সকলো বাধা ভাঙি পেলাই, সকলো কল্পনাক বন্দী কৰি খ্ৰীষ্টৰ আজ্ঞাখন কৰিছো।”

২ কৰিন্থীয়া ১০:৪-৫

মই এই কিতাপখন তিনিটা মূল ভাগত বিভক্ত কৰিছো। প্ৰথমভাগ চিন্তাধাৰৰ গুৰুত্বতাৰ বিষয়ে। আপোনাৰ হৃদয়ত সদাইৰ বাবে মই দৃঢ়তাৰে এইটো স্থাপিত কৰিব খুজিছো যে আপুনি যি বিষয়ে চিন্তা কৰে সেই বিষয়েই চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ প্ৰয়োজন।

বহুতো মানুহৰ চিন্তা কৰাৰ পদ্ধতিয়েই সমস্যাৰ মূল, সেয়ে তেওঁলোকৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাই সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰে। প্ৰত্যেককে চয়তানে ভুল চিন্তা প্ৰদান কৰে, কিন্তু আমি সেয়া গ্ৰহণ কৰিব নালাগে। পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা কেনে ধৰণৰ চিন্তাধাৰা গ্ৰহণীয় হয় আৰু কি গ্ৰহণীয় নহয় শিকক।

২য় কৰিছীয়া ১০:৪-৫ পদে স্পষ্টভাৱে দেখুৱাই যে আমি ঈশ্বৰৰ মনৰ ভাব আৰু আমাৰ মনৰ ভাব তুলনা কৰিবলৈ হ'লে ঈশ্বৰৰ বাক্য ভালদৰে জানিব লাগিব; ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ উপৰিও যি কোনো চিন্তাই নিজকে উন্নত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে আমি তাক দমন কৰি যীচুখ্ৰীষ্টৰ অধীনলৈ নিজকে আনিব লাগে।

মই প্ৰাৰ্থনা কৰো যে এই কিতাপখনে আপোনাক সেইদৰে কৰিবলৈ সহায় কৰক।

মনটোৱেই যুদ্ধক্ষেত্ৰ। গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হ'ল যে আমি ঈশ্বৰৰ চিন্তাৰ সৈতে আমাৰ চিন্তাসমূহ আগুৱাই নিব লাগে। ই এটা ব্যৱস্থা যাৰ বাবে পঢ়া আৰু সময়ৰ প্ৰয়োজন। কেতিয়াও এৰি নিদিব, কাৰণ লাহে লাহে আপুনি সলনি হব ধৰিছে। ভালৰ কাৰণে আপুনি যিমানেই মনক সলনি কৰিব, আপোনাৰ জীৱনো সেইদৰে ভালৰ বাবে বেছি সলনি হ'ব। আপোনাৰ চিন্তাধাৰাত আপোনাৰ কাৰণে যেতিয়া ঈশ্বৰৰ আঁচনিবোৰ গম পাব, আপুনি তাৰ সৈতে খোজ দিবলৈ আৰম্ভ কৰক।

অধ্যায়

১

মন আমার যুদ্ধক্ষেত্র

মন আমাৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰ

ইফিচীয়া ৬:১২ পদত আমি দেখিছো যে আমি যুদ্ধৰ মাজত আছো। এই পদটো যত্ন সহকাৰে পঢ়িলে গম পাওঁ যে আমাৰ যুদ্ধ আন মানুহৰ সৈতে নহয় কিন্তু দুষ্টআত্মা আৰু চয়তানৰ সৈতে হয়। আমাৰ শত্ৰুচয়তানে আমাক কূটনৈতিক কৌশল আৰু প্ৰবঞ্চনাৰে পৰিকল্পিত আঁচনি আৰু বিবেচনাৰে প্ৰতাৰণা কৰি পৰাজয় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।

কিয়নো তেজ আৰু মাংসৰে সৈতে আমাৰ মল্লযুদ্ধ হোৱা নাই; কিন্তু আধিপত্য, ক্ষমতা এই অন্ধকাৰৰ জগতপতি, আৰু স্বৰ্গীয় ঠাইবোৰত দুষ্টতাৰ আত্মিক দলবোৰে সৈতে হৈছে।

ইফিচীয়া ৬:১২

চয়তান মিছলীয়া হয়। তাক মিছাৰ পিতৃ আৰু মিছলীয়া বুলি যীচুৱে কয় (যোহন ৮:৪৪) সি আপোনাক আৰু মোক মিছা কয়। সি আমাক নিজৰ বিষয়ে, আনলোকৰ বিষয়ে, আৰু পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে যি কয় সেয়া সত্য নহয়। দৰাচলতে সি একেসময়তে আমাক সকলো মিছা নকয়।

সি বুদ্ধি কৌশলেৰে বিৰক্তিকৰ চিন্তা, অবিশ্বাস, সন্দেহ, ভয়, বিস্ময়কৰ কথা, যুক্তি-তৰ্ক আৰু নিয়ন্ত্ৰণ নীতিৰ দ্বাৰাই আমাৰ মনত বোমা পেলাবলৈ আৰম্ভ কৰে। সি সাৱধানেৰে লাহে লাহে আগুৱাই, (যিহেতু, পৰিকল্পিত আঁচনি কাৰ্য্যকাৰী কৰিবলৈ সময় লাগে) মনত ৰাখিব, যুদ্ধ কৰিবৰ বাবে তাৰ কুটনৈতিক কৌশল আছে। দীৰ্ঘ দিনৰ কাৰণে সি আমাক চালি জাৰি থাকে।

আমাৰ কি ভাল লাগে আৰু কি বেয়া লাগে সি জানে। সি আমাৰ নিৰাপত্তাহীনতা, আমাৰ দুৰ্বলতা আৰু আমাৰ ভয়বোৰ জানে। আমাক কিহে আমনি দিয়ে যি জানে। আমাক পৰাজয় কৰিবলৈ যিমান সময়ৰ প্ৰয়োজন সি ল'বলৈ ইচ্ছা কৰে। চয়তানৰ এটা ডাঙৰ শক্তি হৈছে ধৈৰ্য।

ভেদ কৰিব নোৱাৰা দুৰ্গক ভাঙি পেলাওক

কিয়নো আমাৰ যুদ্ধৰ অন্ত্ৰ-শস্ত্ৰ মাংসিক নহয় [মাংস আৰু তেজৰ], কিন্তু দুৰ্গ ভাঙিবলৈকো ঈশ্বৰৰ আগত বলৱান;

আমি মনৰ তৰ্ক-বিতৰ্ক, আৰু ঐশ্বৰিক জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত হোৱা কঠিন বিষয় সকলোকে ভাঙি পেলাই সকলো কল্পনাক বন্দী কৰি খ্ৰীষ্টৰ আঞ্জ্ঞাখন কৰিছোঁ।

২ কৰিন্থীয়া ১০:৪-৫

চয়তানে সাৰথানেৰে কুটনৈতিক কৌশল আৰু চতুৰ প্ৰতাৰণাৰে আমাৰ মনত কিছুমান চিন্তাৰ সৃষ্টি কৰি “ভেদ কৰিব নোৱাৰা দুৰ্গ” স্থাপন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।

উক্ত বাক্যফাৰিত পাচনি পৌলে চয়তানৰ ভেদ কৰিব নোৱাৰা দুৰ্গক জয় কৰিবলৈ কিছুমান অস্ত্ৰৰ প্ৰয়োজন বুলি কৈছে। পৰৱৰ্তী সময়ত আমি এই অস্ত্ৰসমূহৰ বিষয়ে অধিক শিকিম, অনুগ্ৰহ কৰি লক্ষ কৰক যে আমি পুনৰ যুদ্ধত ব্যস্ত হৈ আছোঁ এই যুদ্ধ আত্মিকযুদ্ধ। ৫ পদটোৱে স্পষ্ট ভাবে যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ স্থান দেখুৱাই দিছে য'ত এই যুদ্ধ চলি আছে।

এই পদটোৰ অনুবাদত (Amplified Bible) কৈছে যে আমি এই অস্ত্ৰ ল'ব লাগিব আৰু তৰ্ক-বিতৰ্ক ত্যাগ কৰিব লাগিব। চয়তানে আমাৰ সৈতে তৰ্ক কৰে, সি আমাক নিয়ন্ত্ৰণ নীতি আৰু বিচাৰ শক্তি দেখুৱাই দিয়ে। এই সকলো কাৰ্য্য মনৰ ভিতৰলৈ যায়।

মন হৈছে আমাৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰ।

পৰিস্থিতিৰ সাৰাংশ

সেয়ে আমি এতিয়ালৈকে যি দেখিছোঁ :

১। আমি যুদ্ধত ব্যস্ত হৈছোঁ।

২। চয়তান আমাৰ শত্ৰু।

৩। মন আমাৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰ।

৪। আমাৰ মনত ভেদ কৰিব নোৱাৰা দুৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ চয়তানে পৰিশ্ৰম কৰি কাৰ্য্য কৰে।

৫। সি কুটনৈতিক কৌশল আৰু প্ৰতাৰণাৰে এই সকলো কৰে (পৰিকল্পিত আঁচনি আৰু বিবেচনাৰে প্ৰতাৰণা কৰি)

৬। সি খৰধৰ নকৰে; আঁচনিটো সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ সি সময় লয়।

দৃষ্টান্তৰ মাজেৰে তাৰ আঁচনিবোৰ আৰু স্পষ্টভাবে জানিবলৈ চালি জাৰি চাওঁ।

মেৰীৰ বিষয়ে

মেৰী আৰু তেওঁৰ স্বামী জনে সুখী বৈবাহিক জীৱনৰ আনন্দ উপভোগ কৰা নাছিল। তেওঁলোকৰ মাজত সদায় সংঘৰ্ষ হৈছিল। তেওঁলোক দুয়ো খঙীয়াল, তিক্ততাৰে পূৰ্ণ আৰু বিৰক্তিকৰ ব্যক্তি আছিল। তেওঁলোকৰ দুটা সন্তান আছিল যি ঘৰুৱা সমস্যাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত আছিল। তেওঁলোকৰ স্কুলৰ কাম আৰু ব্যৱহাৰত সংঘৰ্ষই দেখা দিছিল। এটা সন্তানৰ স্নায়ুৰ দুৰ্বলতাৰ কাৰণে পেটৰ সমস্যা হৈছিল।

মেৰীৰ সমস্যা হ'ল তেওঁ জনক ঘৰৰ মুৰব্বী কেনেকৈ কৰিব জনা নাছিল। তেওঁ সকলোকে দমন কৰিছিল, তেওঁ সকলো মীমাংসা, ধনৰ আয়-ব্যয়, সন্তান সকলক অনুশাসন কৰা কাৰ্য্য নিজে কৰিব বিচাৰিছিল। তেওঁৰ যাতে “নিজৰ” টকা হয় তাৰ বাবে তেওঁ কাম কৰিব খুজিছিল। তেওঁ স্বাৱলম্বী, জোৰকৈ কথা কোৱা, তাগিদা দিয়া আৰু খেচখেচাই থকা ব্যক্তি আছিল।

এতিয়া আপুনি হয়তো ভাবিব, “মই ইয়াৰ উত্তৰ পাইছো। তেওঁ যীচুক জনাৰ প্ৰয়োজন।”

তেওঁ যীচুক জানে! মেৰীয়ে পাঁচ বছৰৰ আগতেই তেওঁৰ পৰিত্ৰাণ কৰ্তা হিচাবে যীচুক গ্ৰহণ কৰিছিল— জনৰ সৈতে বিয়া হোৱাৰ তিনি বছৰৰ পাচত।

“মেৰীয়ে যীচুক পৰিত্ৰাণকৰ্তা ৰূপে গ্ৰহণ কৰাৰ পাচতো সলনি হোৱা নাই বুলি আপুনি ক'ব খোজে নেকি?” হয়, পৰিবৰ্তন হৈছে যদিও বেয়া স্বভাৱৰ কাৰণে অনবৰতে তেওঁ নিজকে দোষী বুলি অনুভৱ কৰে তথাপিও তেওঁ স্বৰ্গলৈ যাব বুলি বিশ্বাস কৰে। তেওঁৰ এতিয়া আশা আছে। যীচুক লগ পোৱাৰ আগতে তেওঁ দুৰ্দশাগ্ৰস্ত আৰু আশাহীন আছিল; এতিয়া তেওঁ কেৱল দুৰ্দশাগ্ৰস্ত।

মেৰীয়ে তেওঁৰ মনোভাৱ ভুল বুলি জানিছিল। তেওঁ সলনি হ'ব বিচাৰিছিল। দুজন মানুহৰ পৰা তেওঁ পৰামৰ্শও গ্ৰহণ কৰিছিল, আৰু খং, বিদ্ৰোহ, ক্ষমা কৰিব নোৱাৰা, বিৰক্তি প্ৰকাশ কৰা স্বভাৱ আৰু তিক্ততাৰ ওপৰত জয় লাভ কৰিবলৈ প্ৰায় সকলো প্ৰাৰ্থনাৰ দলক অনুৰোধ কৰিছিল। তেওঁ অধিক সলনিহোৱা তেওঁ কিয় দেখা নাছিল?

ৰোমীয়া ১২:২ পদত ইয়াৰ উত্তৰ পাওঁ : তোমালোক জগতৰ (এই যুগৰ) অনুৰূপ নহ'বা, (প্ৰচলিত ৰীতিৰ পাচত চলি আৰু ৰাজ্যিক, ওপৰোৱা ৰীতি গ্ৰহণ কৰি), কিন্তুতোমাৰ মনৰ (সম্পূৰ্ণ) নতুনতাবে ৰূপান্তৰিত হোৱা (সলনি) (নতুন চিন্তা আৰু নতুন স্বভাৱেৰে), সেয়ে যাতে তুমি প্ৰমাণ কৰিব পাৰা (তোমাৰ নিজৰ কাৰণে) কোনটো ভাল আৰু গ্ৰহণীয়

আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত ইচ্ছা, আনকি যিটো কথা ভাল আৰু গ্ৰহণীয় আৰু নিখুঁত (তোমাৰ কাৰণে তেওঁৰ দৃষ্টিত)।

মেৰীৰ মন ভেদ কৰিব নোৱাৰাৰ দুৰ্গন্ধৰূপ আছিল তেওঁৰ মনত বছৰ বছৰ ধৰি এই ভাৱ আছিল। তেওঁ আনকি নিজেও বুজা নাছিল সেইবোৰ কেনেকৈ মনলৈ আহিল। তেওঁ জানিছিল যে তেওঁ বিদ্ৰোহী, সকলোকে দমন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা আৰু খেচখেচাই থকা স্বভাৱৰ হ'ব নালাগে। কিন্তু তেওঁৰ স্বভাৱ সলনি কৰিবলৈ কি কৰিব লাগে তেওঁ জনা নাছিল। সেয়ে দেখা গৈছিল তেওঁ কিছুমান পৰিস্থিতিত অশোভনীয় আচৰণ কৰিছিল কাৰণ তেওঁ নিজকে দমন কৰিব পৰা নাছিল।

মেৰীয়ে নিজৰ চিন্তাক দমন কৰিব নোৱাৰাৰ কাৰণে নিজৰ কাৰ্য্যকো দমন কৰিব পৰা নাছিল। চয়তানে তেওঁৰ জীৱনৰ শৈশৱ কালতেই তেওঁৰ মনত দুৰ্গ স্থাপন কৰে। যাৰ কাৰণে তেওঁ চিন্তাবোৰ দমন কৰিব পৰা নাছিল।

চয়তানে মেৰীৰ খুব কম বয়সতে সু-পৰিকল্পিত আৰু গুণাগুণ কৰি কৰা প্ৰতাৰণা তেওঁৰ মনত ৰোপণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। সেয়ে শৈশৱ কালতেই মেৰীৰ সমস্যাবোৰ আৰম্ভ হৈছিল।

মেৰীৰ পিতৃ অসম্ভৱ দাস্তিক আছিল; সেয়ে তেওঁৰ মন ভালে নাথাকিলে প্ৰায়ে মেৰীক মাৰিছিল। যদি তেওঁ এটাও ভুল কৰে, পিতৃয়ে তেওঁৰ ওপৰত খং উজাৰিছিল। পিতৃয়ে তাইৰ প্ৰতি আৰু মাকৰ প্ৰতি কৰা বেয়া ব্যৱহাৰৰ কাৰণে মেৰীয়ে বহু বছৰ অসহায় হৈ যাতনা ভুগিছিল। পত্নী আৰু ছোৱালীৰ প্ৰতি তেওঁ সকলো সময়তে অসন্মান দেখুৱাইছিল। অৱশ্যে মেৰীৰ ভায়েকে ভুল নকৰিছিল। এনে লাগিছিল যেন সি ল'ৰা কাৰণেই দয়াৰ পাত্ৰ আছিল।

মেৰী যোদ্ধা বছৰীয়া হোৱালৈকে, চয়তানে বছৰ বছৰ ধৰি মেৰীৰ পুৰণি ধ্যান-ধাৰণা সলাই নতুন চিন্তা কৰিবলৈ উদগনি দিছিল, তেওঁক কোৱা মিছা কথাখিনি এনেধৰণৰ : “মানুহে ভাবে সঁচাকৈয়ে তেওঁলোকৰ কিবা আছে। তেওঁলোক সকলো একে; আপুনি তেওঁলোকক বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰে। আপোনাক তেওঁলোকে কষ্ট দিয়ে আৰু আপোনাৰ পৰা সুবিধা লব খোজে। আপুনি যদি পুৰুষ হয়, আপুনি জীৱনত এইদৰে কৰিব পাৰিব। আপুনি যি কৰিব খোজে কৰিব পাৰে। আপোনাৰ চাৰিওফালে মানুহক আদেশ দিব পাৰে, প্ৰভুত্ব চলাব পাৰে, আপোনাৰ আনন্দৰ কাৰণে মানুহক যি কোনো ধৰণে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে, আৰু কোনেও (বিশেষকৈ পত্নী বা ছোৱালীয়ে) ইয়াৰ কাৰণে একো কৰিব নোৱাৰে।

তাৰ ফলত, মেৰীৰ মন দৃঢ়প্ৰতিজ্ঞ আছিল : “মই যেতিয়া ইয়াৰ পৰা আতৰি যাম, কোনেও মোক ইয়ালৈ পুনৰ ঘূৰাই আনিব নোৱাৰে।”

তেওঁৰ মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰত ইতিমধ্যে চয়তানে যুদ্ধ আৰম্ভ কৰিছিল। দহ বছৰ ধৰি বাৰে বাৰে সেই চিন্তাবোৰে আপোনাৰ মস্তিষ্কত এশ হাজাৰ বাৰ বা তাতোকৈও বেছি যদি কাম কৰে, আৰু চাওঁক আপুনি যদি বিয়া হ'বলৈ প্ৰস্তুত হৈছে আৰু মৰমলগা, বাধ্য, আৰু ভাল পোৱা পত্নী হ'বলৈ ইচ্ছা কৰিছে। তথাপিও যদি কিবা আচৰ্য্যজনক ভাবে আপুনি হ'ব খোজে, কেনেকৈ হ'ব আপুনি নাজানে। এনে ধৰণৰ খেলিমেলি আজি মেৰীয়ে নিজৰ মাজত বিচাৰি পাইছে। তেওঁ কি কৰিব? আমি যিকোনো এজনে তেনে পৰিস্থিতিত কি কৰিব পাৰো?

বাক্যৰ অস্ত্ৰ

মোৰ বাক্যতে যদি তোমালোক থাকা। (মোৰ শিক্ষাবোৰ ধৰি ৰাখা আৰু তাৰে সৈতে মিলি জীয়াই থাকা), তেন্তে সঁচাকৈয়েই তোমালোক মোৰ শিষ্য।

আৰু তোমালোকে সত্যক জানিবা, আৰু সেই সত্যেই তোমালোকক মুক্ত কৰিব।

মোহন ৮:৩১-৩২

ইয়াত যীচুৱে আমাক কৈছে আমি কেনেকৈ চয়তানৰ মিছাৰ ওপৰত জয় লাভ কৰিম। আমাক ঈশ্বৰৰ সত্য জ্ঞান নিশ্চয় লাগিব, তেওঁৰ বাক্যৰে মনটো নতুন কৰিব লাগিব, তাৰ পাচত দুৰ্গ ভাঙিবলৈ আৰু ঐশ্বৰিক জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত হোৱা কঠিন বিষয় সমূহ ভাঙি পেলাবলৈ ২য় কৰিছিয়া ১০:৪-৫ পদৰ অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব।

এই বাক্যৰ “অস্ত্ৰ” সমূহ প্ৰচাৰ, শিক্ষা, কিতাপ, টেপ, আলোচনা চক্ৰ আৰু ব্যক্তিগত বাইবেল অধ্যয়নৰ মাজেৰে পোৱা যায়। কিন্তু আমি নিশ্চয় বাক্যত “লাগি” (অহৰহ) থাকিব লাগিব যেতিয়ালৈকে পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ ই প্ৰকাশ নাপায়। গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হ'ল বাক্যত লাগি থকাটো। মাৰ্ক ৪:২৪ পদত যীচুৱে কৈছে, যি জোখেৰে (ধ্যায়ন আৰু চিন্তাৰে) তোমালোকে জোখা (তোমালোকে শুনা সত্যতাৰে) সেই জোখেৰে (জ্ঞান আৰু পবিত্ৰতাৰে) তোমালোকলৈকো জোখা হ'ব। মই পুনৰ কওঁ, আমি নিশ্চয় বাক্যৰ অস্ত্ৰ অবিৰামভাবে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব।

আমাৰ কাৰণে প্ৰশংসা আৰু প্ৰাৰ্থনা আন দুটা ঐশ্বৰিক অস্ত্ৰ হয়। যি কোনো যুদ্ধৰ পৰিকল্পনাতকৈ প্ৰশংসাই চয়তানক সোনকালে পৰাজয় কৰে, কিন্তু প্ৰশংসা হৃদয়ৰ আন্তৰিকতাৰে হ'ব লাগিব, কেৱল ওঠেৰে নহয় বা এই প্ৰশংসাই কাম কৰিছেনে নাই, কোনো পদ্ধতিৰে চোৱাৰ দ্বাৰাই নহয়। আৰু প্ৰাৰ্থনা আৰু প্ৰশংসা দুয়ো বাক্যত নিৰ্ভৰ হব লাগিব। আমি ঈশ্বৰৰ বাক্যৰে আৰু ঈশ্বৰৰ দয়াৰে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিব লাগিব।

প্ৰাৰ্থনা হৈছে ঈশ্বৰৰ সৈতে সম্বন্ধ। আমাক সহায় কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা নিবেদনেৰে আমনি কৰা কিছুমান কথা ঈশ্বৰক ইয়াৰ দ্বাৰাই প্ৰকাশ কৰা হয়।

যদি আপুনি ফলদায়ক প্ৰাৰ্থনাশীল জীৱন বিচাৰিছে, ঈশ্বৰৰ সৈতে ভাল সম্বন্ধ স্থাপন কৰক। আপোনাক তেওঁ ভাল পাই, তেওঁ দয়াৰে পৰিপূৰ্ণ, সেয়ে তেওঁ আপোনাক সহায় কৰে, যীচুক জানিবলৈ চেষ্টা কৰক। তেওঁ আপোনাৰ বন্ধু। তেওঁ আপোনাৰ কাৰণে মৃত্যু বৰণ কৰিলে। পবিত্ৰ আত্মা জানিবলৈ চেষ্টা কৰক। সহায়কৰূপে তেওঁ সদায় আপোনাৰ লগত থাকে। তেওঁক আপুনি সহায় কৰিবলৈ দিয়ক।

ঈশ্বৰৰ বাক্যেৰে আপোনাৰ প্ৰাৰ্থনা পৰিপূৰ্ণ কৰিবলৈ শিকক। ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু আমাৰ প্ৰয়োজনীয়তা নিৰ্ভৰ কৰে আমি তেওঁৰ কাষ কেনেকৈ চাপিছো।

সেয়ে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ এই বাক্যই আমাৰ অস্ত্ৰ হয় ২য় কৰিষ্টিয়াত পৌলে কোৱাৰ দৰে আমাৰ অস্ত্ৰ দৈহিক (মাংসিক) অস্ত্ৰ নহয়, সেয়া ঐশ্বৰিক অস্ত্ৰ। আমাক ঐশ্বৰিক অস্ত্ৰৰ প্ৰয়োজন কাৰণ আমি শক্তিশালী আত্মাৰ সৈতে যুঁজ কৰিছো, আনকি চয়তানেও সেই কথা জানে। যীচুৱে নিজেও জনবসতিহীন ঠাইত থাকোতে চয়তানক পৰাজয় কৰিবলৈ বাক্যৰ অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল, (লুক ৪:১-১৩)। প্ৰত্যেকবাৰেই চয়তানে তেওঁক মিছা কৈছিল, যীচুৱে বাইবেলত “এইদৰে লিখা” আছে বুলি আৰু বাক্যৰ উদ্ধিতৰে সৈতে উত্তৰ দিছিল।

মেৰীয়ে তেওঁৰ অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ শিকাত, তেওঁৰ মনত গঢ়লৈ উঠা দুৰ্গ ভাঙিবলৈ তেওঁ আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁক মুক্ত কৰিব পৰা সত্যটো কি তেওঁ জানিছিল। তেওঁ দেখিছিল যে তেওঁৰ জাগতিক পিতৃৰ দৰে সকলো মানুহ একে নাছিল। কিছুমান তেওঁৰ পিতৃৰ দৰে হয়, কিন্তু বহুতো নহয়। তেওঁৰ স্বামী জন তেনে নহয়। জনৈ মেৰীক খুব ভাল পাইছিল।

জনৰ বিষয়ে

কাহিনীৰ আনটো পিঠিত জন জড়িত হৈ আছে। তেওঁৰো সমস্যা আছিল সেয়ে তেওঁ আৰু মেৰী দুয়ো তেওঁলোকৰ বিবাহ, ঘৰ আৰু পৰিয়ালৰ সমস্যাবোৰত সমানে অংশীদাৰ আছিল।

জনৈ পৰিয়ালৰ মুৰব্বী হিচাপে তেওঁৰ স্থান ল'ব লাগিছিল। ঈশ্বৰে তেওঁক ঘৰৰ পুৰোহিত হোৱাটো বিচাৰিছিল। জনৰো পুনৰ জন্ম হৈছে আৰু পৰিয়ালৰ জীৱন ভালদৰে পৰিচালিত কৰিব জানে। তেওঁ জানে যে পৰিয়াল ঘৰুৱা খবছ, ল'ৰা-ছোৱালী আৰু তেওঁৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব চলাবলৈ পল্লীক দিব নালাগে। এই সকলো জানিও তেওঁ একো নকৰিছিল তাৰ পৰিৱৰ্ত্তে পৰাজয় অনুভৱ কৰি নিজকে যেন আৰু দুৰদৰ্শন আৰু খেলৰ মাজত ব্যস্ত ৰাখিছিল।

জ'নে নিজৰ দায়িত্বৰ পৰা লুকাই থাকে কাৰণ তেওঁ বিৰোধিতা কৰিবলৈ ভাল নাপায়। তেওঁ সহ্য কৰা স্বভাৱ ভাল পায়, সেয়ে ভাবে, “যদি মই এই পৰিস্থিতিটো মনে মনে থাকি এৰি দিও ই হয়তো নিজেই কাম কৰিব।” কাৰ্য্যৰ পৰা আঁতৰি থাকি অজুহাত দেখুৱাই তেওঁ উক্তি দি কয় “এই বিষয়ে মই প্ৰাৰ্থনা কৰিম।” প্ৰাৰ্থনা কৰাটো অৱশ্যে ভাল, কিন্তু দায়িত্বৰ পৰা কেৱল আঁতৰি থাকিবলৈ যদি প্ৰাৰ্থনা কৰে তেতিয়া ভাল নহয়।

মই যেতিয়া কৈছো যে জ'নে ঈশ্বৰে দিয়া স্থান গ্ৰহণ কৰিব লাগে মই এই বিষয়ে কি বুজাব খুজিছো স্পষ্ট কৰিব দিয়ক। মই এইদৰে কব খোজা নাই যে তেওঁ “শক্তিমন্ত্ৰ” হৈ ন্যায়সঙ্গত ক্ষমতাৰ বাবে উত্তেজিত আৰু পাগল হৈ কাৰ্য্য কৰক। ইফিচীয়া ৫:২৫ পদত শিকাইছে যে ঈশ্বৰে গীৰ্জ্জাক ভাল পোৱাৰ দৰে মানুহে নিজৰ পত্নীক ভাল পাব লাগে। জ'নে দায়িত্ব লোৱা প্ৰয়োজন আৰু ক্ষমতা দায়িত্বৰ পৰাহে আহে। পত্নীৰ সৈতে তেওঁ কঠিনো হ'ব লাগে— কিন্তু সেয়ে মৰমেৰে। যদিও সৰু কালত মেৰীয়ে আঘাত পাইছিল তথাপি তেওঁ, বিশ্বাসত থিৰে থাকি ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই নিজকে মুক্ত কৰি তেওঁ আত্মবিশ্বাসী হৈ বুজিব লাগে যে সকলো মানুহ তেওঁৰ পিতৃৰ দৰে নহয়।

জ'নে বহুতো কাম কৰিব লাগিছিল, কিন্তু মেৰীৰ দৰে তেওঁৰো একেই “মনৰ স্থিতি” সেয়ে তেওঁক বন্দী কৰি বান্ধি ৰাখিবলৈ চয়তানৰ কাৰণে তেওঁৰ দুৱাৰ খোলা আছিল। জ'নৰ মনটো যুদ্ধ চলি আছিল। মেৰীৰ দৰে তেওঁকো সৰু অৱস্থাত কথাৰ দ্বাৰাই বেয়া ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। তেওঁৰ দাস্তিক মাতৃৰ চোকা জিভা আছিল আৰু সঘনাই তেওঁক আঘাত দিয়া কথা কৈছিল, যেনে : “জ'ন তুমি ইমান বিশৃংখল; তুমি কেতিয়াও একো কৰিব নোৱাৰো।”

জ'নে মাকক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ বহু চেষ্টা কৰিছিল কিন্তু তেওঁৰ অনুমোদন খণ্ডন কৰিছিল (সকলো সন্তানে কৰাৰ দৰে) কিন্তু যিমানেই চেষ্টা কৰিছিল, সিমানেই ভুল কৰিছিল। তেওঁৰ বিশৃঙ্খল অভ্যাসৰ কাৰণে তেওঁক মাকে সকলো সময়তে ‘জলধা’ বুলি কৈছিল। অৱশ্যে মাকক সুখী কৰিবলৈ ইমানেই চেষ্টা কৰিছিল যে তাৰ ফলত তেওঁ ভয়াতুৰ হৈ পৰিছিল। তাৰ কাৰণে অ'ত ত'ত বস্তু পেলাইছিল, আৰু সেয়ে তেওঁৰ উদ্দেশ্যত পৰাজয় বৰণ কৰিছিল।

বন্ধুত্ব কৰিব খোজা কিছুমান ল'ৰা-ছোৱালীৰ পৰা দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে অগ্ৰাহ্য কৰাৰ অভিজ্ঞতা জ'নে লাভ কৰিছিল। আমাৰ বেছি ভাগৰে জীৱনত এনে ধৰণৰ ঘটনা সংঘটিত হয়, কিন্তু ইতিমধ্যে তেওঁ মাকৰ পৰা অৱহেলিত হোৱাৰ কাৰণে তেওঁ ধ্বংসমুখী হৈছিল।

স্কুলৰ সময়ত তেওঁ এজনী ছোৱালী ভাল পাইছিল যিজনীয়ে আন ল'ৰাৰ কাৰণে তেওঁক অগ্ৰাহ্য কৰিছিল। সময়ৰ সোঁতত এই সকলো কথা জ'নৰ জীৱনত গঠা হৈ ৰ'ল, আৰু চয়তানে তেওঁৰ ওপৰত ইয়াৰ দ্বাৰাই কাৰ্য্য কৰিলে, বছৰ বছৰ ধৰি তেওঁৰ মনত ভাঙিব

নোৱাৰা গড় নিৰ্মাণ কৰিলে, কিবা এটা কৰিবলৈ জ'নৰ সাহস নাছিল কিন্তু তেওঁ শান্ত, লাজকুৰীয়া আছিল আৰু নিজকে এই সকলোৰে পৰা আঁতৰাই ৰাখিছিল।

জ'ন শান্ত স্বভাৱৰ লোক সেয়ে তেওঁ অশান্তি সৃষ্টি কৰিব নোখোজে। বছৰ বছৰ ধৰি তেওঁৰ মনত কিছুমান চিন্তা আছিল, সেইবোৰ এনে ধৰণৰঃ “আপুনি কি ভাবিছে সেই বিষয়ে আনক কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই; তেওঁলোকে এনেও নুশুনে। যদি মানুহে আপোনাক গ্ৰহণ কৰাটো বিচাৰিছে, আপুনি কেৱল তেওঁলোকে কি বিচাৰিছে সেয়া কৰাৰহে প্ৰয়োজন।”

এই বিষয়ত তেওঁ কিছু সময়ত কাৰ্য্য কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু তেওঁ হাৰ মানিব লগা হ'ল, সেয়ে অৱশেষত বিৰোধিতা কৰাটো কাৰ্য্যকৰী নহয় বুলি সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ল।

“তেওঁ চিন্তা কৰিলে মই এনেও অৱশেষত পৰাজয় বৰণ কৰিব লাগিব”, “সেয়ে কিবা এটা কিয় আৰম্ভ নকৰো?”

ইয়াৰ উত্তৰ কি ?

প্ৰভুৰ আত্মা মোৰ ওপৰত আছে, কিয়নো দৰিদ্ৰবিলাকৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, তেওঁ মোক অভিষিক্ত কৰিলে, বন্দীয়াৰৰ আগত মুক্তিৰ, আৰু অন্ধবিলাকৰ আগত পুনৰায় চকু পোৱাৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ, চেপা-খোৱা বিলাকক মুকলি কৰিবলৈ।

আৰু প্ৰভুৰ গ্ৰাহ্য বছৰ ঘোষণা কৰিবলৈ মোক পঠালে।

লুক ৪.১৮-১৯

জ'ন আৰু মেৰীৰ পৰস্পৰ বিৰোধী সমস্যাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ ঘৰুৱা জীৱন কেনে আছিল কল্পনা কৰিবলৈ কঠিন নহয়। মনত ৰাখিব, মই কৈছিলো তেওঁলোকৰ মাজত বহুতো সংঘৰ্ষ আছিল। সংঘৰ্ষ সদায় দেখা পোৱা যুদ্ধ নহয়। সংঘৰ্ষ বহুতো সময়ত ঘৰৰ ভিতৰত গোপনে চলি থকা খং ৰাগ যিটো সকলোৰে জানে, কিন্তু কোনেও এই বিষয়ে একো নকৰে। তেওঁলোকৰ ঘৰৰ পৰিবেশ অসহ্যকৰ, আৰু চয়তানে তেনে অৱস্থা ভাল পায়!

জ'ন আৰু মেৰী আৰু তেওঁলোকৰ সন্তান সকলৰ কি হ'ব? তেওঁলোকে এইটো মানি লব পাৰিবনে? খ্ৰীষ্টীয়ানহৈ তেওঁলোকৰ বিবাহ নষ্ট হোৱা আৰু পৰিয়াল ধ্বংস হোৱা দেখিলে লাজ লাগে। আচলতে যদিও এইটো তেওঁলোকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ। তেওঁলোকৰ সিদ্ধান্তৰ কাৰণে যোহন ৮: ৩১-৩২ পদৰ বাক্য তেওঁলোকৰ কাৰণে গুৰুত্বপূৰ্ণ বাক্য। যদি তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বাক্য সদায় পঢ়ে, তেওঁলোকে সত্যটো কি জানিব, আৰু সত্যেৰে যদি কাৰ্য্য কৰে

তেওঁলোকে মুক্তি লাভ কৰিব। কিন্তু তেওঁলোক দুয়ো তেওঁলোকৰ মাজত হোৱা ঘটনাৰ সন্মুখীন হ'ব লাগিব আৰু তেওঁলোকৰ অতীতৰ কথাবোৰ যিদৰে তেওঁলোকৰ আগত ঈশ্বৰে প্ৰকাশ কৰে তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি।

বাক্যৰ যোগেদি সদায় সত্যটো প্ৰকাশ পায়, কিন্তু দুখৰ বিষয়, মানুহে সদায় ইয়াক গ্ৰহণ নকৰে। আমাৰ ভুলবোৰৰ সন্মুখীন হোৱা আৰু সেইবোৰৰ উচিত ব্যৱস্থা লোৱাটো কষ্ট দায়ক কথা। সাধাৰণতে ক'বলৈ গ'লে, মানুহে অসদাচৰণক ভুল নহয় বুলি স্বীকাৰ কৰে। অতীতক ধৰি ৰখাত আৰু ধ্বংসাত্মক চিন্তাৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকে জীৱনৰ বাকী কালছোৱা প্ৰভাৱিত হ'বলৈ দিয়ে।

আমি কিয় কষ্ট ভোগ কৰিছো আমাৰ অতীতে হয়তো বুজাই দিয়ে, কিন্তু আমি বন্দীত্বত থাকিবলৈ সেই অজুহাত নিশ্চয় ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগে।

প্ৰত্যেকজন ব্যক্তি অজুহাতৰ পৰা মুক্ত কাৰণ যীচুৱে তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ দ্বাৰাই বন্দীয়াৰক মুক্ত কৰিবলৈ সদায় প্ৰস্তুত। আমি যদি তেওঁৰ সৈতে সকলো ক্ষেত্ৰত নিজকে পৰিচালিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰো তেওঁ বিজয়ৰ শেষ ক্ষণলৈকে আমাৰ লগত থাকিব।

মুক্ত হোৱাৰ উপায়

যি যি পৰীক্ষা মানুহৰ মাজত চলে, তাৰ বাহিৰে তোমালোকলৈ আন পৰীক্ষা ঘটা নাই; কিন্তু ঈশ্বৰ বিশ্বাসী; তেওঁ তোমালোকলৈ শক্তিৰ অতিৰিক্ত পৰীক্ষা ঘটাবলৈ নিদিব; কিন্তু যাতে তোমালোকে সহিব পাৰিবা, তাৰ কাৰণে পৰীক্ষাৰ সৈতে থাকিবৰ উপায়ো কৰিব।

১ কৰিষ্টীয়া ১০:১৩

উপৰোক্ত উদাহৰণ ব্যাখ্যাৰ পৰা মই আশা কৰো আপোনালোকে গম পাইছে কেনেকৈ চয়তানে আমাৰ জীৱনত আমাৰ পৰিস্থিতিবোৰ লৈ দুৰ্গ গঢ়ি তোলে আৰু কেনেকৈ মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰত যুদ্ধ আৰম্ভ কৰে। কিন্তু এই দুৰ্গবোৰ ভাঙিবলৈ আমাৰ অস্ত্ৰ আছে তাৰ বাবে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিয়াক। ঈশ্বৰে আমাক পৰিত্যাগ নকৰে আৰু অসহায় কৰি এৰি নিদিয়ে। ১ কৰিষ্টীয়া ১০:১৩ পদত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে ঈশ্বৰে আমাক সহ্য কৰিব নোৱাৰাকৈ পৰীক্ষা নকৰে, কিন্তু সকলো পৰীক্ষা অতিক্ৰম কৰি মুক্ত হ'বলৈ তেওঁ আমাক উপায় দিয়ে।

আমি কোনো এজন জন বা মেৰী হ'ব পাৰো। মই নিশ্চিত যে এই নাটকীয় ঘটনাৰ সৈতে আমি বেছিভাগেই কিবা নহয় কিবা ধৰণে জড়িত। এইবোৰ আভ্যন্তৰীণ সমস্যা—

তেওঁলোকৰ চিন্তা আৰু ব্যৱহাৰত। তেওঁলোকৰ বাহিৰত প্ৰকাশ পোৱা ব্যৱহাৰ তেওঁলোকৰ আভ্যন্তৰীণ জীৱনৰ প্ৰতিচ্ছবি। চয়তানে ভালদৰে জানে যে সি যদি আমাৰ চিন্তাক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে তেনেহলে, সি আমাৰ কাৰ্য্যকো নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰিব।

আপোনাৰ জীৱনত ভাঙিবলগীয়া হয়তো কিছুমান প্ৰধান দুৰ্গ আছে। আপোনাক উদ্গাবলৈ মোক ক'ব দিয়ক “ঈশ্বৰ আপোনাৰ পক্ষে।” যুদ্ধ চলি আছে, আৰু আপোনাৰ মন আপোনাৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰ। কিন্তু আনন্দৰ কথা এই যে ঈশ্বৰে আপোনাৰ পক্ষে যুদ্ধ কৰি থাকে।

ଅଧ୍ୟାୟ

୨

ଅତି ପ୍ରଯୋଜନୀୟ ବିଷୟ

অতি প্ৰয়োজনীয় বিষয়

কেৱল এই এটা বাক্যই আমাক জানিবলৈ দিয়ে যে আমি সঠিক ভাবে ভবাটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। চিন্তা শক্তিশালী আৰু হিতোপদেশৰ লিখৰ মতে চিন্তা শক্তিৰ সৃষ্টি শীল গুণ আছে। আমি কি হম সেই বিষয়ে যদি আমাৰ চিন্তাবোৰে কাৰ্য কৰে তেনেহলে আমি সঠিক চিন্তা কৰাত নিঃসন্দেহে অগ্ৰধিকাৰ দিব লাগে।

কিয়নো তাৰ মনৰ ভাৱ যেনেকৈ,
তাৰ প্ৰকৃতিও তেনেকৈ

হিতোপদেশ- ২৩ঃ৭

আপোনাৰ চিন্তাবোৰ সঁস্বৰৰ বাক্যৰ আলমত হোৱাতো সম্পূৰ্ণ প্ৰয়োজন বুলি মই আপোনাৰ মনত সাঁচ বহুৱাব খোজো।

আপোনাৰ অস্বীকাৰসূচক মন আৰু নিশ্চিত জীৱন হ'ব নোৱাৰে।

আত্মিক মনৰ বিপৰীতে মাংসিক মন

কিয়নো মাংসৰ অনুসাৰে হোৱাবিলাকে মাংসিক বিষয় ভাবে; কিন্তু আত্মাৰ অনুসাৰে হোৱাবিলাকে আত্মিক বিষয় ভাবে।

ৰোমীয়া ৮:৫

ৰোমীয়া আঠ অধ্যায়ত আমাক শিকাইছে যে যদি আমি মাংসিক ভাবে “ভাবো”, আমি মাংসিক ভাবে চলিম; কিন্তু যদি আমি আত্মিক ভাবে “ভাবো” আমি আত্মিক ভাবে চলিম।

মোক বিপৰীত ভাবে কবলৈ দিয়ক : যদি আমি মাংসিক ভাবে চিন্তা, ভুল চিন্তা, বিপৰীত মুখী চিন্তা কৰো, আমি আত্মিকভাবে কেতিয়াও চলিব নোৱাৰো। এনে লাগে সফল খ্ৰীষ্টিয়ান জীৱনৰ কাৰণে পুনৰ জন্ম আৰু ঐশ্বৰিক চিন্তাৰ আটাইতকৈ প্ৰয়োজন।

কিছু সময়ত আমি কিছুমান কথাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰাটো কিমান প্ৰয়োজন যেতিয়ালৈকে ভবা নাছিল আমি এলেহুৱা আছিলো। কিন্তু যেতিয়া আমি উপলদ্ধি কৰো যে যদি আমি এনেদৰেই কথাবোৰ হ'বলৈ দিও তেনে ডাঙৰ সমস্যা হ'ব পাৰে, তেতিয়াহে আমি তাৰ গুৰুত্বটো উপলদ্ধি কৰি ৰখাবলৈ চেষ্টা কৰো আৰু যত্ন লওঁ।

উদাহৰণ স্বৰূপে কওঁ, যেতিয়া বেঙ্কে আপোনাক ফোন কৰি ক'ব যে আপোনাৰ বেঙ্কৰ হিচাপত ৮৫০ বেছিকৈ উলিৱা হৈছে। লগে লগে আপুনি সমস্যাৰ সন্মুখীন হ'ব। অৱশ্যে আপুনি বিচাৰ কৰাৰ পাছত দেখিব যে আপুনি জমা কৰিছে বুলি ভবা টকা জমা কৰা নাই। লগে লগে আপুনি বেঙ্কলৈ গৈ টকা জমা কৰিব, যাতে আগলৈ আৰু কোনো সমস্যা নহয়।

সেই একেদৰে মনটো নতুন কৰি এই কথাবোৰ চিন্তা কৰাতো মই ভাল পাওঁ।

বছৰ বছৰ ধৰি ভুল চিন্তা কৰাৰ কাৰণে আপোনাৰ জীৱনটো হয়তো বিশৃঙ্খল অৱস্থাত। যদি এনে হৈছে তেতিয়াহলে আপুনি আপোনাৰ চিন্তা ৰোদ্ধ কৰা অতি প্ৰয়োজন নহলে এইটো সাঁচা যে যেতিয়ালৈকে আপুনি মনটো স্থিৰ নকৰে আপোনাৰ জীৱনটো সহজ নহব আৰু তাৰ বাবে ৰোদ্ধ কৰা খুব প্ৰয়োজন। আপুনি এনে বিষয়বোৰ আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় কথা বুলি চিন্তা কৰিব লাগে। চয়তানে আপোনাৰ মনত গঢ়িতোলা দুৰ্গ ভাঙিবলৈ দৃঢ় হওঁক। আপুনি বাক্য, প্ৰশংসা আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰক।

আত্মাৰে

শক্তি বা পৰাক্ৰমৰ দ্বাৰাই নহয় কিন্তু মোৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই হে... বাহিনী বিলাকৰ
যিহোৱাই কৈছে।

জঘৰিয়া ৪:৬

মুক্ত হোৱাৰ ভাল উপায় হ'ল, সকলো সহায়ৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ওচৰত নিবেদন কৰা—
আৰু সঘনাই নিবেদন কৰা।

প্ৰাৰ্থনা (খোজা) আপোনাৰ এটা অস্ত্ৰ। কেৱল দৃঢ় সঙ্কল্পৰ দ্বাৰাই কোনো এটা পৰিস্থিতি আপুনি জয় কৰিব নোৱাৰে। আপুনি দৃঢ়সঙ্কল্প বন্ধ হোৱাৰ প্ৰয়োজন, কিন্তু নিজৰ মাংসিক চেষ্ঠাৰ দ্বাৰাই নহয়, কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰ দৃঢ় সঙ্কল্পতাৰে হ'ব লাগিব।

জীৱন ৰক্ষা কৰাৰ আৱশ্যকতা

বিশ্বাসীৰ কাৰণে, জীৱন ৰক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা হ'ল উচিত চিন্তা। জীৱন ৰক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা ইমান গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা যে কোনো তাৰ অবিহনে জীয়াই থাকিব নোৱাৰে — যি দৰে হৃদপিণ্ডৰ স্পন্দন প্ৰাণদায়ী বা ৰক্তচাপ প্ৰাণদায়ী। এইবোৰ এনে বিষয় যে তাৰ অবিহনে জীৱন বৃথা।

ঈশ্বৰে তেওঁৰে সৈতে ব্যক্তিগত প্ৰাৰ্থনা আৰু বাক্য পঢ়াৰ দ্বাৰাই বহু বছৰৰ আগতেই এই সত্যটো মোৰ মনত গঢ়ি তুলিছিল। এই সকলো কথাৰ মাজেৰে নিজকে নিয়মৰ বসবস্তী

কৰিবলৈ যথেষ্ট কষ্টকৰ সময় মই পাৰ কৰিবলগা হৈছিল, যেতিয়ালৈকে এইবোৰ জীৱন বন্ধাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বুলি ঈশ্বৰে দেখুৱাই দিয়া নাছিল। যি দৰে মোৰ জাগতিক জীৱন ভাল-বেয়া চিহ্নৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিছিল, সেইদৰে মোৰ আত্মিক জীৱন নিয়মিত ভাবে ঈশ্বৰৰ সৈতে সময় অতিবাহিত কৰাত নিৰ্ভৰ কৰিছিল। যেতিয়া মই গম পালো যে ঈশ্বৰৰ সৈতে সম্বন্ধ ৰখাই জীৱনৰ অস্তিত্ব বজাই ৰখা, সেয়ে মইমোৰ জীৱনত তাকেই প্ৰাধান্য দিলো।

ঠিক একেদৰে, মই যেতিয়া অনুভৱ কৰিলো যে জযুক্ত জীৱনৰ কাৰণে উচিত চিন্তাৰ প্ৰয়োজন, মই চিন্তাৰ বিষয়ে আৰু মই কি চিন্তা কৰিছো সেই বিষয়ে মই বেছি চিন্তাশীল হৈ পৰিলো, আৰু সাৱধানেৰে চিন্তাবোৰ কৰিব ধৰিলো।

আপুনি যিদৰে ভাবে, আপুনি সেইদৰেই হয়

হয়তো গছ জোপা ভাল (সজীৱ আৰু ভাল), আৰু ইয়াৰ ফল ভাল (সজীৱ আৰু ভাল), বা গছ জোপা পচা (বেমাৰ হৈ বেয়া হোৱা) আৰু ইয়াৰ ফলো পচা (পোক লাগি বেয়া হোৱা); কাৰণ গুটিৰ দ্বাৰাই গছকো চিনা যায়।

মথি ১২:৩৩

বাইবেলে কয় যে গছজোপা গুটিৰ দ্বাৰাই চিনি পোৱা যায়।

আমাৰ জীৱনটো সেয়ে সত্য। চিন্তাই গুটি ধৰে। ভাল চিন্তা কৰক, আৰু আপোনাৰ জীৱনত ভাল ফল পাব। বেয়া চিন্তা কৰিলে আপোনাৰ জীৱনৰ পৰিণাম বেয়া হয়।

আচলতে এজন মানুহৰ মনোভাবলৈ চাই, তেওঁৰ জীৱনত কি ধৰণৰ চিন্তা বিৰাজ কৰিছে ধৰিব পাৰি। এজন মৰমীয়াল আৰু দয়ালু মানুহৰ ঠেক আৰু প্ৰতিহিংসামূলক চিন্তা নাথাকে। সেই একেদৰে এজন বেয়া মানুহৰ ভাল আৰু দয়াৰে পূৰ্ণ চিন্তা নাথাকে।

হিতোপদেশ ২৩:৭ পদটো মনত ৰাখি তাৰ প্ৰভাব আপোনাৰ জীৱনত পৰিব দিয়ক; কাৰণ তাৰ মনৰ ভাব যেনেকৈ; তাৰ প্ৰকৃতিও তেনেকৈ।

অধ্যায়

৩

হাৰ নামানিব!

হাৰ নামানিব!

আপোনাৰ মনৰ আৰু জীৱনৰ অৱস্থা যিমানেকই বেয়া নহওঁক কিয়, হাৰ নামানিব! চয়তানে আপোনাৰ পৰা কঢ়িলোৱা আধিপত্য ঘূৰাই লওঁক। যদি প্ৰয়োজন হয় এবাৰত অলপ অলপ কৰি ঘূৰাই লওঁক, আপুনি বিচৰাৰ দৰে ফল পাবলৈ নিজৰ কৰ্মদক্ষতাত ভৰসা নকৰি ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহত ভাৰসা কৰক।

সৎকৰ্ম কৰি কৰি আমি নিৰুৎসাহ
নহওঁকহ; কিয়নো আমি ক্লান্ত নহ'লে
উচিত সময়ত দাবলৈ পাম।

গালাতীয়া ৬:৯

গালাতীয়া ৬:৯ পদত পাচনি পৌলে আমাক কৰিবলৈ, কৰি যাবলৈ উৎসাহিত কৰিছে! পলায়নমুখী নহব! সেই পুৰণা “হাৰমনা” আত্মা নাৰাখিব। ঈশ্বৰে সদাই তেওঁৰ সৈতে থকা মানুহ বিচাৰে।

পৰিস্থিতিৰ মাজেৰে যোৱা

তুমি জলসমূহৰ মাজেদি গমন কৰিলে মই তোমাৰ লগত থাকিম, আৰু তুমি নদীবোৰৰ মাজেদি গলে সেইবোৰে তোমাক তল নিনিয়াব; আৰু জুইৰ মাজেদি চলিলে তুমি দক্ষ নহবা, তাৰ শিখাই তোমাক নুপুৰিব।

যিচিয়া ৪৩:২

এই মুহূৰ্তত আপোনাৰ জীৱনত যি কোনো সমস্যা বা অভিজ্ঞতা হ'ব পাৰে, কিন্তু মই তাৰ মাজেদি যাবলৈ আপোনাক অনুপ্রাণিত কৰো আৰু হাৰ নামানিব!

হবক্কুক ৩:১৯ পদত কৈছে যে— প্ৰভু যিহোৱায়েই মোৰ শক্তি; তেওঁ মোৰ ভৰি হৰিণীৰ ঠেং যেন কৰিছে, মোৰ ওখ ঠাইবোৰেদি মোক গমন কৰাব!

আত্মিক বৃদ্ধিৰ কাৰণে ঈশ্বৰে আমাৰ লগত থাকি শক্তিপ্ৰদান কৰি আৰু উৎসাহিত কৰি আমাৰ কষ্টকৰ সময়ত “আগুৱাই যাবলৈ” সহায় কৰে।

এৰি দিয়াটো সহজ; কিন্তু পৰিস্থিতিৰ মাজেদি যাবলৈ বিশ্বাসৰ প্ৰয়োজন।

নিৰ্বাচন কৰাটো আপোনাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ !

মই আজি তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে আকাশমণ্ডল আৰু পৃথিবীক সাক্ষী কৰি কৈছো, যে মই তোমাৰ আগত জীৱন আৰু মৰণ, আশীৰ্ব্বাদ আৰু শাও ৰাখিছো।

দ্বিতীয় বিৱৰণ ৩০:১৯

প্ৰতি দিনে হাজাৰ হাজাৰ চিন্তা আমাৰ মনলৈ আহে। কিন্তু আমি মাংসৰে নহয় আত্মাত চলি মনটো নতুন কৰিব লাগে। আমাৰ জাগতিক মনে মুক্তভাবে বহুতো চিন্তা কৰে যাৰ বাবে আমি ভুল চিন্তা কৰিবলৈ কোনো কষ্ট কৰিব নালাগে।

আনহাতে আমি উচিত চিন্তা নিজৰ ইচ্ছাৰে বাচি ল'ব লাগে। অৱশেষত আমি ঈশ্বৰৰ সৈতে একে মন হ'বলৈ সিদ্ধান্ত লোৱাৰ পাছত, আমি উচিত চিন্তা বাচিলোৱাৰ প্ৰয়োজন।

যেতিয়া আমি অনুভৱ কৰো যে মনৰ যুদ্ধ খুব কঠিন, আৰু আমি সেই যুদ্ধ কৰিব নোৱাৰো; তেতিয়া আমি তেনে চিন্তাধাৰা দূৰ কৰিব পাৰিম বুলি ভাবিব লাগে! মাত্ৰ আমি কৰিব পাৰিম বুলি ভাবিলেই নহব, কিন্তু আমি হাৰ নামানো বুলি ঠিৰাং কৰিব লাগিব। ভয় আৰু সন্দেহেৰে আক্ৰমণ হোৱাৰ পৰিবৰ্ত্তে দৃঢ়তাৰে ক'ব লাগিব “মই কেতিয়াও হাৰ নামানো! ঈশ্বৰ মোৰ পক্ষে, তেওঁ মোক ভাল পায়, আৰু তেওঁ মোক সহায় কৰে!”

গোটেই জীৱনত কৰিবলৈ আপোনাৰ আৰু মোৰ বহুতো বাছি ল'ব লগা কথা থাকে। দ্বিতীয় বিৱৰণ ৩০:১৯ পদত ঈশ্বৰে মানুহক কৈছে যে তেওঁ মানুহৰ সন্মুখত জীৱন আৰু মৃত্যু ৰাখিছে আৰু জীৱন কি দৰে অতিবাহিত কৰিব বাচি ল'ব কৈছে। হিতোপদেশ ১৮:২৯ পদত আমাক কৈছে; মৰণ আৰু জীৱন জিবাৰ অধীন; আৰু যিবিলাকে তাক ভাল পায়, তেওঁ বিলাকে তাৰ ফল ভোগ কৰিব।

আমাৰ চিন্তাই আমাৰ বাক্য হয়। সেয়ে জীৱন সঞ্জীৱনী কৰা চিন্তাবোৰ খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। যেতিয়া আমি কৰো জীৱন সঞ্জীৱনী কৰা বাক্য প্ৰকাশ পায়।

হাৰনামানিব !

যুদ্ধ যেতিয়া শেষ নোহোৱা যেন লাগে আৰু আপুনি যেতিয়া কৰিব নোৱাৰো বুলি ভাবে, আপুনি মনত ৰাখিব যে আপুনি মাংসিক আৰু জাগতিক ভাবে পুনৰ আচনি লোৱা কথাবোৰ ঈশ্বৰে চিন্তা কৰাৰ দৰেই কৰিছো বুলি ভাবে।

অসম্ভৱ? নহয়!

কঠিন? হয়!

কিন্তু আপুনি মাত্ৰ ভাবক যে ইশ্বৰ আপোনাৰ দলত আছে। মই ভাবো যে আমাৰ চাৰিওফালে তেওঁই সকলোতকৈ ভাল “Computer কৰ্মসূচী”। (আপোনাৰ মনটো Computer ৰ দৰে য’ত চিৰজীৱনৰ আবৰ্জনাৰ কৰ্মসূচী থাকে।) তথাপিও ঈশ্বৰে আপোনাৰ মাজত কাম কৰে, যদিহে আপোনাৰ চিন্তাবোৰ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ তেওঁক আমন্ত্ৰণ কৰে। আপোনাৰ মনৰ আচৰ্ণিবোৰ পুনৰ গঠন কৰে। মাত্ৰ তেওঁৰ সৈতে লাগি থাকক আৰু হাৰ নামানিব !

এইদৰে কৰিবলৈ নিশ্চয় সময় লাগিব, আৰু এইটো সহজ নহয়, কিন্তু যদি আপুনি ঈশ্বৰে ভবাৰ দৰে ভাবে আপুনি সঠিক দিশে যাব। কিবা কৰিবলৈ আপুনি আপোনাৰ সময় খৰছ কৰে সেয়ে জীৱনৰ বাকী কালছোৱা একে বিশৃঙ্খলাত নাথাকি আপুনি হয়তো আঙুৰাই যাব।

ঘূৰক আৰু অধিকাৰ কৰক

আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই হোৱেবত আমাক কৈছিল, তোমালোকে এই পৰ্ব্বতত বহু কাল থাকিলা। এতিয়া তোমালোকে মুখ ঘূৰাই যাত্ৰা কৰা, আৰু ইমোৰীয়াহঁতৰ পৰ্ব্বতীয় দেশলৈ যোৱা...

চোৱা মই সেই দেশ তোমালোকৰ আগত ৰাখিছো, তোমালো কৰ ওপৰপিতৃ আৱাহামক, ইচাহাকক, যাকোৰক আৰু তেওঁ বিলাকৰ ভাবী-বংশকো যি দেশ দিবলৈ যিহোৱাই সেই ওপৰ পিতৃবিলাক আগত শপত কৰিছিল, তোমালোকে সেই দেশত সোমাই তাক অধিকাৰ কৰা।

দ্বিতীয় বিৱৰণ ১:৬-৮

দ্বিতীয় বিৱৰণ ১:২ পদত মোচিয়ে ইস্ৰায়েলিসকলক উদ্দেশ্য কৰি ক’লে যে কানানৰ (প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশ) সীমালৈ কেৱল এঘাৰ দিনৰ যাত্ৰা, তথাপিও তেওঁলোকক চল্লিশ বছৰ লাগিছিল সেই ঠাই পাবলৈ। আকৌ ছয় পদত তেওঁ তেওঁলোকক কৈছিল, “ঈশ্বৰ যিহোৱাই হোৱেবত আমাক কৈছিল, তোমালোকে এই পৰ্ব্বতত বহুকাল থাকিলা।”

আপুনি একে পৰ্ব্বততে বহুদিন আছে নেকি? এঘাৰ দিনৰ যাত্ৰাৰ কাৰণে আপুনি চল্লিশ বছৰ চেষ্টা কৰি আছে নেকি?

মই মোৰ নিজৰ জীৱনত, অৱশেষত সজাগ হ’ব লগা হ’ল আৰু মই অনুভৱ কৰিলো যে মই কোনো দিশে যোৱা নাছিলো। মই বিজয়ৰ অবিহনে খ্ৰীষ্টিয়ান আছিলো। মেৰী আৰু জনৰ দৰে, বছৰ বছৰ ধৰি মোৰ বহুতো ভুল মনোবৃত্তিৰ কাৰণে মানসিক দুৰ্গ গঢ়ি উঠিছিল। চয়তানে মোক মিছা কৈছিল আৰু মই তাক বিশ্বাস কৰিছিলো। সেয়েহে মই ভুলভাৱে পৰিচালিত হৈছিলো।

বহু সময় মই একেটা পৰ্ব্বততে আছিলো। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ সত্যতাৰ বাবে কি চমু যাত্ৰা হ'ব পাৰে জানিবলৈ মই চল্লিশ বছৰ লগাইছিলো।

ঈশ্বৰে মোক দেখুৱাইছিল যে ইস্ৰায়েলীসকলৰ “মৰুভূমি সাদৃশ মানসিকতাৰ” কাৰণে মৰুভূমিত আছিল আৰু কিছুমান ভুল চিন্তাধাৰৰ কাৰণে তেওঁলোক বন্দীত্বত আছিল। আমি এই বিষয়ে পিছৰ অধ্যায়ত আলোচনা কৰিম, কিন্তু এতিয়াৰ কাৰণে, গুণ সম্পন্ন সিদ্ধান্ত লৈ যাতে আপোনাৰ মন পুনৰ গঠিত কৰে আৰু আপোনাৰ চিন্তাবোৰ সাৱধানে বাচিলবলৈ শিকে তাৰ বাবে মই অনুৰোধ কৰো। জয়ৰ যাত্ৰা সম্পন্ন নোহোৱা পৰ্য্যন্ত আৰু আপোনাৰ উচিত উত্তৰাধিকাৰ সূত্ৰে লাভ কৰা স্থান অধিকাৰ নকৰালৈকে আপুনি ত্যাগ নকৰে আৰু এৰি নিদিয়ে বুলি মনত সিদ্ধান্ত লওঁক।

ଅଧ୍ୟାୟ

8

ଅଳପ ଅଳପକୈ

অলপ অলপকৈ

অলপ অলপকৈ আপোনাৰ মন নতুন হৈ আহিব, সেয়ে যদি অগ্ৰগতি লাহে লাহে হয় নিৰাশ নহ'ব।

প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত সোমোৱাৰ ঠিক আগমুহূৰ্ত্তত, ঈশ্বৰে ইস্ৰায়েলিলোকক ক'লে যে তেওঁ অলপ অলপকৈ শত্ৰুবোৰক তেওঁলোকৰ সন্মুখৰ পৰা দূৰ কৰিব, অন্যথা “বনৰীয়া পশুবোৰ” তেওঁলোকৰ মাজত বৃদ্ধি পাব।

তোমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তোমাৰ
আগৰ পৰা সেই জাতিবোৰক ক্ৰমে
ক্ৰমে দূৰ কৰিব; তোমাৰ বিৰুদ্ধে
বনৰীয়া পশুবোৰ বৃদ্ধি নহ'ব
নিমিত্তে, তুমি বেগাই সিহঁতক
একেবাৰে বিনষ্ট কৰিব নোৱাৰিব।

দ্বিতীয় বিৱৰণ ৭:২২

অহঙ্কাৰেই “পশু” হয় বুলি মই বিশ্বাস কৰো যি আমাক গ্ৰাহ কৰিব যদিহে আমি খুব সোনকালে বেছি স্বাধীনতা লাভ কৰো। আচলতে স্বাধীনতাৰ বাবে এটা সময়ত এটা ক্ষেত্ৰ বাছি লোৱা উচিত। সেইদৰে কৰিলে স্বাধীনতাক বেছি মূল্য দিয়া হয়; এয়া আমাৰ নিজৰ শক্তিয়ে যে কৰিব নোৱাৰো আৰু সৰ্টাকৈয়ে যে ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা অনুগ্ৰহ তাক আমি উপলব্ধি কৰো।

দুখ-ভোগে স্বাধীনতালৈ আগুৱাই

সকলো অনুগ্ৰহৰ আকৰ যি ঈশ্বৰে তেওঁৰ অনন্ত গৌৰৱৰ অৰ্থে খ্ৰীষ্টত তোমালোকক আমন্ত্ৰণ কৰিলো, তোমালোকে অলপ কাল দুখ-ভোগ কৰাৰ পাছত, তেওঁ নিজেই তোমালোকক সিদ্ধ, সুস্থিৰ আৰু বলৱন্ত কৰিব।

১ পিতৰ ৫:১০

“অলপ সময়” আমি কিয় দুখ ভোগ কৰা আৱশ্যক? মই বিশ্বাস কৰো প্ৰকৃততে যি সময়ৰ পৰা আমি অনুভৱ কৰো যে যেতিয়ালৈকে ঈশ্বৰে উদ্ধাৰ নকৰে আমাৰ সমস্যা থাকে, আমাৰ সহ্য কৰিব পৰা দুখ-ভোগ থাকে, কিন্তু যেতিয়া আমাৰ জীৱনলৈ স্বাধীনতা আহে আমি দুগুণ আনন্দ কৰো। যেতিয়া আমি নিজে কিবা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি কৃতকাৰ্য্য নহওঁ আৰু তেতিয়া আমি অনুভৱ কৰো যে আমি তেওঁলৈ অপেক্ষা কৰিব লাগে, তেওঁ যেতিয়া আমাক উঠাই আৰু আমি নিজে কৰিব নোৱাৰা কাৰ্য্য তেওঁ কৰে আমাৰ অন্তৰ প্ৰশংসা আৰু ধন্যবাদেৰে উপচি পৰে।

দণ্ডাজ্ঞা নাই

এই কাৰণে যীচু খ্ৰীষ্টত থকা বিলাকলৈ এতিয়া আৰু কোনো দণ্ডাজ্ঞা নাই। কিয়নো খ্ৰীষ্ট যীচুত জীৱনৰ আত্মক বিধানে মোক পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধানৰ পৰা মুক্ত কৰিলে।

ৰোমীয়া ৮:১-২

যেতিয়া আপোনাৰ বিপৰ্য্যয় বা বেয়া দিন আহে নিজকে দোষাৰোপ নকৰিব। মাত্ৰ নিজৰ দোষ দূৰ কৰি, ঘূৰি আহক আৰু পুনৰ আৰম্ভ কৰক। যেতিয়া শিশুৱে খোজ কাঢ়িবলৈ শিকে, সি খোজ কঢ়াৰ আনন্দ উপভোগ কৰা আগতে বহুবাৰ পৰে। শিশুৰ ক্ষেত্ৰত এই কথা সত্য যে পৰাৰ পাছত যদিও অলপ সময়ৰ কাৰণে কান্দে তথাপিও সি পুনৰ উঠি আকৌ চেষ্টা কৰে।

মন পুনৰ গঠিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত চয়তানে বাধা দিবলৈ অপৰিসীম চেষ্টা কৰে। সি জানে যে ভুলটোক হেয়জ্ঞান কৰি আপুনি সঠিক চিন্তা কৰিবলৈ শিকিলে আপোনাৰ ওপৰত তাৰ স্বত্ব নাথাকিব। দোষাৰোপ আৰু নিৰাশাৰ দ্বাৰাই সি আপোনাক বাধা দিবলৈ চেষ্টা কৰে।

যেতিয়া আপোনাৰ মনলৈ দোষী দোষী ভাব আহে “বাক্যৰ অস্ত্ৰ” ব্যৱহাৰ কৰক। ৰোমীয়া ৮:১ পদৰ উদ্ধৃতি দিয়ক, চয়তান আৰু নিজকে মনত পেলাই দিয়ক যে আপুনি শৰীৰৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই নচলে, কিন্তু আত্মাৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই চলে। শাৰীৰিক ইচ্ছাত চলা মানে আপুনি নিজৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা, আত্মাৰ ইচ্ছাত চলা মানে আপুনি ঈশ্বৰত নিৰ্ভৰ কৰা।

যেতিয়া আপুনি পৰাজিত হয়, তাৰ মানে এইটো নহয় যে আপুনি পৰাজিত হৈছে। সাধাৰণভাবে ক’বলৈ গ’লে আপুনি সকলো ঠিক মতে কৰা নাই। এই সত্যটো আমি সকলোৱে মানিব লাগিব যে শক্তিৰ সৈতে দুৰ্বলতাও আমাৰ আছে। আপোনাৰ দুৰ্বলতাত যীচুক শক্তি প্ৰদান কৰিবলৈ দিয়ক; আপোনাৰ দুৰ্বল দিনবোৰত তেওঁক আপোনাৰ শক্তি হ’বলৈ দিয়ক।

মই পুনৰ কওঁ: *দোষী বুলি নাভাবিব।* আপোনাৰ সম্পূৰ্ণ জয় হ’ব, কিন্তু তাৰ বাবে সময় লাগিব কাৰণ ই “অলপ অলপকৈ” হে আহিব।

নিৰাশ নহ’ব

হে মোৰ মন, তুমি কিয় অধোমুখ হৈছা? মোৰ অন্তৰত কিয় ব্যাকুল হৈছে? ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰা; কিয়নো তেওঁৰ শ্ৰীমুখৰ সহায়ৰ কাৰণে মই পুনৰায় তেওঁৰ স্তুতি কৰিবলৈ পাম।

গীতমালা ৪২:৫

নিৰাশাই আশা ধ্বংস কৰে, সেয়ে স্বাভাবিকতে চয়তানে আমাক নিৰাশাত পেলাবলৈ চেষ্টা কৰে। আশা নহ'লে আমি সকলো এৰি দিম, চয়তানে সেইটোৱে আমাৰ দ্বাৰাই কৰাবলৈ ইচ্ছা কৰে। বাইবেলে বাৰে বাৰে আমাক নিৰাশ বা শতাস হ'বলৈ মানা কৰিছে। ঈশ্বৰে জানে যে, যদি আমি নিৰাশ হওঁ আমি বিজয়ী হ'ব নোৱাৰো, সেয়ে আমি আচনি আৰম্ভ কৰিলে তেওঁ আমাক অনুপ্রাণিত কৰি কয়, “নিৰাশ নহ'বা।” ঈশ্বৰে নিৰাশ কৰিবলৈ নহয় কিন্তু অনুপ্রাণিত কৰিবলৈ বিচাৰে।

যেতিয়া নিৰাশা বা দোষাৰোপে আপোনাক আঙৰি ধৰে, আপোনাৰ চিন্তাশীল জীৱন চালি জাৰি চাওঁক। কি ধৰণৰ কথা আপুনি চিন্তা কৰিছে? সেইবোৰে এনেধৰণে ক'ব খোজে নেকি?

“এই কাৰ্য্য খুব কঠিন, মই কৰিব নোৱাৰো। মই সদাই পৰাজয় হওঁ, এইটো সদাই একে, ই কেতিয়াওঁ সলনি নহয়। মই নিশ্চিত যে মোৰ দৰে অন্য ব্যক্তিসকলে মনটো পুনৰ গঠিত কৰিবলৈ ইমান সমস্যাৰ সন্মুখীন নহয়। মই এৰি দিবও পাৰো। চেষ্টা কৰি মই ভাগৰি পৰিছো। মই প্ৰাৰ্থনা কৰো, কিন্তু এনে লাগে যেন ঈশ্বৰে নুশুনে। তেওঁ হয়তো মোৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিব নুখুজে কাৰণ মই যি দৰে কাৰ্য্য কৰো তেওঁ তাত সন্তোষ্ট নহয়।”

যদি এই উদাহৰণে আপোনাৰ ভাবক বৰ্ণনা কৰে, ই একো আচৰিত নহয়যে আপুনি নিৰাশা বা দণ্ডাজ্ঞাৰ কবলত। মনত ৰাখিব, আপুনি যি ভাবে সেইদৰেই হ'ব। নিৰাশাপূৰ্ণ কথা চিন্তা, কৰিলে আপুনি নিৰাশাত ভুগিব। দণ্ডাজ্ঞাৰ কথা চিন্তা কৰিলে আপুনি দণ্ডাজ্ঞাৰ কবলত পৰিব। আপোনাৰ চিন্তাধাৰা সলনি কৰক আৰু মুক্ত হওঁক।

নহ'ব বুলি ভবাৰ সলনি এইদৰে, ভাবক :

কথাবোৰ লাহে লাহে হৈ আছে; কিন্তু, ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ মই কিছু উন্নতি কৰিছো। মোক মুক্তিৰ পথলৈ আঙুৰাই নিবলৈ মই যে সত্য পথত আছো সেইবাবে সটাকৈয়ে মই সুখী। যোৱাকালি মোৰ বেয়া দিন আছিল। মই গোটেই দিন ভুল চিন্তা কৰিছিলো। পিতৃ মোক ক্ষমা কৰক, আৰু এইদৰে “কৰিবলৈ আৰু কৰিয়ে থাকিবলৈ” মোক সহায় কৰক। মই ভুল কৰিছো; অন্ততঃ সেইটো এটা মাত্ৰ ভুল কিন্তু মই আকৌ সেই ভুল হ'বলৈ নিদিও। এয়া এটা নতুন দিন। প্ৰভু, আপুনি মোক ভাল পায়। প্ৰতি ৰাতিপুৱা আপোনাৰ অনুগ্ৰহ মোৰ বাবে নতুন হয়।

“নিৰাশাক মই প্ৰত্যক্ষাণ কৰো। দণ্ডাজ্ঞাক মই প্ৰত্যখ্যান কৰো। পিতৃ, বাইবেলে কৈছে আপুনি মোক দোষাৰোপ নকৰে। মোৰ বাবে মৃত্যু হ'বলৈ আপুনি যীচুক পঠিয়ালে। আজি উচিত চিন্তা কৰিবলৈ আপুনি মোক সহায় কৰিছে।”

এনে ধৰণৰ আনন্দপূৰ্ণ, সঁচা, আৰু ঈশ্বৰৰ দৰে চিন্তাই আপোনাক বিজয়ী অনুভৱ কৰাইছে বুলি মই নিশ্চিত।

আমি সকলো কথা মুহূৰ্ততে হোৱাতো ভাল পাওঁ। আমাৰ ভিতৰত ধৈৰ্য্যৰ বীজ আছে, কিন্তু সেই বীজে বাহিৰত কাৰ্য্য কৰিব লাগে। কেতিয়াবা আমাক সম্পূৰ্ণ পৰিত্ৰাণ দিবলৈ ঈশ্বৰে নিজৰ সময় লয়। আমাৰ বিশ্বাস সিদ্ধ কৰিবলৈ আৰু ধৈৰ্য্যৰে নিখুঁত কাৰ্য্য কৰাবলৈ তেওঁ আমাৰ কষ্টকৰ সময় ব্যৱহাৰ কৰে (যাকোব ১:৪) ঈশ্বৰৰ সময় নিখুঁত। তেওঁ কেতিয়াও পলম নকৰে।

ইয়াত চিন্তাৰ বাবে আন এটা ভাল কথা হৈছেঃ “মই ঈশ্বৰক বিশ্বাস কৰো। মই যিয়েই অনুভৱ কৰো বা যি পৰিস্থিতিয়েই নহওক তেওঁ মোৰ মাজত কাম কৰে বুলি মই বিশ্বাস কৰো। তেওঁ মোৰ ওপৰত কাৰ্য্য কৰি আছে। ঈশ্বৰে মোৰ ওপৰত ভাল কাৰ্য্য কৰিলে, আৰু তেওঁ মোক সম্পূৰ্ণতালৈ আনিব” (ফিলিপীয়া ২:১৩; ১:৬)।

মনৰ দুৰ্গ ভাঙিবলৈ এই উপায়েৰে আপুনি আপোনাৰ বাক্যৰ অস্ত্ৰ কাৰ্য্যকাৰী হোৱাকৈ ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। ইচ্ছাকৃতভাবে কেৱল আপুনি ভাল কথা চিন্তা কৰক বুলি মই নকও, কিন্তু আপুনি আৰু এখোজ আগুৱাই গৈ এয়া আপোনাৰ স্বীকাৰোক্তি, বুলি স-জোৰে প্ৰকাশ কৰক।

মনত ৰাখিব, ঈশ্বৰে আপোনাক অলপ অলপকৈ, উদ্ধাৰ কৰিছে, সেয়ে নিৰাশ নহ'ব আৰু আপুনি ভুল কৰিলে নিজকে দোষী বুলি নাভাবিব।

নিজৰ সৈতে ধৈৰ্য্যশীল হওঁক!

ଅଧ୍ୟାୟ

୧

ନିଶ୍ଚିତ ହଠକ

নিশ্চিত হওঁক

সুস্থ মানসিকতাই সুস্থ জীৱন যাপনত অবিহণা যোগায়। অনিশ্চিত মনে জীৱনত অনিশ্চয়তাৰ সৃষ্টি কৰে। সুস্থ চিন্তাধাৰা সদাই বিশ্বাস আৰু আশাৰে পৰিপূৰ্ণ। ভুল চিন্তাধাৰা সদাই ভয় আৰু সন্দেহেৰে পৰিপূৰ্ণ।

যি দৰে বিশ্বাস কৰিলা, সেইদৰেই
তোমালৈ হওঁক।

মথি ৮:১৩

কিছুমান মানুহে জীৱনত বহুটো আঘাট পোৱাৰ কাৰণে আশা কৰিবলৈ ভয় কৰে। তেওঁলোকৰ জীৱন নিৰাশাৰে ভৰি থকাৰ কাৰণে তেওঁলোকে আন এটা কষ্ট সহ্য কৰিব পাৰিব বুলি নাভাবে। সেইবাবে, তেওঁলোকে আশাক প্ৰত্যাখ্যান কৰে যাতে তেওঁলোক পুনৰ নিৰাশ হ'ব লগা নহয়।

এই পৰিহাৰ কৰা আশাই আঘাট পোৱাৰ বিপৰীতে সুবক্ষা দান কৰে। নিৰাশাই আঘাট কৰে! সেয়ে আঘাট পোৱাৰ বিপৰীতে বহুতো মানুহে আশা পৰিত্যাগ কৰে বা যি কোনো ভাল কথা তেওঁলোকৰ জীৱনত হ'ব পাৰে বুলি বিশ্বাস নকৰে। এনে ধৰণৰ চিন্তাই বিপৰীতমুখী জীৱনধাৰা গঠন কৰে। চিন্তাবোৰ বিপৰীতমুখী কাৰণে সকলো কথাই বিপৰীতমুখী হয়। হিতোপদেশ ২৩:৭ পদ মনত পেলাওঁক; কিয়নো তাৰ মনৰ ভাব যেনেকৈ, তাৰ প্ৰকৃতিও তেনেকৈ।

বহু বছৰৰ আগতে, মই অসম্ভৱ বিপৰীতমুখী আছিলো। মই সদাই কৈছিলো যে যদি মই একেলগে দুটা ভাল উন্নতি মুখী চিন্তা কৰো মোৰ মন জঠৰ হৈ পৰিব। মোৰ সম্পূৰ্ণ চিন্তাধাৰা এইদৰে; “যদি আপুনি যিকোনো কথা ভাল হ'ব বুলি নাভাবে, তেতিয়া সেইটো নহলেও আপুনি নিৰাশ নহয়।”

মই জীৱনত বহুতো নিৰাশাৰ সন্মুখীন হৈছিলো— সেয়ে মোৰ জীৱনত বহুতো বিধ্বংসী কাৰ্য্য ঘটিছিল— সেয়ে কিবা এটা ভাল হ'ব বুলি মই বিশ্বাস কৰিবলৈ ভয় কৰিছিলো। মোৰ সকলো বিষয়তে ভাবিব নোৱাৰা বিপৰীতমুখী দৃষ্টিভংগী আছিল। যিদৰে মোৰ সকলো চিন্তা বিপৰীতমুখী আছিল, সেইদৰে মোৰ কথা; আৰু মোৰ জীৱনো।

যেতিয়া মই প্ৰকৃত অৰ্থাৎ বাক্য ধ্যান কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো আৰু মোক বক্ষা কৰিব

বুলি ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰিলো, মই প্ৰথমেই এটা কথা অনুভৱ কৰিলো যে বিপৰীতমুখী চিন্তা মোৰ পৰা দূৰ হ'ব লাগিব।

মথি ৮:১৩ পদত যীচুৱে আমাক কৈছে যে আমি যিদৰে বিশ্বাস কৰো সেইদৰেই আমালৈ ঘটে। বাইবেলত কৈছে যি দৰে বিশ্বাস কৰিলা, সেইদৰে তোমালৈ হওঁক। মই বিশ্বাস কৰা সকলোৱে বিপৰীতমুখী আছিল, সেয়ে বাস্তৱিকতে বহুতো বিপৰীতমুখী কথা মোৰ জীৱনত ঘটিছিল।

আমি যিকোনো বিষয়ে চিন্তা কৰিলেই, আপুনি আৰু মই যি বিচাৰো তাকে পাব পাৰো বুলি ইয়াত বুজোৱা নাই। আমাৰ প্ৰত্যেকৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ সুপৰিকল্পিত আঁচনি আছে আৰু সেয়ে আমি আমাৰ চিন্তা আৰু বাক্যৰে তেওঁক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰো। কিন্তু আমি তেওঁৰ ইচ্ছা আৰু আমাৰ প্ৰতি থকা আঁচনিত সন্মতি জনাই চিন্তা কৰিব লাগে।

এই সময়ত আপোনাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা কি যদি আপোনাৰ কোনো ধাৰণা নাই, অন্তত ঃ চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰক, “হয়, মই ঈশ্বৰৰ আঁচনি নাজানো, কিন্তু মই জানো তেওঁ মোক ভাল পায়। তেওঁ যিয়েই নকৰক সকলো ভাল হ'ব, আৰু মই আশীৰ্ব্বাদ লাভ কৰিম।”

আপোনাৰ জীৱনৰ বিষয়ে সঠিক চিন্তা কৰক।

প্ৰত্যেক পৰিস্থিতিত উদ্ভৱ হোৱা কথা সঠিক ভাৱে চিন্তা কৰিবলৈ অভ্যাস কৰক। যদিও বা এই মুহূৰ্ত্তত আপোনাৰ জীৱনত ঘটি থকা কথাবোৰ ভাল নহয়, ঈশ্বৰে তেওঁৰ বাক্যত প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ দৰে, তেওঁ তাৰ পৰাই ভালবোৰ উলিয়াব বুলি আশা কৰক।

সকলো কথাই ভালৰ কাৰণে কাৰ্য কৰে

আমি জানো যে, যিবিলাকে ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰে, যিবিলাক তেওঁৰ অভিপ্ৰায় অনুসাৰে আমন্ত্ৰিত, তেওঁবিলাকৰ পক্ষে সকলোৱেই মঙ্গলৰ অৰ্থে একে-লগে কাৰ্য কৰিছে।

ৰোমীয়া ৮:২৮

এই ধৰ্ম শাস্ত্ৰই কোৱা নাই যে সকলো কথাই ভাল, ই কৈছে যে ভালৰ কাৰণে সকলো কথাই একেলগে কাৰ্য কৰে।

ধৰি লওঁক বজাৰলৈ যাবৰ কাৰণে চিন্তা কৰিছে। আপুনি গাড়ীত বহিলে কিন্তু গাড়ীখন চলা নাই। এই পৰিস্থিতিক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ দুটা উপায় আছে। আপুনি ক'ব পাৰে, “মই এইটো হ'ব বুলি জানো! ই কেতিয়াও সফল নহয়। প্ৰত্যেক বাৰ মই কিবা কৰিব খুজিলে বেমেজালী হয়। সদাই হোৱাৰ দৰে মোৰ এইবাৰো বজাৰ কৰা পৰিকল্পনা ব্যৰ্থ হ'ল।” বা

আপুনি ক'ব পাৰে, “হয়, মই বজাৰ কৰিবলৈ যাব খুজিছো, কিন্তু এনে লাগিছে মই এতিয়াই যাব নোৱাৰো। মই পিছত যাম যেতিয়া গাড়ীখন ঠিক হ'ব। এই সময়ত মই বিশ্বাস কৰো এই সলনি হোৱা পৰিস্থিতিয়ে মোৰ ভালৰ কাৰণেই কাম কৰিব। হয়তো কিবা কাৰণত মই আজি ঘৰত থকাৰ প্ৰয়োজন, সেয়ে মই মোৰ সময়খিনি উপভোগ কৰিম।”

ৰোমীয়া ১২:১৬ পদত পাচনি পৌলে আমাক মানুহ আৰু কাৰ্য্যৰ কাৰণে নিজকে স্বইচ্ছাই মিলি যাব কৈছে। ইয়াৰ মূল হ'ল আমি এনে ধৰণৰ ব্যক্তি হ'বলৈ শিকিব লাগে যি কিবা আচনি কৰি আচনিটো কাৰ্য্যকাৰী নহ'লে ভাগি নপৰে।

অলপতে এনে ধৰণৰ কথাৰ অভ্যাস কৰিবলৈ মই অতি ভাল সুবিধা পাইছিলো। দেব আৰু মই ফলবিদাৰ লেক ওখত আছিলো। আমি তাত তিনি দিন প্ৰচাৰ কৰাৰ পাচত আৰু ঘৰলৈ বিমানেৰে যাবৰ বাবে বস্ত্ৰ বান্ধি আমি প্ৰস্তুত হৈ আছিলো। মই হীল নথকা চেণ্ডেলৰ সৈতে স্লেঞ্চ আৰু ব্লাউজ পিন্ধিবলৈ ঠিক কৰিছিলো, যাতে ঘূৰি যোৱাৰ সময়ত মই আৰাম পাব।

পিন্ধিবলৈ মই স্লেঞ্চটো বিচাৰি পোৱা নাছিলো। আমি চাৰিওফালে বিচাৰিলো আৰু অৱশেষত আলমাৰিৰ তলত বিচাৰি পালো। হেঙাৰৰ পৰা পৰি বেয়া ধৰণে সুতুৰা সুতুৰ হৈ আছিল। আমাৰ হাতত লৈ ফুৰিব পৰা ইপ্তি আছিল আৰু মই ইপ্তি গৰম কৰি সুতুৰা সুতুৰ ঠিক কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলো। কিন্তু পিন্ধাৰ পাচত ভাল নালাগিল। গতিকে মোৰ এটাই উপাই আছিল ওখ হীলৰ সৈতে আন কাপোৰ পিন্ধা।

মই পৰিস্থিতিৰ সৈতে আৱেগিক হৈ পৰা অনুভৱ কৰিছিলো। আপুনি চাওঁক, আমি যি বিচাৰো সকলো সময়তে সেইটো নাপাওঁ, সেয়ে আমাৰ অনুভূতি জাগি উঠে আৰু আমাৰ মাজত নিজৰ প্ৰতি পুতৌ আৰু বিপৰীতমুখী চিন্তাৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। মই তৎক্ষণাত অনুভৱ কৰিলো যে মই কি পিন্ধিম ঠিক কৰিব লাগিব। মই ভবাৰ দৰে নোহোৱাৰ কাৰণে মই অস্বস্তি অনুভৱ কৰিব পাৰিলোহেতেন বা পৰিস্থিতিৰ সৈতে নিজকে খাপখোৱাৰ পাৰিলো হয় আৰু ঘৰলৈ যোৱাৰ আনন্দ উপভোগ কৰিব পাৰিলো হয়।

তথাপিও স্থিৰ বিশ্বাস ৰখা মানুহ এজনৰো সকলো সময়তে তেওঁ বিচাৰাৰ দৰে সকলো কাম নহ'ব পাৰে। কিন্তু স্থিৰ বিশ্বাস কৰা মানুহজনে যিয়েই নহওঁক কিয় আঙুৰাই গৈ আনন্দ উপভোগ কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'ব পাৰে।

বিপৰীতমুখী মানুহৰ কোনো আনন্দ নাথাকে। তেওঁ প্ৰত্যেক আৰ্চনিত দুখৰ ছাঁ পেলাই। তেওঁৰ মনত গধুৰ গধুৰ ভাব হয়। তেওঁ আপত্তি দৰ্শোৱা, ভুৰ ভুৰাই থকা, আৰু ভুল বিচাৰি থকা মানুহ হয়। যিমানেই ভাল কাম নহওঁক কিয়, তেওঁ সদাই সমস্যা সৃষ্টি কৰিব পৰা কথাত চকু দিয়ে।

মই যেতিয়া বিপৰীতমুখী চিন্তাৰে পৰিপূৰ্ণ দিন অতিবাহিত কৰিছিলো, সেই সময়ত মই কোনোবাই নতুনকৈ সজোৱা ঘৰলৈ গৈ, চাৰিওফালৰ সুন্দৰ পৰিবেশৰ প্ৰশংসা কৰাৰ পৰিবৰ্তে, মই ঘৰৰ চুকত লগাই থোৱা বেৰৰ কাগজ টিলা হৈ থকা বা খিৰিকিত লাগি থকা ধোৱাঁহে লক্ষ কৰিছিলো। জীৱনত ভাল কথা উপভোগ কৰিবলৈ যীচুয়ে মোক মুক্ত কৰাৰ বাবে মই আনন্দিত! মই মুক্তভাৱে বিশ্বাস কৰো যে তেওঁত বিশ্বাস আৰু আশা ৰাখিলে, বেয়া বস্তু বা কথাও ভাললৈ পৰিবৰ্তন হ'ব পাৰে।

আপুনি যদি বিপৰীতমুখী মানুহ হয় নিজকে দোষাৰোপ নকৰিব! দোষী বুলি ভবাটো বিপৰীতমুখী চিন্তা হয়। মই আপোনাৰ সৈতে এই কথাবোৰ আলোচনা কৰিছো, যাতে আপুনি বিপৰীতমুখী ব্যক্তি হৈও নিজৰ সমস্যা গম পাই আৰু আপোনাক পুনৰুদ্ধাৰ কৰিবৰ বাবে ঈশ্বৰক বিশ্বাস কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু আপোনাৰ বিপৰীতমুখী চিন্তাধাৰাই আপোনাক বিপৰীতমুখী কৰি নোতোলে যেন।

মুক্তিৰ পথ তেতিয়া আৰম্ভ হয় যেতিয়া আমি আপত্তি নকৰাকৈ সমস্যাৰ সন্মুখীন হওঁ। মই নিশ্চিত যে যদি আপুনি বিপৰীতমুখী মানুহ হয়, তাৰ কিবা কাৰণ নিশ্চয় আছে— সদাই থাকিব। কিন্তু মনত ৰাখিব, খ্ৰীষ্টিয়ান হিচাবে, বাইবেলে কোৱাৰ দৰে আপুনি এতিয়া এজন নতুন মানুহ।

এটা নতুন দিন

এতেকে কোনো যদি খ্ৰীষ্টত আছে, তেন্তে তেওঁ নতুন সৃষ্টি; পুৰণিবোৰ লুপ্ত হ'ল;
চোৱা; নতুন হ'ল।

২ কৰিন্থীয়া ৫:১৭

“নতুন সৃষ্টি” হিচাবে, খ্ৰীষ্টত আপোনাৰ নতুন জীৱন হোৱাৰ বাবে ঘটি যোৱা পুৰণি ঘটনাবোৰক আপোনাৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলাবলৈ দিব নালাগে। খ্ৰীষ্টৰে সৈতে আপুনি এক নতুন সৃষ্টি, এক নতুন জীৱন। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই আপুনি আপোনাৰ মনটো নতুন কৰিব পাৰে। আপোনাৰ জীৱনত যাতে ভাল কাৰ্যবোৰ হয়।

আনন্দ কৰক! এইটো এটা নতুন দিন!

পবিত্ৰ আত্মাৰ কাৰ্য

তথাপি মই তোমালোকক সত্য কথা কওঁ যে, মই যোৱাই তোমালোকৰ হিতহে; কিয়নো মই নগ'লে তোমালোকলৈ সেই সহায়কৰ্তা নাহিব; কিন্তু মই গ'লে,

তোমালোকলৈ তেওঁক পঠাই দিম। তেওঁ আহি, পাপৰ বিষয়ে, ধাৰ্মিকতাৰ বিষয়ে, আৰু সোধ বিচাৰৰ বিষয়ে, জগতক দোষৰ প্ৰমাণ দিব।

যোহন ১৬:৭-৮

বিপৰীতমুখী চিন্তাৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰি সত্যৰ সন্মুখীন হৈ এইদৰে ক'বলৈ খুব কঠিন, “মই বিপৰীতমুখী ব্যক্তি, আৰু মই সলনি হ'ব বিচাৰো। মই নিজে সলনি হ'ব নোৱাৰো, কিন্তু মই ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই তেওঁ মোক সলনি কৰিব বুলি বিশ্বাস কৰো। মই জানো এইদৰে হ'বলৈ সময় লাগিব, আৰু মই নিজকে নিৰাশ হ'বলৈ নিদিও। ঈশ্বৰে মোৰ মাজত ভাল কাৰ্য্য আৰম্ভ কৰিছে, আৰু সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ তেওঁৰ ক্ষমতা আছে। (ফিলিপীয়া ১:৬)

প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততে আপুনি বিপৰীতমুখী মনোভাব ৰাখিলে পবিত্ৰ আত্মাক নিবেদন কৰক আপোনাক দোষাৰোপ কৰিবলৈ। সেয়া পবিত্ৰ আত্মাই কৰা কামৰ এক অংশ। যোহন ১৬:৭-৮ পদত আমাক শিকাইছে যে পবিত্ৰ আত্মাই পাপৰ কাৰণে আমাক দোষাৰোপ কৰে আৰু সত্যত চলিবলৈ প্ৰত্যয় জন্মাই। যেতিয়াই মনলৈ দোষী ভাৱ আহে ঈশ্বৰক সহায় কৰিবলৈ ক'ব লাগে। এই সকলো নিজে কৰিব পাৰিম বুলি নাভাবিব। তেওঁক ভৰসা কৰক।

যদিও মই খুব বিপৰীতমুখী আছিলো, ঈশ্বৰে মোক জানিবলৈ দিলে যে যদি মই তেওঁক বিশ্বাস কৰো, তেওঁ মোক স্থিৰ বিশ্বাসকাৰী কৰি তুলিব। কিন্তু মই মোৰ মনটো নিশ্চিত কৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰাতো কষ্টকৰ সময় আছিল। চিগেৰেট খোৱা মানুহ এজনৰ দৰে। এতিয়া মই বিপৰীতমুখী চিন্তাক সহ্য কৰিব নোৱাৰো। বহু দিন ধৰি চিগেৰেট খোৱা মানুহে, খাবলৈ এৰি দিলে, চিগেৰেটৰ গোল্ফ সহ্য কৰিব নোৱাৰে। মইও সেইদৰে। মইও বহু বছৰ চিগেৰেট খাইছিলো, কিন্তু এৰি দিয়াৰ পাছত, মই আনকি গোল্ফটোও সহ্য কৰিব নোৱাৰো।

বিপৰীতমুখী স্বভাৱৰ ক্ষেত্ৰত মই সেই দৰেই হওঁ। মই খুব বিপৰীতমুখী ব্যক্তি। এতিয়া মই বিপৰীতমুখীক সহ্য কৰিব নোৱাৰো, মোৰ কাৰণে এইটো দোষনীয়। বিপৰীতমুখী মনৰ পৰা উদ্ধাৰ পোৱাৰ পাছত মই অনুমান কৰিছো যে মোৰ জীৱনত বহুতো ভাল সলনি হৈছে সেয়ে এতিয়া মই যিকোনো বিপৰীতমুখী কামক বাধা দিব পাৰো।

মই সত্যৰ সন্মুখীন হৈছো, আৰু মই আপোনাক সেই একেদৰে কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰো। যদি আপোনাৰ অসুখ হৈছে, “অসুখ নাই হোৱা” বুলি নকব, কাৰণ সেইটো সঁচা নহয়; কিন্তু আপুনি ক'ব পাৰে, “মই বিশ্বাস কৰো ঈশ্বৰে মোক সুস্থ কৰিব।” তাৰ সলনি আপুনি এইদৰে ক'ব নালাগে, “সম্ভৱত মোৰ আৰু বেছি বেয়া হ'ব আৰু চিকিৎসালয়তে মৰিম,” তাৰ পৰিবৰ্ত্তে আপুনি ক'ব পাৰে, “এই মুহূৰ্ত্তত ঈশ্বৰৰ সুস্থকাৰী শক্তিয়ে মোৰ ওপৰত কাৰ্য্য কৰিছে; মই বিশ্বাস কৰো মোৰ ভাল হ'ব।”

সকলো সমান্তৰাল হ'ব লাগে। তাৰ মানে এইটো নহয় আপোনাৰ নিশ্চয়তাক অলপ বিপৰীতমুখীৰ সৈতে সমানে মিহলি কৰিব; কিন্তু ইয়াৰ দ্বাৰাই আপোনাৰ জীৱনত যিয়েই নঘটক কিয়, অথবা নিশ্চিত বা বিপৰীতমুখীয়েই হওঁক, “পৰিপক মনে” ইয়াৰ সৈতে মিলি যোৱা নুবুজায়।

সজাগ মন

খিচলনীকীৰ লোকতকৈ এওঁবিলাকৰ সুমতি আছিল; কিয়নো এওঁবিলাকে সম্পূৰ্ণ আগ্ৰহেৰে বাক্য গ্ৰহণ কৰি; এয়ে হয় কি নহয়, তাকে জানিবলৈ নিতৌ নিতৌ শাস্ত্ৰ আলোচনা কৰিলে।

পাঁচনিৰ কৰ্ম ১৭:১১

বাইবেলে কৈছে যে আমাৰ সজাগ মন থাকিব লাগে। তাৰ মানে আমাৰ এনে মন হ'ব লাগে যে আমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ যি ইচ্ছা তাৰ প্ৰতি আমাৰ মন খোলা হ'ব লাগে, সেয়া যিয়েই নহওঁক কিয়।

উদাহৰণস্বৰূপে, অলপতে বিয়া ভাঙি দুখত থকা এগৰাকী যুৱতীৰ কথা মই জানো। তাই আৰু যুৱকজনে যদিও বৰ্তমান বিয়া নকৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে তথাপিও তেওঁলোকে লগ পাই থাকিব পাৰেনে নাই সেই বিষয়ে সঠিকভাৱে জানিবলৈ ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে। যুৱতী গৰাকীয়ে সন্মুখটো ধৰি ৰাখিব বিচাৰি চিন্তা কৰিলে, আশা কৰিলে আৰু বিশ্বাস কৰিলে যে তেওঁৰ ভালপোৱা যুৱকজনে তেওঁক মাতিব আৰু তেওঁ ভবাৰ দৰেই তেওঁও ভাবিব।

মই তেওঁক উপদেশ দিলো, যদিহে ভবাৰ দৰে হৈ নুঠে তথাপি “মন সচেতন” কৰি ৰাখিব লাগে। তেওঁ ক'লে “সেইটো বিপৰীতমুখী নহবনে?”

নাই, নহয়!

বিপৰীতমুখী ভাবে চিন্তা কৰাজনে ভাবিব, “মোৰ জীৱনটো শেষ হ'ল, মোক আৰু কোনোও কেতিয়াও নিবিচাৰে। মই পৰাজয় বৰণ কৰিলো, সেয়ে এতিয়া সদায়ৰ বাবে মই দুৰ্দশাগ্ৰস্ত হ'লো!”

কিন্তু নিশ্চিত জনে এইদৰে ক'ব; “এই কথা হোৱাৰ বাবে মই সাঁচকৈয়ে দুখিত, কিন্তু মই ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰি যাম।

মই আশা কৰো মই আৰু মোৰ ল'ৰা বন্ধুৱে এতিয়াও লগ হ'বলৈ সময় পাব পাৰো। আমাৰ সন্দ্বন্ধ পূৰ্বৰ অৱস্থালৈ আনিবৰ কাৰণে মই বিশ্বাস কৰি তেওঁক অনুৰোধ কৰিব খোজো; কিন্তু এই সকলোৰ ওপৰি মই ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত ইচ্ছা কি জানিব বিচাৰো। যদি মই বিচাৰৰ দৰে কথাবোৰ নহয়, মই জীয়াই থাকিম, কাৰণ যীচু মোৰ সঙ্গত থাকে। হয়তো অলপ সময়ৰ বাবে এইটো কঠিন হ'ব পাৰে, কিন্তু মই ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰো। মই বিশ্বাস কৰো যে শেষত সকলো কাৰ্য্য ভালৰ বাবে হ'ব।”

সচেতন মন আৰু স্থিৰ বিশ্বাসত থকাই হ'ল সত্যৰ সন্মুখীন হোৱা।

এয়ে ভাৰসাম্য।

আশাৰ শক্তি

আত্মহামে অনেক জাতিৰ পিতৃ হ'বলৈ, আশা নোহোৱাজে, আশা কৰি বিশ্বাস কৰিলে; আৰু বিশ্বাসত দুৰ্বল নহৈ, এশমান বছৰ বয়সীয়া নিজৰ শৰীৰৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ, আৰু চাৰাৰ গৰ্ভৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ মন কৰিও।

ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাত সংশয় কৰি অবিশ্বাস কৰিলে, এনে নহয়; কিন্তু ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, তাক তেওঁ সিদ্ধ কৰিব পাৰে বুলি আত্মহামে নিশ্চয় জানি, ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি, বিশ্বাসত বলৱান হ'ল।

ৰোমীয়া ৪:১৮-২১

দেব আৰু মই বিশ্বাস কৰো যে খ্ৰীষ্টত আমাৰ পৰিচৰ্যা প্ৰতি বছৰে বৃদ্ধি হ'ব। আমি সদাই বহুতো মানুহক সহায় কৰিব বিচাৰো। কিন্তু আমি এয়াও অনুভৱ কৰো যে যদি ঈশ্বৰৰ আমাৰ প্ৰতি বেলেগ আঁচনি থাকে, আৰু আমি যদি গোটেই বছৰটো বৃদ্ধি নোহোৱাকৈ শেষ কৰো (আমি যেনেকৈ আৰম্ভ কৰিছিলো ঠিক সেই দৰেই) তেনে পৰিস্থিতিৰ দ্বাৰাই আমাৰ আনন্দক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ আমি দিব নোৱাৰো।

বহুতো কথা আমি বিশ্বাস কৰো, কিন্তু সেই সকলোৰ উপৰিও, আমি কোনোবা এজনক বিশ্বাস কৰো। সেই কোনোবাজন হ'ল যীচু। আমাৰ জীৱনত কি হৈ আছে, আমি সদাই নাজানো। কিন্তু যি হৈ আছে আমাৰ ভালৰ কাৰণে সদাই হৈ আছে বুলি আমি জানো!

আপুনি আৰু মই যিমানেই সকলো কথা হ'ব বুলি ভাবিম, সিমানেই আমি ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত থাকিম। ঈশ্বৰ বাস্তৱিকতে নিশ্চিত হয়, আৰু তেওঁৰ সান্নিধ্যত থাকিলে, আমি নিশ্চয় নিশ্চিত হম।

আপুনি হয়তো সটাকৈয়ে বাধাগ্ৰস্ত পৰিস্থিতিত থাকিব পাৰে, আপুনি হয়তো ভাবিব পাৰে, “জয়চ, আপুনি যদি মোৰ পৰিস্থিতিটো জানিলে হয়, মই সকলো কথা হ’ব বুলি ভবাটো আপুনি আশা নকৰিলে হয়।”

ৰোমীয়া ৪:১৮-২১ পদ পুনৰ বাৰ পঢ়িবলৈ মই আপোনাক উদ্যগনী দিও, আব্রাহামে নিজৰ শৰীৰৰ অৱস্থা বুজি (তেওঁ সত্যটোক আওকাণ কৰা নাছিল), তেওঁ নিজৰ শৰীৰৰ গুৰুত্বতা আৰু চাৰাৰ গৰ্ভ ধাৰণ কৰিব নোৱাৰা জৰায়ুলৈ বিবেচনা (বিতংভাৱে চিন্তা কৰিলে) কৰি, মানুহে চিন্তা কৰাৰ দৰে সকলো আশা শেষ হৈ গৈছিল যদিও, তেওঁ বিশ্বাসেৰে আশা কৰিছিল। নহ’ব লগীয়া পৰিস্থিতিটো আব্রাহামে হ’ব বুলি ভাবিছিল।

ইব্রী ৬:১৯ পদত কৈছে যে আশা আত্মাৰ লঙ্গৰ হয়। পৰীক্ষাৰ সময়ত আমাক স্থিৰ হৈ থাকিবলৈ আশা এটা শক্তি। সেয়ে কেতিয়াও আশা এৰি নিদিব। যদি আপুনি আশা কৰিবলৈ এৰি দিয়ে আপোনাৰ জীৱনটো দুৰ্দশাগ্ৰস্ত হৈ পৰিব। আশা নথকা কাৰণে ইতিমধ্যে আপোনাৰ জীৱনটো দুৰ্দশাগ্ৰস্ত হৈছে, আশা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰক। ভয় নকৰিব। আপুনি যি দৰে হোৱাটো বিচাৰে ঠিক সেইদৰেই হ’ব বুলি মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিব নোৱাৰো। আপুনি কেতিয়াও নিৰাশ নহ’ব বুলি মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিব নোৱাৰো। কিন্তু নিৰাশাৰ সময়তো আপুনি আশা কৰিব পাৰে আৰু নিশ্চিত হ’ব পাৰে। ঈশ্বৰৰ আচৰিত কাৰ্য্যৰ পৰিধিত নিজকে ৰাখক।

আপোনাৰ জীৱনত আচৰিত কাৰ্য্য হ’ব বুলি আশা কৰক।

ভাল কথা বা ঘটনা হ’ব বুলি আশা কৰক।

গ্ৰহণ কৰিবলৈ আশা কৰক আশা গ্ৰহণ কৰক!

এই হেতুকে যিহোৱাই তোমালোকক (আশা কৰে, চাই থাকে আৰু ইচ্ছা পদ) দয়া কৰিবলৈ (আগ্ৰহেৰে) অপেক্ষা কৰিব; আৰু এই নিমিত্তে তেওঁ তোমালোকক অনুগ্ৰহ কৰিবলৈ উঠিব; যি সকলোৱে তেওঁলৈ (আগ্ৰহেৰে) অপেক্ষা কৰে, সেই সকলো ধন্য (কাৰণ তেওঁৰ জয়যুক্ত জীৱন, তেওঁৰ অনুগ্ৰহ, তেওঁৰ প্ৰেম, তেওঁৰ শান্তি, তেওঁৰ আনন্দ আৰু তেওঁৰ বৃজাব নোৱাৰা, কেতিয়াও অন্ত নোহোৱা সম্বন্ধ !)

যিচয়া ৩০:১৮

মই শাস্ত্ৰৰ বাক্য ভালপোৱা অংশৰ ভিতৰত ইও এটা। আপুনি যদি এই বাক্য ধ্যান কৰে। ই অসীম আশা কঢ়িয়াই, আনিবলৈ সহায় কৰিব। ঈশ্বৰে ইয়াত কৈছে যে তেওঁ কোনোবা এজন অমায়িক (ভাল) ব্যক্তিক বিচাৰিছে, কিন্তু তেওঁ বিপৰীতমুখী মনৰ আৰু বেয়া মনোভাবৰ

হ'ব নোৱাৰিব। তেওঁ এনে এজন ব্যক্তি হ'ব লাগিব যি আশাৰে বাট চাই থাকে, ইচ্ছা কৰে (ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ প্ৰতি দয়ালু হোৱা প্ৰতিজন পুৰুষ মহিলাই বিচাৰে আৰু ইচ্ছা কৰে।)

অমঙ্গলৰ আশঙ্কা

অমঙ্গলৰ আশঙ্কা কি ?

অলপতে ঈশ্বৰৰ বাক্য পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ পাছত, এদিন ৰাতিপুৱা মই গাধুৱা ঘৰত মূৰ আচুৰি আছিলো তেতিয়া মই অনুভৱ কৰিলো যে মোৰ চাৰিওফালৰ পৰিবেশটো অস্পষ্ট, ভয় লগা, এনে লাগিছিল যেন কিবা বেয়া ঘটনা হ'ব লগা আছে। মই সজাগ হ'লো কাৰণ তেনে অনুভৱ মোৰ লগত প্ৰায়ে হয়।

মই ঈশ্বৰক সুধিলো, “মই সদাই কিয় এনে অনুভৱ কৰো ?”

তেওঁ উত্তৰ দিলে “অমঙ্গলৰ আশঙ্কা”।

তাৰ মানে কি মই জনা নাছিলো, আনকি মই সেই বিষয়ে কেতিয়াও শুনাও নাছিলো। মই তাৰ পাচত অলপতে হিতোপদেশ ১৫:১৫ পদত এই অংশটো বিচাৰি পালোঃ দুখিত লোকৰ সকলো দিন বিষম (উৎকৰ্ণিত চিন্তা আৰু অমঙ্গলৰ আশঙ্কাত) কিন্তু যি জনৰ চিত্ত প্ৰফুল্লিত তেওঁৰ দিন নিত্য ভোজৰ দিন স্বৰূপ (যিকোনো পৰিবেশতেই নহওঁক কিয়)

সেই সময়ত মই বুজি পালো যে মোৰ জীৱনৰ বেছি ভাগ সময় বেয়া চিন্তা আৰু অমঙ্গলৰ আশঙ্কাই দুৰ্দশাগ্ৰস্ত কৰি ৰাখিছিল। সটাকৈয়ে মোৰ চাৰিওফালৰ পৰিবেশ খুব কষ্টকৰ আছিল, কিন্তু তেনে পৰিবেশ নথকাৰ পাছতো, মোৰ জীৱন দুৰ্দশাগ্ৰস্ত আছিল কাৰণ মোৰ চিন্তাই মোৰ দৃষ্টিভঙ্গীক বিষাক্ত কৰিছিল আৰু জীৱনটো উপভোগ কৰাত আৰু ভাল দিন অতিবাহিত কৰাত বাধা দিছিল।

বেয়াৰ পৰা আপোনাৰ জিভা আতঁৰাই ৰাখক

কাৰণ যি জনে জীৱন প্ৰেম উপভোগ কৰিবলৈ, আৰু মঙ্গলৰ দিন চাবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ কুকথাৰ পৰা নিজৰ জিভা, আৰু ছালনা-বাক্যৰ পৰা নিজৰ ওঁঠ আতঁৰাই ৰাখক।

১ পিতৰ ৩:১০

এই বাক্যই সহজভাবে আমাক ইয়াকে কৈছে যে জীৱন উপভোগ কৰা আৰু মঙ্গলৰ দিন চাবলৈ ইচ্ছা কৰা, সুখেৰে থকা আৰু মনতে হ'ব বুলি বা কৰিব পাৰিম বুলি ভবা, এই সকলো ইটো সিটোৰ সৈতে জড়িত হৈ থকা কথা।

আপুনি কিমান বিপৰীতমুখী বা কিমান দিন তেনে অৱস্থাত আছে সেইটো চিন্তা নকৰিব কাৰণ মই যি দৰে সলনি হ'লো ঠিক সেইদৰে আপুনিও সলনি হ'ব পাৰিব বুলি মই জানো। পবিত্ৰ আত্মাৰ “সহায় বৃদ্ধি” হ'বলৈ সময় লাগে, কিন্তু তথাপিও ই সম্ভৱ।

আপোনাৰ কাৰণেও ই সম্ভৱ হ'ব।

যিয়েই নঘটক কিয়, ঈশ্বৰত বিশ্বাস ৰাখক— আৰু সকলো কথা বা কাম হ'ব বুলি ভাবক।

ଅଧ୍ୟାୟ

୬

ମନକ ବାନ୍ଧି ବଧା ଆତ୍ମା

মনক বান্ধি বখা আত্মা

ঈশ্বৰৰ সঙ্গত থাকি এবাৰ মই এখন ঠাইলৈ গৈ পোৱাৰ পাচত আগতে বিশ্বাস কৰা কিছুমান কথা বিশ্বাস কৰিবলৈ মোৰ বাবে কঠিন হৈছিল। মোৰ কি দোষ হৈছিল মই বুজা নাছিলো আৰু তাৰ ফলত মই বিবুধিত পৰিছিলো। যিমানেই সঙ্কত বাঢ়িছিল সিমানেই মই বিবুধিত পৰিছিলো। এনে লাগিছিল যেন অবিশ্বাস বাঢ়ি গৈ আছিল, ঈশ্বৰৰ কাৰ্য্যৰ কাৰণে যি আহ্বান তাৰ প্ৰতি মোৰ প্ৰশ্ন উদয় হৈছিল; পৰিচৰ্য্যাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ যি দৰ্শন সেয়া হেৰুৱাইছিলো বুলি মই ভাবিছিলো। মই শোচনীয় অৱস্থাত পৰিছিলো (অবিশ্বাসে সদায় যত্নগাৰ সৃষ্টি কৰে)।

তোমালোকে একোলাে চিন্তা নকৰিবা
কিন্তু সকলো বিষয়তে তোমালোকৰ
যাচনা, ধন্যবাদযুক্ত প্ৰাৰ্থনা আৰু
নিবেদনেৰে ঈশ্বৰৰ আগত জনোৱা
হওঁক। তাতে সকলো বুদ্ধিতকৈ
উত্তম যি ঈশ্বৰৰ শাস্তি, সেয়ে
যীচুখ্ৰীষ্টত তোমালোকৰ হৃদয় আৰু
মতিক পহৰা দিব।

ফিলিপীয়া ৪:৬-৭

মোৰ আত্মাৰ পৰা ওলোৱা এই খণ্ডবাক্য মই লানি নিছিগাকৈ দুদিন শুনিছিলো। “মনক বান্ধি বখা আত্মা”। প্ৰথম দিনা মই এই বিষয়ে বিশেষ ভবা নাছিলো। কিন্তু দ্বিতীয় দিনা মই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰোতে, মই চাৰি পাঁচ বাৰ আকৌ সেই একে বাক্য শুনিলো : “মনক বান্ধি বখা আত্মা”।

যিসকলে মোক শিক্ষা দিছিল তেওঁলোকৰ পৰা মই জানিছিলো যে মনক লৈ বহুতো বিশ্বাসীৰ সমস্যা আছে। “মনক বান্ধি বখা” আত্মাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰাৰ্থনা কৰি খ্ৰীষ্টত আগবাঢ়ি যাবলৈ মোক পৰিৱ্ৰ আত্মাই উদগাইছিল বুলি মই ভাবো। সেয়ে মই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো আৰু যীচুখ্ৰীষ্টৰ নামত মনক বান্ধি বখা আত্মাৰ বিৰুদ্ধে থিয় হ'লো। মাত্ৰ কেইমিনিটমান প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ পাচত, মোৰ মনত আৰ্চৰিত ধৰণৰ মুক্তি অনুভৱ কৰিলো। এইটো খুবেই নাটকীয় আছিল।

মন বান্ধি বখা আত্মাৰ পৰা মুক্তি লাভ

ঈশ্বৰে মুক্তি প্ৰদান কৰা প্ৰায় সকলো মুক্তিয়ে মই ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰা আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যত ভাৰসা কৰাৰ যোগেদি পাইছিলো। যোহন ৮:৩১-৩২ পদত যীচুৱে কৈছে, মোৰ

বাক্যতে যদি তোমালোক থাক (সদায়) তেন্তে সচাঁকৈয়ে তোমালোক মোৰ শিষ্য; আৰু তোমালোকে সত্যক জানিবা, আৰু সেই সত্যই তোমালোকক মুক্ত কৰিব। গীতমালা ১০৭:২০ পদত ঈশ্বৰৰ বাক্যই কৈছে, তেওঁ নিজ বাক্য পঠাই সিহঁতক সুস্থ কৰে, আৰু সিহঁতক সিহঁতৰ নানা আপদৰ পৰা ৰক্ষা কৰে।

কিন্তু তৎক্ষণাত মই মোৰ অন্তৰত কিবা ঘটিব বুলি গম পালো আৰু অনুভৱ কৰিলো। প্ৰাৰ্থনাৰ সময়ত মই যিবোৰ ক্ষেত্ৰত খুঁজ-বাগৰ কৰি আছিলো, সেই ক্ষেত্ৰত কেইমিনিটমান সময়ৰ ভিতৰতে মই পুনৰ বিশ্বাস কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো।

মই আপোনালোকক এটা উদাহৰণ দিওঁ। চয়তানে মনক বান্ধি আক্ৰমণ কৰাৰ পূৰ্বে, মই ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ অনুযায়ী বিশ্বাস কৰিছিলো যে মই *Fenton Missouri* ৰ এগৰাকী মহিলা, যাক কোনেও নাজানে তাৰ বাবে মোৰ পৰিচৰ্যা বা ব্যক্তিগত জীৱনত কোনো ব্যতিক্ৰম নহয় (গালতীয়া ৩:২৮) যেতিয়া ঈশ্বৰে কাৰ্য্য কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হয়, তেওঁ যি দুৰাৰ খোলে তাক কোনেও বন্ধ কৰিব নোৱাৰে (প্ৰকাশিত বাক্য ৩:৮), আৰু মই পৃথিৱীৰ চাৰিওফালে তেওঁ দিয়া বাস্তৱিক, মুক্তিৰ বাক্য প্ৰচাৰ কৰিব পাৰিলোহেতেন।

মই বিশ্বাস কৰোঁ অনাতাৰ মাধ্যমেৰে মই সমগ্ৰ দেশতে শুভবাৰ্তা বিলাবলৈ সুবিধা পালোহেঁতেন (মোৰ কাৰণে নহয় কিন্তু মোৰ ওপৰিও) কিন্তু ঈশ্বৰে জ্ঞানৱস্তুক আৰু বলৱস্তুক লাজ দিবলৈ জগতৰ মুৰ্খতাৰ আৰু দুৰ্বলতাৰ পাত্ৰবিলাকক মনোনীত কৰিলে (১ কৰিন্থীয়া ১:২৭) মই বিশ্বাস কৰিলো যে ৰোগীক সুস্থ কৰিবলৈ ঈশ্বৰে মোক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ গৈ আছে। মই বিশ্বাস কৰো যে পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে আমাৰ সন্তানক ব্যৱহাৰ কৰিলেহেঁতেন। মই বিশ্বাস কৰো যে ঈশ্বৰে আঁৰিত ধৰণৰ ঘটনা মোৰ অন্তৰত স্থাপন কৰিলে।

সেয়ে মনক বান্ধি ৰখা আত্মাই যেতিয়া মোক আক্ৰমণ কৰে। মোৰ এনে লাগে যেন আন একো কথা মই বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰো। মই কথাবোৰ এইদৰে ভাবো, “সন্তৱত মই কেৱল সকলো কৰিব বিচাৰো, মই বিচাৰো কাৰণেই কেৱল বিশ্বাস কৰো, কিন্তু সন্তৱত এইটো কেতিয়াও ঘটা নাছিল।” কিন্তু যেতিয়াই মনক বান্ধি ৰখা আত্মা আঁতৰি যায়, বিশ্বাস কৰাৰ ক্ষমতা পুনৰ দূৰ্ত গতিত ঘূৰি আহে।

বিশ্বাস কৰিবলৈ সক্ষমবদ্ধ

এইদৰে আত্মায়ো (পবিত্ৰ) আত্মাৰ দুৰ্বলতাত উপকাৰ কৰে; কাৰণ উচিতমতে কি প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে, তাক আমি নাজানো; কিন্তু আত্মাই নিজে আমাৰ অৰ্থে অনিৰ্বৰ্চনীয় কেঁকনিৰে নিবেদন কৰে।

খ্রীষ্টীয়ান হিচাবে আমি বিশ্বাস কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত কেনেকৈ ল'ব লাগে শিকাৰ প্ৰয়োজন। ঈশ্বৰে বহুতো কথাৰ কাৰণে প্ৰায়ে বিশ্বাস (আত্মাৰ শক্তি) দান কৰে যাতে আমাৰ মন সদায় সকলো কথাত সন্মত নহয়। মনে সদাই কয়, কেতিয়া আৰু কেনেকৈ এই সকলো বুজিবলৈ বিচাৰে। প্ৰায়ে সেই বুজিব পৰা শক্তি যেতিয়া ঈশ্বৰৰ পৰা নহয় সেইটো কয় বুজিব পৰা নাই, মনে বিশ্বাস কৰিব নোখোজে।

এজন বিশ্বাসীয়ে তেওঁৰ অন্তৰত (তেওঁৰ ভিতৰত থকা মানুহজনে) কিছুমান কথা জানে, কিন্তু তেওঁৰ মনে তাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰে।

মই বহুত আগতেই বাইবেলে কি কৈছে বিশ্বাস কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছিলো, আৰু ঈশ্বৰে মোৰ কাৰণে যি বাক্য প্ৰকাশ কৰিছিল তাক মই (প্ৰকাশ পোৱা বাক্য) বিশ্বাস কৰিছিলো (যি কথা তেওঁ মোক কয় বা ব্যক্তিগত ভাবে যি প্ৰতিজ্ঞা তেওঁ মোৰ কাৰণে কৰে), তথাপিও মোৰ জীৱনত এই সকলো কয়, কেতিয়া বা কেনেকৈ হ'ল মই বুজি নাপাওঁ।

কিন্তু মই যুঁজ-বাগৰ কৰি থকা এই সকলো কথা বেলেগ আছিল; এইটো সিদ্ধান্ত লোৱাৰ বাহিৰত আছিল। মই এই মনক বান্ধি বখা আত্মাৰ বন্ধনত আছিলো আৰু সেয়ে নিজকে বিশ্বাসত স্থিৰ কৰিব পৰা নাছিলো।

ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিও কাৰণ তেওঁ মোক কেনেকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে সেয়া পবিত্ৰ আত্মাৰ মাধ্যমেৰে দেখুৱালে, আৰম্ভণিতে মই নিজৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো বুলি জনা নাছিলো তথাপিও তেওঁ মোক শক্তি প্ৰদান কৰিছিলে।

মই নিশ্চিত যে আপোনালোকক আগুৱাই নিবৰ কাৰণে এই কিতাপ খন আপুনি পঢ়িছে। আপোনাবো হয়তো এই ক্ষেত্ৰত সমস্যা থাকিব পাৰে। যদি আছে, মই যীচুৰ নামত আপোনাক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰো। তেওঁৰ তেজৰ শক্তিত “মনক বান্ধি বখা আত্মাক” জয় কৰক। এই ক্ষেত্ৰত কেৱল এবাৰ নহয় কিন্তু যি কোনো সময়তে আপুনি সমস্যাৰ সন্মুখীন হয় এইদৰে প্ৰাৰ্থনা কৰক।

আমি যেতিয়া আগুৱাই যাবলৈ চেষ্টা কৰো তেতিয়া চয়তানে আমাৰ বিৰুদ্ধে উত্তেজনাপ্ৰৰন সমস্যাৰ সৃষ্টিকৰাৰ পৰা আতৰি নাযায়। আপোনাৰ বিশ্বাসৰ ঢাল উঠাই মনত পেলাওক যাকোব ১:২-৮ পদ, যি বাক্যই পৰীক্ষাৰ সময়ত ঈশ্বৰৰ পৰা জ্ঞান বিচাৰিবলৈ শিকাই আৰু তেওঁ আমাক সেই জ্ঞান দিয়ে আৰু আমি কি কৰিব লাগে আমাক দেখুৱাই দিয়ে।

মোৰ সমস্যা আছিল, মই আগতে এই উত্তেজনাপ্ৰবণ সমস্যাৰ সন্মুখীন হোৱা নাছিলো। কিন্তু কেনেকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে ঈশ্বৰে দেখুৱাই দিলে, আৰু মই মুক্ত হ'লো।

আপুনিও হ'ব পাৰিব।

অধ্যায়

৭

আপুনি যি বিষয়ে ভাবিছে
সেই বিষয়েই ভাবক

আপুনি যি বিষয়ে ভাবিছে সেই বিষয়েই ভাবক

অধ্যায়
৭

ঈশ্বৰৰ বাক্যই আমাক কি চিন্তা কৰি সময়বোৰ
অতিবাহিত কৰিব লাগে শিকাই।

গীতমালাৰ লিখিকে কৈছে যে তেওঁ ঈশ্বৰৰ
নৈতিক আদেশবোৰ চিন্তা কৰে বা ধ্যান কৰে।
তাৰ মানে তেওঁ ঈশ্বৰৰ পথ, তেওঁৰ আদেশ আৰু
তেওঁৰ শিক্ষা বিবেচনা কৰি বা চিন্তা কৰি বহু সময়
অতিবাহিত কৰে। গীতমালা ১:৩ পদত কৈছে যে যি মানুহে এইদৰে কৰে সেই মানুহ
বতৰত ফল দিয়া, পাত জয় নপৰা বোৱতী পানীৰ দাঁতিত ৰোৱা গছৰ নিচিনা; সেই মানুহে
কৰা সকলো কৰ্ম সান্ফল হয় (আৰু পৰিপক্ক হয়)।

মই তোমাৰ আদেশবোৰ ধ্যান কৰিম,
তোমাৰ পথলৈ দৃষ্টি ৰাখিম। (তোমাৰ
নিয়মৰ দ্বাৰাই দেখুওৱা জীৱনৰ
পথবোৰ)

গীতমালা ১১৯:১৫

ঈশ্বৰৰ বাক্য চিন্তা কৰাটো খুব লাভজনক। ঈশ্বৰৰ বাক্য ধ্যান কৰাৰ কাৰণে যিমান সময়
অতিবাহিত কৰে, তেওঁ বাক্যৰ পৰা সিমানেই জ্ঞান আহৰণ কৰিব।

আপুনি যি চিন্তা কৰে তাৰ বাবে সাৱধান !

তোমালোকে কি শুনা তালৈ মন কৰা; যি জোখেৰে (চিন্তা আৰু ধ্যান) তোমালোকে
জোখা (তুমি শুনা সত্যলৈ) সেই জোখেৰে তোমালোকলৈকো জোখা হ'ব; (নৈতিক
গুণ আৰু জ্ঞান) আৰু তোমালোকক অধিক দিয়া হ'ব।

মাৰ্ক ৪:২৪

কি মহান বাক্য ! এই বাক্যই আমাক কৈছে যে আমি বাক্য পঢ়ি আৰু শুনি যদি বেছি সময়
অতিবাহিত কৰো তেতিয়া হ'লে সেইদৰে কৰিবলৈ আমি অধিক শক্তি আৰু সক্ষমতা লাভ
কৰিম আৰু আমি যি পঢ়ো বা শুনো সেই বিষয়ে অধিক প্ৰকাশ কৰিব পৰা জ্ঞান লাভ কৰিম।
মূলতে ইয়াত আমাক কৈছে যে আমি যিদৰে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ওপৰত চিন্তা কৰো সেইদৰেই
ঈশ্বৰৰ বাক্য আমালৈ প্ৰকাশ পাব।

প্ৰতিজ্ঞাৰ প্ৰতি বিশেষভাৱে লক্ষ্য কৰিলে দেখিব যে আমি ঈশ্বৰৰ বাক্য যিমনেই মনে-
প্ৰাণে পঢ়িম আৰু চিন্তা কৰিম সিমনেই আমি নৈতিক গুণ আৰু জ্ঞান লাভ কৰিম।

Vine's Expository Dictionary of Biblical Words এ কৈছে যে *King James Version*ৰ কিছুমান বাক্যত গ্ৰীক শব্দ *dunamis* 'নৈতিক গুণ' বুলি অনুবাদ কৰিছে যি গ্ৰীকৰ অৰ্থ মতে 'শক্তি' হয়। *Strong's New Exhaustive Concordance of the Bible*ৰ মতে *dunamis*ৰ আন অনুবাদ হ'ল "সম্ভাৰতা"। বহুতো মানুহে ঈশ্বৰৰ বাক্য গভীৰ ভাৱে অন্বেষণ নকৰে। তাৰ ফলস্বৰূপে, বিজয়ী জীৱন যাপন কৰিবলৈ তেওঁলোক কিয় শক্তিশালী খ্ৰীষ্টিয়ান নহয় সেই বিষয়ে বিভ্ৰান্তিত পৰে।

সত্যটো হ'ল যে বেছি ভাগ মানুহে নিজৰ ইচ্ছাৰে ঈশ্বৰৰ বাক্য পঢ়িবলৈ অধিক চেষ্টা নকৰে। তেওঁলোকে হয়তো আনৰ শিক্ষা শুনি বাক্য প্ৰচাৰ কৰে। তেওঁলোকে হয়তো বক্তৃতাবোৰ টেপত শুনে বা কেতিয়াবা কেতিয়াবা বাইবেল পঢ়ে, কিন্তু তেওঁলোকে প্ৰকৃততে তেওঁলোকৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ বাক্যই প্ৰধান অংশ বুলি স্বীকৃতি নিদিয়ে, আনকি এই বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ সময় খৰছ নকৰে।

বাস্তৱিকতে শৰীৰ এলেছ্ৰা হয় আৰু বহুতো মানুহে বিনা উদ্দেশ্যৰে কিবা পাব বিচাৰে (কোনো কষ্ট নকৰাকৈ); কাৰ্য্য কৰিবলৈ আৰ্চলতে সেইটোৱে উপায় নহয়। মই আকৌ ক'ব খোজো : *এজন ব্যক্তিয়ে যিদৰে চিন্তা কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে সেইদৰেই বাক্যৰ পৰা অৰ্থ লাভ কৰিব।*

বাক্যত ধ্যান দিয়ক

যি মানুহে দুপ্তবোৰৰ (তেওঁলোকৰ উপদেশ, তেওঁলোকৰ আঁচনি আৰু উদ্দেশ্য নামানে) আলচত নচলে, পাপীবোৰৰ পথত থিয় নহয়, আৰু নিন্দকবোৰৰ আসনত নবহে, কিন্তু যিহোৱাৰ ব্যৱস্থাত সন্তুষ্ট (আনন্দিত, ভাগ্যবান, উজ্জতিমুখী আৰু ঈৰ্ষাজনক) হয়, আৰু দিনে ৰাতিয়ে তেওঁৰ ব্যৱস্থা ধ্যান কৰে, সেই মানুহেই ধন্য।

গীতমালা ১:১-২

Websterৰ মতে, ধ্যান শব্দৰ অৰ্থ "১. বিবেচনা কৰাত গভীৰভাবে চিন্তা কৰা। ২. মনতে পৰিকল্পনা বা সঙ্কল্প কৰা ... ধ্যানত জড়িত থকা" *Vine's Expository Dictionary of Biblical Words* এ কৈছে যে ধ্যান কৰা মানে "ঘাইকৈ, মনোযোগ দিয়া" ... 'অভ্যাস কৰিবলৈ মন দিয়া', ... 'পৰিশ্ৰমী হোৱা', ... অভ্যাস হৈছে বাক্যত বৰ্তি থকা ... 'কল্পনাক বিবেচনা কৰা', ... 'আগতে পৰিকল্পনা কৰা।'"

হিতোপদেশ ৪:২০ পদত কৈছে, *হে মোৰ বোপা, মোৰ বাক্যলৈ মনোযোগ কৰা, আৰু মোৰ কথাৰলৈ কান পাত।* আমি হিতোপদেশ ৪:২০ পদটো *ধ্যান* শব্দৰ বৰ্ণনাৰ সৈতে একেলগ

কৰিলে আমি দেখো যে আমি ধ্যানৰ দ্বাৰাই, বিবেচনা কৰাৰ দ্বাৰাই ধ্যানমগ্ন অৱস্থাবে, অনুশীলন বা আখৰাৰ মাজেৰে চিন্তা কৰি আমি ঈশ্বৰ বাক্যত মনোযোগ দিছো। মূল কথা হ'ল ঈশ্বৰৰ বাক্যই যি কৈছে যদি আমি সেইদৰে কৰিব খোজো, তেতিয়া হ'লে আমি এই বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ সময় অতিবাহিত কৰিব লাগিব।

পুৰণি কথা এটা মনত পেলাওক “অনুশীলনে নিখুঁত কৰে”? জীৱনত অনুশীলন নকৰাকৈ আমি সঁচাকৈয়ে পাকৈত হ'বলৈ আশা কৰিব নোৱাৰো, সেয়ে আমি খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মক কিয় কিবা বেলেগ হোৱাটো বিচাৰো?

ধ্যানে সফলতা দিয়ে

এই ব্যৱস্থা পুস্তকখনি তোমাৰ মুখৰ পৰা আঁতৰি নাযাওক, কিন্তু তাত লিখা আটাইখিনিকে পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰিবলৈ তুমি দিনে ৰাতিয়ে তাক ধ্যান কৰা; কিয়নো তাকে কৰিলে, তোমাৰ শুভগতি হ'ব আৰু তুমি কৃতকাৰ্য হ'বা।

যিহোচুৱা ১:৮

যদি আপুনি আপোনাৰ সকলো ব্যৱহাৰত উন্নতি আৰু কৃতকাৰ্য্যতা বিচাৰে, বাইবেলে কৈছে, আপুনি দিনে ৰাতিয়ে ঈশ্বৰৰ বাক্য নিশ্চয় ধ্যান কৰিব লাগিব।

ঈশ্বৰৰ বাক্য চিন্তা কৰাত আপুনি কিমান সময় অতিবাহিত কৰে? যদি আপুনি জীৱনত কোনো ক্ষেত্ৰত সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছে, এই প্ৰশ্নৰ সহজ উত্তৰে হয়তো কাৰণটো কি ব্যক্ত কৰিব।

মোৰ জীৱনৰ বেছিভাগ সময়ত, মই কিহৰ বিষয়ে ভাবিছো সেই বিষয়ে ভবা নাই। মোৰ মনলৈ যি আহে সাধাৰণভাৱে মই তাকে ভাবো। চয়তানে যে মোৰ মনত চিন্তা সোমোৱাই দিব পাৰে সেই বিষয়ে কোনো প্ৰকাশন নাছিল। মই চিন্তা কৰা বেছি ভাগ কথাই চয়তানে কোৱা মিছা কথা বা কেৱল অৰ্থ নোহোৱা কথা আছিল যিবোৰ চিন্তা কৰি সময় খৰছ কৰাটো মূল্যহীন আছিল। চয়তানে মোৰ চিন্তা-ভাবনা নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছিল কাৰণে মোৰ জীৱনো নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছিল।

আপুনি যি বিষয়ে ভাবিছে, সেই বিষয়ে ভাবক !

সেইবোৰৰ মাজত আমিও সকলোৱে আগেয়ে মাংসৰ আৰু মনৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰি, নিজ নিজ মাংসৰ অভিলাষ অনুসাৰে (আমাৰ আচৰণ নৈতিক অধঃপতন ঘটোৱা

আৰু ভোগবিলাসী স্বভাৱৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত) আচৰণ কৰিছিলো, আৰু আন সকলোৰ নিচিনা, স্বভাৱতে ক্ৰোধৰ সন্তান আছিলো।

ইফিচীয়া ২:৩

পৌলে ইয়াত আমাক ভোগবিলাসী স্বভাৱ বা আমাৰ মাংসৰ প্ৰবল আবেগ অনুভূতি আমাৰ ইন্দ্ৰিয়জনিত মনৰ চিন্তাৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত নহ'বলৈ সাৱধান কৰি দিছে।

মই খ্ৰীষ্টিয়ান আছিলো যদিও, মই মোৰ চিন্তা-ভাৱনা নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ নিশিকাৰ কাৰণে মোৰ সমস্যা হৈছিল। কিছুমান কথা ভাবি মই মোৰ মনটো ব্যস্ত ৰাখিছিলো। কিন্তু নিশ্চিত ভাৱে সেইবোৰ ফলদায়ক নাছিল।

মই মোৰ চিন্তা সলনি কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল!

ঈশ্বৰে যেতিয়া মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ বিষয়ে শিকোৱা আৰম্ভ কৰিছিল তেওঁ এটা কথা কৈছিল যে, এয়ে মোৰ সম্পূৰ্ণ সলনি হোৱাৰ সময়। তেওঁ কৈছিল, “যি বিষয়ে ভাবিছা সেই বিষয়ে ভাবা”। এইদৰে কৰাত, মোৰ জীৱনত কিয় ইমান সমস্যা আছিল বুজিবলৈ বেছি সময় লগা নাছিল।

মোৰ মন বিশৃংখল আছিল!

মই সকলো ভুল কথা চিন্তা কৰিছিলো।

মই গীৰ্জালৈ গৈছিলো, আৰু বছৰ বছৰ ধৰি গৈছিলো, কিন্তু প্ৰকৃততে মই কি শুনিছিলো সেই বিষয়ে কেতিয়াও ভবা নাছিলো। ক'বলৈ গ'লে এখন কাণেৰে শুনি আনখন কাণেৰে উলিয়াই দিছিলো। প্ৰতিদিনে মই বাইবেলৰ কিছু অংশ পঢ়িছিলো। কিন্তু কি পঢ়িছিলো, সেই বিষয়ে কেতিয়াও ভবা নাছিলো। মই বাক্যৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়া নাছিলো। মই কি শুনিছিলো সেই বিষয়ে চিন্তা কৰা নাছিলো আৰু পঢ়া নাছিলো। সেই কাৰণে কোনো নৈতিকতা বা জ্ঞান মই লাভ কৰা নাছিলো।

ঈশ্বৰৰ কাৰ্য্যৰ প্ৰতি ধ্যান দিয়া

হে ঈশ্বৰ, তোমাৰ মন্দিৰৰ মাজত, আমি তোমাৰ দয়াৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিলোঁ।

গীতমালা ৪৮:৯

ঈশ্বৰৰ আচৰিত কাম— ঈশ্বৰৰ মহান কাৰ্য্যৰ বিষয়ে মনোযোগেৰে ধ্যান কৰিবলৈ

গীতমালাৰ লিখকে সঘনাই কৈছে। তেওঁ কৈছে ঈশ্বৰৰ নাম, ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ, আৰু তেনে বহু কথা তেওঁ চিন্তা কৰে।

যেতিয়া তেওঁ সতাশ হৈছিল, গীতমালা ১৪৩:৪-৫ পদত তেওঁ লিখিছেঃ এই হেতুকে মোৰ আত্মা মোৰ অন্তৰত ব্যাকুল হৈছে, মোৰ অন্তৰত মোৰ মন বিমোৰ হৈছে। মই পূৰ্বকালৰ দিন সোঁৱৰণ কৰিছোঁ, তোমাৰ সমুদায় কৰ্ম ধ্যান কৰিছোঁ, তোমাৰ হাতৰ কাৰ্য্য আলোচনা কৰিছোঁ।

এই বাক্যৰ পৰা আমি দেখিছোঁ যে ডেভিডে হতাশা আৰু দুখৰ অনুভূতি সমস্যাৰ প্ৰতি সহাৰি দি ধ্যান কৰা নাই। তাৰ পৰিবৰ্ত্তে অতীতৰ ভাল সময়বোৰ মনত পেলাই, ঈশ্বৰে কৰা কাৰ্য্যৰ বিবেচনা কৰি আৰু তেওঁৰ হাতৰ কৰ্মক বিশ্বাস কৰি বাস্তৱতে সমস্যাৰ বিৰুদ্ধে থিয় হৈছিল। আনহাতে ক'বলৈ গ'লে, তেওঁ কিছুমান ভাল চিন্তাৰে হতাশাক পৰাভূত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

এইটো কেতিয়াও নাপাহৰিব : আপোনাৰ বিজয়ৰ কাৰণে আপোনাৰ মনে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লয়।

মই জানো যে পবিত্ৰ আত্মাৰ শক্তিয়ে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ মাধ্যমেৰে কাম কৰি আমাৰ জীৱনলৈ বিজয় কঢ়িয়াই আনে। কিন্তু বেছিভাগ কাম কৰোতে ঈশ্বৰৰ চিন্তা আৰু তেওঁৰ বাক্যত ভৰসা কৰি যাওঁতে আমাৰ চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন। যদি আমি এইদৰে কৰিবলৈ আপত্তি কৰো বা গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি নাভাবো, আমি কেতিয়াও বিজয়ৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিব নোৱাৰো।

আপোনাৰ মন নতুন কৰাৰ দ্বাৰাই সলনি হওঁক

তোমালোক জগতৰ (বৰ্তমান যুগৰ), (পোচাকৰ ধৰণ-কৰণৰ প্ৰতি আসক্ত হৈ আৰু বাহ্যিক আৰু ওপৰোৱা ৰীতি-নীতি গ্ৰহণ কৰি) অনুৰূপ নহ'বা। কিন্তু সিহঁতে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা, অৰ্থাৎ উত্তম গ্ৰহণীয় আৰু সিদ্ধ কি, তাক পৰীক্ষা কৰি জানিবা, তাৰ কাৰণে তোমালোকে নতুন মন কৰাৰ দ্বাৰাই আন ৰূপ ধৰা (আপোনাৰ কাৰণে তেওঁৰ দৃষ্টিত)।

ৰোমীয়া ১২:২

এই বাক্যত পাঁচনি পৌলে কৈছে যে আমি যদি আমাৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ ভাল আৰু সম্পূৰ্ণ ইচ্ছাৰ প্ৰমাণ চাব খোজো, আমি পাৰিম— যদিহে আমি আমাৰ মন নতুন কৰো। আপুনি কি নতুন কৰিব? ঈশ্বৰৰ চিন্তা ধাৰাৰ মতে নতুন কৰা। এই নতুন চিন্তাৰ পদ্ধতিৰে,

আমাৰ প্ৰতি থকা ঈশ্বৰৰ অভিপ্ৰায়ত আমি সলনি বা পৰিবৰ্ত্তন হ'ব পাৰো। যীচুখ্ৰীষ্টই মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ দ্বাৰাই এই পৰিবৰ্ত্তন সম্ভৱ কৰিলে। এই নতুন মন কৰাৰ পদ্ধতিৰে আমাৰ জীৱন বাস্তৱিকতালৈ ৰূপান্তৰিত হয়।

যিকোনো বিভ্ৰান্তি বাদ দি মোক এই বিষয়ত ক'বলৈ দিয়ক, যে পৰিত্ৰাণৰ কাৰণে উচিত চিন্তাই একো নকৰে। পৰিত্ৰাণ সম্পূৰ্ণ ৰূপে যীচুৰ তেজত, ক্ৰুচত তেওঁৰ মৃত্যু আৰু তেওঁৰ পুনৰুত্থানত নিৰ্ভৰ কৰে। বহুতো মানুহে যীচুক প্ৰকৃততে তেওঁলাকৰ উদ্ধাৰ কৰ্তা বুলি বিশ্বাস কৰাৰ দ্বাৰাই স্বৰ্গত থাকিব, কিন্তু সেই একেই বহুতো মানুহে কেতিয়াও বিজয়ৰ পথত খোজ নিদিয়ে বা তেওঁলাকৰ জীৱনৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ যি ভাল পৰিকল্পনা তাক উপভোগ নকৰে কাৰণ তেওঁলাকে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই তেওঁলাকৰ মন নতুন নকৰে।

বহু বছৰলৈ, মই তেনে মানুহৰ দৰেই আছিলো। মোৰ পুনৰ জন্ম হ'ল। মই স্বৰ্গলৈ যাম। মই গীৰ্জালৈ গৈছিলো আৰু ধৰ্ম্মৰ ৰীতি-নীতি অনুসৰণ কৰিছিলো, কিন্তু প্ৰকৃত অৰ্থত মোৰ জীৱনত কোনো জয় হোৱা নাছিল। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল মই ভুল কথা চিন্তা কৰিছিলো।

এইবিষয়ে চিন্তা কৰক

শেষতে, হে ভাইবিলাক, যি যি সত্য যি যি আদৰ্শীয়, যি যি ন্যায়, যি যি শুদ্ধ, যি যি প্ৰিয়, যি যি সুখ্যাতিযুক্ত, যি কোনো সদগুণ আৰু যি কোনো প্ৰশংসা হওক, সেই সকলোৰে আলোচনা কৰা। (তোমাৰ মন তাতেই স্থিৰ কৰি ৰাখা।)

ফিলিপীয়া ৪:৮

কি ধৰণৰ কথা আমি চিন্তা কৰিব লাগে সেই বিষয়ে বাইবেলত বিতংভাবে নিৰ্দেশ দিয়া আছে। আমি ভাল কথা চিন্তা কৰা, আৰু যি কথাই ভাগি পৰাৰ সলনি আমাক গঢ়ি তোলে সেই বিষয়ে বেলেগ বেলেগ বাক্যৰ দ্বাৰা নিৰ্দেশ দিয়া আপুনি দেখিছে বুলি মই নিশ্চিত।

আমাৰ চিন্তাই আমাৰ মনোভাব আৰু মনৰ অৱস্থাত নিশ্চয় প্ৰভাৱ পেলাই। ঈশ্বৰে কোৱা যিকোনো কথা আমাৰ নিজৰ ভালৰ কাৰণে কয়। তেওঁ জানে কিহে আমাক আনন্দ দিয়ে আৰু কিহে আমাক দুৰ্দশাগ্ৰস্ত কৰে। যেতিয়া এজন ব্যক্তি ভুল চিন্তাৰে পৰিপূৰ্ণ হয়, তেওঁ দুৰ্দশাগ্ৰস্ত হয়, আৰু মই মোৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞাৰ পৰা শিকিছো যে যেতিয়া কোনোবা এজনৰ অৱস্থা শোচনীয় হয় তেওঁ সাধাৰণতে আনৰ জীৱনো শোচনীয় কৰি তোলে।

আপুনি প্ৰতিদিনে দোষ-গুণৰ হিচাপ ল'ব লাগে আৰু নিজকে সোধক, “মই কিহৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিছো?” আপোনাৰ চিন্তাশীল জীৱন পৰীক্ষা কৰাত কিছু সময় অতিবাহিত কৰক।

আপুনি কি চিন্তা কৰিছে সেই বিষয়ে চিন্তা কৰাটো অতি মূল্যবান বিষয়। কাৰণ চয়তানে বাস্তৱিকতে মানুহৰ দুৰ্দৰ্শা বা সমস্যাৰ মূল কাৰণ অন্য বুলি চিন্তাত আউল লগায়। তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে যি হৈ আছে তাৰ বাবে তেওঁলোকেই দোষী বুলি ভবাটো সি বিচাৰে (তেওঁলোকৰ পৰিৱেশ), কিন্তু আৰ্টলতে তেওঁলোকৰ ভিতৰত যি হৈ থাকে তাৰ বাবেহে দুৰ্দৰ্শাগ্ৰস্ত হয় (তেওঁলোকৰ চিন্তা)।

বহু বছৰ মই সচাকৈয়ে আনে কামটো কৰিছে নে নাই কৰা তাৰ বাবেহে দুখী বুলি বিশ্বাস কৰিছিলো। মোৰ দুৰ্দৰ্শাৰ কাৰণে মোৰ স্বামী আৰু সন্তানক দোষী কৰিছিলো। যদি তেওঁলোক বেলেগ হ'লহেতেন, যদি মোৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ প্ৰতি তেওঁলোক বেছি মনোযোগী হ'ল হয়, যদি তেওঁলোকে ঘৰুৱা কামত মোক বেছি সহায় কৰিলে হয়, মই ভাবো তেতিয়া মই সুখী হ'লো হয়। বহু বছৰ এইদৰে এটাৰ পাচত আন এটা কথা ভাবিছিলো। অৱশেষত মই সত্যৰ সন্মুখীন হ'লো, মোৰ মনোভাৱ যদি উচিত হয়, তেতিয়া হ'লে কোনো কথায়ে মোক দুখী কৰিব নোৱাৰে। মোৰ নিজৰ চিন্তা, যিহে মোক দুৰ্দৰ্শাগ্ৰস্ত কৰিছিল।

শেষবাৰৰ কাৰণে মোক ক'বলৈ দিয়ক: *আপুনি যি চিন্তা কৰে সেই বিষয়েই চিন্তা কৰক।* আপুনি হয়তো আপোনাৰ কিছুমান সমস্যা গম পাইছে গতিকে অতি সোনকালে আপুনি মুক্তিৰ পথত।

দ্বিতীয় খণ্ড

মনৰ অৱস্থা

পাতনি

আপোনাৰ মন কি অৱস্থাত ?

আপোনাৰ মনৰ অৱস্থা যে সলনি হৈছে আপুনি লক্ষ্য কৰিছেনে? এটা সময়ত হয়তো আপুনি শান্তিত আৰু নীৰবে আৰু আন সময়ত দুশ্চিন্তাত

আৰু উদ্বলিত বা আপুনি হয়তো সিদ্ধান্ত লৈছে আৰু সেই বিষয়ত নিশ্চিত; তাৰ পাচত যিটো বিষয়ত পূৰ্বতে আপুনি স্পষ্ট আৰু দৃঢ় আছিল সেই বিষয়ক লৈ আপোনাৰ মন বিভ্রান্ত অৱস্থাত।

মোৰ নিজৰ জীৱনটো এনে সময় আছিল যেতিয়া মোৰ এনে কথাবোৰৰ অভিজ্ঞতা আছিল, একেদৰে বেলেগ বিষয়টো। এনে সময় আছিল যেতিয়া মই কোনো সমস্যা নোহোৱাকৈ ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ সক্ষম আছিলো, আৰু আন এনে সময় আছিল যেতিয়া নিৰ্দয় ভাবে সন্দেহ আৰু অস্থিৰতা মোক খেদি ফুৰিছিল।

কাৰণ এনে লাগিছিল যেন মন বহুতো বেলেগ বেলেগ অৱস্থাত হ'ব পাৰে, এই বিষয়ে মই আচৰিত হ'ব ধৰিলো, “মোৰ মন কেতিয়া স্বাভাৱিক অৱস্থাত?” স্বাভাৱিক অৱস্থানো কি মই জানিব বিচাৰিলো যাতে অস্বাভাৱিক চিন্তাবোৰ অহাৰ লগে লগে তাৰ সৈতে বিবেচনা কৰিব পাৰো।

উদাহৰণ স্বৰূপে বিশ্বাসীৰ কাৰণে সঙ্কটজনক অৱস্থা, বিচাৰ কৰা মনোভাৱ আৰু সন্দেহজনক মন অস্বাভাৱিক বুলি বিবেচনা কৰিব লাগে। অৱশ্যে মোৰ জীৱনৰ বেছিভাগ সময় মোৰ বাবে স্বাভাৱিক আছিল, যদিও সেইদৰে হ'ব নালাগিছিল। যদিও মোৰ চিন্তাবোৰ ভুল আছিল আৰু মোৰ জীৱনত বহুতো সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছিল তথাপিও এই বিষয়ত মই যি চিন্তা কৰিছিলো তাত কিব ভুল আছিল বুলি মই জনা নাছিলো।

মোৰ চিন্তাশীল জীৱনৰ কাৰণে মই কিবা কৰিব পাৰিম বুলি মই জনা নাছিলো। বছৰ ধৰি মই বিশ্বাসী আছিলো, কিন্তু মোৰ চিন্তাশীল জীৱনৰ বিষয়ে বা বিশ্বাসীৰ মনৰ সঠিক অৱস্থা কেনে হ'ব লাগে এই বিষয়ে কোনো শিক্ষা লাভ কৰা নাছিল।

কিন্তু খ্ৰীষ্টৰ মন আমাৰ আছে আৰু
তেওঁৰ হৃদয়ৰ চিন্তাবোৰ (অনুভূতি
আৰু উদ্দেশ্য) ধৰি ৰাখিবলৈ।

১ কৰিন্থীয়া ২:১৬

নতুন জন্মৰ অভিজ্ঞতাৰে আমাৰ মনৰ নতুন জন্ম নহয় তাৰ বাবে আধ্যাত্মিক নৱজন্ম হ'বই লাগিব (ৰোমীয়া ১২:২)। মই বছৰৰ কোৱাৰ দৰে, নতুন মন কৰাৰ পদ্ধতিৰ বাবে সময়ৰ প্ৰয়োজন। এই কিতাপৰ পিচৰ অধ্যায় পঢ়ি আপুনি ধ্বংসমুখী নহ'ব আৰু উদঘাটন কৰক যে কোনোবা এজনে খ্ৰীষ্টক উদ্ধাৰকৰ্ত্তা বুলি মানি লোৱাৰ কাৰণে বেছিভাগ সময় আপোনাৰ মন অস্বাভাৱিক অৱস্থাত থাকে। সমস্যাই পুনৰুদ্ধাৰৰ প্ৰথম পদক্ষেপ বুলি চিনাক্ত কৰক।

কেইবা বছৰৰ আগতে মই নিজৰ ক্ষেত্ৰত ঈশ্বৰৰ সৈতে মোৰ সম্বন্ধৰ বিষয়ে খুব চিন্তাশীল হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছিলো আৰু সেই সময়তে ঈশ্বৰে মোক প্ৰকাশন দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে যে মোৰ সমস্যা ভুল চিন্তাৰ ওপৰত প্ৰতিস্থিত। মোৰ মন বিশৃঙ্খলতাৰ মাজত। এয়া সদাকালৰ বাবে থাকিব লগা অৱস্থা বুলি সন্দেহ কৰিছিলো আৰু যদি সেয়ে হয়, ই বেছি সময় নাথাকে।

মই অভিভূত হৈছিলো, ভুল চিন্তাৰ প্ৰতি মই কিমান আসক্ত যেতিয়া চাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলো। মোৰ মনলৈ অহা ভুল চিন্তাবোৰ মই দূৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোহেঁতেন আৰু সেইবোৰ তৎক্ষণাত ঘূৰি আহিলেহেঁতেন। কিন্তু লাহে লাহে মুক্তি আৰু উদ্ধাৰ মোৰ জীৱনলৈ আহিছিল।

চয়তানে নতুন মন হোৱাৰ বিৰুদ্ধে আক্ৰমণাত্মকভাবে যুঁজ কৰে, এই ক্ষেত্ৰত যেতিয়ালৈকে বিজয় লাভ নকৰে আপুনি ইয়াৰ ওপৰত হেঁচা দিয়ক আৰু অবিৰামভাবে প্ৰাৰ্থনা আৰু বাইবেল পঢ়ক কাৰণ এয়া আপোনাৰ জীৱন ৰক্ষা কৰা কথা।

কেতিয়া আপোনাৰ মন স্বাভাৱিক হয়? মনটো চাৰিওফালে ঘূৰি ফুৰিব লগা কথা নে বা আপুনি যি কৰিছে তাত কেন্দ্ৰীভূত কৰিবলৈ আপুনি সক্ষম নে? আপুনি হতাশা আৰু বিবৃথিত নেকি বা জীৱনৰ প্ৰতিলোৱা পদক্ষেপত আপুনি শান্তিপূৰ্ণ আৰু ন্যায়সঙ্গত বুলি নিশ্চিত নে? আপোনাৰ মন সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসেৰে পৰিপূৰ্ণ নে; ভয়ৰ দ্বাৰা উৎপীড়িত হৈ আপুনি উৎকণ্ঠিত আৰু চিন্তিত নেকি? বা ঈশ্বৰৰ সন্তান স্বৰূপে এয়া বিশেষ সুবিধা নেকি সকলো চিন্তাৰ ভাৰ তেওঁৰ ওপৰত পেলাই দিবলৈ (১ পিতৰ ৫:৭)?

ঈশ্বৰৰ বাক্যই আমাক শিকাইছে যে আমাৰ খ্ৰীষ্টৰ মন আছে। কেৱল ঈশ্বৰৰ সন্তান স্বৰূপেই নহয় কিন্তু মানুহৰ পুত্ৰ স্বৰূপেও যেতিয়া তেওঁ এই পৃথিৱীত বাস কৰিছিল তেতিয়া তেওঁৰ মন কেনে আছিল বুলি আপুনি ভাবে?

প্ৰাৰ্থনাশীল মনেৰে মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ পিচৰ অংশলৈ আগবাঢ়ক। মই বিশ্বাস কৰো স্বাভাৱিক আৰু অস্বাভাৱিক মানুহৰ মনৰ অৱস্থালৈ আপোনাৰ চকু মুকলি হ'ব যদিহে আপুনি ঈশ্বৰৰ শিষ্য হয় আৰু বিজয়ৰ পথত খোজ দিবলৈ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ।

ଅଧ୍ୟାୟ

୪

ମୋର ମନ କେତିୟା ସ୍ୱାଭାବିକ ?

মোৰ মন কেতিয়া স্বাভাৱিক?

লক্ষ্য কৰক পৌলে প্ৰাৰ্থনা কৰিছে যে আমাৰ জ্ঞানপ্ৰাপ্ত “হৃদয়ৰ চকুৰে” আমি জ্ঞান লাভ কৰো। মই অধ্যয়ন কৰা বহুতো কথাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি, মই ব্যাখ্যা কৰিছো যে মনৰ দৰেই “হৃদয়ৰ চকু”।

খ্ৰীষ্টিয়ান স্বৰূপে আমাৰ মনৰ পৰিস্থিতি কেনে হ’ব লাগে? অন্যশব্দত ক’ব গ’লে, বিশ্বাসীৰ স্বাভাৱিক মনৰ অৱস্থা কেনে হ’ব লাগে? সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবলৈ আমি মনৰ আৰু আত্মাৰ বেলেগ বেলেগ কাৰ্য্য চাব লাগিব।

ঈশ্বৰৰ বাক্য অনুযায়ী, মন আৰু আত্মাই একেলগে কাম কৰে, ইয়াক মই “আত্মাৰ সহায় কৰা মনৰ” আচৰণ বিধি বুলি কওঁ।

এই আচৰণ বিধিক ভালদৰে বুজিবলৈ, বিশ্বাসীৰ জীৱনত ই কেনেকৈ কাম কৰে চাও আহক।

মন আৰু আত্মাৰ বিধান

কিয়নো মানুহৰ মনৰ কথা মানহত থকা নিজৰ আত্মাও বজে, মানুহবিলাকৰ মাজৰ কোনে জানে? সেইদৰে ঈশ্বৰৰ কথাও ঈশ্বৰৰ আত্মাত বাজে, আন কোনেও নাজানে।

১ কৰিন্থীয়া ২:১১

যেতিয়া এজন মানুহে খ্ৰীষ্টক নিজৰ ব্যক্তিগত ত্ৰাণকৰ্তা ৰূপে গ্ৰহণ কৰে তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মা আহি তেওঁৰ মাজত বাস কৰে। বাইবেলে আমাক শিকাইছে যে ঈশ্বৰৰ মনৰ কথা পবিত্ৰ আত্মাই জানে। যিদৰে এজন মানুহৰ ভিতৰত থকা নিজৰ আত্মাই কেৱল তেওঁৰ চিন্তাবোৰ জানে ঠিক সেইদৰে একমাত্ৰ ঈশ্বৰৰ আত্মাই ঈশ্বৰৰ মন জানে।

যিহেতু পবিত্ৰ আত্মা আমাৰ মাজত বাস কৰে, আৰু তেওঁ ঈশ্বৰৰ মন জানে, সেয়ে

(মই সদাই প্ৰাৰ্থনা কৰো) আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ ঈশ্বৰে, প্ৰতাপৰ পিতৃয়ে নিজৰ তত্ত্ব জ্ঞানত তোমালোকক জ্ঞানদায়ক আৰু প্ৰকাশিত বোধক আত্মা দিয়ক।

তেওঁৰ আমন্ত্ৰণৰ আশা কি,
অৰ্থাৎ পবিত্ৰ লোক বিলাকৰ মাজত
তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰৰ প্ৰতাপ ৰূপ ধন
কি।

ইফিচীয়া ১:১৭-১৮

তেওঁৰ এটা উদ্দেশ্য হ'ল ঈশ্বৰৰ জ্ঞান আৰু প্ৰকাশ আমালৈ দৃষ্টিগোচৰ কৰা। সেই জ্ঞান আৰু প্ৰকাশে আমাৰ আত্মিক জ্ঞান দান কৰে, আৰু আমাৰ আত্মা আমাৰ হৃদয়ৰ চকুত আলোকিত হয়, যিটো আমাৰ মন হয়। পবিত্ৰ আত্মাই এই সকলো কৰে সেয়ে আত্মিকভাৱে আমাক কিহে পৰিচৰ্যা কৰিছে আমি বাস্তৱিক স্তৰত বুজিব পাৰো।

স্বাভাৱিক বা অস্বাভাৱিক ?

বিশ্বাসীৰূপে, আমি আত্মিক আৰু আমি স্বাভাৱিকো হওঁ। স্বাভাৱিক ভাবে চলি থকা জনে আত্মিকভাৱে চলি থকা জনক সদাই বুজি নাপায়, সেয়েহে আমাৰ আত্মাত কি চলি আছে সেই সম্পৰ্কে আমাৰ মন সচেতন হোৱা খুব প্ৰয়োজন। পবিত্ৰ আত্মাই আমাক এই সচেতনতালৈ আনিবলৈ ইচ্ছা কৰে, কিন্তু আত্মাই কি প্ৰকাশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে সেই বিষয়ে মনে প্ৰায়ে বুজি নাপাই কাৰণ মন খুব ব্যস্ত। মন খুব ব্যস্ত হোৱাটো অস্বাভাৱিক। মন যেতিয়া বিশ্ৰামত থাকে স্বাভাৱিক হয়— ভাৱশূণ্য অৱস্থাত নহয়, কিন্তু বিশ্ৰামৰ সময়তহে।

আমাৰ মন যুক্তি-তৰ্ক, দুঃচিন্তা, উৎকণ্ঠা, ভয় আদিৰে পূৰ্ণ হ'ব নালাগে। ই শাস্ত, সুস্থিৰ আৰু নিৰ্মল হ'ব লাগে। কিতাপৰ এই দ্বিতীয় অধ্যায় পঢ়ি যাওঁতে, আপুনি মনৰ বহুতো অস্বাভাৱিক অৱস্থাৰ কথা লক্ষ কৰিব পাৰিব আৰু সম্ভৱত সঘনাই আপোনাৰ মনত হৈ থকা অৱস্থাবোৰ গম পাব।

এই অধ্যায়ত ব্যাখ্যা কৰাৰ দৰে মন “স্বাভাৱিক” অৱস্থাত ৰখাটো যে খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা আপুনি গম পাব। আপোনাৰ মনৰ গতানুগতিক অৱস্থাৰ সৈতে তুলনা কৰক আৰু আপুনি দেখিব পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই কিয় আমালৈ সঘনাই ইমান কম মহিমা প্ৰকাশ পায় আৰু কিয় আমি প্ৰায়ে আমালৈ ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ অভাৱ অনুভৱ কৰো।

মনত ৰাখিব পবিত্ৰ আত্মাই বিশ্বাসীৰ মন সচেতন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। পবিত্ৰ আত্মাই মানুহৰ আত্মিক ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা বাৰ্তা দান কৰে, আৰু যদিহে তেওঁৰ আত্মা আৰু মনে ইজনে সিজনক সহায় কৰে। তেতিয়া তেওঁ পবিত্ৰ জ্ঞান আৰু ঈশ্বৰৰ মহিমাত চলিব। কিন্তু তেওঁৰ মন যদি বেছি ব্যস্ত হয়, তেতিয়াহ'লে ঈশ্বৰে তেওঁৰ আত্মাৰ মাজেৰে তেওঁলৈ যি মহিমা প্ৰকাশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে তাক তেওঁ হেৰুৱাব।

সৰু মৃদু স্বৰ

পাচে তেওঁ ক'লে, তুমি বাহিৰ ওলাই আহি যিহোৱাৰ সন্মুখত পৰ্বতটোত থিয় হোৱা।
তাৰ পাছে চোৱা, সেই ঠায়েদি যিহোৱাই গমন কৰিলে, তাতে যিহোৱাৰ আগে আগে

অতিশয় প্ৰচণ্ড বায়ুৱে পৰ্বতবোৰ ফালিলে আৰু শিলবোৰ ভাঙি পেলালে, কিন্তু সেই বায়ু যিহোৱা নাছিল। বায়ুৰ পাচত ভূমিকম্প হ'ল। কিন্তু সেই ভূমিকম্পতো যিহোৱা নাছিল।

ভূমিকম্পৰ পাচত অগ্নি হ'ল, কিন্তু সেই অগ্নিতো যিহোৱা নাছিল। অগ্নিৰ পাছত এটি সৰু মৃদুস্বৰ হ'ল।

১ বাজাৰলি ১৯:১১-১২

বছৰ ধৰি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা প্ৰদৰ্শনৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো, নিবেদন কৰিছিলো তেওঁৰ আত্মা যি আত্মা মোত বাস কৰে তাৰ দ্বাৰাই মোলৈ মহিমা প্ৰকাশ কৰিবলৈ। সেই অনুৰোধ আত্মিক আছিল বুলি মই জানো। মই বাক্যত বিশ্বাস কৰিছিলো আৰু নিশ্চিত ভাবে অনুভৱ কৰিছিলো মই খুজিব লাগে আৰু গ্ৰহণ কৰিব লাগে। তথাপিও মই বেছিভাগ সময়ত এনে অনুভৱ কৰিছিলো যাক মই “আত্মিক মুৰ্খতা” বুলি কৈছিলো। তেতিয়া মই শিকিলো যে সাধাৰণভাৱে পবিত্ৰ আত্মাই মোলৈ যি মহিমা প্ৰকাশ কৰিব বিচাৰিছিল সেয়া মই ভালদৰে গ্ৰহণ কৰা নাছিলো। কাৰণ মোৰ মন অতি উচ্ছৃঙ্খল আৰু ব্যস্ত আছিল সেয়ে যি বাৰ্তা দিছিল তাক হেৰুৱাব লগা হৈছিল।

কল্পনা কৰক এটা কোঠাত দুজন মানুহ একেলগে আছে। এজনে আনজনক গোপনীয় কথা ফুচফুচাই ক'বলৈ চেষ্টা কৰিছে। যদি কোঠাটো চিঞৰ-বাখৰেৰে পূৰ্ণ হৈ থাকে, তথাপিও যদি বাতৰিতো দিব খোজে, কিন্তু গোপনীয় কথা শুনিবলৈ বাটচাই থকাজনে নুশুনে, কাৰণ কোঠাত হৈ থকা ছলছুলৰ কাৰণে শুনিব পৰা নাযায়। যেতিয়ালৈকে তেওঁ মনোযোগ দিনুশুনে, তেওঁকেই যে কথাটো ক'ব খুজিছে তেওঁ উপলব্ধি নকৰে। সেইদৰেই আমাৰ আত্মা আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ মাজত আদান-প্ৰদান হয়। পবিত্ৰ আত্মাৰ পদ্ধতি শাস্ত্ৰ, ভাববাদী সকলক কোৱাৰ দৰে বেছিভাগ সময়ত “সৰু মৃদু স্বৰেৰে” তেওঁ আমাক কয়। সেইবাবে আমি নিজকে শুনিবৰ বাবে অনুকূল অৱস্থাত ৰাখিবলৈ শিকাটো অতি প্ৰয়োজনীয় কথা।

আত্মা আৰু মন

তেন্তে মই কি কৰিম? মই আত্মাৰে (মোৰ মাজত থকা পবিত্ৰ আত্মাৰে) প্ৰাৰ্থনা কৰিম, বুদ্ধিৰেও প্ৰাৰ্থনা কৰিম, আত্মাৰেও গীত গাম, বুদ্ধিৰেও গীত গাম।

১ কৰিন্থীয়া ১৪:১৫

“মনক সহায় কৰা আত্মা” ৰ আচৰণ বিধি ভালদৰে বুজাৰ উপাই হ'ল প্ৰাৰ্থনাত লাগি থকা। এই পদত পাচনি পৌলো কৈছে যে তেওঁ আত্মা আৰু মন দুয়োৰে সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰে।

পৌলে যিহৰ বিষয়ে কৈছে মই বুজি পাওঁ কাৰণ মইও সেইদৰেই কৰো। মই সঘনাই আত্মাত (পৰভাষা) প্ৰাৰ্থনা কৰো; কিছুসময় সেইদৰে প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ পাচত মোৰ মনলৈ এনেভাব আহে যেন মই ইংলিচত প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে (মোৰ নিজৰ ভাষা)। মই ভাবো এইদৰেই মনে আত্মাক সহায় কৰে। মই বুজিব পৰাকৈ দুয়ো একেলগে কাম কৰে জ্ঞান আৰু শিক্ষা লাভৰ বাবে।

বিপৰীত দিশতো ই অৱশ্যে কাম কৰে। এটা সময় আছিল যেতিয়া মই প্ৰাৰ্থনা কৰিব খুজিছিলো, সেয়ে মই প্ৰাৰ্থনাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰিছিলো। যদি মোৰ আত্মাত বিশেষ মৰ্মস্পৰ্শী বিষয় নাথাকে, মই মনেৰে সাধাৰণভাৱে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰো। মোক সজাগ কৰা সমস্যা বা পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰো। কেতিয়াবা এনে প্ৰাৰ্থনা মূল্যহীন যেন লাগে— মোৰ আত্মাৰ পৰা কোনো সহায় নহয়। মই যুঁজ-বাগৰ কৰি থকাৰ দৰে লাগে, সেয়ে মই বেলেগ বিষয়লৈ যাওঁ যিটো মই ইতিমধ্যে জানো।

এইদৰেই মই কৰি থাকো যেতিয়ালৈকে পবিত্ৰ আত্মা মোৰ মাজত থাকি আন বিষয় মোৰ মনলৈ নানে। যেতিয়া পবিত্ৰ আত্মাই কাম কৰে, তেতিয়া মই জানো যে তেওঁ ইচ্ছা কৰাৰ দৰে মই প্ৰাৰ্থনা কৰাটো বিচাৰে, এনেয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা বিষয়ে নহয়। এনে উপায়েৰে মোৰ মন আৰু মোৰ আত্মাই একেলগে কাম কৰে, এজনে আনজনক সহায় কৰে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা সম্পাদন কৰিবলৈ।

পৰভাষা আৰু তৰ্জমা

এই কাৰণে যিজনো পৰভাষা কয়, তেওঁ অৰ্থকো যেন বুজাই দিব পাৰে, তাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰক।

কিয়নো পৰভাষাৰে যদি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, তেন্তে মোৰ আত্মাই প্ৰাৰ্থনা কৰে, কিন্তু মোৰ বুদ্ধি ফলহীন হয়।

১ কৰিন্থীয়া ১৪:১৩-১৪

আত্মা আৰু মনে একেলগে কাম কৰাৰ আন এটা উপাই হ'ল তৰ্জমাৰে সৈতে পৰভাষা ক'ব পৰা ঈশ্বৰৰ আশীৰ্ব্বাদ।

যেতিয়া মই পৰভাষাত কথা কওঁ, মোৰ মন ফলহীন হৈ থাকে, যেতিয়ালৈকে মই কি কৈছো সেয়া বুজিবলৈ মোক বা আন কাৰবাক নিদিয়; বুজাৰ পাচত হে মোৰ মন ফলপ্ৰসূ হয়।

অনুগ্ৰহ কৰি এটা কথা মনত ৰাখিব পৰভাষা আৰু অনুবাদ ঈশ্বৰৰ দান নহয়। অনুবাদ

হৈছে শিক্ষাৰ এটা শব্দৰ হুবহু অনুবাদ, আনহাতে ভাঙনি কৰোতে এজন মানুহে আন এজন মানুহে কি কৈছে সেয়া বুজায় দিয়ে, কিন্তু ভাঙনি কৰাজনে নিজৰ ব্যক্তিত্বৰে আৰু ভঙ্গীৰে তাক প্ৰকাশ কৰে।

মোক এটা উদাহৰণ দিবলৈ দিয়ক : ভনী স্মীথে গীৰ্জাত থিয় হৈ পৰভাষাত শিক্ষা দিব পাৰে। সেই বাক্য তেওঁৰ আত্মাৰ পৰা আহিছিল, কিন্তু তেওঁ কি কৈছিল তেওঁ বা আনকোনোৰে বুজা নাছিল। কিন্তু সম্ভৱতঃ সাধাৰণভাৱে ঈশ্বৰে হয়তো মোক তেওঁ কি শিক্ষা দিছে বুজিবলৈ দিছিল। যেতিয়াই মই বিশ্বাসত থিয় হৈ তেওঁ কি কৈছে ভাঙনি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো, তেতিয়া সকলোৰে বাবে মই সেই শিক্ষা বুজিব পৰা কৰিলো। কিন্তু ই মোৰ অসামান্যভাৱ প্ৰকাশৰ দ্বাৰাই মোৰ মাজেৰে প্ৰকাশ পাইছিল।

আত্মাত (পৰভাষাত) প্ৰাৰ্থনা কৰা আৰু ভাঙনি কৰা (সেই পৰভাষাৰ) এক অদ্ভুত পদ্ধতি যাৰ দ্বাৰা “মনক সহায় কৰা আত্মাৰ” মূল বুজিব পাৰি। আত্মাই কিছুমান কথা কয় আৰু মনে সেইবোৰ বুজাই দিয়ে।

এতিয়া কেৱল এই বিষয়ে ভাবক : যদি ভনী স্মীথে পৰভাষাত কথা কয় আৰু ঈশ্বৰে ভাঙনি কৰিবলৈ কোনোবা এজনক বিচাৰে, তেওঁ মোক কৰিবলৈ দিয়ে যদিও মোৰ মন শূন্যৰ বাবে উচ্ছ্বল আৰু ব্যস্ত হয়। তেওঁ যদি মোক ভাঙনিখিনি দিবলৈ চেষ্টা কৰে, মই গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰো।

ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত যেতিয়া মই সৰু আছিলো আৰু আত্মিক বৰৰ বাবে শিকি আছিলো, মই প্ৰায় সম্পূৰ্ণৰূপে পৰভাষাত প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো। কিছুসময় পাৰ হৈ যোৱাৰ পাচত মোৰ প্ৰাৰ্থনাশীল জীৱনৰ প্ৰতি মই বিৰক্তি অনুভৱ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলো। এই বিষয়ে ঈশ্বৰৰ সৈতে কথা পতাত, তেওঁ মোক জানিবলৈ দিলে যে মই কি বিষয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিছো সেই বিষয়ে মোৰ কোনো বুজনি নথকাৰ কাৰণে মই বিৰক্ত হওঁ। যদিও বা মই অনুভৱ কৰিছিলো যে যেতিয়া মই আত্মাত প্ৰাৰ্থনা কৰো। মই কি কৈছো সেই বিষয়ে সদাই বুজি নাপাওঁ, মই শিকিলো যে যদি মোৰ কেতিয়াও কোনো বুজনি নাথাকে তেতিয়া এনেকুৱা ধৰণৰ প্ৰাৰ্থনা ভাৰসাম্যৰ বাহিৰত আৰু সফল নহয়।

শান্তিপূৰ্ণ, সজাগ মন

যাৰ মনে তোমাত নিৰ্ভৰ কৰে, তুমি তাক সম্পূৰ্ণশান্তিত ৰাখিবা; কিয়নো সি তোমাত সম্পূৰ্ণ কৰিছে, ভাৰসা কৰিছে, আৰু গোপন ভাবে আশা কৰিছে।

মই আশা কৰো এই উদাহৰণৰ পৰা আপুনি চাবলৈ প্ৰস্তুত হ'ব পাৰে যে আপোনাৰ মন আৰু আপোনাৰ আত্মাই নিশ্চিতভাৱে একেলগে কাম কৰে। *সেয়ে আপোনাৰ মন স্বাভাৱিক অৱস্থাত থকাতো খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা।* নহ'লে আপোনাৰ আত্মাক সহায় কৰিব নোৱাৰে।

চয়তানে অৱশ্যে এই সত্যটো জানে, সেয়ে আপোনাৰ মনক আক্ৰমণ কৰে। চয়তানে আপোনাৰ মনত সকলো ধৰণৰ ভুল চিন্তাৰে অতিৰিক্তভাৱে কাৰ্য্য কৰি আপোনাৰ মন গধুৰ বোজাৰে ভৰাই দিব পাৰে যাতে আপোনাৰ নিজৰ মানৱ আত্মাৰ মাজেৰে কাম কৰিবলৈ পৰিত্ৰ আত্মাৰ কাৰণে ই মুক্ত আৰু সহজ লভ্য নহয়।

মন সদাই শাস্তিত ৰাখিব লাগে। ভাববাদী যিচয়্যাই আমাক কোৱাৰ দৰে, সত্য বিষয়ত আমাৰ মন যেতিয়া স্থাপিত হয়, ই শাস্তিত থাকে।

তথাপিও মন সদাই সজাগ হ'ব লাগে। ইচ্ছাকৃতভাৱে কেতিয়াও কঢ়িয়াই নিব নোখোজা কথাকে মন যেতিয়া পূৰ্ণ হৈ থাকে এয়া অৱশ্যে সম্ভৱ নহয়।

এই বিষয়ে পুনৰ চিন্তা কৰক : আপোনাৰ মন কিমান সময়ৰ বাবে স্বাভাৱিক ?

অধ্যায়

৯

উদ্দেশ্যহীনভাবে ঘূৰি ফুৰা মন

উদ্দেশ্যহীনভাবে ঘূৰি ফুৰা মন

আগৰ অধ্যায়ত বৰ্ণনা কৰা হৈছিল যে অতি ব্যস্ত মন স্বাভাৱিক নহয়। মনৰ আন এটা অৱস্থা হ'ল অস্বাভাৱিক মন যি সকলো ঠাইতে ঘূৰি ফুৰে। সেয়ে চয়তানৰ পৰা অহা মানসিক আক্ৰমণত ধ্যান দিবলৈ সক্ষম নহয়।

ত্ৰিতেকে মনৰ কৰ্কাল বান্ধা।

১ পিতৰ ১:১৩

বহুতো মানুহে তেওঁলোকৰ মন বছৰ বছৰ ধৰি ঘূৰি ফুৰিবলৈ দিয়ে কাৰণ তেওঁলোকৰ চিন্তাশীল জীৱনত নিয়মানুবৰ্তিতাৰ গুৰুত্ব প্ৰয়োগ নকৰে।

প্ৰায়ে যি মানুহে কোনো কথাত পূৰ্ণ মনোযোগ দিব নোৱাৰা যেন লাগে তেওঁলোক মানসিকভাৱে জড়তাগ্ৰস্ত। বাস্তৱিকতে, মনোযোগ দিব নোৱাৰাটো তেওঁলোকৰ মনে বছৰ বছৰ ধৰি যি কৰিব খোজে তাক কৰিবলৈ দিয়াৰ ফল হ'ব পাৰে। আমাৰ শৰীৰত ভিটামিনৰ অভাৱবো মনোযোগ দিব নোৱাৰাৰ লক্ষণ হ'ব পাৰে। কিছুমান Bভিটামিনে মনোযোগিতা বৃদ্ধি কৰে। সেয়েহে আপুনি যদি মনোযোগ দিব পৰা নাই, আপুনি নিজকে শুধক আপুনি সঠিক খাদ্য আৰু পুষ্টিৰ খাদ্য খাইছেনে নাই।

অতি মাত্ৰা ভাগৰেও মনোযোগ দিয়াত প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে। মই দেখিছিলো যে যেতিয়া মই অতি মাত্ৰা ভাগৰো চয়তানে মোৰ মন আক্ৰমণ কৰিব বিচাৰে কাৰণ সি জানে তেনে মুহূৰ্তত তাক প্ৰত্যাখ্যান কৰা অতি কঠিন। চয়তানে আপোনাক আৰু মোক মানসিক ভাৱে দুৰ্বল বুলি ভবাটো বিচাৰে যাতে আমি তাৰ সমস্যা হোৱা কোনো কাম কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰো। আমাক কোৱা যি কোনো মিছা কথা প্ৰতিৰোধ নকৰাকৈ গ্ৰহণ কৰাটো চয়তানে বিচাৰে।

আমাৰ এজনী ছোৱালীৰ সৰু কালছোৱাত মনোযোগ দিবলৈ অসুবিধা হৈছিল। তাইৰ কাৰণে পঢ়া খুব কষ্টকৰ আছিল কাৰণ বুজিব পৰা শক্তি আৰু মনোযোগ দিয়া দুয়োৰে একে সময়তে প্ৰয়োজন। বহুতো ল'ৰা-ছোৱালী আনকি কিছুমান বয়স্কইও কি পঢ়িছে বুজি নাপায়। তেওঁলোকৰ চকুৰে শব্দবোৰ কিতাপৰ পাটত চাই যায়। কিন্তু কি পঢ়িছে প্ৰকৃত অৰ্থত তেওঁলোকে নুবুজে।

প্ৰায়ে বুজিব নোৱাৰাৰ ফলত মনোযোগিতাৰ অভাৱ হয়। মই জানো যে মই নিজে

বাইবেলৰ অধ্যায় বা কিতাপ পঢ়িব পাৰো আৰু হঠাতে মই অনুভৱ কৰো যে মই যি পঢ়িছো সেয়া কি মই নাজানো। মই পুনৰ পঢ়ি যাব পাৰো আৰু সকলো মোৰ কাৰণে নতুন যেন লাগে কাৰণ তেতিয়া যদিও মোৰ চকুৱে শব্দবোৰ চাই যায়, মোৰ মন কিন্তু বেলেগ ফালে ঘূৰি ফুৰে। কাৰণ মই কি কৰিছো সেইটোৰে ওপৰত মনোযোগ নিদিও, সেয়ে মই কি পঢ়িছো। বুজি নাপাও।

প্ৰায়ে প্ৰকৃত সমস্যাৰ অন্তৰালত ঘূৰি-ফুৰা মন যাৰ বাবে ধ্যানৰ অভাৱত বুজিব পৰা শক্তিৰ অভাৱ হয়।

ঘূৰি ফুৰা মন

ভৰি সৱধানে ৰাখিবা [তুমি যি কৰা তাৰ প্ৰতি মন দিয়া]

উপদেশক ৫:১

মই বিশ্বাস কৰো “ভৰি সৱধানে ৰাখিবা” কথাষাৰ প্ৰকাশ কৰাৰ মানে হ’ল “আপুনি ভাৰসাম্য নেহেৰুৱাব বা পথৰ পৰা আঁতৰি নাযাব।” এই খণ্ডবাক্যৰ ব্যাখ্যাকৰণে ইয়াকে দৰ্শাই যে এজন ব্যক্তিয়ে যি কৰিছে তাৰ ওপৰত মন দিয়াৰ দ্বাৰাই লক্ষ্যত বৰ্ত্তি থকা।

মোৰ ঘূৰি ফুৰা মন আছিল আৰু নিয়মানুবৰ্ত্তিতাৰ দ্বাৰাই তাক প্ৰশিক্ষণ দিব লগা হৈছিল। এইটো সহজ নাছিল, আৰু তথাপিও কেতিয়াবা মোৰ পুনৰ অৱনতি ঘটিছিল। কিবা আঁচনি সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ যেতিয়া চেষ্টা কৰো, মই হঠাতে অনুভৱ কৰো যে মোৰ মনটো বেলেগ কথাত ঘূৰি ফুৰিছে যিটোৰ মোৰ হাতত থকা বিষয়ৰ সৈতে কোনো কাম নাই। মই এতিয়াও নিখুতভাৱে মনোযোগ দিয়া স্থানত উপস্থিত হব পৰা নাই, কিন্তু অন্তত মই বুজিছো যে মনে যলৈ যাবলৈ বাঞ্ছা কৰে, যেতিয়াই ইচ্ছা কৰে যাবলৈ নিদিয়াটো কিমান গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা।

Webster's অভিধানে ঘূৰি ফুৰা শব্দটো এইদৰে ব্যাখ্যা কৰিছেঃ ১। উদ্দেশ্য বিহীনভাবে ঘূৰাঃ ভ্ৰমি ফুৰা। ২। বিপৰীত দিশে যোৱা বা দৃঢ়ভাৱে পদক্ষেপ নিদিয়া, ধীৰে সুস্থিৰে ৩। অনিয়মিতভাৱে অগ্ৰগতি হোৱা, অনাই বনাই ফুৰা। ৪। নিজকে অস্পষ্ট বা ভুলভাৱে ভবা বা প্ৰকাশ কৰা”।

আপুনি যদি মোৰ দৰে হয় আপুনি গীৰ্জাৰ উপসনাত বহি বাৰ্ত্তা দিয়াজনৰ শিক্ষা শুনিব পাৰে, কি কয় তাৰ দ্বাৰাই আপুনি সচাঁকৈয়ে লাভৱান আৰু আনন্দ লাভ কৰিব পাৰে কিন্তু যেতিয়া হঠাতে আপোনাৰ মন বিপৰীত দিশে যোৱা আৰম্ভ কৰে। তাৰ অলপ পাছতে আপুনি “সজাগ হৈ” গম পাব যে কথা কৈ আছে কিন্তু আপোনাৰ একো মনত সোমাবো

নাই, যদিও আপোনাৰ শৰীৰ গীৰ্জ্জাত থাকে। আপোনাৰ মনে ডাঙৰ দোকানৰ (Shopping center) বস্তুবোৰত চকু ফুৰাই থাকে বা ঘৰৰ পাকঘৰত বাতিৰ আহাৰ বনাই থাকে।

মনত ৰাখিব আত্মিক যুদ্ধৰ কাৰণে মনেই যুদ্ধক্ষেত্ৰ। যত শত্ৰুৱে আক্ৰমণ কৰে। সি ভালকৈ জানে এজন ব্যক্তি যদিওবা গীৰ্জ্জালৈ যায়, কি শিকাইছে তাৰ প্ৰতি যদি ধ্যান দিব নোৱাৰে, তাত থাকিও তেওঁ একোৱেই লাভ কৰিব নোৱাৰে। চয়তানে জানে যে এজন ব্যক্তিয়ে যদি নিজৰ মন নিয়মানুবৰ্তিতাত ৰাখিব নোৱাৰে আৰু যি কৰিছে তাত লাগি নাথাকে তেতিয়া এটা আচনি সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ তেওঁ নিজকে নিয়মানুবৰ্তিতাত ৰাখিব নোৱাৰে।

আলাপ-আলোচনা কৰাৰ সময়ত এই অনাই-বনাই ঘূৰি ফুৰা মন পৰিলক্ষিত হয়। এটা সময় আছিল যেতিয়া মোৰ স্বামী দেৱে মোৰ লগত কথা পাতিলে মই কিছু সময়ৰ কাৰণে শুনো; তাৰ পাছত হঠাতে মই অনুভৱ কৰো যে তেওঁ যি কৈ আছে মই শুনা নাই। কিয় শুনা নাই? কাৰণ মই মোৰ মনক বেলেগ কথা চিন্তা কৰিবলৈ দিওঁ। শুনি থকাৰ দৰে মোৰ শৰীৰ তাত থাকে, কিন্তু মোৰ মনে একো নুশুনে।

বহু বছৰলৈকে, যেতিয়া এইদৰে ঘটি আছিল, দেৱে কৈছিল মই শুনাৰ ভাও জুৰিছিলো। এতিয়া মই তেওঁক ৰখিবলৈ কৈ কওঁ “আকৌ পুনৰ বাৰ ক’ব পাৰা নেকি? মোৰ মন মই ঘূৰি ফুৰিবলৈ দিছিলো, আৰু তুমি কি কৈছিলো মই শুনা নাছিলো।”

এই উপায়েৰে, সমস্যাৰ সৈতে মুখা-মুখি হোৱা বুলি মই অনুভৱ কৰো। বিষয়ৰ লগত মুখা-মুখি হোৱায়ে জয়যুক্ত হোৱাৰ একমাত্ৰ উপায়।

যদি চয়তানে মোৰ ঘূৰি-ফুৰা মনক আক্ৰমণ কৰি সমস্যা সৃষ্টি কৰিব খুজে তেতিয়া মোক কিবা ক’লে সেয়া শুনাৰ প্ৰয়োজন বুলি মই সিদ্ধান্ত লব লাগিব।

এই ক্ষেত্ৰত শত্ৰুক বিৰোধিতা কৰাৰ এটা উপায় হ’ল, বেছিভাগ গীৰ্জ্জাই ব্যৱহাৰৰ অৰ্থে যোগান ধৰা কেচেট টেপ কিনি এই সুবিধা লওক। গীৰ্জ্জত কি কৈছিল শুনিবৰ বাবে যদি আপুনি এতিয়াও মনক নিয়মানুবৰ্তিতালৈ আনিবলে শিকা নাই, তেতিয়া হলে প্ৰত্যেক সপ্তাহৰ শিক্ষাৰ টেপ কিনি শিক্ষা আহৰণ কৰিবলৈ যিমান বাৰ প্ৰয়োজন আপুনি শুনক।

চয়তানে আপোনাক এৰি যাব যেতিয়া সি দেখিব যে আপুনি তাৰ মাজত সোমাই নপৰে।

মনত ৰাখিব, আপুনি মানসিকভাৱে দুৰ্বল আৰু আপোনাৰ কিবা ভুল হৈছে বুলি ভবাটো চয়তানে বিচাৰে।

কিন্তু সত্যটো হ’ল, আপুনি মাত্ৰ আপোনাৰ মন নিয়মানুবৰ্তিতালৈ অনাৰ প্ৰয়োজন। চহৰৰ চাৰিওফালে ঘূৰি ফুৰিবলৈ আৰু মনে যি কৰিবলৈ ভাল পায় কৰিব নিদিব। আপুনি যি কৰে তাত

মন স্থিৰে ৰাখি “ভৰি সাৱধানে ৰাখিবলৈ” আজিয়ে আৰম্ভ কৰক। আপুনি কিছু সময় অভ্যাস কৰাৰ প্ৰয়োজন। পুৰণিক ভাঙি নতুনক গঢ়িবলৈ সদাই সময় লাগে, কিন্তু শেষত সক্ষম হ’ব।

আশ্চৰ্যজনক মন

মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে এই পৰ্ব্বটোক কয়, ইয়াৰ পৰা উঠি সাগৰত পৰগৈ, আৰু মনত সংশয় নকৰি, যি কয়, সেয়ে ঘটিব বুলি যদি বিশ্বাস কৰে, তেন্তে সেয়ে তেওঁলৈ সিদ্ধ হব।

এই হেতুকে মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি যি যি খোজা, সেই সকলোকে পালো বুলি বিশ্বাস কৰা ; তেহে পাবা।

মাৰ্ক ১১:২৩-২৪

এটাৰ পাছত আনটো কথাৰ সমুখিন হৈ মই প্ৰায়ে নিজকে নিজে কোৱা শুনিবলৈ আৰম্ভ কৰো, “মই আচৰিত”। উদাহৰণস্বৰূপে :

“মই ভাবিছো বতৰটো কালিৰ দৰেই হ’ব নেকি।”

“মই ভাবিছো মই পীৰ্টালৈ কি পিন্ধি যাম।”

“মই ভাবিছো ৰিপোর্ট কাৰ্ডত দেনীয়ে [মোৰ লৰা] কি স্থান পাব।”

“মই ভাবিছো আলোচনা চক্ৰত কিমান মানুহ আহিব।”

অভিধানৰ মতে বিশেষ পদত আশ্চৰ্য্য শব্দটো এইদৰে বাখ্যা কৰিছে “সন্দেহ আৰু অনিশ্চয়তাৰ” অনুভৱ আৰু ক্ৰিয়া পদত “কৌতুহল বা সন্দেহেৰে পৰিপূৰ্ণ।”^২

সকলো সময়ত সকলো বিষয় কল্পনা কৰি এনেই ঘূৰি ফুৰাতকৈ বাস্তৱিকতে মই কিবা কৰিবলৈ যথেষ্ট সক্ষম বুলি শিকিব পাৰিলো। দেনীয়ে কি স্থান পাব ভবাৰ সলনি, মই বিশ্বাস কৰিব পাৰো যে সি ভাল স্থান পাব। বৰঞ্চ পাৰ্টীত মই কি পিন্ধিম ভবাৰ সলনি, মই কি পিন্ধিম সিদ্ধান্ত লব পাৰো। বতৰৰ বিষয়ে বা সভাত কিমান মানুহ উপস্থিত হ’ব ভবাৰ পৰিবৰ্তে, মই সকলো পৰিস্থিতি ঈশ্বৰত সমৰ্পণ কৰিব পাৰো আৰু যিয়ে হওঁক বা নহওঁক তেওঁ ভাল কৰিব বুলি বিশ্বাস কৰিব পাৰো।

অস্থিৰতাই মানুহক দোখোৰ মোখোৰ অৱস্থাত পেলায়, আৰু দোখোৰমোখোৰ অৱস্থাই বিশৃঙ্খলতাৰ সৃষ্টি কৰে। ঈশ্বৰৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ বা আৱশ্যকতা গ্ৰহণ কৰি প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে অস্থিৰতা, দোখোৰ মোখোৰ অৱস্থা, আৰু বিশৃঙ্খলতাক প্ৰতিৰোধ কৰিব পাৰে।

মাৰ্ক ১১: ২৩-২৪পদত যীচুৱে কি কৈছে লক্ষ্য কৰক, ‘ যি কয়, সেয়ে ঘটিব বুলি যদি বিশ্বাস কৰে, তেন্তে সেয়ে তেওঁলৈ সিদ্ধ হব।’ তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁ কৈছে, “তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি যি যি খোজা, সেই সকলোকে পালো বুলি বিশ্বাস কৰা; তেহে পাবা!”

খ্ৰীষ্টীয়ান হিচাপে আৰু বিশ্বাসী হিচাপে আমি সন্দেহ নকৰি বিশ্বাস কৰিব লাগে।

অধ্যায়

১০

বিভ্রান্ত মন

আমি উদঘাটন কৰিলো যে উদ্দেশ্যবিহীনভাৱে ঘূৰি ফুৰা আৰু বিভ্রান্ত হোৱা দুয়ো পৰস্পৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। চিন্তাত নিশ্চিত হোৱাৰ পৰিবৰ্তে, উদ্দেশ্যবিহীন ভাবে ঘূৰি ফুৰা, ই সন্দেহ আৰু বিভ্রান্তৰ কাৰণ হয়।

উদ্দেশ্যবিহীনভাৱে ঘূৰি ফুৰা, সন্দেহ আৰু বিভ্রান্ত কেনেকৈ অতিক্ৰম কৰিব পাৰি আৰু ঈশ্বৰৰ পৰা আমাক কি প্ৰয়োজন গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে যাকোব ১: ৫-৮ এই উৎকৃষ্ট পদ কেইটিয়ে আমাক বুজিবলৈ সহায় কৰে। মোৰ বাবে “দুই মনৰ মানুহে” (কিং জেমচত তেওঁ এইদৰে কয় “দুই নাওত দুই ভৰি দিয়া মানুহ”) অবিৰামভাৱে কৰিম নকৰিম কৰি বিভ্রান্তিত পৰাৰ দ্বাৰাই কেতিয়াও কোনো কথাৰ সিদ্ধান্ত লব নোৱাৰে। তেওঁ সিদ্ধান্ত লোৱাৰ কথা চিন্তা কৰাৰ লগে লগে ঘূৰি-ফুৰা মনে সন্দেহ আৰু বিভ্রান্তিৰে পুনৰ দুই মনৰ সৃষ্টি কৰে। তেওঁ সকলো বিষয়তে নিশ্চিত নহয়।

মই জীৱনৰ বেছি সময় সেইদৰেই কটাইছিলো, চয়তানে মোৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ ঘোষণা কৰিছে বুলি মই অনুভৱ কৰা নাছিলো আৰু সেয়ে মোৰ মন যুদ্ধক্ষেত্ৰ আছিল। মই সকলো কথাৰ বাবে সম্পূৰ্ণ বিভ্রান্তত পৰিছিলো, আৰু কিয় হৈছিল বুজা নাছিলো।

যুক্তি-প্ৰদৰ্শনে বিভ্রান্তিলৈ নিয়ে

হে অল্প-বিশ্বাসীবিলাক, তোমালোকৰ নিষ্ঠা নোহোৱা হেতুকে, ইজনে সিজনে কিয় এনে কোৱা-মেলা কৰিছাওঁক ?

মথি ১৬:৮

কিন্তু তোমালোকৰ কাৰোবাৰ যদি জ্ঞানৰ অভাৱ হয়, তেন্তে গৰিহনা নকৰাকৈ অকাতৰে সকলোকে দিওঁতা যি ঈশ্বৰ, তেওঁক তেওঁ যাচনা কৰক, তাতে তেওঁক দিয়া হব।

কিন্তু নিঃসংশয় হৈ, তেওঁ বিশ্বাসেৰে যাচনা কৰক; কিয়নো যি জনে সংশয় কৰে, তেওঁ বতাহত নিয়া আৰু ওপৰলৈ উধুৱা সাগৰৰ টো এটাৰ নিচিনা হয়।

এনে মানুহে যে প্ৰভুৰ পৰা কিয় পাব, ইয়াক তেওঁ নাভাবক।

তেওঁ দুই মনৰ মানুহ
[সংকোচবোধ কৰা, সন্দেহজনক
অস্থিৰ মন।] নিজৰ সকলো গতিতে
অস্থিৰ তেওঁ চিন্তা কৰে, অনুভৱ কৰে,
সিদ্ধান্ত লয়।

যাকোব ১:৫-৮

এতিয়ালৈকে আমি ঘূৰি ফুৰা মনৰ কথা পাতিলো, আৰু আমি ইয়াৰ পিছৰ অধ্যায়ত সন্দেহৰ বিষয়ে আৰু অধিকভাৱে পাতিম। এই মুহূৰ্ত্তত মই সিদ্ধান্তৰ বিষয়ে অলপ বহলভাৱে কব বিচাৰিছো।

শতকৰা বেছিভাগ ঈশ্বৰৰ মানুহ স্বীকাৰোক্তিৰে বিভ্রান্ত। কিন্তু কিয়? আমি দেখাৰ দৰে, এটা কাৰণ হ'ল উদ্দেশ্যবিহীনভাৱে ঘূৰি ফুৰা, আনটো হ'ল যুক্তি প্ৰদৰ্শন। অভিধানে আংশিকভাৱে যুক্তি-যুক্ততা শব্দটো বিশেষ্য হিচাপে এইদৰে বাখ্যা কৰিছে যুক্তি বিচাৰ ক্ষমতাকে “যি গুণৰ ফলত ব্যক্তিয়ে সংঘটনৰ পিছত থকা কথা বুজি পায়” আৰু ক্ৰিয়াৰ মতে এইদৰে “বিচাৰ-বুদ্ধি প্ৰয়োগ কৰি কাৰণ বিচাৰি যুক্তিৰে বিশ্লেষণ কৰা।”

সাধাৰণভাৱে কবলৈ গলে যেতিয়া এজন মানুহে কিবা কথাৰ অন্তৰালত “কিয়” হৈছে চাবলৈ চেষ্টা কৰে তেতিয়াই যুক্তি-যুক্ততাৰ আৰম্ভ হয়। যুক্তি যুক্ততাৰ কাৰণে মনে, পৰিস্থিতি, বিতৰ্কৰ বিষয় বা ঘটনাই সৃষ্টি কৰা জটিল অংশবোৰৰ চাৰিওফালে ঘূৰি ঘূৰি বুজিবলৈ চেষ্টা কৰে। আমি যুক্তি তৰ্ক কৰো যেতিয়া আমি শিক্ষা বা বিবৃতি পুংখানু-পুংখৰূপে পৰীক্ষা কৰি যুক্তি সন্মত হয়নে নহয় চাওঁ, আৰু যদি নহয় আমি তাক অৱজ্ঞা কৰো।

যুক্তি-যুক্ততাৰ কাৰণে চয়তানে সঘনাই আমাৰ প্ৰতি থকা ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা কাটি নিয়ে। ঈশ্বৰে হয়তো আমাক কিছুমান কাম কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে, কিন্তু যদি ই অনুভূতি নজন্মায় যদি যুক্তি সন্মত নহয় আমি হয়তো অৱজ্ঞা কৰিবলৈ প্ৰলোভিত হম। ঈশ্বৰে এজন মানুহক যি কৰিবলৈ উদগায় সেয়া তেওঁৰ মনত সদাই যুক্তি সন্মত নহয়। তেওঁৰ আত্মাই হয়তো ইয়াক মানি লয় কিন্তু তেওঁৰ মনে অৱজ্ঞা কৰে। বিশেষকৈ ই যদি সাধাৰণ বা ভাল নলগা হয় বা ই যদি ব্যক্তিগত ত্যাগ স্বীকাৰ বা অসুবিধাজনক হয়।

মনত বিবেচনা নকৰিব কেৱল আত্মাক মানি চলক

কিন্তু স্বাভাৱিক মানুহে ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ কথা গ্ৰাহ্য নকৰে কিয়নো তেওঁৰ মানত সেয়ে মুৰ্খতা; আৰু তেওঁ সেই কথাৰ তত্ত্বও পাব নোৱাৰে; কিয়নো আত্মিক ৰূপেহে তাৰ বিচাৰ কৰা হয়।

১ কৰিন্থীয়া ২:১৪

এইয়া এক বাস্তৱিক, ব্যক্তিগত বাখ্যা যি মনৰ যুক্তি তৰ্ক আৰু আত্মাক মানি চলাক ভালদৰে বুজিবলৈ সহায় কৰিব বুলি মই আশা কৰো।

এদিন ৰাতিপুৱা মোৰ চহৰৰ সপ্তাহিক উপাসনাত পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ উলাই থাকোতে, যি গৰাকী মহিলা ই তাত আমাৰ পৰিচৰ্যা চলাই নিবলৈ সহায় কৰে আৰু তেওঁ কিমান বিশ্বাসী

সেই কথা ভাবিবলৈ ধৰিলো। সেই একেদৰে তেওঁক আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ কিবা কৰিবৰ কাৰণে মোৰ অন্তৰত ইচ্ছা উপজিল।

মই প্ৰাৰ্থনা কৰিলো, “এই বছৰবোৰত ৰুথ আনা আমাৰ কাৰণে কেনে আশীৰ্বাদ যুক্ত আছিল। “তেওঁক আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ মই কি কৰিব পাৰো?”

তৎক্ষণাত মোৰ আলমাৰিত উলমি থকা ৰঙা কাপোৰ জোৰত চকু পৰিল, আৰু ঈশ্বৰে সেই পোচাক ৰুথ আনক দিবলৈ মোক সকিয়াইছে বুলি মোৰ অন্তৰত গম পালো। যদিও তিনি মাহৰ আগতে মই সেইটো কিনিছিলো, মই সেইটো এবাৰো পিন্ধা নাছিলো। সেয়ে প্লাষ্টিক বেগত মই ঘৰলৈ যি দৰে আনিছিলো সেই দৰেই এতিয়াও উলমি আছিল। মই সচাঁই পোচাকটো ভাল পাইছিলো, কিন্তু প্ৰত্যেকবাৰে মই পিন্ধিবলৈ বুলি ভাবোতে, কিবা কাৰণত মোৰ পিন্ধিবলৈ ইচ্ছা নগৈছিল।

মনত ৰাখিব, মই কৈছিলো যে যেতিয়াই মোৰ ৰঙা পোচাকটোত চকুত পৰিছিল, মই জানিছিলো মই সেইটো ৰুথ আনাক দিব লাগে। যি হলেও মই সেইটো দিব বিচৰা নাছিলো, সেয়ে তৎক্ষণাত মই নিজৰ মনতে যুক্তি তৰ্ক কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো যে ঈশ্বৰে ৰঙা পোচাকটো তেওঁক দিবলৈ মোক কব নালাগে কাৰণ এইটো সম্পূৰ্ণ নতুন, কেতিয়াও পিন্ধা নাই, তাৰ উপৰিও দামী পোচাক— আৰু মই আনকি তাৰ লগত মিলাই ৰঙা আৰু ৰূপালী ইয়াৰীঙ কিনিছো!

মই যদি পৰিস্থিতিৰ পৰা মোৰ জাগতিক মন দূৰ কৰি মোৰ আত্মাত ঈশ্বৰৰ সংবেদনশীলতাক অবিৰামভাৱে ধৰি ৰাখিলো হয়, সকলো ভালদৰে হ'লহেঁতেন; কিন্তু যেতিয়া ঈশ্বৰে আমাক কিবা কৰিবলৈ কয় আমি সচাকৈয়ে কৰিব নিবিচাৰো আৰু তেতিয়া মানবীয় ক্ষমতাৰে তৰ্ক বিতৰ্কৰ মাজেৰে আমি নিজকে ঠগো। কেইমিনিটমানৰ ভিতৰতে মই সকলো কথা পাহৰি গলো আৰু মই মোৰ নিজৰ কাৰ্যলৈ ঘূৰি গলো। মুখ্য কথা হ'ল যে মই পোচাকটো দিব নুখুজো কাৰণ এইটো নতুন আৰু মই ভাল পাওঁ। মোৰ মনে যুক্তি কৰিলে যে মই ইচ্ছা কৰা অনুভৱ ঈশ্বৰৰ হ'ব নোৱাৰে; কিন্তু মই আনন্দ উপভোগ কৰা কিবা এটা চয়তানে মোৰ পৰা লৈ যাবলৈ চেষ্টা কৰে।

কেই সপ্তাহমান পিছত সেই একে ঠাইতে মই আন এক উপসনাৰ কাৰণে সাজু হৈ থাকোতে আগৰ দৰেই যেতিয়া ৰুথ অনাৰ নাম আকৌ এবাৰ মোৰ অন্তৰলৈ আহিল। মই তেওঁৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলো। মই গোটেই পৰিস্থিতিটো আকৌ পুনৰ উক্তি কৰি ক'লো, “এই বছৰ বোৰত ৰুথ আনা আমাৰ কাৰণে কেনে আশীৰ্বাদ যুক্ত আছিল; তেওঁক আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ মই কি কৰিব পাৰো?” তৎক্ষণাত পুনৰ ৰঙা পোচাকটো দেখিলো আৰু

মই মোৰ শৰীৰত দুৰ্বল অনুভৱ কৰিলো কাৰণ মোৰ এতিয়া আন এটা ঘটনা মনত পৰিছে (যিটো মই সোনকালে আৰু সম্পূৰ্ণভাৱে পাহৰি গৈছিলো।)

ইয়াৰ পৰা এইবাৰ কোনো অস্বস্তি হোৱা নাছিল, হয়তো ঈশ্বৰে মোক কৰিব লাগে আৰু কৰিবলৈ যি দেখুৱাইছিল সেই সত্যৰ সম্মুখীন হ'ব লাগিব বা সাধাৰণভাৱে কব লাগিব “প্ৰভু আপুনি মোক যি দেখুৱাইছে মই জানো, কিন্তু মই সেইটো এনেয়ে নকৰো।” জানি শুনি ইচ্ছাকৃতভাৱে মই ঈশ্বৰৰ অবাধ্য হব নোৱাৰো কাৰণ মই তেওঁক ভাল পাওঁ, সেয়ে মই ৰঙা পোচাকৰ বিষয়ে তেওঁৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ ধৰো।

কেই মিনিট মানৰ ভিতৰতে মই বুজিলো যে মই আগৰ পৰিস্থিতিত ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে যুক্তি দেখুৱাইছিলো আৰু সেইদৰে কৰিবলৈ মোক মাত্ৰ কেইটামান মুহূৰ্ত্ত লাগিছিল। মই ভাবিছিলো যে মই ঈশ্বৰৰ কথা নুশুনো কাৰণ পোচাকটো নতুন আছিল। তথাপিও মই এতিয়া অনুভৱ কৰিছো যে বাইবেলে কৈছে অকল পুৰণা বস্ত্ৰ দিয়াত একো লাভ নাই! এই পোচাকটো দিয়াৰ দ্বাৰাই বেছি ত্যাগ কৰা হব কাৰণ এইটো নতুন, ৰুখ আনাৰ বাবে এইটো বেছি আশীৰ্বাদ যুক্ত হব।

ঈশ্বৰৰ কাৰণে মোৰ অন্তৰ খুলি দিয়াৰ লগে লগে, তেওঁ মোক দেখুৱালে যে পোচাকটো মই ৰুখ আনাৰ কাৰণেই কিনিছিলো; সেই কাৰণেই মই সেইটো পিন্ধা নাছিলো। সকলো সময়তে তেওঁক আশীৰ্বাদ কৰিবৰ কাৰণে ঈশ্বৰে মোক তেওঁৰ প্ৰতিনিধি কৰি ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল। কিন্তু পোচাকটোৰ প্ৰতি মোৰ নিজৰ চিন্তা ধাৰা আছিল, আৰু যেতিয়ালৈকে মই মোৰ চিন্তাধাৰা দূৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰা নাছিলো, মই আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হব পৰা নাছিলো।

এই বিশেষ ঘটনাটোয়ে মোক বহুত কথা শিকালে। অনুভৱৰ দ্বাৰা বুজিলো কেনেকৈ আমি আমাৰ চিন্তাৰ দ্বাৰা সহজতে পৰিচালিত হ'ব পাৰো আৰু আমাৰ “পূজনীয়” ঈশ্বৰলৈ থকা ভয়েও মোক ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ যুক্তি তৰ্কৰ দ্বাৰাই উচটাব পাৰে।

মনত ৰাখক, ১ কৰিন্থীয়া ২:১৪ পদৰ মতে, জাগতিকভাৱে পৰিচালিত হোৱা মানুহে আত্মিকভাৱে পৰিচালিত হোৱা মানুহক বুজিব নোৱাৰে। মই কেতিয়াও নিপিন্ধা পোচাকটো মোৰ জাগতিক মনে দিয়াটো বুজি নাপায়, কিন্তু মোৰ আত্মিক মনে ইয়াক ভালদৰে বুজি পায়।

এই ক্ষেত্ৰত এই উদাহৰণে আপোনাক আৰু অধিক ভাৱে বুজিবলৈ আৰু আগতকৈ অধিক ভাৱে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাত চলিবলৈ সহায় কৰিবৰ বুলি আশা কৰো।

(এইদৰে ৰুখ আনাক যদি মই কেতিয়াবা ৰঙা পোচাকটো দিও আপুনি আচৰিত হব বুলি মই জানো। হয়, মই দিলো, আৰু তেওঁ এতিয়া আমাৰ অফিচত সম্পূৰ্ণ সময় কাম কৰে আৰু এতিয়া মাজে মাজে কামলৈ আহোতে ৰঙা পোচাকটো পিন্ধে।)

বাক্যৰ বাবে হাতে কামে কৰা লোক হওঁক

কেৱল শুনোতা হৈ নিজক নুভূলাবা; কিন্তু বাক্য পালন কৰোতা হোৱা

যাকোব ১:২২

যি কোনো সময়ত আমি দেখু যে বাক্যই যি কয় আমি তাক প্ৰত্যাখ্যান কৰো, সত্যৰ বাহিৰে আন যি কোনো কথা বিশ্বাস কৰিবলৈ বিচাৰ শক্তিয়ে আমাক যি কোনো উপায়ে সাঙ্গোৰি লয় আৰু প্ৰবঞ্চনা কৰে। বাক্যই কোৱা সকলো কথা বুজিবলৈ চেষ্টা কৰি আমি বেছি সময় খৰছ কৰিব নোৱাৰো। আত্মাত যদি আমি সাক্ষী হওঁ, আমি আগুৱাই গৈ কাৰ্য্য কৰিব পাৰো।

এটা ভাল বিষয় বুলি চিন্তা কৰি বা কৰিবলৈ বিচাৰি, ভাল অনুভৱ কৰো বা নকৰো, মই গম পালো যে ঈশ্বৰে মোক তেওঁৰ বাধ্য হোৱাটো বিচাৰে।

ঈশ্বৰে তেওঁৰ বাক্যৰ যোগেদি বা আমাৰ ভিতৰৰ মানুহজনক যেতিয়া কথা কয়, আমি তেওঁ যি কৈছে সেয়া যুক্তি সঙ্গত হয়নে নহয় চিন্তা কৰিব নালাগে।

যেতিয়া ঈশ্বৰে কথা কয় আমি যুক্তি প্ৰয়োগ কৰিব নালাগে — আমি কাৰ্য সাধনাৰ্থে শক্তি-সামৰ্থ্য নিয়োজিত কৰিব লাগে।

ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰক, মানুহৰ যুক্তিত নহয়

তুমি সমস্ত মনেৰে সৈতে যিহোৱাত ভাৰসা কৰা, তোমাৰ নিজ বিবেচনাত তুমি নিৰ্ভৰ নকৰিবা

হিতোপদেশ ৩:৫

আন অৰ্থাৎ কবলৈ হ'লে বিবেচনাত ভাৰসা নকৰিব। যুক্তি তৰ্কই প্ৰতাৰনাৰ কাৰণে দুৱাৰ মুকলি কৰে আৰু অধিককৈ বিশৃঙ্খলতাৰ সৃষ্টি কৰে।

এবাৰ মই ঈশ্বৰক সুধিলো কিয় ইমান মানুহ বিভ্রান্ত হৈছে আৰু তেওঁ মোক ক'লে, “সকলো কথাৰ অৰ্থ উলিৱাৰ চেষ্টা কৰিবলৈ তেওঁলোকক বাদ দিব কোৱা, আৰু তেতিয়াহে তেওঁলোক বিভ্রান্ত নহ'ব।” এইটো যে সম্পূৰ্ণ সঁচা মই গম পালো। বিবেচনা আৰু বিভ্রান্তি সংলগ্ন হৈ থাকে।

আমাৰ হৃদয়ত আপুনি আৰু মই যিকোনো কথা বিবেচনা কৰিব পাৰো, ঈশ্বৰৰ সন্মুখত আমি ইয়াক উপস্থাপন কৰিব পাৰো আৰু চাওক তেওঁ যদি আমাক বুজিবলৈ ইচ্ছা শক্তি দান কৰে, কিন্তু মুহূৰ্ত্তৰ ভিতৰতে যদি বিভ্রান্ত অনুভৱ কৰো তেন্তে আমি বহু দূৰলৈ আঁতৰি যাওঁ।

বহুতো কাৰণত যুক্তি তৰ্ক বিপদজনক হয়, কিন্তু সেইবোৰৰ ভিতৰৰে এটা এইটো আমি যুক্তি আৰু বিবেচনাৰে কিবা কথা উলিয়াব পাৰো যিটো আমাৰ কাৰণে অৰ্থ পূৰ্ণ হ'ব পাৰে। কিন্তু আমি যিটো শুদ্ধ বুলি বিবেচনা কৰো হয়তো কেতিয়াবা সেইটো ভুল হ'ব পাৰে।

মানুহৰ মন যুক্তি সঙ্গত আৰু শৃংখলাবদ্ধ আৰু বিবেচনা যুক্তৰ দৰে। ই যি বুজি পাই তাৰ সৈতে কাৰ্য কৰিবলৈ ভাল পায়। সেয়ে আমি মনৰ সৰু অংশ এটাত ইয়াক যত্নেৰে ৰাখিবলৈ ইচ্ছা কৰি, চিন্তা কৰো, “নিশ্চয় এইটোৱেই ইয়াৰ উপায় কাৰণ মনৰ ভিতৰ অংশত ই সুন্দৰ ভাৱে খাপ খাই।” ইয়াৰ দ্বাৰাই আমাৰ মন কিবা ধৰণে সহজ হ'ব পাৰিছে বুলি ভাবিব পাৰো কিন্তু এতিয়াও এয়া সম্পূৰ্ণ ভুল ধাৰণা।

পাচনি পৌলে ৯:১ পদত কৈছে, মই খ্ৰীষ্টৰ অধীনে সত্য কওঁ, মিছা নকওঁ, আৰু মোৰ বিবেকেও পবিত্ৰ আত্মাৰ অধীনে মোৰ পক্ষে সাক্ষ্য দিছে।

পৌলে জানে তেওঁ উচিত কাম কৰিছিল, বিবেচনাই শুদ্ধ বুলি কোৱাৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু তেওঁৰ আত্মাত সাক্ষ্যই ছিদ্ৰ কৰাৰ কাৰণেহে।

আমি যিদৰে দেখো মনেও সেইদৰে কৰে, কেতিয়াবা আত্মাক সহায় কৰে। মন আৰু আত্মাই একেলগে কাম কৰে, কিন্তু আত্মা অধিক মহৎ অঙ্গ হয় আৰু মনতকৈ সদাই সন্মানীয় হ'ব লাগে।

যদি আমি আমাৰ আত্মাত কথাটো ভুল বুলি জানো, আমি যুক্তি তৰ্কৰে কথা পাতি কামটো কৰিবলৈ দিব নালাগে। তাৰ উপৰিও যদি আমি কথাটো উচিত বুলি জানো, আমি যুক্তি তৰ্কৰে বিবেচনা কৰি কামটো নকৰাকৈ থাকিব দিব নালাগে।

বহু বিষয়ত ঈশ্বৰে আমাক বুজিব পৰা জ্ঞান দিয়ে কিন্তু আমি ঈশ্বৰৰ সৈতে আঙুৱাই যাবলৈ আৰু তেওঁৰ ইচ্ছাত বাধ্য হবলৈ সকলো কথা বুজাৰ প্ৰয়োজন নাই। আমাৰ বিশ্বাস বঢ়াবলৈ এনে সময় থাকে যেতিয়া ঈশ্বৰে বহুতো প্ৰশ্নৰ চিহ্ন সজুলিৰ দৰে আমাৰ জীৱনত স্থাপিত কৰে। উত্তৰবিহীন প্ৰশ্নই জীৱন্ত শৰীৰক ক্ৰুচত দিয়ে। মানুহৰ কাৰণে বিবেচনা ত্যাগ কৰি সাধাৰণভাৱে ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰা কঠিন। এবাৰ প্ৰক্ৰিয়া সম্পূৰ্ণ হলে, মন শান্তিৰ স্থানলৈ প্ৰৱেশ কৰে।

বিচাৰ বিবেচনা এটা ‘ব্যস্ত কাৰ্য্য’ য'ত সুবিবেচনা আৰু ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ জ্ঞান প্ৰতিৰোধ কৰাত মন নিয়োগ কৰে। মানসিক জ্ঞান আৰু ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ জ্ঞানৰ মাজত ডাঙৰ পাৰ্থক্য আছে।

মই আপোনাৰ বিষয়ে নাজানো, কিন্তু ঈশ্বৰে মোক এনে ধৰণে কথাবোৰ প্ৰকাশ কৰাটো বিচাৰো যে মোৰ মনত যি প্ৰকাশ হয় সেয়া সত্য বুলি যেন মই মোৰ আত্মাত জানিব পাৰো।

এটা বিষয়ত বিবেচনা, পৰিমাণ আৰু যুক্তি তৰ্কৰে মোৰ মন চাৰিওফালে ঘূৰি ঘূৰি ভাগৰি পৰা আৰু বিদ্রাস্ত হোৱা মই নিবিচাৰো মই মানুহৰ দৃষ্টিৰে আৰু বুজনিৰে নহয় কিন্তু ঈশ্বৰত ভাৰসা কৰাৰ দ্বাৰাই মন আৰু অন্তৰত শাস্তিৰ অনুভূতি বিচাৰো।

যদিও আমি নিজে নিজক নাজানো তথাপি যি ঠাইত এজন আছে যিজনে আমাক জানে বুলি আমি সন্তুষ্ট হওঁ, সেই ঠাইত আপুনি আৰু মই নিশ্চয় বৃদ্ধি পাব লাগিব।

ঈশ্বৰক জনাৰ বাহিৰে আন সকলো খণ্ডণ কৰক

হে ভাইবিলাক, যেতিয়া মই তোমালোকৰ ওচৰলৈ গৈছিলো, তেতিয়া বাক্য কি জ্ঞানৰ উত্তমতাৰে গৈ, ঈশ্বৰৰ নিগূঢ় তত্ত্ব প্ৰচাৰ কৰা নাই।

কিয়নো মই নিশ্চয় কৰিছিলো যে তোমালোকৰ মাজত আন একো নাজানিম, কেৱল যীচু খ্ৰীষ্টক, বিশেষকৈ তেওঁ ব্ৰুচত হত হোৱা জানিম।

১ কৰিন্থীয়া ২:১-২

এইদৰে পৌলে বিচাৰ শক্তি আৰু জ্ঞানৰ ওচৰ চাপিছিল, আৰু মই এই কথা বুজিব পাৰিলো আৰু শলাগিলো। ইয়াৰ বাবে দীঘলিয়া সময় লাগিল, কিন্তু বহুতো ঘটনাৰ দ্বাৰাই অৱশেষত মই বুজি পালো যে মই যিমনেই কাম জানিম সিমনেই মই সুখী হম। কেতিয়াবা আমি ইমান কথা ভাবি উলিয়াও, যিহে আমাক যথেষ্ট অশাস্তি দিয়ে।

মই সদাই জানিবলৈ ইচ্ছা কৰা জ্ঞানভিলাষী ব্যক্তি আছিলো। সন্তুষ্ট লাভৰ বাবে মই সকলো কথা ভাবি উলিয়াব লগা হ'ল। ঈশ্বৰে মোক দেখুৱাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে যে অনবৰতে কৰি থকা যুক্তি তৰ্কই মোৰ বিদ্রাস্তিৰ কাৰণ আৰু সেয়ে ঈশ্বৰে মোক যি দিব খোজে তাক গ্ৰহণ কৰাত বাধাৰ সৃষ্টি কৰে। “জয়চ, তুমি যদি কেতিয়াবা সূক্ষ্ম দৃষ্টিৰে চাব খোজা তুমি নিশ্চয় জাগতিক বিচাৰ বুদ্ধি একাধৰীয়া কৰিব লাগিব।”

মই এতিয়া বুজিলো যে মই যদি কথাবোৰ এৰি চলো মই বেছি সুৰক্ষিত অনুভৱ কৰিম। মই মোৰ জীৱনত কোনো, কথা অসমাপ্ত হৈ থকা নিবিচাৰো। মই নিজকে নিয়ন্ত্ৰিত হোৱাটো বিচাৰো আৰু যেতিয়া মই কথাবোৰ বুজি নাপাও, মই নিয়ন্ত্ৰণৰ বাহিৰ হৈ ত্ৰাসিত হওঁ। কিন্তু মোৰ কিহবাৰ অভাৱ আছিল। মোৰ মনত শাস্তি নাছিল আৰু যুক্তি যুক্ততাৰ কাৰণে শাবিৰীক ভাৱে ভাগি পৰিছিলো।

এইদৰে অনবৰতে হৈ থকা ভুল মানসিক কাৰ্য্যই আনকি আপোনাৰ শৰীৰতোও ভাগৰুৱা কৰিব। ই আপোনাক পৰিশ্ৰান্ত কৰিব পাৰে।

ঈশ্বৰে এই সকলো মোক এৰি দিয়াতো বিচাৰে, আৰু যিসকল যুক্তি তৰ্কত আসক্ত মই তেওঁলোকক সেই একে কথৰ বাবে দৃঢ়তাৰে পৰামৰ্শ দিও। মই কওঁ যুক্তি তৰ্কত আসক্ত। যি দৰে কিছুমান ব্যক্তি দ্ৰাগচ বা মদ বা নিকটিনৰ দ্বাৰা আসক্ত হয় সেইদৰে আমি ভুল মানসিক কাৰ্যত আসক্ত হ'ব পাৰো। মই যুক্তি তৰ্কৰ প্ৰতি আসক্ত, আৰু মই যেতিয়া এইবোৰ এৰিলো মই বহিঃপ্ৰকাশিত চিহ্নৰ পৰা মুক্ত হলো। কি হৈ আছে নজনাৰ কাৰণে মই দিগ্ ভ্ৰষ্ট আৰু ত্ৰাশিত অনুভৱ কৰো। আনকি মই বিৰক্তিও অনুভৱ কৰো।

মই এইবোৰ কেতিয়া ত্যাগ কৰিম মনত চিন্তা কৰি যেতিয়া মোৰ বহুতো সময় অতিবাহিত কৰিছিলো মই মোৰ মন শান্তিপূৰ্ণ অৱস্থালৈ আনিবলৈ অভ্যস্ত হ'ব লাগিব। কিছু সময়ৰ কাৰণে এইটো বিৰক্তিৰ লাগিছিল যদিও এতিয়া মই ভাল পাওঁ। সকলো সময়তে সকলো কথৰ কাৰণে মোৰ মন ঘূৰি ফুৰাত ব্যৱহাৰ হৈছিল যদিও এতিয়া মই দুখ আৰু বিবেচনা কৰাৰ কষ্ট সহ্য কৰিব নোৱাৰো।

সেয়ে যুক্তি তৰ্ক কৰাটো স্বাভাৱিক অৱস্থা নহয় ; যেতিয়া মন যুক্তি তৰ্কৰে পৰিপূৰ্ণ হয় আপুনি সজাগ হওঁক। অন্ততঃ যি সকল খ্ৰীষ্টীয়ান ব্যক্তিয়ে জয়যুক্ত হবলৈ সংকল্প কৰে আৰু যি সকল বিশ্বাসীয়ে মনৰ যুদ্ধ ক্ষেত্ৰত হৈ থকা যুদ্ধ জয় কৰিবলৈ সংকল্প কৰে তেওঁলোকৰ কাৰণে। এয়া স্বাভাৱিক অৱস্থা নহয়।

ଅଧ୍ୟାୟ

୧୧

ସନ୍ଦେହଜନକ ଆବୃତ୍ତ
ଅବିଶ୍ୱାସୀ ମନ

আমি সাধাৰণতে সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসৰ কথা একেলগে কওঁ যেন দুয়ো একে আৰু এটাই হয়। অৱশ্যে দুটাৰ মাজত সম্বন্ধ আছে যদিও দুটা সম্পূৰ্ণ বেলেগ।

নতুন আৰু পুৰণি নিয়মৰ *Vines Expository Dictionary* য়ে সন্দেহ শব্দটো ত্ৰিগ্না ৰূপত দুইধৰণে প্ৰকাশ কৰে ... অনিশ্চয়তাৰে পৰোক্ষভাৱে প্ৰকাশ কৰে কোনটো ভাব ল'ব ... কোনটো বিশ্বাস সৰু হয় বিশ্বাসীক কয় ... অন্যমনস্ক মনৰ অৱস্থাবে, আশা আৰু ভয়ৰ মাজত দ্বিধাগ্ৰস্ত হৈ উৎকণ্ঠাবে।”¹

হে অন্ধবিশ্বাসী, তুমি কিয় সংশয় কৰিলা?

মথি ১৪:৩১

আৰু তেওঁবিলাকৰ অবিশ্বাসৰ কাৰণে তেওঁ বিস্ময় মানিলে।

মাৰ্ক ৬:৬

সেই একে অভিধানে কয় যে দুটা গ্ৰীক শব্দই “অবিশ্বাস” ৰূপে অনুবাদ কৰে যিটো সদাই ‘অবাধ্য’ বুলি R.V.ত স্বীকাৰ কৰে।” (*The Revised Version of the King James Translation*)²

আমি শত্ৰুৰ এই দুটা শক্তিশালী সঁজুলিলৈ চালে দেখো যে দুটা মতামতৰ মাজত সন্দেহে খোকোজা লগাই, আনহাতে অবিশ্বাসে অবাধ্যতালৈ আগুৱাই নিয়ে।

চয়তানে, আমাক প্ৰকৃততে কিহেৰে আক্ৰমণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে সেই কথা বুজিব পৰাটো আমাৰ বাবে সহায়কাৰক হ'ব বুলি মই ভাবো। আপুনি সন্দেহ বা অবিশ্বাসৰ সন্মুখীন হৈছেনে?

সন্দেহ

তোমালোকে কিমান কাললৈ দুই নাৱত দুই ভৰি দি থাকিব?

১ ৰজাৰলি ১৮:২১

সন্দেহৰ ওপৰত আলোকপাত কৰা এটা কাহিনী মই শুনিছিলো।

এজন ৰোগী আছিল, তেওঁ শাৰীৰিক সুস্থতাৰ কাৰণে বাইবেলৰ কিছুমান পদ উল্লেখ কৰি সুস্থ হ'ব বুলি বিশ্বাস কৰিছিল। এইদৰে কৰাত তেওঁক সন্দেহৰ চিন্তাই লগে লগে আক্ৰমণ কৰে।

কঠিন সময় অতিবাহিত কৰাৰ পাচত তেওঁ হতাশাত ভূগিব ধৰাত ঈশ্বৰে পৃথিৱীৰ আত্মাৰ প্ৰতি তেওঁৰ চকু মুকলি কৰিলে। তেওঁ যি দেখিছিল সেয়া এই, চয়তানে তেওঁ সুস্থ নহয় আৰু বাক্যৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ বিশ্বাসে কোনো কাৰ্য নকৰে বুলি মিছা কৈছিল। কিন্তু যিমান বাবেই তেওঁ বাক্যত বিশ্বাস কৰে সিমান বাবেই তেওঁৰ মুখৰ পৰা তৰোৱালৰ দৰে পোহৰ ওলোৱা আৰু ভয়ত কুচি-মুচি হৈ পিচলৈ পৰি যোৱা দেখিলে।

ঈশ্বৰে তেওঁক এই দৰ্শন দেখুৱাৰ পাচত তেওঁ বুজিলে যে বাক্য কৈ থকাটো কিমান গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। তেওঁ বুজিলে যে তেওঁৰ বিশ্বাস আছিল, যাৰ কাৰণে চয়তানে তেওঁক সন্দেহৰ দ্বাৰা আক্ৰমণ কৰিছিল।

ঈশ্বৰে আমাৰ মাজত সন্দেহ সৃষ্টি নকৰে। বাইবেলে কৈছে যে ঈশ্বৰে পৰিমাণ অনুসাৰে বিশ্বাস দিয়ে (ৰোমীয়া ১২:৩)। ঈশ্বৰে আমাৰ হৃদয়ত বিশ্বাস স্থাপন কৰে, কিন্তু চয়তানে সন্দেহৰ দ্বাৰাই আক্ৰমণ কৰি আমাৰ বিশ্বাস খণ্ডন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।

ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ বিৰোধীতা কৰি সন্দেহ চিন্তাৰ আকাৰত আহে। সেয়ে আমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ বাক্য জনাটো খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। কিন্তু আমি যদি বাক্য জানো তেতিয়া চয়তানে যেতিয়া আমাক মিছা কয় আমি তাক বুজিব পাৰিম। যীচুৱে মৃত্যু আৰু পুনৰ্জন্মৰ যোগেৰে আমাৰ কাৰণে যি কিনিিলে তাক আমাৰ পৰা চুৰি কৰি যে মিছা কয় সেই বিষয়ে আমি নিশ্চিত হ'ব লাগিব।

সন্দেহ আৰু অবিশ্বাস

(আব্ৰাহামৰ কাৰণে মানুহে কৰা যুক্তি) তোমাৰ বংশ এইদৰে হ'ব, এই বচনৰ দৰে, তেওঁ অনেক জাতিৰ পিতৃ হ'বলৈ, আশা নোহোৱাতো, আশা কৰি বিশ্বাস কৰিলে।

বিশ্বাসত দুৰ্বল নহৈ, এশমান বছৰ বয়সীয়া নিজৰ শৰীৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ আৰু চাৰাৰ গৰ্ভৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ মন কৰিও,

ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাত সংশয় কৰি অবিশ্বাস কৰিলে, এনে নহয়; কিন্তু ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল,

তাক তেওঁ সিদ্ধ কৰিব পাৰে বুলি আব্ৰাহামে নিশ্চয় জানি, ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি, বিশ্বাসত বলৱান হ'ল।

ঈশ্বৰে কি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে জনাৰ পাচতো সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আক্ৰমণ হোৱাত মই তাৰে সৈতে যেতিয়া যুদ্ধ কৰিছিলো, তেতিয়া মই ওপৰোক্ত অংশ পঢ়িবলৈ আৰু ধ্যান কৰিবলৈ ভাল পাইছিলো।

ঈশ্বৰে আব্ৰাহামলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল যে তেওঁ আব্ৰাহামৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰী সৃষ্টি কৰিব। বহু বছৰ আহিল আৰু গ'ল, আৰু আব্ৰাহাম আৰু চাৰাৰ সম্বন্ধৰ পৰা কোনো সন্তান হোৱা নাছিল। তথাপি আব্ৰাহাম বিশ্বাসত স্থিৰ আছিল, ঈশ্বৰে কোৱা কথা সয়মত হ'ব বুলি তেওঁ বিশ্বাস কৰিছিল। বিশ্বাসত স্থিৰ হৈ থকাত, সন্দেহৰ চিন্তাই আৰু অবিশ্বাসৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই আক্ৰমাণিত হৈ তেওঁক ঈশ্বৰৰ অবাধ্য হ'বলৈ হেঁচা প্ৰয়োগ কৰিছিল।

ঈশ্বৰে আমাক অবাধ্যতাৰ ওপৰত হেঁচা দিবলৈ কয় ; তেনে পৰিস্থিতিত অবাধ্যতাক সাধাৰণ ভাবে আমি ত্যাগ কৰিব পাৰো। অবাধ্যতা মানে ঈশ্বৰৰ মাতক অসন্মান কৰা, বা আমাক ব্যক্তিগত ভাবে ঈশ্বৰে যি কয় সেয়া কেৱল দশ আঙুৰাৰ সীমাৰ মাজত নথকাতোকৈই নুবুজায়।

আব্ৰাহাম বিশ্বাসত দৃঢ় হৈ আছিল। তেওঁ ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ আৰু প্ৰশংসা কৰিছিল। বাইবেলে কৈছে যে তেওঁ সেইদৰে কৰাত বিশ্বাস বৃদ্ধি পাইছিল।

যেতিয়া ঈশ্বৰে আমাক কিবা কয় বা কিবা কৰিবলৈ কয়, সেয়া কৰিবলৈ বা বিশ্বাস কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ যোগেদি আহে। কিবা কাম কৰিবলৈ আমাৰ যে ক্ষমতা আছে এই কথা বিশ্বাস কৰিবলৈ নিদিয়াকৈ আমাৰ পৰা ঈশ্বৰে কিবা কাম কৰাটো বিচৰা ঈশ্বৰৰ কাৰণে অদ্ভুত কথা। বিশ্বাসেৰে পৰিপূৰ্ণ হৃদয় কিমান বিপদজনক চয়তানে জানে, সেয়ে সি আমাক সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসেৰে আক্ৰমণ কৰে।

তাবমানে এয়া নহয় যে আমাৰ বিশ্বাস নাই, এয়া কেৱল মাত্ৰ চয়তানে মিছাৰ দ্বাৰাই আমাৰ বিশ্বাস ধ্বংস কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।

এইখিনিতে এটা উদাহৰণ দিব খোজো। যেতিয়া মই মিনিষ্ট্ৰৰ কামৰ বাবে আহান পাও, সেয়া সময়ৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ হয়। তিনি সপ্তাহ আগতে পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা নিজকে পূৰ্ণ বুলি ভবাৰ পাচত আন দিনৰ দৰে মোৰ বাবে এইটোও এটা সাধাৰণ ৰাতিপুৱা আছিল। প্ৰথমবাৰৰ বাবে শিক্ষাৰ টেপ শুনি শেষ কৰিছিলো। “Cross over to the other side” (আন দিশলৈ অতিক্ৰম কৰি যোৱা) নামৰ শিক্ষা আছিল পৰিচাৰক ব্ৰে'ম'চহ'লদাৰৰ। মোৰ অন্তৰ সজীব হৈ উঠিছিল আৰু এটা মাত্ৰ পদৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি কোনোবাই যে এঘণ্টা শিক্ষা দিব পাৰে মই ভাবি আচৰিত হৈছিলো আৰু তাৰ ওপৰিও তেওঁৰ শিক্ষা খুব আকৰ্ষণীয় আছিল।

মই বিচনা ঠিক কৰি থাকোতে, হঠাতে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ বিষয়ে শিক্ষা দিবলৈ ইচ্ছা অনুভৱ কৰিলো। তেতিয়াই ঈশ্বৰৰ পৰা অহা মাতে মোক ক'লে, “তুমি সকলো ঠাইলৈ যাবা আৰু মোৰ বাক্য শিকাৰা আৰু টেপৰ যোগেদি শিক্ষা দিয়া তোমাৰ মিনিষ্ট্ৰি হ'ব।”

প্ৰকৃততে ঈশ্বৰে মোক কৈছে বুলি বিশ্বাস কৰাৰ বা সেয়া মই কৰিম বা মই শুনা কথা কেতিয়াবা কৰিম বুলি ভবাৰ মোৰ কোনো যুক্তি নাছিল। কাৰণ মোৰ নিজৰ মাজতে বহুত সমস্যা আছিল। মই “পৰিচৰ্যাৰ সা-সঁজুলি” ৰ বাবে যুগুত নাছিলো, কিন্তু ঈশ্বৰে জ্ঞানৰসূক লাজ দিবলৈ জগতৰ মুৰ্খতাৰ পাত্ৰবিলাকক মনোনীত কৰিলে (১ কৰিন্থীয়া ১:২৭) তেওঁ মানুহৰ অন্তৰ চাই শৰীৰৰ নহয় (১ চমুৰেল ১৬:৭) যদি অন্তৰ শুদ্ধ হয়, ঈশ্বৰে শৰীৰৰ সলনি কৰিব পাৰে।

তথাপিও মই বিশ্বাস কৰিব পৰাকৈ মোৰ বাবে কোনো স্বাভাৱিক সংকেত নাছিল, যেতিয়া মোৰ ইচ্ছা হয়, মই বিশ্বাসেৰ পৰিপূৰ্ণ হৈছিলো সেয়ে ঈশ্বৰে মোক যি কৰাটো বিচাৰিছিল মই কৰিব পাৰিম বুলি ভাবিছিলো। যেতিয়া ঈশ্বৰে আহ্বান কৰে, তেওঁ ইচ্ছা, বিশ্বাস আৰু কাৰ্য কৰা ক্ষমতা দিয়ে। মই আপোনালোকক ক'ব খোজো যে প্ৰশিক্ষণ আৰু অপেক্ষাত অতিবাহিত কৰা বছৰবোৰত চয়তানে নিয়মিত ভাবে সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসেৰে মোক আক্ৰমণ কৰিছিল।

ঈশ্বৰে তেওঁৰ বিশ্বাসীসকলৰ অন্তৰত দৰ্শন আৰু সপোন স্থাপন কৰে, আৰু সেয়ে শস্যৰ সৰু বীজৰ দৰে আৰম্ভ হয় যিদৰে এগৰাকী মহিলা গৰ্ভৱতী হ'লে তেওঁৰ গৰ্ভত বীজ ৰোপণ হোৱাৰ দ্বাৰাই গৰ্ভৱতী হয়, সেই একেদৰে ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ দ্বাৰাই আমি গৰ্ভৱতী হওঁ। “গৰ্ভৱতী”ৰ সময়ত চয়তানে আমাৰ সপোনৰ “গৰ্ভপাত” কৰিবলৈ অতিমাত্ৰা চেষ্টা কৰে। সি ব্যৱহাৰ কৰা এটা সঁজুলি হ'ল সন্দেহ, আনটো অবিশ্বাস। এই দুয়োটা বিষয়ে আমাৰ মনৰ বিপৰীতে কাম কৰে।

বিশ্বাস আত্মাৰ ফলাফল হয়, এইটো এটা আত্মিক শক্তি। আপোনাক আৰু মোক আমাৰ আত্মা আৰু মনৰ সৈতে মিমাম্‌সাত অহাটো শত্ৰুৱে নিবিচাৰে। কাৰ্য কৰিবলৈ ঈশ্বৰে যদি বিশ্বাস দান কৰে আৰু আমি সক্ৰিয় হৈ অবিৰাম ভাবে বিশ্বাসত লাগি থাকি সেইটো আমি সঁচাকৈয়ে কৰিব পাৰো বুলি যেতিয়া বিশ্বাস কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰো আমি চয়তানৰ ৰাজ্যৰ ধ্বংস কৰিব পাৰো বুলি সি জানে।

পানীৰ ওপৰত খোজ কাঢ়ি থকা

সেই সময়ত বতাহৰ সন্মুখীন হোৱাত সাগৰৰ মাজত নাওখন টোত চলং পলং কৰি আছিল।

পাছে চতুৰ্থ পৰমান নিশাত (ৰাতিপুৱা ৩-৬ টাৰ ভিতৰত) তেওঁ সাগৰৰ ওপৰত খোজ কাঢ়ি, তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহিল। তেতিয়া তেওঁক সাগৰৰ ওপৰত খোজ কঢ়া দেখি শিষ্যবিলাকৰ উণ্ডল-খুণ্ডল লাগিল, এয়ে ভূত বুলি ভয় কৰি, চিঞৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু যীচুৱে তেতিয়াই তেওঁলোকক মাতি ক'লে, নিৰ্ভয় হোৱা, মইহে, ভয় নকৰিবা।

তাকে পিতৰে তেওঁক উত্তৰ দি ক'লে, হে প্ৰভু, আপুনিহে যদি তেন্তে মোক আপোনৰ ওচৰলৈ পানীৰ ওপৰেদি যাবলৈ আজ্ঞা দিয়ক। তাতে তেওঁক আহা বুলি কলত, পিতৰে নাৱৰ পৰা নামি পানীৰ ওপৰত খোজ কাঢ়ি যীচুৰ ওচৰলৈ গ'ল। কিন্তু বতাহ দেখি ভয় কৰি ডুবিবলৈ ধৰাত তেওঁ চিঞৰ মাৰি ক'লে, হে প্ৰভু, মোক ৰক্ষা কৰক।

তেতিয়া যীচুৱে হাত মেলি, তেওঁক ধৰি ক'লে, হে অন্ধবিশ্বাসী তুমি কিয় সংশয় কৰিলা? পাছে তেওঁলোক নাৱত উঠিলত বতাহ গুচিল।

মৰি ১৪:২৪-৩২

মই শেষৰ পদটোত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছো কাৰণ এই বাক্যাংশত শব্দৰ আচনিৰ প্ৰতি মই আৰু আপুনি ধ্যান দিয়াতো বিচাৰিছো। পিতৰে কেতিয়াও নকৰা কাম এটা যীচুৰ আদেশ মানি কৰিবলৈ খোজ আগবঢ়ালে। সঁচাকৈ ক'বলৈ গ'লে যীচুৰ বাহিৰে কোনেও কেতিয়াও এনে কাম কৰা নাছিল।

ইয়াৰ বাবে বিশ্বাসৰ প্ৰয়োজন!

বেছি সময় ধুমুহালৈ চাই থকাটো পিতৰৰ ভুল আছিল। তেওঁ ভয় খালে। সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসে তেওঁক হেঁচা মাৰি ধৰিলে আৰু তেওঁ ডুবিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁক ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে যীচুক চিঞৰিলে আৰু তেওঁ ৰক্ষা কৰিলে। কিন্তু লক্ষ্য কৰক পিতৰে নাৱত উঠাৰ লগে লগে ধুমুহা শান্ত হ'ল।

ৰোমীয়া ৪:১৮-২১ পদ মনত পেলাওক য'ত আব্ৰাহামে তেওঁৰ অসম্ভৱ পৰিস্থিতিক বিবেচনা কৰোতে অস্থিৰ হোৱা নাছিল? আব্ৰাহামে দেহৰ অৱস্থা জানিছিল, কিন্তু মই নাভাবো তেওঁ সেই বিষয়ে চিন্তা কৰিছিল বা সেই বিষয়ে সকলো সময়ত পিতৰৰ দৰে কথা পাতিছিল। আপুনি আৰু মই আমাৰ পৰিস্থিতিৰ বাবে সজাগ হ'ব পাৰো তথাপিও, ইচ্ছাকৃত ভাৱে কিছুমান কথাত মন দিয়াত আমাক গঢ়িব আৰু আমাৰ বিশ্বাস জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ কৰিব।

সেয়ে আব্ৰাহামে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা আৰু গৌৰৱ কৰাত ব্যস্ত হৈ আছিল। আমি অশুভ পৰিস্থিতিটো যেতিয়া যিটো শুদ্ধ বুলি জানি অবিৰাম ভাৱে কৰো, তাৰ দ্বাৰাই আমি ঈশ্বৰৰ

গৌৰৱ কৰো। ইফিচীয়া ৬:১৪ পদে আমাক শিকায় যে আত্মিক যুদ্ধৰ সময়ত আমি ধাৰ্মিকতাৰ বুকুৰি বান্ধি ল'ব লাগে।

যেতিয়া আপোনাৰ জীৱনলৈ ধুমুহা আহে, দুটা গেৰুৱা গাঁতত সোমাই, আপোনাৰ মুখ বজ্জ শিলৰ দৰে হয়, তেতিয়াও আপুনি নাৱঁৰ পৰা বাহিৰত থাকিবলৈ পৱিত্ৰ আত্মাত ভৰসা কৰক! যি মুহূৰ্ততে আপুনি শান্ত হৈ নিৰাপদ আৰু সুৰক্ষিত স্থানত উপস্থিত হ'ব, লগে লগে ধুমুহা শান্ত হ'ব।

আপোনাক আতঙ্কিত কৰিবলৈ চয়তানে আপোনাৰ জীৱনলৈ ধুমুহা আনে। ধুমুহাৰ সময়ত মনত ৰাখক আপোনাৰ মনেই যুদ্ধক্ষেত্ৰ। আপোনাৰ চিন্তা বা অনুভৱৰ ওপৰত ভৰসা কৰি সিদ্ধান্ত নল'ব, কিন্তু আপোনাৰ আত্মাৰে পৰীক্ষা কৰক। যেতিয়া আপুনি এইদৰে কৰিব তেতিয়া আৰম্ভণিতে আপোনাৰ যি দৰ্শন আছিল সেই একে দৰ্শনেই বিচাৰি পাব।

দ্বিধাগ্ৰস্তক প্ৰশ্নয় নিদিব

কিন্তু তোমালোকৰ কাৰোবাৰ যদি জ্ঞানৰ অভাৱ হয়, তেন্তে গৰিহনা নকৰাকৈ অকাতৰে সকলোকে দিওঁতা যি ঈশ্বৰ, তেওঁক তেওঁ যাচনা কৰক, তাতে তেওঁক দিয়া হ'ব।

কিন্তু নিঃসংশয় হৈ, তেওঁ বিশ্বাসেৰে যাচনা কৰক, কিয়নো যিজনে সংশয় কৰে, তেওঁ বতাহত নিয়া আৰু ওপৰলৈ উঠুৱা সাগৰৰ টো এটাৰ নিচিনা হয়।

এনে মানুহে যে প্ৰভুৰ পৰা কিবা পাব, ইয়াক তেওঁ নাভাবক।

যাকোব ১:৫-৭

মোৰ পালক, ৰিক্ চেণ্টনে তেওঁৰ নিজৰ বিষয়ে কৈছিল, কেনেকৈ বাইবেল কলেজৰ পৰা স্নাতক পাচ কৰাৰ পাচত তেওঁ কি কৰিব সিদ্ধান্ত ল'বলৈ চেষ্টা কৰোতে বিমোৰত পৰিছিল। স্নাতক উপাধি লাভ কৰাৰ পাচত *St. Louis, Missouri* লৈ ঘূৰি গৈ স্থানীয় গীৰ্জা আৰম্ভ কৰিবলৈ তেওঁৰ যি ইচ্ছা আছিল তাক কৰিবলৈ ঈশ্বৰে তেওঁৰ অন্তৰত গভীৰভাৱে প্ৰভাৱ পেলাইছিল। যেতিয়া যোৱাৰ সময় হ'ল সম্ভৱতঃ তেওঁৰ হাতত পঞ্চাশ ডলাৰ আছিল আৰু তেওঁৰ পত্নী, এটা সন্তান আৰু এটা সন্তান অহাৰ পথত আছিল। প্ৰত্যক্ষ ভাবে তেওঁৰ পৰিস্থিতি ভাল নাছিল।

এই সিদ্ধান্তটো কাৰ্যকৰী কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ সময়তে, ভালদৰে প্ৰতিস্থিত দুটা ডাঙৰ মিনিষ্ট্ৰিৰ পৰা বিষয়া হিচাপ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ তেওঁ সুবিধা পালে। তেওঁৰ দৰমহা

ভাল হ'লহেতেন। মিনিষ্ট্ৰিত যোগদান কৰাটো খুব আকৰ্ষণীয় আছিল একো নহ'লেও অন্ততঃ যি কোনো এটাত কাম কৰিলে তেওঁৰ আত্মসন্মানক দৃঢ় কৰিব পাৰিলে হয়। যিমানেই তেওঁ বিবেচনা কৰিছিল সিমানেই তেওঁ বিমোৰত পৰিছিল। (এনে লাগিছিল *Mr. Doubt* তে যেন তেওঁক চাবলৈ আহিছিল)

এটা সময়ত তেওঁ কি কৰিব বিচাৰিছিল সচাঁকৈয়ে সেই বিষয়ে জানিছিল আৰু এতিয়া তেওঁ দুটাৰ মাজত দোখোৰ-মোখোৰ অৱস্থাত। যিহেতু *St. Louis* লৈ ঘূৰি যাবলৈ তেওঁৰ পৰিস্থিতি সুবিধাজনক নাছিল, সেয়ে যিকোনো এটা সুবিধা গ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰলোভিত হৈছিল, কিন্তু কাৰ্য্যকাৰী কৰা বিষয়ত তেওঁ শাস্তি লাভ কৰিব পৰা নাছিল। শেষতে তেওঁক কামৰ প্ৰস্তাৱ দিয়া পালক এজনৰ উপদশ বিচাৰিলে আৰু মানুহজনে জ্ঞানেৰে বিবেচনা কৰি ক'লে, “কৰবালৈ যোৱা, নীৰৱ আৰু স্থিৰ হোৱা তাৰ পাচত তালৈ ঘূৰি নাচাবা। তোমাৰ হৃদয়লৈ লক্ষ্য কৰি কি আছে চোৱা আৰু কৰা।”

যেতিয়া তেওঁ পালকৰ উপদেশ মানিলে তেতিয়া তৎক্ষণাত *St. Louis* ৰ গীৰ্জা তেওঁ তেওঁৰ হৃদয়ত বিচাৰি পালে। তেওঁৰ হাতত যি আছিল তাৰে তেওঁ কেনেকৈ কৰিব জনা নাছিল, কিন্তু তেওঁ বাধ্যতাৰে আগবাঢ়িল আৰু তাৰ ফলাফল আচৰ্য্যজনক হ'ল।

আজি *St. Louis Missouri. Life Christian Center* ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা *Rick Shelton* এজন জ্যেষ্ঠ পালক। বৰ্তমানে গোটেই পৃথিৱীতে প্ৰচাৰ কাৰ্য্য কৰা *Life Christian Center* ত প্ৰায় তিনি হাজাৰ মানুহ আছে। এই পৰিচৰ্যাৰ মাধ্যমেৰে কেইবছৰমানৰ ভিতৰতে বহু হাজাৰ জীৱন পৰিৱৰ্তন আৰু আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হৈছিল। মই পাঁচ বছৰ তাত সহকাৰী পালক আছিলো আৰু সেই সময়তে মোৰ পৰিচৰ্যা, বাক্যৰ মাজত জীৱনে (*Life In The Word*) জন্ম লাভ কৰিছিল। যদি পালক চলটনে হৃদয়ৰ পৰিৱৰ্ত্তে নিজৰ চিন্তা শক্তিৰ দ্বাৰাই পৰিচালিত হ'লহেতেন, তেন্তে ভাবি চাওঁক সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসৰ মাজেৰে চয়তানে কিমানখিনি কাটি ল'লে হয়।

সন্দেহ বাচি লোৱা হয়

পাছে ৰাতিপুৱা নগৰলৈ ঘূৰি আহোঁতে তেৰে ভোক লাগিল, এনেতে বাটৰ কাষত এজোপা ডিমৰু গছ দেখি, ওচৰলৈ গৈ পাতৰ বাহিৰে একো নাপাই, তাক ক'লে, এতিয়াৰ পৰা তোৰ আৰু কেতিয়াও ফল উৎপন্ন নহওক।

তেতিয়া সেই ডিমৰু গছজোপা শুকাই গ'ল। শিষ্যবিলাকে তাকে দেখি বিস্ময় মানি ক'লে, ডিমৰু গছজোপা অকস্মাৎ কেনেকৈ শুকাই গ'ল ?

তাতে যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তোমালোকে যদি সংশয় নকৰি বিশ্বাস কৰা, তেন্তে কেৱল ডিমৰু গছকে এইদৰে কৰিব পাৰিবা, এনে নহয়, কিন্তু এই পৰ্বতটোকো যদি কোৱা, ইয়াৰ পৰা উঠি সাগৰত পৰগৈ, সিও হ'ব।

আৰু বিশ্বাস কৰি প্ৰাৰ্থনাৰে যি যি খোজা সকলোকে পাবা।

মথি ২১:১৮-২২

যেতিয়া তেওঁৰ শিষ্যসকলে আঁচৰিত হৈ তেওঁক সুধিলে কেনেকৈ মাত্ৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই তেওঁ ডিমৰু গছজোপা ধ্বংস কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল, তেওঁ সাৰাংশে তেওঁলোকক ক'লে, “যদি তোমাৰ বিশ্বাস থাকে আৰু সন্দেহ নাথাকে, ডিমৰু গছৰ কাৰণে যি কৰিছিলো তোমালোকেও সেই একে কাৰ্য্য কৰিব পাৰিবা আৰু আনকি তাতকৈও মহৎ কাৰ্য্য কৰিবা।” (মোহন ১৪:১২)

আমি ইতিমধ্যে সুদৃঢ় কৰিছো যে বিশ্বাস ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ, সেয়ে আমি জানো যে আমাৰ বিশ্বাস আছে (ৰোমীয়া ১২:৩)। কিন্তু সন্দেহ বাচিলোৱা হয়। এয়া আমাৰ মনৰ বিপৰীতে চয়তানৰ যুদ্ধৰ পৰিকল্পনা।

যদিওবা আপুনি আপোনাৰ চিন্তা নিৰ্বাচন কৰিব পাৰে, যেতিয়া আপোনাৰ মনলৈ সন্দেহ আহে তেতিয়া এইটো কিহৰ কাৰণে হৈছে বুজিবলৈ শিকিব লাগে, আৰু কওঁক “দূৰ হৈ যা ধন্যবাদ” বিশ্বাস কৰি যাওঁক

নিৰ্বাচন কৰাটো আপোনাৰ নিজৰ!

অবিশ্বাস মানে অবাধ্যতা

পাছে তেওঁলোক লোকসমূহৰ ওচৰলৈ আহিলত এজন মানুহে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি, তেওঁৰ আগত আঁঠু লৈ ক'লে,

হে প্ৰভু, আপুনি মোৰ পুত্ৰলৈ দয়া কৰক, কাৰণ সি আঁৰীয়া হৈ অতিশয় দুখ পাইছে, কিয়নো সি বাৰে বাৰে জুইত, আৰু বাৰে বাৰে পানীত পৰে।

পাছে মই আপোনাৰ শিষ্যবিলাকৰ ওচৰলৈ তাক আনিছিলো, কিন্তু তেওঁলোকে তাক সুস্থ কৰিব নোৱাৰিলে।

তাতে যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে, হে অবিশ্বাসী আৰু সপথে যোৱা বংশ, মই কিমান

কাল তোমালোকৰ লগত থাকিম? কিমান কালনো তোমালোকক সহিম? তাক মোৰ ইয়ালৈ আনা।

তেতিয়া যীচুৰে ভুতক ডবিয়ালত সি তাৰ পৰা ওলাই গ'ল, আৰু সেই মুহূৰ্ত্তৰে পৰা ল'ৰাটো সুস্থ হ'ল।

তেতিয়া শিষ্যবিলাকে বিৰলে যীচুৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, আমি নো তাক কিয় খেদাব নোৱাৰিলোঁ?

তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, তোমালোকৰ অল্প বিশ্বাসৰ কাৰণে।

মথি ১৭:১৪-২০

মনত ৰাখিব অবিশ্বাসে অবাধ্যতালৈ আগুৱাই নিয়ে।

তথাপিও যীচুৰে শিষ্যবিলাকক এই বিষয়ে কিছু কথা শিকালে, আৰু তেওঁলোকৰ অবিশ্বাসৰ কাৰণেই তেওঁলোক যীচুৰ অবাধ্য হয়, সেয়ে, তেওঁলোক অকৃকাৰ্য হয়।

যিকোনো ক্ষেত্ৰত, মূল কথা হ'ল যে অবিশ্বাস, সন্দেহৰ দ্বাৰাই হয়, যিহৰ বাবে ঈশ্বৰৰ আহ্বান আৰু জীৱনত আমাক কাৰ্য কৰিবৰ বাবে অভিষেক কৰাৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখে। তেওঁ বিচাৰৰ দৰে আমাৰ আত্মাই তেওঁত বিশ্ৰাম লৈ আনন্দ উপভোগ কৰি শান্তি লাভ কৰাৰ অভিগ্যতাৰ পৰাও ই আমাক আঁতৰাই ৰাখে (মথি ১১:২৮-২৯)

বিশ্ৰামৰ দিন

এতেকে কোনেও যেন সেই অবিশ্বাসৰ আৰ্হিৰ দৰে পতিত নহয় (আনকি যিসকল লক্ষ্যহীন ভাবে ঘূৰি ফুৰে) এই কাৰণে আমি সেই বিশ্ৰামত সোমাবলৈ যত্ন কৰোঁহক (আমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ এই অভিজ্ঞতা আছে আৰু জানে)।

ইব্রী ৪:১১

আপুনি যদি ইব্রী কিতাপৰ চতুৰ্থ অধ্যায়টো সম্পূৰ্ণকৈ পঢ়ে, তেতিয়া ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰা মানুহৰ কাৰণে সহজলভ্য বিশ্ৰামৰ দিনৰ কথা কোৱা বিচাৰি পাব। পুৰণি দিনৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ চুক্তি অনুযায়ী বিশ্ৰাম দিনটো বিশ্ৰাম দিন হিচাপেই পালন কৰিছিল। নতুন গুৰুত্বপূৰ্ণ চুক্তি অনুযায়ী এই বিশ্ৰাম দিনটো আত্মিক বিশ্ৰামৰ স্থান বুলি কোৱা হৈছে। প্ৰত্যেকজন বিশ্বাসীৰ কাৰণে এইটো এটা সুবিধা সকলো দুচিন্তা আৰু অশান্তি প্ৰত্যাহ্বান কৰিবলৈ। বিশ্বাসী হিচাপে আপুনি আৰু মই ঈশ্বৰৰ শান্তিত প্ৰবেশ কৰিব পাৰো।

ইব্ৰী ৪:১১ পদটো সুস্পষ্ট ভাবে লক্ষ্য কৰিলে বিশ্বাসৰ অবিহনে আমি যে বিশ্ৰামত প্ৰবেশ কৰিব নোৱাৰো এই কথা প্ৰকাশ পাইছে, অবিশ্বাস আৰু অবাধ্যতাৰ মাজেৰে আমি ইয়াক দোষৰ শাস্তি স্বৰূপে পাপ্ত। অবিশ্বাসে আমাক “লক্ষ্যহীন জীৱন ধাৰণ” ত বান্ধি ৰাখে, কিন্তু যীচুৱে আমাক চিৰস্থায়ী বিশ্ৰামৰ স্থান দান কৰিছে, যিজন বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকে কেৱল তেওঁহে তাত বসতি কৰিব পাৰিব।

বিশ্বাসৰ পৰা বিশ্বাসত জীয়াই থকা

কিয়নো তাত ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা বিশ্বাসৰ পৰা বিশ্বাসলৈ প্ৰকাশিত হৈছে; এই বিষয়ে লিখাও আছে, ধাৰ্মিকজন বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীৱ।

ৰোমীয়া ১:১৭

এটা ঘটনা মোৰ মনত পৰে যিটোৱে স্পষ্টভাৱে মোক নিজৰ ঘৰৰ কথা মনত পেলায়। এদিন গধূলি কিছুমান ঘৰুৱা কাম কৰিবলৈ ঘৰটোৰ চাৰিওফালে ঘূৰি আছিলো আৰু মই অতি অসহ্য হৈ পৰিছিলো। কাৰণ মই কোনো আনন্দ অনুভৱ কৰা নাছিলো মোৰ অন্তৰত কোনো শাস্তি নাছিল। মই ঈশ্বৰক কেৱল শুধিছিলো, “মোৰ কি হৈছে?” মই প্ৰায়ে তেনে অনুভৱ কৰো আৰু সঁচাকৈয়ে মোৰ সমস্যা কি জানিবলৈ চেষ্টা কৰো। যীচুৰ সান্নিধ্যত চলি থাকোতে যি শিকিছিলো সেই সকলো মই মানি চলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো, কিন্তু কিবা কথাত সঁচাকৈয়ে অভাৱ যেন লাগিছিল।

সেই সময়তে মোৰ ফোনটো বাজি উঠে আৰু যেতিয়া মই কথা পাতি আছিলো তেতিয়া কোনোবাই মোলৈ পঠিওৱা বাইবেলৰ বাক্য লিখা কাৰ্ডৰ বাকচত মোৰ বুঢ়া আঙুলিটো লাগে মই প্ৰকৃততে সেইবোৰৰ এটাও চোৱা নাছিলো, ফোনত কথা পাতি থাকোতে এনেয়ে লিৰিকি-বিদাৰি আছিলো। যেতিয়া মই বাকচৰ ভিতৰত থকা কাৰ্ড চাব খুজিলো, তেতিয়া তাৰ পৰা কিবা উৎসাহিত্ব কৰা কাৰ্ড পাম বুলি ভাবি ওলট-পালট কৰি এখন কাৰ্ড বাচি ল'বলৈ সিদ্ধান্ত কৰিলো।

মই ৰোমীয়া ১৫:১৩ পদটো টানি উলিয়ালো, এতেকে তোমালোক পবিত্ৰ আত্মাৰ মহিমাৰে যেন আশাত উপচি পৰা, এই কাৰণে আশাৰ আকৰ ঈশ্বৰে তোমালোকক বিশ্বাস কৰাৰ সকলো আনন্দ আৰু শাস্তিৰে পৰিপূৰ্ণ কৰক।

মই এই কথাখিনি চালো!

মোৰ গোটেই সমস্যা আছিল অবিশ্বাস আৰু সন্দেহ। চয়তানৰ সকলো মিছাক বিশ্বাস কৰি মই নিজকে অসুখী কৰিছিলো। মই বিপৰীত মুখী হৈছিলো। মই বিশ্বাস নকৰাৰ কাৰণে

শান্তি আৰু আনন্দ লাভ কৰিব পৰা নাছিলো। অবিশ্বাসত জীয়াই থাকি শান্তি আৰু আনন্দ লাভ কৰাটো অসম্ভৱ আছিল।

চয়তানত নহয় কিন্তু ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লওঁক।

বিশ্বাসৰ ওপৰি বিশ্বাসত থাকিবলৈ শিকক। ৰোমীয় ১:১৭ পদৰ মতে এয়ে উপায় ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা প্ৰকাশ কৰিবলৈ বিশ্বাসৰ পৰা বিশ্বাসলৈ জীয়াই থকাৰ পৰিবৰ্তে ঈশ্বৰে মোলৈ প্ৰকাশ কৰিব লগা হৈছিল, যে মই প্ৰায়ে বিশ্বাসৰ পৰা সন্দেহত, সন্দেহৰ পৰা অবিশ্বাসত জীয়াই থাকিব লগা হৈছিল। তাৰ পাচত মই আকৌ অলপ সময়ৰ কাৰণে বিশ্বাসলৈ ঘূৰি যাও আৰু তাৰ পাচত পুনৰ সন্দেহ আৰু অবিশ্বাসলৈ। অগা-পিচা কৰি থাকি মই এটাৰ পৰা আনটোলৈ যাওঁ। সেয়েহে মোৰ জীৱনত অধিক সমস্যা আৰু অশান্তি আছিল।

মনত ৰাখক যাকোৱ ১:৭-৮ পদ অনুযায়ী, দুই নাৱঁত দুই ভৰি দিয়া মানুহ সকলো পথতে অস্থিৰ হয় আৰু ঈশ্বৰৰ পৰা যি বিচাৰে সেয়া কেতিয়াও লাভ নকৰে। দুই নাৱঁত দুই ভৰি দিয়া মানুহ নহ'বলৈ মন স্থিৰ কৰক, আৰু সন্দেহত জীয়াই নাথাকিব।

আপোনাৰ জীৱনৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ মহৎ আৰ্চনি আছে। মিছাৰ দ্বাৰাই চয়তানক আপোনাৰ পৰা সেই আৰ্চনি কাঢ়ি নিবলৈ নিদিব। তাৰ পৰিবৰ্তে মনৰ তৰ্ক বিতৰ্ক আৰু ঐশ্বৰিক জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত হোৱা ওখ বিষয় সকলোকে ভাঙি পেলাই সকলো “কল্পনাক বন্দী কৰি, খ্ৰীষ্টৰ আজ্ঞাধীন কৰিছো।” (অভিযুক্ত যীচুখ্ৰীষ্ট) (২ কৰিন্থীয়া ১০:৫)

अध्याय

१२

उत्कृष्टित आरु दुश्चिन्ताग्रस्त मन

উৎকর্ষিত আৰু দুশ্চিন্তাগ্ৰস্ত মন

উৎকর্ষিত আৰু দুশ্চিন্তা দুয়োৱে আমাৰ মনক আক্ৰমণ কৰি ঈশ্বৰক সেৱা কৰাৰ পৰা মনোযোগ আঁতৰাই। আমাৰ বিশ্বাস নাশ কৰিবলৈ শত্ৰুৱে এই দুই মানসিক পীড়া ব্যৱহাৰ কৰে, যাতে বিশ্বাস জাগ্ৰত হৈ বিজয়ী জীৱনৰ কাৰণে সহায় কৰিব নোৱাৰে।

ক্ৰোধ এৰা, কোপ ত্যাগ কৰা, বেজাৰ নকৰিবা। কেৱল হানিহে হয়।

গীতমালা ৩৭:৮

কিছুমান মানুহৰ দুশ্চিন্তাৰ পৰা ইমান সমস্যা থাকে যে তেওঁলোক আনকি নিজকে দুশ্চিন্তাৰ দ্বাৰা আসক্ত বুলি কয়। যদি তেওঁলোকৰ নিজৰ বিষয়ে কিবা চিন্তা কৰিব লগা নাথাকে, তেওঁলোকে আন কাৰোবাৰ পৰিস্থিতিৰ ওপৰত চিন্তা কৰে। মোৰো এই সমস্যা আছিল, সেয়ে এই অৱস্থা ব্যাখ্যা কৰিবলৈ মই ভালদৰে সক্ষম।

কাৰণ মই অবিৰাম কিছুমান কথাৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিছিলো, সেয়ে যীচুৱে মোৰ বাবে মৃত্যু বৰণ কৰি যি শান্তি দিছিল সেই আনন্দ মই কেতিয়াও উপভোগ কৰা নাছিলো।

একে সময়তে চিন্তা কৰি শান্তি থকাটো সম্পূৰ্ণ অসম্ভৱ কথা।

শান্তি এনে কিছুমান কথা নহয় যিটো মানুহৰ ওপৰত প্ৰয়োগ কৰিব পাৰি; ই আত্মাৰ ফল হয় (গালাতীয়া ৫:২২) আৰু ফল দ্ৰাক্কালতাৰ ডালত লাগি থকাৰ পৰা উৎপন্ন হয় (মোহন ১৫:৪) ইব্ৰী চতুৰ্থ অধ্যায়ত আৰু আন আন ঈশ্বৰৰ বাক্যত কোৱাৰ দৰে পালনকাৰী “ঈশ্বৰৰ বিশ্ৰামত” প্ৰৱেশ কৰাৰ লগত সংযুক্ত।

দুশ্চিন্তাৰ ব্যাখ্যা কৰা বাইবেলত বহুতো শব্দ আছে, আপুনি কোনটো অনুবাদ পঢ়িছে তাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। *The King James Version* এই চিন্তা শব্দটা ব্যৱহাৰ নকৰে। তাৰ ওপৰিও (গীতমালা ৩৭:৮) পদত (*fret not*) “উৎকর্ষিত শব্দ”, আন ব্যাখ্যাত দুশ্চিন্তাৰ বিপৰীতে সকিয়াই (মথি ৬:২৫) পদ “চিন্তা নকৰিবা” (ফিলিপীয়া ৪:৬) পদ “একোলে চিন্তা নকৰিবা” আৰু (১ পিতৰ ৫:৭) পদ “তোমালোকৰ সকলো চিন্তাৰ ভাৰ তেওঁৰ ওপৰত পেলাই দিয়া।” বিষয়ৰ লগত সম্বন্ধিত বহুতো বেলেগ বেলেগ অনুবাদ আৰু ৰচনাশৈলী থকা *Amplified Bible* মই সাধাৰণতে ব্যৱহাৰ কৰো। বাকী অধ্যায়ৰ শিক্ষা সহজ কৰিবলৈ মই অৱস্থাক ‘দুৰ্ভাৱনা’ বুলি ব্যাখ্যা কৰিছো।

দুৰ্ভাৱনাৰ সংজ্ঞা

ৰেবষ্টাৰে দুৰ্ভাৱনাৰ সংজ্ঞা এইদৰে দিছ : “vi.1. অস্থিৰ বা অসুবিধা অনুভৱ কৰা ... vt 1. অনুভৱ কৰাৰ কাৰণ হ'ল উৎকণ্ঠিত, মনোকষ্ট, বা অসুবিধা ... n ... 2 বিৰক্ত হোৱাৰ উৎস।” ইয়াৰ সংজ্ঞা মইও এইদৰে ব্যাখ্যা কৰো “শাস্তি ভংগ কৰা চিন্তাই এজনক মনোকষ্ট দিয়ে।”

যেতিয়া কোনোবা এজনক শাস্তি ভংগ কৰা চিন্তাই মনোকষ্ট দিয়া দেখো, মই সেই মুহূৰ্ততে সিদ্ধান্ত লওঁ যে মই সেইবোৰতকৈ বুদ্ধিমান। প্ৰত্যেক খ্ৰীষ্টিয়ানেই এনে হয় বুলি মই বিশ্বাস কৰো। এনেই বহি থাকি মনোকষ্ট দিয়া সকলতকৈ বিশ্বাসীসকল বেছি জ্ঞানী বুলি মই ভাবো।

দুৰ্ভাৱনাই কেতিয়াও ভাল নকৰে, সেয়ে কিয় এৰি নিদিও? আন এটা ব্যাখ্যাই মোক উৎসাহিত কৰে সেয়ে হ'ল : “এটা জন্তুৱে আনটো জন্তুক দাঁতেৰে কামুৰি খামোচ মাৰি ধৰা আৰু জোকাৰি দিয়া বা থেকেচা বা বাৰে বাৰে কামুৰি বা হঠাৎ কামোৰ মাৰি হায়ৰাণ কৰা।”^২

এই ব্যাখ্যা বিবেচনা কৰি, তলত লিখা কথাখিনি প্ৰমাণ কৰিছো— ওপৰত ব্যাখ্যা কৰাৰ দৰেই চয়তানে আমাৰ দুৰ্ভাৱনাক ব্যৱহাৰ কৰে। যেতিয়া কেইঘণ্টামানৰ কাৰণে মাত্ৰ আমাক দুৰ্ভাৱনাই আঙুৰি ধৰে। সেই সময়ত আমি সঁচাকৈয়ে কেনে অনুভৱ কৰো। আমি এনে অনুভৱ কৰো যেন যেতিয়ালৈকে আমি সম্পূৰ্ণভাবে ভাগি নপৰো আৰু চুৰ্ণ-বিচুৰ্ণ নহওঁ আমাক যেন কোনোবাই ডিঙিত চেপা মাৰে আৰু জোঁকাৰি থাকে। এই ব্যাখ্যাত কৰাৰ দৰে বাৰে বাৰে কামোৰা আৰু কামোৰিবলৈ চেষ্টা কৰাই বাৰে বাৰে মনলৈ অহা ভাববোৰক কাৰ্য কৰিব নিদিয়ো।

মনৰ ওপৰত সঁচাকৈয়ে দুৰ্ভাৱনা চয়তানৰ পৰা হোৱা আক্ৰমণ। বিশ্বাসীসকলক তেওঁলোকৰ মনে কিছুমান কথা কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে, কিন্তু শত্ৰুৱে তেওঁলোকে যাতে সেই কাম কেতিয়াও কৰিব নোৱাৰে তাৰ বাবে নিশ্চিত হ'ব খোজে। সেয়ে চয়তানে কিছুমান ভুল চিন্তাৰে মানসিক যুদ্ধক্ষেত্ৰত ব্যস্ত ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰে যাতে ঈশ্বৰে যি উদ্দেশ্যৰে ইয়াক পৰিচালনা কৰে তাৰ প্ৰতি তেওঁৰ মন যেন কেতিয়াও তাৰ মাজত ব্যস্ত হৈ নপৰে।

পিচৰ অধ্যায়ত মনে শুদ্ধভাৱে কাৰ্য্য কৰাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিম, কিন্তু দুৰ্ভাৱনা সঁচাকৈয়ে যে অপ্ৰয়োজনীয় সেই বিষয়ে আমি অধ্যয়ন কৰি যাওঁ।

যেতিয়া “দুৰ্ভাৱনাৰ আক্ৰমণ” হোৱা বুলি অনুভৱ কৰো। তেতিয়া মথি ৬:২৫-৩৪ পদ,

অতি আকৰ্ষণীয় অংশ পঢ়িবৰ বাবে। এই গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ৰ ওপৰত ঈশ্বৰে আমাক কি কৈছে আমি ইয়াৰ বেলেগ বেলেগ পদত চাওঁ আহক।

কোনো কথাতকৈ জীৱনটো ডাঙৰ নহয়নে ?

এই হেতুকে মই তোমালোকক কওঁ, কি ভোজন কৰিম, বা কি পান কৰিম ? এইবুলি প্ৰাণৰ, নাইবা কি পিন্ধিম ? এইবুলি শৰীৰৰ নিমিত্তে চিন্তা নকৰিবা। আহাৰত কৈ প্ৰাণ আৰু বস্ত্ৰতকৈ শৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ নহয় নে ?

মথি ৬:২৫

জীৱনটো অতি উচ্চ গুণেৰে অভিলষিত যাক আমি প্ৰৱলতাৰে উপভোগ কৰো। যোহন ১০:১০ যীচুৱে কৈছে, চোৰে কেৱল চুৰ, বধ আৰু বিনাশ কৰিবলৈহে আহে; কিন্তু মই হ'লে তেওঁবিলাকে যেন জীৱন পায় আৰু তাকে যেন প্ৰচুৰকৈ পায়, এই নিমিত্তে আহিলোঁ। চয়তানে বহুতো উপায়েৰে আমাৰ জীৱনটো ধ্বংস কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে— তাৰে এটা হ'ল দুৰ্ভাৱনা।

মথি ৬:২৫ পদত আমাক শিকাইছে যে জীৱনত চিন্তা কৰিব লগা কোনো কথা নাই— কোনো বিষয়তেই। আমাৰ জীৱনত ঈশ্বৰে যোগান ধৰা গুণগত বৈশিষ্ট্যবোৰ যথেষ্ট, সকলোবোৰ কথা সন্নিবিষ্ট কৰিবলৈ, কিন্তু এই কথাবোৰৰ কাৰণে যদি আমি চিন্তা কৰো, তেতিয়া হ'লে এই সকলোৰ ওপৰিও তেওঁ দিয়া জীৱনো আমি হেৰুৱাম।

চৰাইতকৈ আপুনি বহু মূল্যবান নহয়নে ?

আকাশৰ চৰাইবোৰলৈ চোৱা, সেইবোৰে নবয়, নাদায় আৰু মেৰতো নচপায়, তথাপি তোমালোকৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে সেইবোৰকো আহাৰ দিয়ে। তোমালোক সেইবোৰতকৈ অধিক মূল্যবান নোহোৱা নে ?

মথি ৬:২৬

চৰাইলৈ লক্ষ্য কৰি সময় অতিবাহিত কৰাটো আমাৰ সকলোৰে বাবে হয়তো ভাল সময়। সেয়ে ঈশ্বৰে আমাক কৰিবলৈ কৈছে।

যদিও প্ৰতিদিনে নহয়, তথাপিও মাজে সময়ে আমাৰ পাখি থকা বন্ধুবোৰক কেনেকৈ যত্ন লয় লক্ষ্য কৰিবলৈ আৰু নিজকে মনত পেলাবলৈ সময় অতিবাহিত কৰাটো অতি

প্ৰয়োজন। তেওঁলোকে বাস্তৱিকতে নাজানে ইয়াৰ পিচৰ আহাৰ ক'ৰ পৰা আহিব, মই ব্যক্তিগত ভাবে কেতিয়াও চৰাইক চিন্তাত ভাগি পৰি গছৰ ডালত বহি থকা দেখা নাই।

ইয়াৰ মুখ্য বিষয়টো সঁচাকৈয়ে অতি সাধাৰণ, “তোমালোক চৰাইবোৰতকৈ অধিক মূল্যবান নোহোৱা নে?”

যদিওবা আপোনাৰ দুৰ্ভগীয়া নিজস্ব ব্যক্তিত্বৰ সৈতে যুঁজ বাগৰ কৰি থাকিব পাৰে, তথাপি নিশ্চয়কৈ চৰাইতকৈ আপুনি যে অধিক মূল্যবান বিশ্বাস কৰিব পাৰে, আৰু সেয়ে, স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে কেনেকৈ তেওঁলোকৰ যত্ন লয় চাওঁক।

দুচিন্তা কৰি আপুনি কি লাভ কৰে ?

তোমালোকৰ মাজৰ কোনে চিন্তা কৰি নিজৰ আয়ুস এহাতকে বঢ়াব পাৰে ?

মথি ৬:২৭

এই বিষয়ত চিন্তা কৰাটো যে অনাৱশ্যকীয় কথা স্পষ্ট হৈ পৰিছে। ই কোনো ভাল কাৰ্য্য সম্পন্ন নকৰে। যদি সেয়ে হয়, তেতিয়া কিয় দুচিন্তা কৰো ? কিয় উদ্ভিন্ন হ'ব লাগে ?

কিয় উদ্ভিন্ন হ'ব লাগে ?

বজ্জলৈ কিয় চিন্তা কৰা ? পথাৰৰ কনাৰি ফুল কেনেকৈ বাঢ়ে, তাক ভাবি চোৱা, সেইবোৰে শ্ৰম নকৰে, সূতাও নাকাটে;

তথাপি মই তোমালোকক কওঁ, চলোমন নিজৰ সকলো ঐশ্বৰ্য্যৰে সৈতেও সেইবোৰৰ এটাৰ নিচিনা বিভূষিত নাছিল।

এতেকে, পথাৰৰ যি বন আজি আছে, কাইলৈ জুইশালত পেলোৱা হ'ব, তাকো যদি ঈশ্বৰে এনেকৈ ভূষিত কৰে, তেন্তে হে অল্প-বিশ্বাসীবিলাক, তেওঁ তাতকৈ তোমালোকক ভূষিত নকৰিবনে ?

মথি ৬:২৮-৩০

ঈশ্বৰৰ সৃষ্টিৰ এটা ব্যাখ্যা ব্যৱহাৰ কৰি, তেওঁ স্পষ্ট কৰিছে যে যদিও ফুলৰ একো নথকাত ইমান সুন্দৰভাবে যত্ন লোৱা হৈছে আৰু দেখিবলৈ ইমান সুন্দৰ যে ই আনকি চলোমনৰ সকলো ঐশ্বৰ্য্য ম্লান পেলাই, সেয়ে আমি সঁচাকৈয়ে বিশ্বাস কৰিব লাগে যে ঈশ্বৰে আমাৰ যত্ন লয় আৰু যোগান ধৰে।

সেয়ে চিন্তিত বা উদ্ভিন্ন নহ'ব।

এই হেতুক কি খাম ? কি পান কৰিম ? বা কি পিন্ধিম ? এইবুলি চিন্তা নকৰিবা।

মথি ৬:৩১

মই এই পদটো অলপ বেছি ব্যাখ্যা কৰিবলৈ আৰু এটা প্ৰশ্ন যোগ কৰিবলৈ ভাল পাওঁ,
“আমি কি কৰিবলৈ গৈছো ?”

মই ভাবো চয়তানে দুষ্ট আত্মাক পঠিয়াই যাৰ একো কাম নাথাকে কিন্তু বিশ্বাসী সকলৰ কাণত এই কথাশাৰী বাৰে বাৰে কৈ থাকিবলৈ। সিহঁতে কিছুমান কঠিন প্ৰশ্ন ডাঙি ধৰে আৰু বিশ্বাসীসকলে প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি তেওঁলোকৰ বহুমূল্য সময় নষ্ট কৰে। চয়তানে অবিৰামভাবে মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰত যুদ্ধ চলাই থাকে, খ্ৰীষ্টিয়ান সকলক দীৰ্ঘ দিনৰ কাৰণে যুদ্ধৰ মুখামুখি কৰি ব্যস্ত্য ৰাখিবলৈ আশা কৰে।

৩১ পদৰ সেই অংশটো লক্ষ্য কৰক য'ত ঈশ্বৰে চিন্তিত বা উদ্ভিন্ন নহ'বলৈ নিৰ্দেশ দিছে। মনত ৰাখিব অন্তৰৰ অধিক ভাবৰ পৰাহে মুখেৰে কথা ওলাই (মথি ১২:৩৪)। চয়তানে জানে যে আমাৰ মনলৈ যদি অধিক ভাবে ভুল চিন্তাবোৰ আহে, সেইবোৰ অৱশেষত আমাৰ মুখৰ পৰা ওলাবলৈ আৰম্ভ কৰিব। আমাৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা শব্দবোৰ খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ কাৰণ সেইবোৰে আমাৰ বিশ্বাস দৃঢ় কৰে— বা কিছুক্ষেত্ৰত আমাৰ বিশ্বাসৰ অভাৱ হয়।

ঈশ্বৰক বিচাৰক, অনুগ্ৰহক নহয়

কিয়নো পৰজাতিবিলাকে এই সকলোকে বিচাৰে, আৰু এই সকলোবোৰৰ যে তোমালোকৰ প্ৰয়োজন, তাক তোমালোকৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে জানে।

কিন্তু তোমালোকে প্ৰথমে তেওঁৰ ৰাজ্য আৰু ধাৰ্মিকতা বিচাৰা, তাতে এই সকলোও তোমালোকক দিয়া হ'ব।

মথি ৬:৩২-৩৩

এইটো স্পষ্ট যে ঈশ্বৰৰ সন্তানসকল পৃথীৱীৰ সন্তানৰ দৰে নহয়। পৃথীৱীৰ মানুহ বস্ত্ৰৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত, কিন্তু আমি ঈশ্বৰক বিচাৰো। তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে যদি আমি সেইদৰে কৰো, আমাৰ কি প্ৰয়োজন তেওঁ জানে আৰু আমাক সেই সকলো দিয়ে।

আমি ঈশ্বৰক বিচাৰিবলৈ শিকিব লাগে কিন্তু তেওঁৰ হাতৰ কাৰ্য্যক নহয়।

আমাৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে তেওঁৰ সন্তান সকলক ভাল বস্তু দিয়াত আনন্দ কৰে, কিন্তু তেতিয়াহে দিয়ে যেতিয়া আমি তাৰ পিচত নপৰো।

আমি খোজৰ পূৰ্বেই আমাৰ কি প্ৰয়োজন ঈশ্বৰে জানে। আমি যদি সৰলভাবে আমাৰ অনুৰোধবোৰ তেওঁক জনাও (ফিলিপীয়া ৪:৬) তেওঁ তেওঁৰ উপযুক্ত সময়ত সেই সকলো আমাক দিয়ে। আমাৰ আৱশ্যকাত চিন্তাই সহায় নকৰে। আনহাতেই আমাৰ উন্নতিত বাধা দিয়ে।

এটা সময়ত এদিন লোৱা

এতেকে কাইলৈৰ নিমিত্তে চিন্তা নকৰিবা; কিয়নো কাইলৈয়ে নিজে নিজলৈ চিন্তা কৰিব। দিনৰ যি কষ্ট, দিনটোলৈ সেয়ে যথেষ্ট।

মথি ৬:৩৪

কাইলৈ কি হ'ব চিন্তা কৰি এটা দিন অতিবাহিত কৰাক চিন্তা বা উদ্ভিগ্নতাত থকা বুলি মই ব্যাখ্যা কৰিবলৈ ভাল পাওঁ। ঈশ্বৰে তেওঁৰ ঈচ্ছাৰ কাৰণে আমাক দিয়া সময় আমি ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ শিকিব লাগে।

এতিয় আৰু ইয়াত জীৱনটো জীয়া থাকিবলৈ!

দুখৰ বিষয় যে বহুতো মানুহে প্ৰতিদিন কেনেকৈ সম্পূৰ্ণভাবে জীয়াই থাকিব লাগে নাজানে। কিন্তু তেওঁবিলাকৰ মাজৰ আপুনিও এজন হ'ব পাৰে। যীচুৱে কৈছে যে শত্ৰু চয়তানে আপোনাৰ জীৱনটো ধ্বংস কৰিবলৈ আহে (যোহন ১০:১০)। তাক কেতিয়াও তেনে কৰিবলৈ নিদিব। কালিৰ কাৰণে চিন্তা কৰি আজি দিনটো অতিবাহিত নকৰিব। আজি দিনটোত বহুতো কথা হ'ব পাৰ, যাৰ বাবে আপোনাৰ সজাগতাৰ প্ৰয়োজন। আজি দিনটোৰ কাৰণে আপোনাৰ যি প্ৰয়োজন তাক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আপোনাৰ ওপৰত থাকে, কিন্তু কাইলৈ যেতিয়ালৈকে নাহে তেতিয়ালৈকে কাইলৈৰ কাৰণে অনুগ্ৰহ নাহে সেয়ে আজিদিনটোক অৱজ্ঞা নকৰিব।

উদ্ভিগ্ন বা বিৰক্ত নহ'ব

তোমালোকে একোলৈ চিন্তা নকৰিবা। কিন্তু সকলো বিষয়তে তোমালোকৰ যাচনা, ধন্যবাদযুক্ত প্ৰাৰ্থনা আৰু নিবেদনেৰে ঈশ্বৰৰ আগত জনোৱা হওক।

ফিলিপীয়া ৪:৬

“দুচিন্তাৰ আক্ৰমণৰ” সময়ত এইটো এটা ভাল পদ বুলি বিবেচিত।

মুখেৰে ঈশ্বৰৰ বাক্য কোৱাটো মই শ্ৰেষ্ঠ বুলি অনুমোদিত কৰো। ই দুধৰীয়া তৰোৱাল যাক শত্ৰুৰ বিৰুদ্ধে দক্ষতাৰে প্ৰয়োগ কৰিব পাৰি (ইব্ৰী ৪:১২, ইফিচীয়া ৬:১৭) আক্ৰমণৰ সময়ত তৰোৱাল খাপত থকালৈকে একো লাভ নহয়।

ব্যৱহাৰৰ বাবে, ঈশ্বৰে আমাক তেওঁৰ বাক্য দিছে। এনে ধৰণৰ বাক্য মুখস্থ কৰক, সেয়ে শত্ৰুৰ আক্ৰমণ প্ৰতিৰোধ কৰিবলৈ যীচুৱে ব্যৱহাৰ কৰাৰ দৰে আপুনিও সেই অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰক, সেয়ে হ'ল ঈশ্বৰৰ বাক্য।

কল্পনাক পৰিহাৰ কৰক

আমি মনৰ তৰ্ক-বিতৰ্ক আৰু ঐশ্বৰিক জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত হোৱা ওখ বিষয় সকলোকে ভাঙি পেলাই, সকলো কল্পনাক বন্দী কৰি খ্ৰীষ্টৰ আজ্ঞাধীন কৰিছোঁ।

২ কৰিন্থীয়া ১০:৫

যেতিয়া আপোনাৰ মনলৈ আনি দিয়া ভাব ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ সৈতে নিমিলে তাৰ পৰিৱৰ্তে চয়তানক প্ৰতিৰোধ কৰাৰ ভাল উপায় হ'ল ঈশ্বৰৰ বাক্য কোৱা।

বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই প্ৰতিৰোধ কৰিবলৈ, বিশ্বাসীৰ মুখেৰে ওলোৱা বাক্যই একমাত্ৰ কাৰ্যক্ষম অস্ত্ৰ যাক দুৰ্চিন্তা আৰু উদ্ভিগ্নতাৰ বিৰুদ্ধে হোৱা যুদ্ধ জয় কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি।

আপোনাৰ চিন্তাৰ ভাৰ ঈশ্বৰৰ ওপৰত দিয়ক।

ঈশ্বৰে উপযুক্ত সময়ত তোমালোকক যেন উন্নত কৰে, এই কাৰণে নিজক তেওঁৰ পৰাক্ৰমী হাতৰ অধীনত নত কৰা। আৰু তোমালোকৰ সকলো চিন্তাৰ ভাৰ তেওঁৰ ওপৰত পেলাই দিয়া, কিয়নো তোমালোকৰ কাৰণে তেওঁ চিন্তা কৰে। সচেতন হোৱা, পৰ দি থাকা।

১ পিতৰ ৫:৬-৭

যেতিয়া শত্ৰুৱে আমাৰ ওপৰত সমস্যাবোৰ দিবলৈ চেষ্টা কৰে, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ ওপৰত সকলো ভাৰ দিবলৈ আমাৰ সুবিধা হয়। বাক্যৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা মানে প্ৰকৃততে সকলো সমস্যা পুতি দিয়া বা পেলায় দিয়া। আপুনি আৰু মই আমাৰ সমস্যাবোৰ ঈশ্বৰত পুতি পেলাব পাৰো বা পেলাই দিব পাৰো, মোক বিশ্বাস কৰক, তেওঁ সেইবোৰ ধৰি ৰাখিব পাৰে। সেইবোৰৰ সৈতে কি কৰিব লাগে তেওঁ জানে।

নিজকে নস্র কৰা চিন্তাৰ বিষয় নহয় এই বাক্যই আমাক জানিব দিয়ে। যি মানুহে চিন্তা কৰে তেওঁ তথাপিও ভাবে যে কিবা উপায়েৰে তেওঁ তেওঁৰ সমস্যাক সমাধান কৰিব পাৰিব। চিন্তা হ'ল মনৰ চাৰিওফালে ঘূৰি ফুৰি পৰিস্থিতিৰ সমাধান বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰা। অহংকাৰী মানুহ নিজক লৈয়ে ব্যস্ত হৈ থাকে। আনহাতে নস্র মানুহ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই পূৰ্ণ হয়। অহংকাৰী মানুহে চিন্তা কৰে, নস্র মানুহে অপেক্ষা কৰে।

আমাক কেৱল ঈশ্বৰে উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে আৰু আমি সেইটো জনাটো তেওঁ বিচাৰে, সেয়ে প্ৰত্যেক পৰিস্থিতিত আমি তেওঁত ভৰসা কৰিব লাগে আৰু তেওঁ দিয়া শাস্তিত প্ৰৱেশ কৰিব লাগে।

ঈশ্বৰত বিশ্ৰাম

হে আমাৰ ঈশ্বৰ, তুমি সিহঁতৰ বিচাৰ নকৰিবানে? কিয়নো আমাৰ অহিতে সেই যি অতিশয় অধিক লোকসমূহ আহিছ, সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে আমাৰ নিজৰ কোনো সমৰ্থ নাই, আৰু কি কৰিব লাগিব তাক আমি নাজানো, কেৱল তোমালৈ চাই আছে।

২ বংশাৱলী ২০:১২

এই পদটি মই ভাল পাওঁ। এই ক্ষেত্ৰত তিনিটা কথা মানুহে নিশ্চয়কৈ অনুভৱ কৰে:

- ১। তেওঁলোকৰ শত্ৰুৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকৰ কোনো ক্ষমতা নাই।
- ২। কি কৰিব তেওঁলোকে নাজানে।
- ৩। তেওঁলোকৰ দৃষ্টি ঈশ্বৰৰ ওপৰত কেন্দ্ৰীভূত কৰা প্ৰয়োজন।

সেই একে পেৰেগ্ৰাফৰ ১৫ আৰু ১৭ পদত আমি দেখিছো যে যেতিয়া তেওঁলোকে ঈশ্বৰে কোৱা এই কথা বুজি পাই আৰু মুক্তভাৱে এবাৰ তেওঁ স্বীকাৰ কৰে:

তোমালোকে সেই অতিশয় অধিক লোকসমূহক দেখি ভয় নকৰিবা আৰু বিহুল নহবা, কিয়নো এই যুদ্ধ তোমালোকৰ নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰহে।

এই যুদ্ধত তোমালোকে যুদ্ধ কৰিব নালাগে, তোমালোকে শাৰী হৈ থিয় দি থাকি, তোমালোকৰ লগত থকা যিহোৱাই কৰা নিস্তাৰ দেখিবা।

আমাৰ স্থিতি কি? এয়া হ'ল যীচুত লাগি থকা আৰু তেওঁ দিয়া বিশ্ৰামলৈ প্ৰৱেশ কৰা। আনটো হ'ল ঈশ্বৰৰ ওপৰত আমাৰ দৃষ্টি ৰাখি অবিৰাম ভাবে তেওঁলৈ অপেক্ষা কৰা, তেওঁ যি কৰিবলৈ কয় কৰি আৰু আনহাতে মাংসিক ভাবে চলাৰ প্ৰতি “ভক্তিজনিত ভয়” ৰাখা।

ঈশ্বৰত বিশ্ৰাম লাভ কৰাৰ প্ৰতি মই এইদৰে ক'বলৈ ভাল পাওঁ, কোনো প্ৰতিবাদ নকৰাকৈ “ঈশ্বৰত বিশ্ৰাম” লাভ কৰাৰ দৰে আন কোনো কথা নাই।

ব্যাখ্যা কৰিবৰ কাৰণে এটা কাহিনী মই ক'ব খোজো, এবাৰ মই শুনিছিলো দুজন চিত্ৰকাৰক তেওঁলোকে উপলব্ধি কৰাৰ দৰে বিশ্ৰামৰ ওপৰত চিত্ৰ আঁকিবলৈ কৈছিল। এজনে পাহাৰৰ পিছফালে দূৰৈত শান্ত, স্থিৰ হৃদৰ চিত্ৰ আকিলে। আনজনে তীব্ৰ বেগী জলপ্ৰপাতত হাউলি থকা এজোপা ভূৰ্জবৃক্ষৰ ডালৰ ওপৰত থকা চৰাইৰ বাহত জিৰাই থকা এটা চৰাইৰ চিত্ৰ আকিলে।

কোনখন চিত্ৰই সচাকৈয়ে বিশ্ৰামক প্ৰদৰ্শন কৰিছে? দ্বিতীয় চিত্ৰখনে, কাৰণ বাধা নোহোৱাকৈ শান্তিৰ নিচিনা আন কোনো কথা নাই। প্ৰথম চিত্ৰই গতিহীন অৱস্থা প্ৰদৰ্শন কৰিছে। ইয়াত যিটো দৃশ্য দেখুৱাইছে হয়তো ধুমুহা-বৰষুণ আদি নথকা, তালৈ গৈ চিত্ৰ আঁকিবৰ বাবে মানুহজনক হয়তো উদগাইছিল। ই হয়তো সুন্দৰ দৃশ্য প্ৰকাশ কৰিছে, কিন্তু “ঈশ্বৰত বিশ্ৰাম” লাভ কৰা কথা প্ৰকাশ পোৱা নাই।

যীচুৱে কৈছে, মই তোমালোকলৈ শান্তি এৰি যাওঁ, মোৰ শান্তি তোমালোকক দিওঁ, জগতে যেনেকৈ দিয়ে, মই তেনেকৈ নিদিওঁ (যোহন ১৪:২৭)। তেওঁৰ শান্তি আত্মিক শান্তি, ধুমুহাৰ অবিহনে নহয় কিন্তু ধুমুহাৰ মাজেৰে যাওঁতে ঈশ্বৰত লাভ কৰা বিশ্ৰামে কাৰ্য্য কৰে। আমাৰ জীৱনৰ পৰা সকলো বাধা দূৰ কৰিবলৈ যীচু অহা নাছিল, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে আমাৰ জীৱনৰ ধুমুহাৰ সন্মুখীন হ'বলৈ তেওঁ আমাক বেলেগ উপাই দিছে। আমি তেওঁৰ যুঁৱলি আমাৰ ওপৰত ল'ব লাগিব আৰু তেওঁৰ পৰা শিক্ষা ল'ব লাগিব (মথি ১১:২৯)। তাৰমানে উপায়ৰ বাবে আমাক দিয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব, যিদৰে তেওঁ জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিছিল সেইদৰে কৰিবলৈ।

যীচুৱে চিন্তা কৰা নাছিল আৰু আমিও চিন্তা কৰিব নালাগে।

আপুনি চিন্তা কৰিবলৈ এবাৰ পূৰ্বে যদি চিন্তা কৰিবলৈ একো নথকাত আপুনি বাট চাই থাকে, তেতিয়া হ'ল আপুনি যে বহু সময় অপেক্ষা কৰিব লাগিব মই হয়তো আপোনাক ক'ব লাগিব, কাৰণ সেই সময় হয়তো কেতিয়াও নাহিব। মই বিপৰীতমুখী নহওঁ। মই সত্যবাদী।

মথি ৬:৩৪ পদে আভাষ দিছে যে আমি কালিৰ কাৰণে চিন্তা কৰিব নালাগে কাৰণ প্ৰতিটো দিনৰ এনেও বহুতো সমস্যা থাকে। যীচুৱে নিজেই এইটো কৈছিল, আৰু তেওঁ নিশ্চয়কৈ বিপৰীতমুখী নাছিল। শান্তিত থাকি ধুমুহাৰ মাজতো ঈশ্বৰে দিয়া বিশ্বাস উপভোগ কৰক, তেওঁৰ গৌৰৱ কৰক কাৰণ ই ঈশ্বৰে কৰা কাৰ্য্যক প্ৰমাণ কৰে।

চিন্তা, চিন্তা, চিন্তা

কিছুমান কথা যাৰ বিষয়ে মই একো কৰিব নোৱাৰো বুলি জানিও সেই বিষয়ে চিন্তা কৰি মই মোৰ জীৱনৰ বহু বছৰ নষ্ট কৰিছিলো। সেই বছৰবোৰ ঘূৰাই পাবলৈ মই ভাল পালো হয় আৰু বেলেগ উপায়েৰে তাত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো হয়। অৱশ্যে আপোনাক ঈশ্বৰে দিয়া সময় এবাৰ পাৰ কৰিলে, তাক ঘূৰাই আনি কামবোৰ বেলেগ উপায়েৰে কৰা অসম্ভৱ।

আনহাতে মোৰ স্বামীয়ে কেতিয়াও চিন্তা নকৰে। মোৰ সৈতে চিন্তা নকৰাৰ বাবে আৰু ঈশ্বৰে যদি আমাৰ প্ৰয়োজনীয়তাবোৰ পূৰ নকৰে তেনে নিৰাশাজনক সম্ভাৱনাৰ কথা মোৰ সৈতে নপতাৰ কাৰণে এনে সময় আছিল, যেতিয়া মোৰ তেওঁৰ ওপৰত খং উঠিছিল। উদাহৰণ স্বৰূপে মই পাকঘৰত বহি বিল আৰু চেকবুকবোৰ লৈ হতাশ হৈ পৰিছিলো, কাৰণ আমাৰ হাতত থকা টকাত কৈ দিব লগা বিলৰ টকা বেছি আছিল। সেই সময়ত দেবে হয়তো ওচৰৰ কোঠাত ল'ৰা-ছোৱালীৰ সৈতে খেলিছিল, সিহঁতে তেওঁৰ পিঠিত উঠা নমা কৰি থাকোতে তেওঁ টেলিভিচন চাই আছিল আৰু সিহঁতে তেওঁৰ চুলিত ৰৌলাৰ লগাইছিল।

কটু মাতেৰে তেওঁক কোৱা কথা মোৰ মনত পৰে “মই এই বিশৃঙ্খল কথাবোৰ ঠিক কৰিবলৈ চেষ্টা কৰোতে খেলি থকাৰ পৰিৱৰ্ত্তে কিবা এটা কৰিবলৈ কিয় তুমি ওলাই নাহা।” যেতিয়া তেওঁ প্ৰত্যুত্তৰত কয়, “তুমি মোক কি কৰাটো বিচাৰা?” মই একো চিন্তা কৰিব পৰা নাছিলো। আমি আৰ্থিক সংকটৰ সন্মুখীন হোৱাৰ সময়ত তেওঁ কেনেকৈ আনন্দ কৰিবলৈ সাহস কৰিছিল ভাবি মোৰ খং উঠিছিল।

ঈশ্বৰে যে আমাৰ সকলো প্ৰয়োজনীয়তা পূৰ কৰে, তাৰ বাবে আমি আমাৰ কৰিবলগীয়া কৰিব লাগে (সেয়া হ'ল দশম ভাগ দিয়া, দান দিয়া, প্ৰাৰ্থনা কৰা আৰু ঈশ্বৰত বিশ্বাস ৰখা), আৰু সেয়ে ঈশ্বৰে তেওঁৰ কৰিবলগীয়াখিনি অবিৰাম ভাবে কৰি থাকে, সেই কথা মোক মনত পেলাই দি দেবে মোক শান্ত কৰায়। (মই এইটো স্পষ্ট কৰিব লাগিব যে মই যেতিয়া চিন্তা কৰো দেবে বিশ্বাস কৰে)। ল'ৰা-ছোৱালী আৰু দেৱৰ সৈতে মই কোঠালৈ যাও আৰু অলপ সময়ৰ পাচত আকৌ মনলৈ ভাববোৰ আহে — “কিন্তু এতিয়া আমি কি কৰিম? এই বিলবোৰ আমি কেনেকৈ পৰিশোধ কৰিম? যদি ...”

আৰু তেতিয়া মোৰ মনৰ পৰ্দাত এই সকলো দুৰ্ঘটনা দেখো — বন্ধকী মাল বাজেয়াপ্ত কৰিবলৈ, গাড়ীখন নিজৰ স্বত্বলৈ ঘূৰাই অনা আৰু পৰিয়াল আৰু বন্ধুৰ পৰা আৰ্থিক সহায় বিচাৰিলে তেওঁলোকৰ সন্মুখত লজ্জিত হ'ব লাগিব আৰু বহুতো। আপোনাৰ মনত তেনে ধৰণৰ “ছবি” বা তেনে ধৰণৰ চিন্তা অনবৰতে হৈ থাকে নে? অৱশ্যে আপোনালোকৰো হয়, নহ'লে সম্ভৱতঃ এই কিতাপখন নপঢ়িলে হয়।

চিন্তাৰ মাজত সোমাই পৰাৰ পাচত চয়তানে অলপ সময়ৰ কাৰণে মোক বিশৃঙ্খলতাৰ মাজলৈ লৈ যায় আৰু মই পুনৰ পাকঘৰলৈ গৈ বিল, কালকুলেটৰ আৰু চেকবুক আতঁৰাই পেলাও। মই যিমনেই সেইদৰে কৰো সিমনেই নিৰাশ হও। তাৰ পাচত আমি আকৌ সেই একে কথাই দোহাৰো। মোৰ সকলো 'দায়িত্ব'ৰ কথা কে থাকোতে যেতিয়া দেব আৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে ভাল সময় উপভোগ কৰে মই খঙত চিঞৰি উঠো।

মোৰ যি অভিজ্ঞতা সেয়া প্রকৃততে দায়িত্ব নহয়, সেয়া বিশেষভাৱে ঈশ্বৰৰ ওপৰত নিভাৰ কৰা কথাহে।

মোৰ বৈবাহিক জীৱনৰ প্ৰথমচোৱা ঈশ্বৰে দিয়া গধূলিবোৰ অৰাবতে নষ্ট কৰিছিলো। তাক অনুভৱ কৰি পিছলৈ এতিয়া ঘূৰি চাওঁ। তেওঁ আমাক দিয়া সময়বোৰ অমূল্য অনুগ্ৰহ। কিন্তু মই এইসকলো চয়তানক দিছিলো। আপোনাৰ সময় আপোনাৰ নিজৰ হয়। ইয়াক জ্ঞানেৰে ব্যৱহাৰ কৰক; আপুনি এইবোৰ এনেই যাব নিদিব।

ঈশ্বৰে আপোনাৰ সকলো প্ৰয়োজনীয়তা পূৰ কৰে, আৰু তেওঁ বেলেগ বেলেগ উপায়েৰে কৰে। তেওঁ আমাক ভাগি পৰিব নিদিয়ে, এটা সময়তো নিদিয়ে। ঈশ্বৰ বিশ্বাসী হয়।

চিন্তা নকৰিব ঈশ্বৰত বিশ্বাস ৰাখক

তোমালোকৰ স্বভাৱ নিৰ্ভোভ হওঁক, (লালসা, ধনলোভ, তীব্ৰ কাম স্পৃহা, আৰু জাগতিক সম্পত্তিৰ কাৰণে চিন্তা অন্তৰ্ভুক্ত কৰি) তোমালোকৰ যি আছে, তাত সন্তুষ্ট হৈ থকা (পৰিস্থিতি, আৰু তোমাৰ যি আছে তাৰ সৈতে) কিয়নো তেৰেঁ (ঈশ্বৰে) কৈছে, মই তোমাক কেতিয়াও নেৰিম, কেতিয়াও ত্যাগ নকৰিম সহায় অবিহনে। (মই কেতিয়াও) নেৰো, (মই কেতিয়াও) নেৰো (মই কেতিয়াও) সহায়ৰ বিনে কোনো ক্ষেত্ৰত নেৰো বা ত্যাগ নকৰে বা (তোমাক) হতাশাত নেৰো (মোৰ বিশ্ৰাম তোমাত দিও)। (সুনিশ্চিতভাৱে নেৰো!)

ইব্ৰী ১৩:৫

ঈশ্বৰে আপোনাৰ প্ৰয়োজনীয়তাবোৰৰ মাজেৰে আহি তাক পূৰ কৰিবনে নাই যেতিয়া এই বিষয়ে চিন্তা কৰে তেতিয়া আপুনি নিজকে উৎসাহিত কৰিবলৈ এই ওপৰোক্ত বাক্য ফাঁকি অতি উৎকৃষ্ট।

এই বাক্যত ঈশ্বৰে আমাক জানিবলৈ দিছে যে আমি আমাৰ মনৰ চিন্তাধাৰা টকা পইচাৰ ওপৰত ৰখাৰ আৰু আমি নিজৰ কেনেকৈ যত্ন লম চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই কাৰণ আমাৰ

কাৰণে তেওঁ এই সকলো চিন্তা কৰে। তেওঁ কেতিয়াও আমাক অকৃতকাৰ্য হ'বলৈ নিদিয়ে বা ত্যাগ নকৰে বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে।

আপুনি নিজৰ কৰিবলগীয়া কাৰ্য কৰক, কিন্তু ঈশ্বৰৰ কাৰ্য কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰিব। আপুনি যদি সাৱধান নহয়, আপোনাৰ বোজাৰ ভাৰ গধুৰ হ'ব, আপুনি তাৰ ভৰত ভাগি পৰিব।

চিন্তা নকৰিব। যিহোৱাত ভৰসা ৰাখা (নিৰ্ভৰ কৰক, বিশ্বাস কৰক আৰু নিশ্চিত হওক) আৰু সু-কৰ্ম কৰা, দেশত বাস কৰা আৰু বিশ্বস্তাৰূপ পথাৰত চৰা। (গীতমালা ৩৭:৩)

সেয়া ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা হয়!

ଅଧ୍ୟାୟ

୧୭

ନ୍ୟାୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟକାରୀ, ସମାଲୋଚନାମୂଳକ
ଆରୁ ସନ୍ଦେହଜନକ ମନ

ন্যায় নিৰ্ণয়কাৰী, সমালোচনামূলক আৰু সন্দেহজনক মন

অধ্যায়
১৩

ন্যায় নিৰ্ণয় কৰা, সমালোচনা কৰা আৰু সন্দেহৰ
স্বভাৱৰ কাৰণে মানুহৰ জীৱনলৈ বহুতো যত্ননা
আছে। এনেধৰণৰ শত্ৰুৰ পৰা বহুতো সম্বন্ধ ধ্বংস
হয়। আকৌ এবাৰ কওঁ মনেই হৈছে যুদ্ধক্ষেত্ৰ।

তোমালোকে পৰৰ বিচাৰ নকৰিবা,
তেহে তোমালোকৰো বিচাৰ কৰা
নহ'ব।

মথি ৭:১

“মই ভাবো” চিন্তা মাত্ৰ চয়তানে ব্যৱহাৰ কৰা
অস্ত্ৰ হ'ব পাৰে মানুহক অকলশৰীয়া কৰিবৰ বাবে। যিজনে সকলো বিষয়তে নিজৰ মন্তব্য
প্ৰকাশ কৰিব বিচাৰে তেনে মানুহে আনৰ প্ৰভাৱত আনন্দ লাভ নকৰে।

ব্যাখ্যা কৰিব গ'লে, মই এবাৰ এগৰাকী মহিলাক জানিছিলো। যাৰ স্বামী খুব ধনী ব্যৱসায়ী
আছিল। তেওঁ সাধাৰণতে খুব মনে মনে থাকিছিল আৰু পত্নীয়ে তেওঁক কথাপতাটো
বিচাৰিছিল। বহুত বিষয়ত তেওঁ বহুতো কথা জানিছিল। যেতিয়া তেওঁলোক মানুহৰ দলত
আছিল আৰু যি বিষয়ত তেওঁৰ স্বামীৰ জ্ঞানসহকাৰে অবিহণা যোগাব পৰা অসুস্তৃষ্টি আছিল
তেনে সময়ত আন এজনে সেই বিষয়ত কথোপকথন আৰম্ভ কৰাত পত্নীৰ খং উঠিছিল।
তেওঁ জনা সকলো কথা তেওঁলোকক ক'ব পাৰিলেহেঁতেন, কিন্তু তেওঁ নক'লে।

এদিন সন্ধিয়া তেওঁ আৰু তেওঁৰ পত্নী পাৰ্টিৰ পৰা ঘৰলৈ ঘূৰি অহাৰ পাচত, তাই
তেওঁক তিৰস্কাৰ কৰি ক'লে, “তেওঁলোকে যি বিষয়ে কথা পাতি আছিল সেই বিষয়ে আপুনি
জানে বুলি কিয় মুখ খুলি সেই মানুহখিনিক নক'লে? আপুনি তাত এনেয়ে বহি থাকি একো
নজনাৰ দৰে কিয় অভিনয় কৰিছিল।”

তেওঁ উত্তৰ দিলে, “মই যি জানো ইতিমধ্যে মই জানো।” “মই মনে মনে থাকি শুনিবলৈ
চেষ্টা কৰিছিলো যাতে আন সকলোৱে যি জানে যাতে তাক মই বিচাৰি উলিয়াব পাৰো।”

মই স্পষ্টভাবে অনুমান কৰিব পাৰিছিলো যে তেওঁ কিয় ধনবান আছিল। তেওঁ জ্ঞানীও
আছিল। কিছুমান মানুহে জ্ঞান অবিহনে ধন লাভ কৰে। সম্বন্ধ গঢ়ি তোলোতে বহুতো মানুহে
জ্ঞান ব্যৱহাৰ নকৰাকৈয়ে বন্ধুত্ব কৰে।

ন্যায় নিৰ্ণয়কাৰী, আকোঁৰগোঁজ, আৰু কটু সমালোচনা কৰা এই তিনিটি উপায়ৰ দ্বাৰা
সম্বন্ধত ব্যাঘাত জন্মে। চয়তানে অৱশ্যে আপোনাক আৰু মোক অকলশৰে থকা আৰু

প্ৰত্যাখ্যাতে হোৱাটো বিচাৰে, যাতে এইক্ষেত্ৰত আমাৰ মনক আক্ৰমণ কৰিব পাৰে। আশাজনক ভাবে এই অধ্যায়ে আমাক ভুল চিন্তাৰ প্ৰণালীক বুজিবলৈ সহায় কৰে তাৰ লগে লগে সন্দেহৰ সৈতে কেনেকৈ কাৰ্য্য কৰিব লাগিব শিকায়।

বিচাৰ নিৰ্ণয় কৰাৰ সংজ্ঞা

পুৰণি আৰু নতুন নিয়মৰ শব্দৰ অভিধান *Vines' Expository* য়ে গ্ৰীক শব্দ “বিচাৰ কৰা” আংশিকভাবে এইদৰে ব্যাখ্যা কৰিছে “আনৰ ভুলৰ ওপৰত সিদ্ধান্ত লোৱা” আৰু দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ অভিমত ব্যক্ত কৰা।^১ সেই একে উৎসৰ মতে গ্ৰীক শব্দ ‘বিচাৰ’ক আংশিকভাবে এইদৰে ব্যাখ্যা কৰিছে “মতামত ব্যক্ত কৰা” আৰু দণ্ডাজ্ঞা ঘোষণা কৰা শব্দৰ অভিমত ব্যক্ত কৰা।^২

দোষী সাব্যস্ত কৰা বা দণ্ডাজ্ঞা ঘোষণা কৰাৰ স্বত্ব কেৱল ঈশ্বৰৰ হে হয়, আমি যেতিয়া আনৰ বিচাৰ কৰো, তেতিয়া আমি তেওঁৰ জীৱনত ঈশ্বৰতকৈ নিজক উচ্চ স্থানত ৰাখিব খোজো।

আপোনাৰ বিষয়ে মই নাজানো, কিন্তু মোৰ ওপৰত ই “ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ভয়” উৎপন্ন কৰে। মোৰ বহুতো সহ্য শক্তি আছে, কিন্তু মোৰ ঈশ্বৰ হ’বলৈ চেষ্টা কৰাৰ আগ্ৰহ নাই! মোৰ ব্যক্তিগত বৈশিষ্ট্যত এবাৰ এইক্ষেত্ৰত বহুতো সমস্যা হৈছিল আৰু মই বিশ্বাস কৰো ঈশ্বৰে মোক শিকোৱা কিছুমান কথা মই আপোনালোকৰ সৈতে আলোচনা কৰিব পাৰো যি আপোনালোকক সহায় কৰিব।

সমালোচনা, অভিমত আৰু বিচাৰ কৰা এই সকলোৰে এটা সম্বন্ধ আছে যেন লাগে, সেয়ে আমি এটা ডাঙৰ সমস্যাৰ দৰে একেলগে এইবোৰ কথা আলোচনা কৰিম। মই কটু সমালোচনা কৰা ব্যক্তি কাৰণ মই সদাই কি শুদ্ধ চোৱাৰ পৰিৱৰ্তে কি ভুল সেইটোহে চাওঁ। আনতকৈ কিছুমান ব্যক্তিগত বৈশিষ্ট্যত এই ভুলবোৰ বেছি থাকে। কিছুমান খুব ৰঙিয়াল ব্যক্তিত্বৰ মানুহে জীৱনত ‘আনন্দ বা ৰং-ধেমালীৰ বাহিৰে একো নিবিচাৰে, সেয়ে তেওঁলোকৰ আনন্দত ব্যাঘাত জন্মাব পৰা কথাত সঁচাকৈয়ে বিশেষ ধ্যান নিদিয়। খুব মানসিক ক্ষুন্নতাৰ ব্যক্তিত্বই বা নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা ব্যক্তিত্বই প্ৰায়ে কি ভুল সেইটো চাই, সৰ্বসাধাৰণতে এনেধৰণৰ ব্যক্তিত্বৰ মানুহে বিপৰীতমুখী মতামত ব্যক্ত কৰাত আৰু আনৰ প্ৰতি থকা দৃষ্টিভঙ্গীত উদাৰ হয়।

সকলো কথা পৰ্য্যবেক্ষণ কৰাৰ আমাৰ নিজৰ পদ্ধতি আছে বুলি আমি নিশ্চয় বুজিব লাগে। আমি কি ভাবো মানুহক ক’বলৈ ভাল পাওঁ আৰু সেইটোৱে আচল বিষয়— মই কি

ভাবো সেইটোৱে মোৰ কাৰণে শুদ্ধ, কিন্তু আপোনাৰ কাৰণে অৱশ্যে শুদ্ধ নহয় আৰু এইদৰে বহুতো। আমি অৱশ্যে সকলোৱে জানো যে “তেওঁ চোৰ কৰিবলৈ নহয়” এইটো সকলোৰে কাৰণে শুদ্ধ হয়, কিন্তু মই ইয়াত প্ৰকৃততে প্ৰতিদিনে হাজাৰ হাজাৰ শুদ্ধ বা ভুল কথাৰ সন্মুখীন হোৱাৰ কথা কৈছো, কিন্তু সাধাৰণ ভাবে এইবোৰ ব্যক্তিগত পছন্দ। মই ইয়াত যোগ কৰিব পাৰো যে বাহিৰৰ প্ৰভাৱ নপৰাকৈ নিজৰ ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই কৰিব পৰা এয়া মানুহে কৰা নিৰ্বাচন।

বহুতো কথাৰ কাৰণে মোৰ স্বামী আৰু মই গ্ৰহণ কৰা পথ অত্যন্ত বেলেগ। তাৰে এটা কথা হ’ল ঘৰ কেনেকৈ সজাম। ইয়াৰ মানে এইটো নহয় যে এজনে নিৰ্বাচন কৰা কোনো কথা আমি ভাল নাপাওঁ, কিন্তু আমি যদি একেলগে ঘৰৰ বস্তু কিনিবলৈ যাওঁ, এনে লাগে দেবে সদাই এটা বস্তু ভাল পায় আৰু মই কিবা বেলেগ এটা। কিন্তু কিয়? কাৰণ সাধাৰণভাবে আমি দুজন বেলেগ মানুহ। মোৰ দৰে তেওঁৰো মতামত ভাল হয় আৰু তেওঁৰ দৰে মোৰো, এই সকলো সাধাৰণভাবে বেলেগ।

মোৰ সৈতে সন্মত নোহোৱা কাৰণে দেবৰ যে ভুল নাছিল সেই কথা বুজিবলৈ মোৰ বহু বছৰ লাগিছিল। আৰু অৱশ্যে তেওঁৰ কিবা ভুল আছে বুলি যে মই ভাবো সেই কথা তেওঁক জানিবলৈ দিলো। কাৰণ তেওঁ মোৰ মতামতত অংশীদাৰ নহয়। স্পষ্টভাবে মোৰ দৃষ্টিভঙ্গী আমাৰ দুয়োৰে মাজৰ সংঘৰ্ষৰ কাৰণ আৰু আমাৰ সম্বন্ধক আঘাত কৰে।

অহংকাৰ আৰু ‘মই’ৰ সমস্যা

কিয়নো মোক দিয়া অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰাই মই তোমালোকৰ প্ৰত্যেকজনক কওঁ যে, উপযুক্ত বিবেচনাতকৈ কোনেও নিজকে বৰ বুলি বিবেচনা নকৰক, কিন্তু ঈশ্বৰে যাক যি পৰিমাণে বিশ্বাস দিলে, তেওঁ সেই অনুসাৰে নিজৰ বিষয়ে গম্ভীৰ মনেৰে বিবেচনা কৰক।

ৰোমীয়া ১২:৩

বিচাৰ কৰা আৰু সমালোচনা কৰাৰ ফলত গভীৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হয় — সেয়া হ’ল অহংকাৰ। যেতিয়া ‘মই’ আমাৰ মাজত যিদৰে হোৱা উচিত তাতকৈ যদি ডাঙৰ হয়, তেতিয়া আমি আলোচনা কৰা সমস্যাৰ সদাই কাৰণ হয়। উচ্চমনা হোৱাৰ বিষয়ে বাইবেলে বাৰে বাৰে সাৱধান কৰিছে।

যেতিয়াই আমি এই ক্ষেত্ৰত শ্ৰেষ্ঠত্ব লাভ কৰো, এই বিষয়ে ঈশ্বৰে দিয়া অনুগ্ৰহৰ কাৰণেহে কেৱল হয়। আমি যদি উচ্চমনৰ হওঁ বা নিজৰ বিষয়ে অতিৰঞ্জিত মতামত থাকে, তেতিয়া

আনক অৱহেলা কৰিবলৈ আৰু আমাতকৈ তেওঁলোক “নিম্নখাপৰ” বুলি ভবাৰ কাৰণ হয়। এনে ধৰণৰ দৃষ্টিভঙ্গী বা চিন্তা ঈশ্বৰৰ কাৰণে অতিৰিক্ত ঘৃণনীয় হয় আৰু আমাৰ জীৱনত ই শত্ৰুৰ কাৰণে বহুতো দুৱাৰ খুলি দিয়ে।

পবিত্ৰ ভয়

হে ভাইবিলাক, কোনো মানুহ যদি কোনো অপৰাধত পৰে, তেন্তে আত্মিক যি তোমালোক, তোমালোকে মৃদুশীল আত্মাৰে তেনেকুৱাজনক আকৌ সুস্থ কৰা, পাছে জানো তুমিও পৰীক্ষাত পৰা এই কাৰণ নিজক চাব।

তোমালোকে ইজনে সিজনৰ ভাৰ বৈ, খ্ৰীষ্টৰ বিধান সম্পূৰ্ণকৈ পালন কৰা।

কিয়নো কোনোৱে একো নহৈয়ো, যদি নিজকে বৰ মানে, তেন্তে তেওঁ নিজকেই ভুলায়।

গালতীয়া ৬:১-৩

আনৰ দুৰ্বলতাক লক্ষ্য কৰি আমি কেনেকৈ প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰদৰ্শন কৰো সেই বিষয়ে স্পষ্টভাবে এই বাক্যত প্ৰকাশ পাইছে। এই বাক্য সমূহ যত্নেৰে পৰীক্ষা কৰাৰ মাধ্যমেৰে আমি নিজৰ মাজত বক্ষণ-বেক্ষণ কৰি ৰখা মানসিক দৃষ্টিভঙ্গীক ই আগুৱাই নিয়ে। আমাৰ অহঙ্কাৰৰ প্ৰতি “পবিত্ৰ ভয়” থাকিব লাগে আৰু আনক বিচাৰ কৰোতে বা তেওঁলোকক সমালোচনা কৰোতে খুব সাৱধান হ’ব লাগে।

বিচাৰ কৰিবৰ বাবে আমি কোন ?

তুমি যে লোকৰ চাকৰৰ সোধ বিচাৰ কৰা, তুমি নো কোন ? সি নিজ প্ৰভুৰ আগত হয় থিৰে থাকে, নাইবা পৰে, কিন্তু তাক থিৰহে কৰা যাব, কিয়নো প্ৰভুৰ তাক থিৰ কৰিব পাৰে।

ৰোমীয় ১৪:৪

এই বিষয়ে এইদৰে ভাবক : উদাহৰণস্বৰূপে আপোনাৰ ওচৰ চুবুৰীয়া আপোনাৰ ঘৰলৈ আহি আপোনাৰ ল’ৰা-ছোৱালীয়ে স্কুললৈ কি পোচক পিন্ধি যাব লাগে সেই বিষয়ে উপদেশ দিবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু কি বিষয়ত তেওঁলোকে পঢ়িব লাগে তেওঁ ভাবে। তেনে পৰিস্থিতিত আপোনাৰ প্ৰতিক্ৰিয়া কি হ’ব ? বা আপোনাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াই আহি কয় যে আপোনাৰ কাম কৰা মানুহ গৰাকীয়ে (যাৰ সৈতে আপুনি সুখী) যিদৰে আপোনাৰ ঘৰ চাফা কৰে তেওঁ ভাল নাপায়। আপোনাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াক আপুনি এই বিষয় কি ক’ব ?

এই বাইবেলৰ লিখনিয়ৈ ঠিক ইয়াকেই কৈছে। আমি সকলোৱেই ঈশ্বৰৰ হয়, আৰু তথাপিও যদি আমি দুৰ্বল হও, তেওঁ আমাক নিৰ্দোষ প্ৰমাণ কৰি আমাক থিয় হ'বলৈ সক্ষম কৰে। ইজনে সিজনক নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰকহে আমি উত্তৰ দিব লাগিব, সেই কাৰণে সমালোচনা কৰি ইজনে সিজনৰ বিচাৰ কৰিব নালাগে।

চয়তানে মানুহৰ মনত বিচাৰ শক্তি, সমালোচনাৰ চিন্তা স্থাপন কৰিবলৈ দুষ্ট আত্মক নিয়োগ কৰাত ব্যস্ত থাকে। পাৰ্ক বা শাৰী শাৰী দোকানৰ মাজত বহি মই এনেয়ে মানুহবোৰ অহা-যোৱা কৰা চাই প্ৰতিজনৰ কাপোৰ, চুলিৰ ষ্টাইল, লগৰীয়া ইত্যাদিৰ প্ৰতি মনতে চিন্তা কৰি আনন্দ উপভোগ কৰা কথা মই মনত পেলাব পাৰো। আনৰ প্ৰতি মতামত প্ৰয়োগ কৰাৰ পৰা আমি সদাই নিজকে প্ৰতিৰোধ কৰিব নোৱাৰো, কিন্তু আমি সেই সকলো প্ৰকাশ কৰিব নালাগে। মই বিশ্বাস কৰো আমি আনকি মতামত প্ৰয়োগ কৰিব নলগা কথা চিন্তা কৰো আৰু যিবোৰ কৰো সেইবোৰ সমালোচনাৰ কাৰণ হ'ব নালাগে।

মই সঘনাই নিজকে কওঁ, “জয়চ, এইটো তোমাৰ চিন্তাৰ বিষয় নহয়।” আপোনাৰ মনত ডাঙৰ সমস্যা উদ্ভৱ হয় যেতিয়ালৈকে আপোনাৰ মতামতৰ সিদ্ধান্তই ন্যায় নিৰ্ণয় নকৰে। যিমানহে এই বিষয়ে আপুনি চিন্তা কৰি আনৰ আগত প্ৰকাশ কৰিবলৈ আৰম্ভ নকৰে বা যিজনৰ প্ৰতি আপুনি বিচাৰ বিবেচনা কৰিছে, সিমানহে আপোনাৰ সমস্যা বাঢ়ি যায়। ই তেতিয়া বিস্ফোৰণৰ দৰে হয় আৰু সম্বন্ধৰ ক্ষেত্ৰত তাৰ লগে লগে আত্মিক ক্ষেত্ৰটো গভীৰ অনিশ্চয় সাধন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। সহজভাবে এইদৰে ক'বলৈ শিকক “এয়া মোৰ চিন্তাৰ বিষয় নহয়”, তেতিয়াহে আপুনি আপোনাৰ ভৱিষ্যতৰ সমস্যাৰ পৰা নিজকে নিশ্চয় ৰক্ষা কৰিব পাৰিব।

আমাৰ পৰিয়ালত বিচাৰ বিবেচনা আৰু সমালোচনা ধ্বংসাত্মক কথা আছিল সেয়ে মই কওঁ “সেইবোৰৰ সৈতেই মই ডাঙৰ হৈছো।” যেতিয়া সেইটোৱে কাৰণ হয় — আপোনাৰ কাৰণেও হয়তো এইটো এনে লাগে, ভগা ভৰিৰে সৈতে বল খেলিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ দৰে। মই ঈশ্বৰৰ সৈতে ‘বল খেলিবলৈ’ চেষ্টা কৰিছিলো, মই তেওঁৰ দৰেই কাম কৰিবলৈ, ভাবিবলৈ আৰু তেওঁৰ দৰেই অভিনয় কৰিবলৈ বিচাৰিছিলো, কিন্তু মই পৰা নাছিলো। মোৰ আচৰণ সলনি হোৱাৰ পূৰ্বে মোৰ মনৰ ভেদ কৰিব নোৱাৰা দুৰ্গৰ বিষয়ে শিকাৰ পূৰ্বে এই বিষয়বোৰৰ বাবে মই বহুবছৰ যত্নগাত আছিল।

আপোনাৰ মনে কাৰ্য নকৰা পৰ্যন্ত আপোনাৰ কাৰ্য প্ৰণালী সলনি নহয়, এই কথা মনত ৰাখিব।

ন্যায় নিৰ্ণয় আৰু সমালোচনাৰ বিষয়ে মথি ৭:১৬ বাইবেলৰ লিখনিৰ এক উৎকৃষ্ট উদাহৰণ। এইক্ষেত্ৰত যেতিয়া আপোনাৰ মনৰ সৈতে সমস্যা হয়, এই অংশ বা আন বাইবেলৰ লিখনি

পঢ়ক। পঢ়ক আৰু মুখ ফুটাই পঢ়ক আৰু চয়তানৰ বিৰুদ্ধে অস্ত্ৰৰ দৰে এইবোৰ ব্যৱহাৰ কৰক, যি আপোনাৰ মনত ভেদ কৰিব নোৱাৰা দুৰ্গ গঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰে। বহুবছৰৰ পৰা ইতিমধ্যে আপোনাৰ মনত থকা ভেদ কৰিব নোৱাৰা দুৰ্গৰ পৰা সি কাৰ্য কৰে।

আহক এই বাইবেলৰ অংশখিনি চাওঁ আৰু আমি এইখিনি পঢ়ি যাওঁতে ইয়াৰ প্ৰতিটি অংশৰ ওপৰত মই মন্তব্য দিম।

সিঁচা আৰু চপোৱাৰ বিচাৰ

তোমালোকে পৰৰ বিচাৰ, সমালোচনা আৰু দোষাৰোপ নকৰিবা, তেহে তোমালোকৰো বিচাৰ, সমালোচনা আৰু দোষাৰোপ কৰা নহ'ব।

কিয়নো যেনেকুৱা বিচাৰেৰে, সমালোচনাৰে আৰু দোষাৰোপেৰে আনৰ বিচাৰ কৰা, তেনেকুৱা বিচাৰেৰে, সমালোচনাৰে আৰু দোষাৰোপেৰে তোমালোকৰো বিচাৰ কৰা হ'ব আৰু যি জোখেৰে তোমালোকে জোখা, সেই জোখেৰে তোমালোকলৈকো জোখা হ'ব।

মথি ৭:১-২

এই বাইবেলৰ লিখনিয়ে সাধাৰণ ভাবে আমাক কৈছে যে আমি যি ৰোও তাকে চপাও (গালাতীয়া ৬:৭) ৰোৱা আৰু চপোৱা কেৱল শস্য আৰু আৰ্থিক ক্ষেত্ৰত প্ৰয়োগ নহয়, ই মানসিক ক্ষেত্ৰটো প্ৰয়োগ হয়। আমি আমাৰ মনৰ দৃষ্টিকাণ্ডেৰে কাৰ্য বা খৰছ কৰাটো ৰোব আৰু চপাব পাৰো।

এজন পালকে প্ৰায়ে কোৱা মই জানো যে যেতিয়া কোনোবা এজনে ভাল নলগা বা বিচাৰ বিবেচনাৰে তেওঁৰ লগত কথা পাতে, তেওঁ তেতিয়া নিজকে সোধে, “তেওঁলোকে ৰোইচেনে বা মই চপাইছোনে?” বহুতো সময়ত আমি আনৰ জীৱনত যি গুটি সিটো আমি আমাৰ জীৱনত তাকে চপাওঁ।

চিকিৎসক, নিজে সুস্থ হোৱা।

তুমি নিজৰ চকুত থকা চতিলৈ মন নকৰি, ভায়েৰাৰ চকুত থকা কুটাডালিলৈ কিয় চাইছা?

আৰু চোৱা, নিজৰ চকুত চতি এডালি থাকোতেই, তোমাৰ চকুৰ পৰা কুটাডালি উলিয়াবলৈ দিয়া, এই কথা ভায়েৰাক কেনেকৈ ক'ব পাৰা?

হে কপটিয়া, প্ৰথমতে নিজৰ চকুৰ পৰা সেই চতি উলিয়াই পেলোৱা, তেহে তোমাৰ ভায়েৰাৰ চকুৰ পৰা কুটাডালি উলিয়াবলৈ ভালকৈ দেখিবা।

মথি ৭:৩-৫

আনৰ ভুল মানসিকভাবে বিচাৰ কৰা কথাত চয়তানে আমাক ব্যস্ত ৰাখিবলৈ ভাল পায়। তেনে উপায়েৰে আমাৰ মাজত কি ভুল আছে আমি কেতিয়াও চাব বা তাৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰিব নোৱাৰো।

আমি আনক সলনি কৰিব নোৱাৰো, কেৱল ঈশ্বৰেহে পাৰে। আনহাতে আমি নিজকে কেতিয়াও সলনি কৰিব নোৱাৰো, কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰ সৈতে সহযোগিতা কৰি আৰু তেওঁক কাৰ্য্য কৰিবলৈ দিয়াৰ দ্বাৰাইহে পাৰো। যিকোনো এটা স্বাধীনতালৈ আগুৱাক, অন্যথা ঈশ্বৰে আমাক দেখুৱাবলৈ চেষ্টা কৰা সত্যৰ সন্মুখীন হওঁক।

যেতিয়া সকলোৰে সৈতে আমাৰ চিন্তা আৰু কথোপকথন ভুল হয়, আমি সাধাৰণতে নিজৰ আচৰণৰ বিষয়ে প্ৰতাৰণা কৰো। সেয়ে যীচুৱে আদেশ দিছে যে যেতিয়া আমাৰ নিজৰেই ইমান ভুল থাকে তেতিয়া আনৰ কি ভুল আছে তাৰ প্ৰতি আমি চিন্তিত হ'ব নালাগে। প্ৰথমে ঈশ্বৰক আপোনাৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰিবলৈ দিয়ক আৰু তাৰ পাচত আপোনাৰ ভায়েৰাক খ্ৰীষ্টিয় জীৱনত বৃদ্ধি হ'বৰ বাবে সহায় কৰিবলৈ বাইবেলৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰক।

ইজনে সিজনক প্ৰেম কৰক

কুকুৰবোৰক পবিত্ৰ বস্তু নিদিবা আৰু তোমালোকৰ মুকুতা গাহৰিৰ আগত নেপেলাবা, কিজানি সিহঁত সেইবোৰক ভৰিৰে গছকে, আৰু ঘূৰি তোমালোককো ছিৰি পেলায়।

মথি ৭:৬

মই বিশ্বাস কৰো এই বাইবেলৰ লিখনিয়ে ইজনে সিজনক প্ৰেম কৰিবলৈ আমাৰ ঈশ্বৰে দিয়া সক্ষমতাৰ কথা ব্যাখ্যা কৰিছে।

আনক প্ৰেম কৰিবৰ কাৰণে ঈশ্বৰে দিয়া আদেশ আৰু সক্ষমতা যদি আমাৰ থাকে, কিন্তু সেইদৰে কৰাৰ সলনি, আমি তেওঁলোকৰ বিচাৰ আৰু সমালোচনা কৰি পবিত্ৰ বস্তুবোৰ (প্ৰেম) আমি কুকুৰ আৰু গাহৰি (দুষ্ট আত্মা)ৰ আগত পেলাও। আমি তেওঁলোকে পবিত্ৰ বস্তুবোৰ ভৰিৰে মোহাৰিবলৈ বাট মুকলি কৰি দিও আৰু আমাক ফালি-ছিৰি টুকুৰা টুকুৰ কৰিবলৈ দিও।

আমি এইটো জনা প্ৰয়োজন যে “প্ৰেমত চলিলে” আমাক চয়তানৰ আক্ৰমণৰ বিৰুদ্ধে ৰক্ষা কৰে। যিজন সঁচাকৈয়ে প্ৰেমত চলে তেওঁক চয়তানে অনিষ্ট কৰিব পাৰে বুলি মই বিশ্বাস নকৰো।

যেতিয়া মোৰ চতুৰ্থ সন্তান গৰ্ভত আছিল, মই পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই বাপ্তাইজিত হোৱা খ্ৰীষ্টিয়ান আছিলো আৰু ঈশ্বৰৰ পৰিচৰ্যাৰ বাবে আহুন পোৱা আৰু অধ্যৱসায়ী বাইবেলৰ ছাত্ৰ আছিলো। মই সুস্থতাৰ বাবে বিশ্বাস প্ৰয়োগ কৰাৰ বিষয়ে শিকিছিলো। তথাপিও, গৰ্ভধাৰণ কৰা প্ৰথম তিনি মাহ মই খুব বেমাৰী আছিলো। মোৰ ওজন আৰু শক্তি কমিছিল। বমি বমি ভাব আৰু ভাগৰ লগাৰ কাৰণে মই লৰচৰ কৰিব নোৱাৰা যেন হৈ বেছি সময় চোফাতে বাগৰি থাকিছিলো।

আগৰ তিনিটা গৰ্ভৱতী অৱস্থাত মই সম্পূৰ্ণ সুস্থতা অনুভৱ কৰিছিলো সেয়ে এই অৱস্থাটোৰ কাৰণে সঁচাকৈয়ে মই বিবুদ্ধিত পৰিছিলো। সেই সময়ত মই ঈশ্বৰৰ বাক্য ভালদৰে জনা নাছিলো, যদিও মই গীৰ্জালৈ গৈছিলো আৰু যিকোনো কথাৰ কাৰণে মোৰ বিশ্বাস সক্ৰিয়ভাবে ব্যৱহাৰ কৰা নাছিলো। এতিয়া মই ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ সৈতে খুব পৰিচিত, তথাপিও ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰা স্বত্বেও বা সমস্যাবোৰ দূৰ কৰিবৰ বাবে চয়তানক দবীৰা স্বত্বেও মই বেমাৰী আছিলো।

এদিন বিচনাত শুই শুই মোৰ স্বামী আৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে পিচফালে আনন্দ কৰি থকা শুনি, মই আক্ৰমনাত্মক ভাবে ঈশ্বৰক সুধিলো, “মোৰ সৈতে পৃথিৱীত কি ভুল হৈছে? মই কিয় ইমান বেমাৰী। আৰু মই কিয় সুস্থ নহও?”

পবিত্ৰ আত্মাই মোক মথি ৭ অধ্যায় পঢ়িবলৈ ক'লে। মই ঈশ্বৰক সুধিলো সেই অধ্যায় মোৰ আৰু মোৰ স্বাস্থ্যত কি কৰিব। মোৰ এনে ভাব হ'ল যেন মই এইখিনি বাৰে বাৰে পঢ়িব লাগে। অৱশেষত, বহুদিনৰ আগতে ঘটা এটা ঘটনাৰ কথা ঈশ্বৰে মনত পেলালে।

মই ঘৰতে বাইবেল শিক্ষা শিকোৱাৰ সময়ত এগৰাকী জেনী নামৰ গাভৰু মহিলা আহিছিল। গৰ্ভৱতী নোহোৱা পৰ্যন্ত জেনীয়ে সম্পূৰ্ণ বিশ্বাসেৰে ক্লাচ কৰিছিল, তাৰ পাচত তাই সদাই ভাগৰ আৰু অসুস্থতা অনুভৱ কৰাৰ কাৰণে নিয়মিত ভাবে ক্লাচ কৰাত অসুবিধা হৈছিল।

সেইদিনা বিচনাত শুই থাকোতে, আন এগৰাকী ‘খ্ৰীষ্টিয়ান ভনীৰ’ কথা মনত পেলাও আৰু জেনীক সমালোচনা আৰু বিবেচনা কৰি সেই বিষয়ে কথা পাতো কাৰণ তেওঁ তেওঁৰ পৰিস্থিতিৰ ‘সন্মুখীন হ’ব নোৱাৰি’ বাইবেল অধ্যয়নৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰিব নোৱাৰি আহিব পৰা নাছিল। আমি কোনো উপায়েৰে তেওঁক সহায় আগবঢ়োৱা নাছিলো। আমি তেওঁ দুৰ্বল আৰু গৰ্ভৱতী অৱস্থাৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি এলেছৱা আৰু অসংযমী বুলি মতামত গঢ়িছিলো।

দুবছৰৰ আগতে জেনী যি অৱস্থাত আছিল এতিয়া মই সেই একে অৱস্থাত। ঈশ্বৰে মোক দেখুৱাল যে প্ৰথম তিনিবাৰ গৰ্ভৱতী অৱস্থাত মোৰ স্বাস্থ্য ভালে আছিল যদিও, মই মোৰ বিচাৰশক্তি আৰু সমালোচনাৰ দ্বাৰাই চয়তানৰ বাবে বেছি বহলকৈ দুৱাৰ খুলিছিলো। মই মোৰ মুকুতা, পবিত্ৰ বস্তু (জেনীক প্ৰেম কৰাৰ সক্ষমতা) কুকুৰ আৰু গাহৰিৰ সন্মুখত পেলোৱাত সেইবোৰে এতিয়া ওলটাই ফালি-চিৰি মোক টুকুৰা টুকুৰ কৰিছে। মই আপোনাক ক'ব পাৰো যে অনুতাপৰ কাৰণ মই খৰখেদা কৰিছিলো। এইদৰে কৰাৰ লগে লগে মোৰ স্বাস্থ্য পুনৰ ভাল হৈছিল আৰু মই গৰ্ভৱতীৰ বাকী কালছোৱাত ভালদৰে আছিলো।

মই এই ঘটনাৰ পৰা এই শিক্ষা লাভ কৰিলো যে আনৰ বিচাৰ কৰা আৰু সমালোচনা কৰাটো অতি ভয়ঙ্কৰ বিষয়। মই ক'বলৈ ভাল পাওঁ যে সেই অভিজ্ঞতাৰ পাচত মই তেনেধৰণৰ আন ভুল আৰু কৰা নাই, কিন্তু মই দুখিত হৈ কওঁ যে তেতিয়াৰ পৰা মই তেনে ধৰণৰ বহুতো ভুল কৰিছো। প্ৰতি মুহূৰ্ততে ঈশ্বৰে মোৰ সৈতে কাৰ্য কৰিছিল, যাৰ কাৰণে মই সদাই কৃতজ্ঞ।

আমি সকলোৱে ভুল কৰো। আমাৰ সকলোৱে দুৰ্বলতা আছে। বাইবেলে কয় যে আমি ইজনে সিজনৰ প্ৰতি কঠিন মন, সমালোচনামূলক আত্মা ৰাখিব নালাগে, তাৰ পৰিবৰ্তে ইজনে সিজনক ক্ষমা কৰিব লাগে, ঈশ্বৰে যেনেকৈ খ্ৰীষ্টত তোমালোকক ক্ষমা কৰিলে, তেনেকৈ তোমালোকেও পৰস্পৰে ক্ষমা কৰা (ইফিচীয়া ৪:৩২)।

বিচাৰে দোষী সাব্যস্ত কৰে

এই কাৰণে, হে লোকৰ সোধ বিচাৰ কৰা মানুহ, তুমি যিকোনো নোহোৱা, তোমাৰ উত্তৰ দিবৰ ঠাই নাই, কিয়নো যি কথাত তুমি লোকৰ সোধ-বিচাৰ কৰিছা, সেই কথাত নিজকেহে দোষী কৰিছা, কাৰণ লোকৰ সোধ-বিচাৰ কৰা যি তুমি, তুমি নিজেও সেই একে আচৰণ কৰিছা।

ৰোমীয়া ২:১

আন কথা ক'বলৈ গ'লে, যি কথাৰ কাৰণে আমি আনৰ বিচাৰ কৰো, সেয়া আমি নিজৰ কাৰণেও কৰো।

এই মূলতত্ত্বটো বুজিবৰ কাৰণে ঈশ্বৰে এবাৰ মোক এটা ভাল উদাহৰণেৰে সহায় কৰিছিল। কিয় আমি কিছুমান কথা নিজৰ কাৰণে কৰো মই বিবেচনা কৰিছিলো আৰু এইটো সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ বুলি ভাবিছিলো, কিন্তু যিজনে এইদৰে কৰে তেনে এজনৰ বিবেচনা কৰা। তেওঁ ক'লে, 'জয়চ, তুমি নিজকে গোলাপী ৰঙৰ চচমাৰ মাজেৰে চোৱা, কিন্তু তুমি আন প্ৰত্যেককে ম্যাগ্নিফাইং গ্লাচেৰে চোৱা।'

আমাৰ নিজৰ আচৰণৰ কাৰণে আমি গা-এৰা দিও, কিন্তু যেতিয়া আমি কৰাৰ দৰেই আন কোনোবাই কৰে আমি প্ৰায়ে তেওঁলোকৰ প্ৰতি নিৰ্দয় হও। আনে তোমালোকক যেনে ব্যৱহাৰ কৰিলে, তোমালোকে ভাল পোৱা, তোমালোকেও তেওঁবিলাকক তেনে ব্যৱহাৰ কৰা (মথি ৭:১২) এয়া জীৱনৰ এক ভাল মূলতত্ত্ব, যি বহুতো বিচাৰ-বিবেচনা আৰু সমালোচনা দূৰ কৰে, যদিহে আমি মানি চলো।

বিচাৰ-বিবেচনা কৰা মন বিপৰীতমুখী মনৰ ঠেঙুলি হয় প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ কি শুদ্ধ চিন্তা কৰাৰ পৰিৱৰ্তে কি ভুল চিন্তা কৰা।

স্পষ্ট নিশ্চিত হওঁক, বিপৰীত মুখী নহ'ব।

ইয়াৰ দ্বাৰাই আনৰ উপকাৰ হ'ব, কিন্তু আনতকৈ আপুনি বেছি উপকৃত হ'ব।

আপোনাৰ হৃদয় সুৰক্ষিত কৰক

বক্ষা কৰিবলগীয়া সকলো বস্তুৰ মাজত সকলোতকৈ তোমাৰ হৃদয়ক অধিক যত্নেৰে বক্ষা কৰা, কিয়নো তাৰেপৰাই জীৱন উৎপন্ন হয়।

হিতোপদেশ ৪:২৩

আপুনি যদি আপোনালৈ আৰু আপোনাৰ পৰা জীৱন প্ৰবাহিত হোৱা বিচাৰে, আপোনাৰ হৃদয়ক সুৰক্ষিত কৰক।

বিশ্বাসীসকলৰ মাজত বিচাৰ-বিবেচনা, সমালোচনাৰ দৰে কিছুমান চিন্তা 'ভাবিব নোৱাৰা' কথা। ঈশ্বৰে শিকাবলৈ চেষ্টা কৰা সকলো কথা আত্মাৰ আনন্দ আৰু ভালৰ কাৰণে। তেওঁৰ পথত চলাৰ দ্বাৰা ফলবান হোৱা যায়, চয়তানৰ পথত চলাৰ দ্বাৰা জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা হয়।

সন্দেহৰ প্ৰতি সন্দেহী হোৱা

প্ৰেমে সকলো কথাতে সহন কৰে, সকলোতে বিশ্বাস কৰ, সকলোতে আশা কৰে, সকলোকে সহ্য কৰে।

১ কৰিন্থীয়া ১৩:৭

মই সাধুতাৰে ক'ব পাৰো যে এই বাইবেলৰ লিখনিৰ প্ৰতি বাধ্য হোৱা মোৰ কাৰণে সদাই প্ৰত্যাহান হয়। মই সন্দেহতে ডাঙৰ হৈছিলো। আঁচলতে সকলোকে বিশ্বাস নকৰিবৰ

কাৰণে মোক শিকাইছিল, বিশেষকৈ তেওঁলোকে যদি ভাল হোৱা ভাও জোৰে, কাৰণ তেওঁলোকক কিবা লাগে।

আন মানুহ আৰু তেওঁলোকৰ অভিপ্ৰায়ৰ প্ৰতি সন্দেহ কৰিবলৈ শিকাইছিল, মানুহৰ লগত মোৰ বহুতো হতাশাজনক অভিজ্ঞতা আছিল, কেৱল সক্ৰিয় খ্ৰীষ্টিয়ান হোৱাৰ পূৰ্বতে নহয়, কিন্তু তাৰ পাচতো। প্ৰেমৰ উপাদানসমূহ ধ্যান কৰা আৰু নতুন চিন্তাধাৰা বৃদ্ধি কৰাত সহায় কৰিবলৈ প্ৰেমেই সদাই উত্তম বুলি মই বিশ্বাস কৰো।

যেতিয়া আপোনাৰ মন দুচিন্তাৰে ভৰি পৰে বা যেতিয়া চয়তানে আপোনাৰ মনত ভেদ কৰিব নোৱাৰে দুৰ্গ লাভ কৰে, ইয়াক ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰা নতুন কৰিব লাগিব। এয়া বাক্য শিকাৰ দ্বাৰা আৰু ধ্যান (বিবেচনা কৰি, নিজকে ভোৰভোৰাই, চিন্তা কৰি) কৰাৰ দ্বাৰাই কৰিব পাৰি।

যেতিয়া আমাৰ চিন্তাবোৰ ভুল পথে যায় তেতিয়া আমাক মনত পেলাবলৈ আমাৰ মাজত আঁচৰিত ধৰণৰ পবিত্ৰ আত্মা থাকে। যেতিয়া প্ৰেমৰ চিন্তাৰ পৰিৱৰ্তে মোৰ সন্দেহৰ চিন্তা আছিল তেতিয়া ঈশ্বৰে মোৰ কাৰণে এইটো কৰিছিল। স্বাভাৱিক মানুহে ভাবে, 'মই যদি মানুহক বিশ্বাস কৰো, মোক সুবিধাৰ কাৰণে ব্যৱহাৰ কৰিব।' সম্ভৱতঃ যিকোনো বিপৰীতমুখী অভিজ্ঞতাতকৈ সুফল প্ৰয়োগ কৰা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা।

বিশ্বাস আৰু ভৱসাই জীৱনলৈ আনন্দ কঢ়িয়াই আনে আৰু সৰ্বাধিক পৰিমাণে সুপুণ্ড্ৰ সম্বন্ধ বৃদ্ধিত সহায় কৰে।

সন্দেহে সম্পূৰ্ণভাবে সম্বন্ধ পঙ্গু কৰি তোলে আৰু সাধাৰণতে ইয়াক ধ্বংস কৰে।

ইয়াৰ মূল কথা হ'ল— ঈশ্বৰৰ পদ্ধতিয়ে কাম কৰে; মানুহৰ পদ্ধতিয়ে নকৰে। ঈশ্বৰে বিচাৰ শক্তি, সমালোচনা আৰু সন্দেহ বা অবিশ্বাসক জগৰীয়া কৰে আৰু সেয়ে আমিও কৰিব লাগে। ঈশ্বৰে যি প্ৰেম কৰে আমিও কৰিব লাগে আৰু তেওঁ যি ঘিণ কৰে আমিও কৰিব লাগে। তেওঁ যাক আহিব দিয়ে আমিও দিব লাগে আৰু যাক আহিব নিদিয়ে আমিও আহিব দিব নালাগে।

সমান্তৰাল দৃষ্টিভঙ্গী সদাই উত্তম নীতি হয়। ইয়াৰ মানে এইটো নহয় যে আমি জ্ঞান ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগে আৰু আনৰ সৈতে ব্যৱহাৰ কৰোতে সূক্ষ্ম দৃষ্টি ৰাখিব নালাগে। আমি লগপোৱা সকলোৰে আগত আমাৰ জীৱনৰ সকলো খুলি দিব নালাগে। আমি জীৱনত সন্মুখীন হোৱা কথা সকলো মানুহকে ক'ব নালাগে ই আমাক দুৰ্দশাত পেলাব পাৰে। আনহাতে আমি প্ৰত্যেককে বিপৰীতমুখী চিন্তা আৰু সন্দেহৰ চকুৰে চাব নালাগে, আনে সুবিধা ল'ব খুজিছে বুলি সদাই ভাবিব নালাগে।

সম্পূৰ্ণৰূপে ঈশ্বৰত বিশ্বাস আৰু মানুহক সাৰথানে

পাছে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ সময়ত, তেওঁ যিবাচালেমত থকা সময়ত বহু মানুহে, তেওঁ দেখুওৱা আচৰিত চিন দেখি, তেওঁৰ নামত বিশ্বাস কৰিলে।

কিন্তু যীচুৱে তেওঁবিলাকত নিজৰ বিশ্বাস স্থাপন নকৰিলে।

কাৰণ তেওঁ সকলোকে জানিলে আৰু মানুহৰ বিষয়ে কোনোৱে সাক্ষ্য দিবলৈকো তেওঁৰ প্ৰয়োজন নাছিল, কিয়নো মানুহৰ অন্তৰত কি আছে, তাক তেওঁ নিজে জানিলে।

যোহন ২:২৩-২৫

এবাৰ হতাশাজনক গীৰ্জাৰ পৰিস্থিতিত জড়িত হোৱাৰ পাচত, ঈশ্বৰে যোহন ২:২৩-২৫ পদ মোৰ ধ্যানলৈ আনিলে।

এই বাক্যই শিষ্যসকলৰ সৈতে যীচুৰ সম্বন্ধৰ কথা কৈছে। ইয়াত সাধাৰণ ভাবে কৈছে যে তেওঁ সিহঁতৰ কাৰণে নিজতেই ভৰসা কৰা নাই। তেওঁলোকক তেওঁ সন্দেহ কৰে বুলি ইয়াত কোৱা নাই বা তেওঁলোকত কোনো ভৰসা নাই বুলি, ইয়াত মাত্ৰ ব্যাখ্যা কৰিছে যে কাৰণ তেওঁ মানুহৰ স্বভাৱ (যি আমাৰ সকলোৰে আছে) বুজি পায়, ভাৰসাম্য নৰখাকৈ তেওঁ তেওঁলোকৰ কাৰণে নিজকে ভৰসা নকৰে।

মই এটা ভাল শিক্ষা শিকিলো। মই মহিলাৰ দলৰ সৈতে জড়িত হোৱা আৰু ভাৰসাম্যৰ পৰা আঁতৰি যোৱাৰ কাৰণে গীৰ্জাৰ পৰিস্থিতিত মই বেয়া ধৰণে আঘাত পাইছিলো। প্ৰত্যেকবাৰেই ভাৰসাম্যৰ পৰা আঁতৰি যোৱাত, আমি চয়তানৰ কাৰণে দুৰাৰ খুলি দিও।

প্ৰথম পিতৰ ৫:৮ পদে কৈছে, গুজৰি থকা সিংহৰ দৰে তোমালোকৰ শত্ৰু চয়তানে কাক কেনেকৈ গ্ৰাস কৰিব পাৰিব, তাৰ উপায় বিচাৰি ফুৰিছ। সচেতন হোৱা পৰ দি থাকা।

মই শিকিলো যে এই দলৰ মহিলাত ভৰসা কৰা আৰু তেওঁলোকত বিশ্বাস কৰা কিন্তু প্ৰকৃততে সেয়া ঈশ্বৰৰহে হয়। আমি যিকোনো মানুহৰ সৈতে কেৱল সম্বন্ধ কৰিব পাৰো। যদি আমি জ্ঞানৰ বাহিৰত যাওঁ, সমস্যাৰ উদ্ভৱ হ'ব আৰু আমি আঘাত পাম।

আপোনাৰ সৰ্বাধিক বিশ্বাস সদাই ঈশ্বৰত স্থাপন কৰক। এইদৰে কৰাত যেতিয়া আপুনি ভাৰসাম্যৰ সীমা অতিক্ৰম কৰিব তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মাৰ কাৰণে দুৰাৰ মুকলি হ'ব।

কিছুমান মানুহে ভাবে যেতিয়া সঁচাকৈয়ে তেওঁলোকে মাত্ৰ সন্দেহ কৰে তেওঁলোকৰ সূক্ষ্মদৃষ্টি থাকে। ইয়াত পবিত্ৰ আত্মাৰ বৰ আছে যাক সূক্ষ্মদৃষ্টিৰ আত্মা বুলি কোৱা হয়

(১ কৰিছীয়া ১২:১০) ই ভাল বেয়া নিৰ্ণয় কৰে, কেৱল বেয়া নহয়। পুনৰ নতুন নোহোৱা মনৰ পৰা সন্দেহৰ জন্ম হয়, নতুন আত্মাৰ পৰা সূক্ষ্ম দৃষ্টিৰ উদ্ভৱ হয়।

সঁচা অনুগ্ৰহৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰক— অনুগ্ৰহৰ আত্মাৰ দৰে ছদ্মবেশ ধৰা শৰীৰেৰে নহয়। প্ৰকৃত আত্মিক সুবিবেচনাই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ উদগাই, পৰচৰ্চা কৰিবলৈ নহয়। প্ৰকৃত অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰা যদি প্ৰকৃত সমস্যাৰ সুবিবেচনা কৰা হয়, ইয়াৰ সৈতে কাৰ্য কৰিবলৈ ই আত্মিক আদৰ্শ অনুসৰণ কৰে, সমস্যাক কেৱল সম্প্ৰসাৰিত আৰু আপোচ মীমাংসাত সন্মত কৰিবলৈ মাংসিক উপায়েৰে নহয়।

আনন্দদায়ক বাক্য মধুৰ আৰু আৰোগ্যকাৰী

জ্ঞানৱানৰ হৃদয়ে তাৰ মুখক বুদ্ধি দিয়ে আৰু তাৰ গুঁঠত জ্ঞান বৃদ্ধি কৰ।

সন্তোষজনক কথা মৌৰ কোঁহস্বৰূপ সেয়ে প্ৰাণত মিঠা লগায় আৰু হাড়বোৰ আৰোগ্য কৰে।

হিতোপদেশ ১৬:২৩-২৪

বাক্য আৰু চিন্তা শক্তি হাড় আৰু মজ্জাৰ দৰে হয় — ই ইমান নিকটৱৰ্তী যে ইয়াক পৃথক কৰা কঠিন (ইব্ৰী ৪:১২)

আমাৰ চিন্তা ভাৱনা নীৰৱ বাক্য হয় যাক কেৱল ঈশ্বৰে আৰু আমি শুনো, কিন্তু সেই বাক্যই আমাৰ ভিতৰৰ মানুহ আমাৰ স্বাস্থ্য, আমাৰ আনন্দ আৰু আমাৰ দৃষ্টিভঙ্গীত প্ৰভাৱ পেলায়। আমি চিন্তা কৰি থকা কথাবোৰ প্ৰায়ে মুখৰ পৰা বাহিৰ হয়। কিন্তু ক'বলৈ দুখ লাগে যে, কেতিয়াবা সেইবোৰে আমাক মুৰ্খ, বিচাৰ বিবেচনা সমালোচনাসূচক আৰু সন্দেহজনক কৰি কেতিয়াও আনন্দ দান নকৰে।

যীচুৱে কয় তেওঁবিলাকে যেন জীৱন পায় আৰু তাকেই যেন প্ৰচুৰকৈ পায়, এই নিমিত্তে আহিলোঁ (যোহন ১০:১০) ঈশ্বৰৰ মনত কাৰ্যনিৰ্বাহ আৰম্ভ কৰি আৰু আপুনি সম্পূৰ্ণ নতুন ক্ষেত্ৰত বাস কৰিবলৈ পদক্ষেপ দিয়ক।

ଅଧ୍ୟାୟ

୧୪

ନିସ୍ଫ୍ରିୟ ମନ

নিষ্ক্রিয়তাৰ ক্ষেত্ৰ সম্পৰ্কে এই বিবৃতি সচাকৈয়ে প্ৰযোজ্য। বেছিভাগ খ্ৰীষ্টিয়ানেই এই বিষয়ত আনকি চিনাকি নহয় বা কেনেকৈ ইয়াৰ লক্ষণ বুজিব পাৰি তেওঁলোকে নাজানে।

জ্ঞানৰ অভাৱত মোৰ প্ৰজাবিলাক নষ্ট হ'ল।

হোচেয়া ৪:৬

সক্ৰিয়তাৰ বিপৰীতে নিষ্ক্রিয়তা হয়। ই ভয়াবহ অৱস্থা হয় কাৰণ ঈশ্বৰৰ বাক্যই স্পষ্টভাবে শিকাইছে যে আমি নিশ্চয়কৈ সজাগ, সাৱধান আৰু সক্ৰিয় হ'ব লাগে (১ পিতৰ ৫:৮) সেয়ে আমি আমাৰ ভিতৰত জুই প্ৰজ্জ্বলিত কৰিব আৰু অনুগ্ৰহ আলোড়িত কৰিব লাগিব (২ তীমথিয় ১:৬)

নিষ্ক্রিয়তা শব্দৰ বিষয়ে মই বেলেগ বেলেগ ব্যাখ্যা পঢ়িছো, আৰু মই ইয়াক অনুভূতিৰ অভাৱ, ইচ্ছাৰ অভাৱ, সৰ্বসাধাৰণতে নিৰুৎসাহ, আগ্ৰহহীন আৰু এলেছাৰা বুলি ব্যাখ্যা কৰো। নিষ্ক্রিয়তাৰ আঁৰত দুষ্ট আত্মা থাকে। ইচ্ছাৰ প্ৰতি আগ্ৰহশীল হওঁতে নিষ্ক্রিয়তা, পৰাজয়, বিশ্বাসীৰ নিশ্চিতভাবে পৰাজয় বুলি চয়তানে জানে। যেতিয়ালৈকে এজন মানুহে চয়তানে মানুহৰ ইচ্ছাৰ প্ৰতি কৰা কাৰ্যক ৰুদ্ধ কৰিবলৈ সক্ষম হয়, শত্ৰুৱে যুদ্ধ জয় কৰিব নোৱাৰে। অৱশ্যে তেওঁ যদি নিষ্ক্রিয়তাৰ মাজত সোমাই পৰে, তেওঁ গভীৰ সমস্যাতে পৰে।

অনুভূতিৰ অভাৱ এনে হয় যে তেওঁলোকে কৰিবৰ বাবে যি শিকে তাক কৰাৰ পৰা বাধা দিয়াটো বহুতো বিশ্বাসীয়ে আবেগিক ভাবে আয়ত্বাধীন কৰে। তেওঁলোকে যদি ইচ্ছা কৰে প্ৰশংসা কৰে, যদি ইচ্ছা কৰে দিয়ে, যদি ইচ্ছা কৰে নিজৰ কথা ধৰি ৰাখে আৰু তেওঁলোকে যদি ইচ্ছা নকৰে, তেতিয়াহ'লে তেওঁলোকে নকৰে।

খালি ঠাই স্থান হয়!

চয়তানক স্থান নিদিবা।

ইফিচীয়া ৪:২৭

চয়তানক দিয়া স্থান প্ৰায়ে খালি ঠাই হয়। ফালি, নিষ্ক্রিয় মন সকলো ধৰণৰ ভুল চিন্তাৰে সহজে পূৰ্ণ হ'ব পাৰে।

যি বিশ্বাসীৰ নিষ্ক্ৰিয় মন থাকে আৰু যি ভুল চিন্তাধাৰাক ৰুদ্ধ কৰিব নোৱাৰে, তেওঁলোকক প্ৰায়ে নিজৰ চিন্তালৈ লৈ যায়। তেওঁলোকৰ মনত দুষ্ট আত্মাই যে বিষ্টিছে তাক তেওঁলোকে অনুভৱ নকৰে কাৰণ তাত পূৰ কৰিবৰ কাৰণে খালী স্থান থাকে।

আপোনাৰ মনৰ পৰা ভুল চিন্তাবোৰ দূৰ কৰাৰ এটা উপাই হ'ল উচিত চিন্তাৰে মনটো পৰিপূৰ্ণ কৰি ৰাখা। চয়তানক উলিয়াই পেলাব পাৰি, কিন্তু কিছু সময়ৰ কাৰণে ই শুকান ঠাইত ঘূৰি ফুৰে। যেতিয়া সি পুৰণি ঘৰলৈ ঘূৰি আহি তাক খালী পাই, এই বিষয়ে বাইবেলে লুক ১১:২৪-২৬ পদত এইদৰে কৈছে যে সি ঘূৰি আহে, লগত আনকো লৈ আহে আৰু মানুহজনৰ শেষ অৱস্থা আগতকৈও বেয়া হয়। সেই কাৰণে কোনো এজন মানুহৰ পৰা দুষ্ট আত্মাক উলিয়াই পেলাবলৈ কেতিয়াও চেষ্টা কৰিব নালাগে যেতিয়ালৈকে কেনেকৈ “খালি ঠাই পূৰ কৰিব লাগে” তেওঁক নিৰ্দেশ দিয়া নহয়।

মই এইটো কোৱা নাই যে বেয়া চিন্তা থকা প্ৰত্যেকজন মানুহৰেই দুষ্ট আত্মা থাকে। কিন্তু প্ৰায়ে বেয়া চিন্তাৰ আঁৰত দুষ্ট আত্মা থাকে। প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিয়েই অতি সোনকালে কল্পনা কৰা বন্ধ কৰিব পাৰে, কিন্তু যেতিয়ালৈকে ভাল চিন্তাৰে খালি ঠাই পূৰ কৰিবলৈ নিশিকৈ সেই সকলো কল্পনাৰ মাজলৈ পুনৰ ঘূৰি যায়। যেতিয়া পুনৰ শত্ৰু ঘূৰি আহে, তেতিয়া সেই মানুহজনৰ মাজত ঠাই বিচাৰি নাপায়।

আক্ৰমণাত্মক পাপ আছে, বা পাপৰ কাৰ্য্যভাৰ আৰু গুপ্ত পাপ থাকে, যিবোৰ পাপৰ ভুল হয়। আন অৰ্থাৎ ক'বলৈ গ'লে, কিছুমান ভুল কাম আছে যি আমি কৰো, আৰু কিছুমান উচিত কাম আছে যিবোৰ আমি নকৰো। উদাহৰণস্বৰূপে, অৰ্থ নোহোৱা কথা কৈ সম্বন্ধ ধ্বংস কৰিব পাৰি, কিন্তু কিছুমান প্ৰশংসা কৰা ভুল শব্দৰেও ধ্বংস হ'ব পাৰে যিবোৰ কব লাগিছিল কিন্তু কোৱা নহ'ল।

নিষ্ক্ৰিয় মানুহে ভাবে তেওঁলোকে কোনো ভুল কৰা নাই। কাৰণ তেওঁ একো নকৰে। ভুলৰ বিৰোধিতা কৰি তেওঁ কব “মই একো কৰা নাই!” তেওঁৰ বিশ্লেষণ শুদ্ধ হয়, কিন্তু তেওঁৰ আচৰণ নহয়। যথাযথভাবে সমস্যাৰ উদ্ভৱ হয় কাৰণ তেওঁ একো কৰা নাই।

নিষ্ক্ৰিয়তাক জয় কৰা

কেইবা বছৰৰ আগতে মোৰ স্বামী দেৱৰ নিষ্ক্ৰিয়তাৰ সৈতে কিছুমান সমস্যা আছিল। কিছুমান কথা আছিল যিবোৰত তেওঁ সক্ৰিয় আছিল। প্ৰত্যেক দিনে তেওঁ কামলৈ যায়, শনিবাৰে গ'ল্ফ (Golf) খেলে, আৰু দেওবাৰে ফুটবল খেল চাই। তাৰ ওপৰিও কিবা কৰিবলৈ তেওঁক অনুপ্রাণিত কৰাটো কঠিন আছিল, যদি বেৰত ছবি লগোৱাৰ মোৰ প্ৰয়োজন

হয়, সেই কাম কৰিবলৈ তেওঁ হয়তো তিনি চাৰি সপ্তাহ লগাইছিল। ইয়াৰ কাৰণে আমাৰ মাজত সংঘৰ্ষ হৈছিল। মোৰ এনে লাগিছিল তেওঁ যি কৰিব বিচাৰে তাকেহে কৰে, তাৰ অতিৰিক্ত তেওঁ একো নকৰে।

দেবে ঈশ্বৰক ভাল পাইছিল আৰু যেতিয়া এই সমস্যাৰ কাৰণে ঈশ্বৰক বিচাৰিছিল, ঈশ্বৰে নিষ্ক্রিয়তা আৰু ইয়াৰ ভয়াৱহতাৰ বিষয়ে কিছুমান জানিব লগা কথা তেওঁক নিৰ্দেশ দিছিল। তেওঁ নকৰা কামৰ অন্তৰালত যে দুশ্চিন্তা আছিল তেওঁ গম পালে। কিছুমান ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ কোনো সমস্যা নাছিল কাৰণ সেই ক্ষেত্ৰত তেওঁ তেওঁৰ ইচ্ছাক দৃঢ়ভাবে ৰাখিছিল, কিন্তু আন ক্ষেত্ৰত তেওঁ সাধাৰণতে নিষ্ক্রিয় আছিল, শত্ৰুৰ হাতত নিজৰ ইচ্ছা সোধাই দিছিল। সেইক্ষেত্ৰত তেওঁ অৱসাদগ্ৰস্ত আছিল আৰু য'ত তেওঁৰ কোনো ইচ্ছা নাথাকে এনে ঠাইলৈ গৈছিল, 'কৰিব নিবিচাৰা', তেওঁৰ বিশেষ কাম সম্পন্ন কৰিবলৈ অনুপ্রাণিত কৰাইও সহায় কৰা নাছিল।

তেওঁ ঈশ্বৰৰ বাক্য পঢ়া আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰা এই দুটা ক্ষেত্ৰত নিষ্ক্রিয় আছিল। মই জানো যে তেওঁ নিৰ্দেশৰ কাৰণে ঈশ্বৰক বিচৰা নাছিল, তেওঁৰ কথা শুনাটো মোৰ কাৰণে কঠিন আছিল। যিয়েই নহওঁক বিদ্ৰোহ কৰাৰ প্ৰতি মোৰ সমস্যা আছিল আৰু কেনেকৈ চয়তানে ইজনে সিজনৰ বিৰুদ্ধে আমাৰ দুৰ্বলতা ব্যৱহাৰ কৰিছিল আপোনালোকে চাব পাৰে। তেনে ধৰণৰ সমস্যাৰ কাৰণে বহুতো মানুহৰ বিবাহ বিচ্ছেদ হয়। তেওঁলোকে কি ভুল সঁচাকৈয়ে বুজি নাপায়।

মই আচলতে খুব আক্ৰমণাত্মক আছিলো। মাংসৰ লালসাত মই সদাই ঈশ্বৰৰ আগে আগে দৌৰিছিলো, 'মই মোৰ সকলো কাম কৰি' আৰু ইয়াৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ আশা কৰি। ঈশ্বৰত অপেক্ষা কৰাৰ আৰ্হিৰে দেবে বিশেষ একো কৰা নাছিল, যি মোক অসম্ভৱ ৰূপে আমনি কৰিছিল। আমাৰ দুয়োৰে ব্যৱহাৰৰ কথা ভাবি আমি এতিয়া হাঁহো, কিন্তু তেতিয়া হাঁহি উঠা কথা নাছিল আৰু ঈশ্বৰে আমাৰ ওপৰত ধ্যান দিয়া নাছিল নেকি, আমি হয়তো তেওঁৰ পৰা বিচ্ছেদ হৈছিলো।

মই সদাই ঈশ্বৰৰ পৰা আগত যাওঁ বুলি দেবে কৈছিল, আৰু মই তাৰ উত্তৰত তেওঁক কৈছিলো যে তেওঁ ঈশ্বৰৰ পৰা দহ মাইল পিচত। মই খুব আক্ৰমণাত্মক আছিলো আৰু দেৱ খুব নিষ্ক্রিয় আছিল।

যেতিয়া বিশ্বাসীসকল যি ক্ষেত্ৰত সক্ষম বা প্ৰতিভাবান হৈয়ো সক্ৰিয় নহয়, সেই বিশেষ ক্ষেত্ৰ ক্ৰমে লোপ পাবলৈ ধৰে বা গতিহীন হৈ পৰে। যিমান দিনেই তেওঁ একো নকৰে সিমানেই তেওঁৰ কৰিবলৈ মন নোযোৱা হয়। এটা ভাল উদাহৰণ হ'ল শাৰীৰিক ব্যায়াম।

অলপতে মই ভাল ব্যায়ামৰ অনুস্থানলৈ গৈছিলো আৰু যিমানেই মই ব্যায়াম কৰিছিলো, মোৰ কাৰণে ই সহজ হৈ পৰিছিল। প্ৰথমে আৰম্ভ কৰোতে খুব কঠিন আছিল। প্ৰত্যেক বাৰ ব্যায়াম কৰোতে মই কষ্ট পাইছিলো, কাৰণ বহুদিনৰ পৰা মই ব্যায়ামৰ প্ৰতি কৰ্মহীন আৰু নিষ্ক্ৰিয় আছিলো। যিমান দীৰ্ঘদিন মই একো কৰা নাছিলো, সিমানেই মোৰ শাৰীৰিক অৱস্থা বেয়া হৈছিল। মোৰ মাংসপেশীবোৰ ব্যৱহাৰ নকৰাত দুৰ্বলৰ পৰা দুৰ্বল হৈ গৈছিল।

দেবে তেওঁৰ সমস্যা কি চাবলৈ ধৰিলে। দীৰ্ঘদিনৰ বাবে কৰ্মহীন হৈ থকাত তেওঁ দুষ্ট আত্মাৰ সৈতে সম্বন্ধ ৰাখিছিল যি তেওঁক মানসিক ভাবে দমাই ৰাখিছিল। পবিত্ৰ আত্মাই এই কথা যেতিয়া প্ৰকাশ কৰিলে, দেবে পুনৰবাৰ সক্ৰিয় আৰু আক্ৰমণাত্মক হ'বলৈ দৃঢ়প্ৰতিজ্ঞ হ'ল, এলেছা বা ইচ্ছাপূৰ্বক কামত পলম কৰিবলৈ নহয়।

সিদ্ধান্ত লোৱাতো সহজ, কিন্তু ইয়াক কাৰ্যত কৰাটো কঠিন। এয়া কঠিন আছিল কাৰণ যিবোৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ নিষ্ক্ৰিয় আছিল সেইবোৰ ক্ষেত্ৰ এতিয়া পুনৰ সবল নোহোৱা পৰ্যন্ত তেওঁ 'ব্যায়াম' কৰিব লাগিব।

তেওঁ ৰাতিপুৱা ৫ বজাত উঠি বাইবেল পঢ়িবলৈ আৰু কামলৈ যোৱাৰ আগতে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। যুদ্ধ চলি থাকিল! চয়তানে যি স্থান লাভ কৰিছিল তাক এৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে আৰু যুঁজ বাগৰ নকৰাকৈ সি এৰি নিদিয়ে। দেবে ঈশ্বৰৰ সৈতে সময় অতিবাহিত কৰিবলৈ উঠে কিন্তু চোফাতে শুই পৰে। টোপনি যোৱা সময়খিনি যদিওবা ৰাতিপুৱা হয়, তথাপিও তেওঁ সাধাৰণভাবে আঙুৰাই গৈছিল কাৰণ তেওঁ শোৱাৰ পৰা উঠি প্ৰাৰ্থনাশীল জীৱন গঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।

এনে সময় আছিল যেতিয়া তেওঁ আমনি পাইছিল। এনেকুৱা দিন আছিল যেতিয়া তেওঁ অগ্ৰসৰ হ'ব পৰা নাই বুলি ভাবিছিল, সেয়ে তেওঁ যি পঢ়িছিল সেইবোৰ বুজা নাছিল বা তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনাবোৰ শুনা নাছিল। তেওঁৰ 'নিষ্ক্ৰিয়' অৱস্থাৰ বিষয়ে পবিত্ৰ আত্মাই যি প্ৰকাশন দিছিল তাৰ কাৰণে তেওঁৰ কিন্তু দৃঢ় সঙ্কল্প আছিল।

মই লক্ষ্য কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো যে যেতিয়া বেৰত ছবি আঁৰিবলৈ বা ঘৰত কিবা কৰিবলৈ মোক দেবৰ প্ৰয়োজন হৈছিল, তেওঁ তৎক্ষণাত কৰিছিল। তেওঁ পুনৰ নিজৰ চিন্তা কৰিবলৈ আৰু নিজৰ সিদ্ধান্ত ল'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। বহুবাৰ তেওঁ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰা নাছিল বা স্বাভাৱিক ভাবে কৰিব বিচাৰিছিল। কিন্তু তেওঁ তেওঁৰ অনুভূতি আৰু মাংসিক ইচ্ছা চেৰাই গৈছিল। যিটো উচিত বুলি ভাবি তেওঁ অধিক কাৰ্য কৰিছিল, তেওঁ সিমানে স্বাধীনতাত আনন্দ উপভোগ কৰিছিল।

মই সাধুতাৰে আপোনাক কওঁ যে তেওঁৰ কাৰণে এইটো সহজ নাছিল। তেওঁ অলপ

দিনত বা অলপ সপ্তাহত মুক্ত হোৱা নাছিল। মই উল্লেখ কৰাৰ দৰে নিষ্ক্রিয়তাক জয় কৰাটো অতি কঠিন অৱস্থা হয় কাৰণ ইয়াক সহায় কৰিবলৈ কোনো অনুভূতি নাই।

ঈশ্বৰৰ সহায়ৰ প্ৰতি দেৱে দৃঢ়ভাবে বিশ্বাস কৰিছিল আৰু এতিয়া তেওঁ কোনো ক্ষেত্ৰতেই নিষ্ক্রিয় নহয়। বাক্যতেই জীৱন, আমাৰ সকলো অনাতাঁৰ আৰু দূৰদৰ্শনৰ প্ৰচাৰ কাৰ্য্যৰ তেওঁ পৰিচালক আৰু আমাৰ মিনিষ্ট্ৰৰ সকলো আৰ্থিক ব্যয়ৰ দায়িত্ব তেওঁৰ ওপৰত। সকলো সময়তে তেওঁ মোৰ লগত যাত্ৰা কৰে আৰু আমি কেতিয়া ক'লে যাম সকলো সিদ্ধান্ত তেওঁ লয়। তেওঁ আনকি উৎকৃষ্ট পৰিয়ালৰ সদস্য। তেওঁ নিয়মিতভাবে ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু প্ৰাৰ্থনাত সময় নিয়াই সংক্ষেপে, তেওঁ এজন সন্মানীয় আৰু প্ৰশংসনীয় ব্যক্তি।

তেওঁ এতিয়াও গল্ফ খেলে আৰু খেলৰ অনুষ্ঠানবোৰ চাই, কিন্তু তেওঁ কৰিবলগীয়া কামবোৰো তেওঁ কৰে। এতিয়া তেওঁক জনাৰ পাছত আৰু তেওঁ কৰা কামবোৰ দেখাৰ পাচত কোনোও ভাবিব নোৱাৰে যে তেওঁ এসময়ত নিষ্ক্রিয় ব্যক্তি আছিল।

নিষ্ক্রিয় অৱস্থাক জয় কৰিব পাৰি। কিন্তু কাৰ্য্যক্ষেত্ৰত নিষ্ক্রিয়তাক জয় কৰাৰ প্ৰথম পদক্ষেপ হ'ল মনৰ নিষ্ক্রিয়তাক জয় কৰা। দেবে অগ্ৰগতি লাভ কৰিব পৰা নাছিল যেতিয়ালৈকে তেওঁ সিদ্ধান্ত লোৱা নাছিল আৰু তেওঁৰ চিন্তাধাৰা সলনি কৰা নাছিল।

সঠিক কাৰ্য্যই সঠিক চিন্তাক অনুসৰণ কৰে

তোমালোক জগতৰ (এই যুগৰ) অনূৰূপ নহ'বা, কিন্তু সিহঁতে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা, অৰ্থাৎ উত্তম, গ্ৰহণীয় আৰু সিদ্ধ কি, তাক পৰীক্ষা কৰি জানিবা, তাৰ কাৰণে তোমালোকে নতুন মন কৰাৰ দ্বাৰাই আন ৰূপ ধৰা।

ৰোমীয়া ১২:২

ঈশ্বৰৰ প্ৰতিটি বাক্যত উৎসাহপূৰ্ণ নীতিশিক্ষা আছে, যেতিয়ালৈকে *সঠিক কাৰ্য্যই সঠিক চিন্তাক অনুসৰণ কৰে*, এই কথা বুজি নাপায় আৰু ইয়াক কাৰ্য্যত নকৰে তেতিয়ালৈকে কোনো ব্যক্তি জয়ৰ পথত অগ্ৰসৰ হ'ব নোৱাৰে।

ইয়াক বেলেগ ধৰণে মোক উত্থাপিত কৰিব দিয়ক, *যেতিয়ালৈকে আপোনাৰ চিন্তাক সলনি নকৰে আপুনি আপোনাৰ আচৰণ সলনি কৰিব নোৱাৰে।*

ঈশ্বৰে কৰিবলৈ আদেশ দিয়াৰ ভিতৰত সৎ চিন্তা প্ৰথম আৰু তাৰ পাছতহে সৎ কাৰ্য্যই অনুসৰণ কৰে। মই বিশ্বাস কৰো যে সৎ কাৰ্য্য বা শুদ্ধ আচৰণ সৎ চিন্তাৰ 'ফল' হয়। বহুতো বিশ্বাসীয়ে উচিতভাবে কৰিবলৈ প্ৰৱল প্ৰচেষ্টা কৰে, কিন্তু প্ৰবল প্ৰচেষ্টাৰ কাৰ্য্য ফল নহয়।

ডালত লাগি থকাৰ দ্বাৰাই ফল উৎপন্ন হয় (যোহন ১৫:৪)। ডালত লাগি থকা মানেই আঞ্জা পালন কৰা (যোহন ১৫:১০)।

যেতিয়াই এই মূল নীতিৰ ওপৰত শিক্ষা দিও মই সদাই ইফিচীয়া ৪:২২-২৪ পদ ব্যৱহাৰ কৰো। ২২ পদত কৈছে, তোমাৰ আগৰ স্বভাৱৰ পৰা নিজকে আঁতৰ কৰা (দূৰ কৰা আৰু তোমাৰ পুৰণি পুনৰ জন্ম নোপোৱা জীৱনক ত্যাগ কৰা) যি তোমাৰ আগৰ জীৱনৰ আচৰণ চৰিত্ৰাঙ্কণ কৰে ভ্ৰান্তিগ্ৰস্ত অৱস্থাৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা লালসা আৰু ইচ্ছাৰ দ্বাৰাই কলুষিত কৰে।

২৪ পদে সেই একে চিন্তাবেই কৈছে, আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হোৱা, (ঈশ্বৰৰ দৰে) প্ৰকৃত সত্যতাত আৰু পবিত্ৰতাত নতুন স্বভাৱ গঢ়ি তোলা (নিজকে পুনৰ সঞ্জীৱিত কৰা)।

সেয়ে আমি দেখিছো যে ২২ পদত মূলতঃ আমাক অসংভাবে কাৰ্য কৰিবলৈ বাধা দিছে আৰু ২৪ পদে সুদৃঢ়ভাৱে কাৰ্য্য আৰম্ভ কৰিবলৈ কৈছে। কিন্তু ২৩ পদক মই ‘বাক্যৰ দলং’ বুলি মাতে। ইয়াত আমাক কৈছে ২২ পদৰ পৰা (অশুদ্ধভাৱে কাৰ্য্য) ২৪ পদলৈ (শুদ্ধভাৱে কাৰ্য্য) আমি কেনেকৈ যাম। আৰু তোমাৰ মনৰ আত্মাক অবিৰামভাৱে নতুন কৰি (নতুন মানসিক আৰু আত্মিক আচৰণেৰ)।

প্ৰথমে চিন্তাশক্তিক সলনি নকৰাকৈ ভুল আচৰণৰ পৰা শুদ্ধ আচৰণত প্ৰৱেশ কৰা অসম্ভৱ। নিষ্ক্ৰিয় মানুহে হয়তো উচিত কাৰ্য্য কৰিব বিচাৰে, কিন্তু যেতিয়ালৈকে তেওঁ তেওঁৰ মন সক্ৰিয় নকৰে আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্য আৰু ইচ্ছাত লাগি নাথাকে তেওঁ কেতিয়াও কৰিব নোৱাৰে।

উদাহৰণ স্বৰূপে এবাৰ এজন মানুহে মোৰ এখন সভাত প্ৰাৰ্থনাত যোগদান কৰা কথা মনলৈ আহিছে। তেওঁৰ তীব্ৰ কাম স্পৃহাৰ সমস্যা আছিল। তেওঁ পত্নীক সচাকৈয়ে ভাল পাইছিল আৰু তেওঁৰ বৈবাহিক জীৱন ধ্বংস হোৱাটো বিচৰা নাছিল, কিন্তু তেওঁৰ সমস্যা সমাধান কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল নহ’লে নিশ্চয় তেওঁৰ বৈবাহিক জীৱন তেওঁ ধ্বংস কৰিলেহেঁতেন।

তেওঁ ক’লে “জয়চ মোৰ তীব্ৰ কাম স্পৃহাৰ সমস্যা আছে। মই আন মহিলাৰ পৰা আঁতৰি থাকিব নোৱাৰো। মোৰ উদ্ধাৰৰ কাৰণে আপুনি প্ৰাৰ্থনা কৰিবনে? মই বহুবাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিছো, কিন্তু মই কেতিয়াও উন্নতি সাধন কৰিব পৰা নাই।”

তেওঁক এই কথা ক’বলৈ পবিত্ৰ আত্মাই মোক সোঁৱৰাই দিলে — “নিশ্চয় মই আপোনাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিম, কিন্তু আপোনাৰ মনৰ পৰ্দাত যি ছবি প্ৰকাশ কৰিবলৈ দিছে তাৰ কাৰণে আপুনি নিশ্চয় কেফিয়ৎ দিব লাগিব। আপোনাৰ চিন্তাধাৰাত থকা কামোত্তেজক চিত্ৰ বা আন

মহিলাৰ সৈতে নিজক কল্পনা কৰিব নোৱাৰে, যদি আপুনি সঁচাকৈয়ে মুক্তভাবে থকাৰ আনন্দ বিচাৰিছে।”

এই মানুহজনৰ দৰে সেই ঠাইতে আন ব্যক্তিসকলেও অনুভৱ কৰিলে যে কিয় যদিও তেওঁলোকে মুক্ত হ'ব বিচাৰে তথাপিও ভেটা ভঙাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰা নাই। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ আচৰণ সলনি কৰিব বিচাৰে, কিন্তু চিন্তাধাৰা সলনি কৰিব নিবিচাৰে।

মন প্ৰায়ে এনে ক্ষেত্ৰত থাকে য'ত মানুহে “পাপত লিপ্ত হৈ থাকে।” মথি ৫:২৭-২৮ পদত যীচুৱে কৈছে, তুমি ব্যভিচাৰ নকৰিবা, ইয়াক যে কোৱা হৈছিল, তাক তোমালোকে শুনিল। কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ, যি কোনোৱে তিৰোতা মানুহলৈ কামভাৰে চায়, সি তেতিয়াই তাইৰ সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিলে। পাপময় কাৰ্যৰ পথ পাপময় চিন্তাৰ দ্বাৰা আবৃত হয়।

মোৰ প্ৰথম ঘৰতে বাইবেল শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা এগৰাকী মহিলাই ঈশ্বৰৰ ওচৰত নিজৰ জীৱন উৎসৰ্গ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ ঘৰ আৰু বৈবাহিক জীৱন সুন্দৰভাবে চলাবলৈ বিচাৰিছিল। তেওঁৰ জীৱনত ঘৰ, ল'ৰা-ছোৱালী, বৈবাহিক জীৱন, আৰ্থিক, শাৰীৰিক অৱস্থা আদি সকলো বিশৃঙ্খল আছিল। তাই মুক্তভাবে কৈছিল যে তেওঁ স্বামীক ভাল নাপায়। দৰাচলতে তাই স্বামীক ঘৃণা কৰে। তেওঁৰ আচৰণত ঈশ্বৰত্ব নাছিল বুলি জানিও, তাই তেওঁক ভাল পাব বিচাৰিছিল, কিন্তু তাই তেওঁৰ লগত থকাটো সহ্য কৰিব পৰা নাছিল।

আমি প্ৰাৰ্থনা কৰিলো, তাই প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, আমি প্ৰতিজনে প্ৰাৰ্থনা কৰিলো! আমি তাইৰ লগত বাইবেল শিক্ষা আলোচনা কৰিলো আৰু শুনিবৰ বাবে টেপ দিলো। আমি কৰিব জনা সকলো কৰিলো আৰু তাই আমাৰ উপদেশ মানিছিল যেন লাগিছিল যদিও তাই অগ্ৰগতি কৰিব পৰা নাছিল। কি ভুল আছিল? পৰামৰ্শ দিয়াৰ সময়ত তাই যে গোটেই জীৱনটো স্বপ্নবিলাসী আছিল তাক প্ৰকাশ পাইছিল। তাই সদাই অপেশ্বৰীৰ সাধু কল্পনা কৰিছিল য'ত তাই ৰাজকুঁৱৰী আছিল আৰু ধুনীয়া ৰাজকুমাৰ কামৰ পৰা ঘৰলৈ ঘূৰি আহোঁতে ফুল আৰু মিঠাই লৈ আহি তেওঁৰ গভীৰ অনুৰাগত ভৰিৰ তল পৰিষ্কাৰ কৰিছিল।

তাই গোটেই দিনটো এইদৰে ভাবি কটাইছিল, আৰু যেতিয়া তাইৰ স্বামী কামৰ পৰা ঘৰলৈ ভাগৰ, গভীৰ বোজা, ঘাম আৰু লেতেৰা হৈ আহিছিল (এটা দাঁত নোহোৱাকৈ) তাই তেওঁক ঘৃণা কৰিছিল।

অলপ সময়ৰ কাৰণে এই অৱস্থাৰ কথা ভাবিলে। মহিলা গৰাকীৰ পুনৰ জন্ম হৈছিল, তথাপিও তাইৰ জীৱন বিশৃঙ্খল আছিল। তাই ঈশ্বৰৰ বাধ্য হৈ আৰু তেওঁৰ কাৰণে জীয়াই থাকিব বিচাৰিছিল, আৰু তাই স্বামীক ভাল পাব বিচাৰিছিল কাৰণ এয়া ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা বুলি তাই জানিছিল। তাই নিজৰ জীৱনত আৰু বৈবাহিক জীৱনত বিজয় লাভ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল,

কিন্তু তাইৰ মনে তাইক পৰাজিত কৰিছিল। স্বামীৰ প্ৰতি থকা বিতৃষ্ণা দূৰ কৰিবলৈ তাইৰ কোনো উপাই নাছিল যেতিয়ালৈকে ‘সুস্থিৰ মন’ গঢ়ি তুলিব পৰা নাছিল।

তাই মানসিকভাৱে এনে পৃথিৱীত বাস কৰিছিল যিটো নাই আৰু কেতিয়াও নহ’ব। সেয়ে বাস্তৱৰ সন্মুখীন হ’বলৈ সম্পূৰ্ণ ভাবে প্ৰস্তুত নাছিল। তাইৰ নিষ্ক্ৰিয় মন আছিল, সেয়ে ঈশ্বৰৰ বাক্য অনুযায়ী নিজৰ চিন্তা প্ৰয়োগ কৰিব পৰা নাছিল, তাইৰ মনত দুষ্ট আত্মাই চিন্তাবোৰ সুমুৱাই দিছিল।

যেতিয়ালৈকে সেই চিন্তাবোৰ নিজৰ চিন্তা বুলি ভাবিছিল আৰু সেইবোৰত আনন্দ কৰিছিল, তাই কেতিয়াও বিজয়ৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিব পৰা নাছিল। তাই চিন্তাবোৰ সলনি কৰাত তাইৰ জীৱনো সলনি হ’বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। স্বামীৰ প্ৰতি তাইৰ মানসিক দৃষ্টিকোণ সলনি কৰিলে আৰু তেওঁ তাইৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ আৰু তেওঁৰ বহিঃৰূপ সলনি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

উদ্ধৃত কি হয় তাত আপোনাৰ মন স্থাপিত কৰক

এতেকে তোমালোকে যদি খ্ৰীষ্ট সৈতে তোলা হলো, তেন্তে ঈশ্বৰৰ সোঁহাতে, যি ঠাইত খ্ৰীষ্ট বহি আছে, ওপৰত থকা সেই ঠাইৰ কথা বিচাৰিবা।

পৃথিৱীৰ কথা নাভাবি ওপৰৰ কথা ভাবিবা।

কলচীয়া ৩:১-২

আকৌ এবাৰ আমি একেই মূলতত্ত্ব দেখিছো — আমি যদি যীচুৱে দিয়া জয়যুক্ত জীৱনত বাস কৰিব বিচাৰো, তেতিয়াহ’লে পৃথিৱীৰ কথাত নহয়, কিন্তু নতুন, প্ৰভাৱশালী জীৱনৰ প্ৰতি মনোযোগ দি আৰু উদ্ধৃত সকলো কথা ৰাখিব লাগিব।

পাচনি পৌলে সাধাৰণ ভাবে কৈছে যে যদি আপুনি আৰু মই ভাল জীৱন বিচাৰো, তেতিয়াহ’লে ভাল কথাত মন প্ৰয়োগ কৰিব লাগিব।

বহুতো বিশ্বাসীয়ে ভাল জীৱন বিচাৰি তেওঁলোকলৈ ভাল হ’ব বুলি কামনা কৰে কিন্তু তেওঁলোক নিষ্ক্ৰিয় ভাবে বহি থাকে। প্ৰায়ে তেওঁলোকে বিজয়ী জীৱন যাপন কৰা আন ব্যক্তিসকলৰ প্ৰতি ঈৰ্ষাপৰায়ন হয় আৰু নিজৰ কষ্টকৰ জীৱনৰ বাবে ক্ষুদ্ধ হয়।

যদি আপোনাৰ সমস্যা দূৰ কৰিব বিচাৰে আৰু যদি সাঁচকৈয়ে আপুনি জয়যুক্ত জীৱন বিচাৰে, আপোনাৰ নিশ্চয় মূল আশ্ৰয় থাকিব লাগিব, কেৱল অভিলাষ নহয়। আপুনি সক্ৰিয় হ’বই লাগিব — নিষ্ক্ৰিয় নহয়। সৎ চিন্তাৰ দ্বাৰাই সৎ কাৰ্য আৰম্ভ হয়। আপোনাৰ মন নিষ্ক্ৰিয় নকৰিব। সৎ চিন্তা কৰিবলৈ আজিয়েই আৰম্ভ কৰক।

অধ্যায়

১৫

খ্রীষ্টব মন

সং চিন্তা কৰিবলৈ এতিয়া আপুনি দৃঢ়ভাৱে সিদ্ধান্ত লৈছে বুলি মই বিশ্বাস কৰো, আহক আমি চাওঁ ইশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসাৰে শুদ্ধ বুলি বিবেচনা কৰা চিন্তাসমূহ। নিশ্চয়কৈ বহুতো ধৰণৰ চিন্তাৰ বিষয় আছে যিবোৰ চিন্তা পৃথিবীত যেতিয়া যীচু আছিল তেওঁৰ বাবে চিন্তনীয় বুলি বিবেচিত নহৈছিল। আমি যদি তেওঁক অনুসৰণ কৰিব বিচাৰো তেতিয়া হলে নিশ্চয় আমি তেওঁ চিন্তা কৰাৰ দৰে কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব লাগিব। এই মুহূৰ্তত আপুনি নিশ্চয় ভাবিছে, 'জয়চ, এইটো অসম্ভৱ। যীচু নিখুঁত আছিল। মই হয়তো মোৰ চিন্তা উন্নত কৰিব পাবিম, কিন্তু তেওঁ ভবাৰ দৰে মই কেতিয়াও ভাবিব নোৱাৰো।'

কিয়নো ঈশ্বৰৰ মন (পৰামৰ্শ আৰু উদ্দেশ্য কোনে জানে বা বুজে তেওঁখ পথ দেখুৱাবলৈ আৰু নিৰ্দেশ দিবলৈ আৰু তেওঁখ জ্ঞান দিবলৈ? কিন্তু খ্ৰীষ্টৰ মন আমাৰ আছে আৰু তেওঁৰ অন্তৰৰ ভাৱনাবোৰ (অনুভূতি আৰু উদ্দেশ্য ধৰি ৰাখিবলৈ।

১ কৰিন্থীয়া ২:১৬

আমাক বাইবেলে কৈছে যে আমাৰ খ্ৰীষ্টৰ মন আৰু নতুন হৃদয় আৰু আত্মা আছে।

নতুন হৃদয় আৰু আত্মা

মই তোমালোকক এক নতুন হৃদয় দিম, আৰু তোমালোকৰ অন্তৰত এক নতুন আত্মা স্থাপন কৰিম, আৰু মই তোমালোকৰ শৰীৰৰ পৰা শিলৰূপ মন গুচাই তোমালোকক মাংস ৰূপ মন দিম। আৰু মই তোমালোকৰ অন্তৰত মোৰ আত্মা স্থাপন কৰি, তোমালোকৰ অন্তৰত মোৰ আত্মা স্থাপন কৰি, তোমালোকক মোৰ বিধিবোৰত চলাম, তাতে তোমালোকে মোৰ শাসন-প্ৰাণালীবোৰ পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰিবা।

মিহিঙ্কেল ৩৬:২৬-২৭

খ্ৰীষ্টিয়ান হিচাপে, আপোনাৰ আৰু মোৰ নতুন স্বভাৱ আছে, যিটো নতুন জন্মৰ সময়ত আমাৰ মাজত স্থাপিত হল সেয়া আচলতে ঈশ্বৰৰ স্বভাৱ হয়।

এই বাইবেলৰ পদৰ পৰা আমি দেখিছো যে ঈশ্বৰে জানিছিলে আমি যদি তেওঁৰ বিধি

আৰু বিধানৰ মতে চলিব লগা হয় তেতিয়া আমাক তেওঁ নতুন হৃদয় আৰু তেওঁৰ আত্মা (আৰু মন) দিব লাগিব। ৰোমীয়া ৮:৬ পদত শাৰীৰিক মন আৰু আত্মিক মনৰ কথা কৈছে আৰু আমাক কৈছে যে মৃত্যু শাৰীৰিক মনত চলাৰ পৰিণাম, আৰু আত্মিক মনত চলাৰ ফলত জীৱন হয়।

জীৱন আৰু মৃত্যু কেনেকৈ নিৰ্ণয় কৰিব পাৰি শিকাৰ দ্বাৰাই আমি আচৰিত ধৰণে উন্নতি সাধন কৰিব পাৰো।

আপোনাক যদি কিবা কথাই মৃত্যুৰ প্ৰভাৱ পেলাইছে, সেই প্ৰভাৱত আৰু নাথাকিব। যেতিয়া বিশেষ কিছুমান চিন্তাই আপোনাৰ মন মৃত্যুৰ কথাৰে ভৰাই তোলে আপুনি তৎক্ষণাত জানিব লাগে যে এয়া আত্মাৰ মন নহয়।

বহলাই ক'বলৈ হলে, উদাহৰণ স্বৰূপে আন মানুহৰ অন্যায়াৰ কাৰণে মই কষ্ট ভুগি কৰিব লগা কথা চিন্তা কৰো, আৰু মোৰ খঙ উঠে। সেই ব্যক্তি জনক মই কিমান বেয়া পাওঁ ভাবিবলৈ ধৰো। মই যদি নিৰ্ণয়কাৰী হওঁ মই লক্ষ কৰিম যে মই মৃত্যুৰ দ্বাৰাই প্ৰভাৱিত হৈছো। মই নিৰাশ, অস্থিৰ, মানসিক উৎকণ্ঠাত ভুগিছো— মই হয়তো শাৰীৰিক অসুবিধা অনুভৱ কৰিব পাৰো। ভুল চিন্তাৰ বাবে হয়তো মূৰৰ বিষ, পেটৰ বিষ বা অযথা ভাগৰ লাগিব পাৰে আনহাতে মই যদি ভাবো মই কিমান আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত আৰু মোৰ কাৰণে ঈশ্বৰ কিমান দয়ালু তেতিয়া মই নিৰ্ণয় কৰিম যে মোৰ জীৱন পৰিপূৰ্ণতাৰে ভৰপূৰ।

বিশ্বাসীৰ কাৰণে জীৱন আৰু মৃত্যু নিৰ্ণয় কৰিবলৈ শিকাটো অতি আৱশ্যকীয় কথা যীচুৱে নিজৰ মন আত্মাৰ মাজত স্থাপিত কৰি জীৱনৰ পৰিপূৰ্ণতাৰ কাৰণে ব্যৱস্থা কৰিলে সেয়ে আমি খ্ৰীষ্টৰ মন অনুসৰণ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'ব লাগে।

এই অধ্যায়ৰ বেলেগ পৃষ্ঠাত খ্ৰীষ্টৰ মন অনুসৰণ কৰাৰ তালিকা দিয়া হৈছে।

১) নিশ্চয়তাৰে চিন্তা কৰক।

এক পৰামৰ্শ নহলে দুজনে একেলগে চলিব নে?

আমোচ ৩:৩

খ্ৰীষ্টৰ মন অনুসাৰে যদি এজন মানুহে চিন্তা কৰে, তেওঁৰ ভাৱ কেনে হ'ব? সেই সকলো ভাৱ স্থিৰ বিশ্বাসৰ ভিত্তিত যে হ'ব সেইটো খাটাং। আগৰ অধ্যায়ত স্পষ্ট নিৰ্দিষ্ট চিন্তাৰ যে অত্যন্ত আৱশ্যক তাক আমি ইতিমধ্যে আলোচনা কৰিছো। এই ক্ষেত্ৰত আপুনি হয়তো পাচ অধ্যায়লৈ ঘূৰি যাবলৈ আৰু আপোনাৰ স্মৰণ শক্তিক নিশ্চিত ভাৱে গুৰুত্ব আৰোপ কৰি

সজীব কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিব পাৰে। মই এই বিষয়ে পুনৰ পঢ়িলো আৰু যদিও মই এই বিষয়ে লিখিছো। তথাপি মই নিজকে আশিৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰিছো।

নিশ্চিত হোৱাৰ শক্তিৰ বিষয়ে কেতিয়াও ক'ব নোৱাৰি। ঈশ্বৰ স্পষ্ট নিৰ্দিষ্ট আৰু আপুনি আৰু মই যদি তেওঁক অনুসৰণ কৰিব বিচাৰো, আমি নিশ্চয় একেই তৰংগ দৈৰ্ঘ্যত সোমাব লাগিব আৰু নিশ্চিতভাৱে চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব লাগিব। মই নিয়ন্ত্ৰিত মনৰ ব্যায়ামৰ বিষয়ে কোৱা নাই, কিন্তু সকলো দিশত নিৰ্দিষ্ট ব্যক্তি হোৱাৰ বিষয়েহে কৈছো।

নিশ্চিত লক্ষ আৰু মনোভাব ৰাখক। নিশ্চিত চিন্তা আৰু আশা ধৰি ৰাখক। নিশ্চিত কথা বতৰাত লাগি থাকক।

যীচুৱে নিশ্চয়কৈ নিশ্চিত লক্ষ আৰু মনোভাব দেখুৱাইছে। মিছা কথাৰে যেতিয়া তেওঁৰ প্ৰয়োজনৰ সময়ত শিষ্যসকলে তেওঁক পৰিত্যাগ কৰিছিল, — অকলশৰীয়া কৰি, ভুল বুজা-বুজিৰে আৰু বহুতো আন আন নিৰাশজনক কথাৰে ব্যক্তিগতভাৱে আত্মমানিত্ব হৈ যথেষ্ট কষ্ট সহ্য কৰিছিল। তথাপিও এই সকলো অনিশ্চয়তাৰ মাজত তেওঁ নিশ্চিত হৈ আছিল। তেওঁৰ সদাই আধ্যাত্মিক উন্নতিৰ মন্তব্য আৰু উৎসাহিতজনক শব্দ আছিল, যিসকলৰ ওচৰ চাপিছিল সেই সকলোকে সদাই আশা দিছিল।

আমাৰ মাজত থকা খ্ৰীষ্টৰ মন নিশ্চিত হয়, সেয়ে যি কোনো সময়তে আমি অনিশ্চিত হলে, আমি খ্ৰীষ্টৰ মনৰ দ্বাৰাই পৰিচালিত নহও। কোটি কোটিলোক হতাশাত ভোগে, বিপৰীতমুখী নোহোৱাকৈ হতাশ হোৱাটো সম্ভৱ নহয় বুলি মই ভাবো যেতিয়ালৈকে বেমাৰৰ কাৰণ নহয়। আনকি তেনে বিষয়ত বিপৰীতমুখী স্বভাৱে সমস্যা আৰু ৰোগৰ লক্ষণ বৃদ্ধিহে কৰে।

গীতমালা ৩:৩ অনুযায়ী ঈশ্বৰ আমাৰ গৌৰৱ আৰু আমাৰ মূৰ উচ্চকৰোতা। তেওঁ আমাৰ সকলো উদ্ধলৈ নিব বিচাৰে আমাৰ আশা, আমাৰ মনোভাব, আমাৰ ভৱবোধ, আমাৰ মূৰ, হাত, আৰু অন্তৰ — আমাৰ গোটেই জীৱন। তেওঁ আমাৰ পবিত্ৰ উত্তোলনকাৰী!

ঈশ্বৰে আমাক উৰ্ধ্বমুখী কৰিব বিচাৰে আৰু চয়তানে আমাক নিম্নগামী কৰিব বিচাৰে। আমাক হতাশাত ভোগাবলৈ চয়তানে আমাৰ জীৱনৰ অনিশ্চিত ঘটনা আৰু পৰিস্থিতি ব্যৱহাৰ কৰে। অভিধানে হতাশ শব্দটো এইদৰে ব্যাখ্যা কৰে 'আত্মাত দুৰ্বলঃ দুৰ্গত কৰা।' Webster মতে, কিবা কথাই হতাশাত পোলোৱা মানে 'চাৰিওফালৰ ক্ষেত্ৰত ডুবি যোৱা আন্তৰিকতাহীন।' নিৰুৎসাহ কৰা মানে ডুবি যোৱা আন্তৰিকতাহীন।'

নিৰুৎসাহ কৰা মানে ডুব যোৱা, নিম্নগামী হোৱা বা নিম্নস্তৰত থকা, নিয়মিত ভাৱে অনিশ্চয়তাৰ ভাববোৰ চিন্তা কৰা আমাৰ সুবিধা থাকে, কিন্তু সেইবোৰে কেৱল আমাক নিম্নগামীহে কৰে। অনিশ্চয়তাত থকাৰ দ্বাৰাই আমাৰ সমস্যাৰ সমাধান নহয়, ই কেৱল আৰু বৃদ্ধিহে কৰে।

নিৰাশাক জয় কৰক

গীতমালা ১৪৩:৩-১০ পদে নিৰাশা আৰু তাক কেনেকৈ জয় কৰিব পাৰি ব্যাখ্যা কৰিছে। এই পদসমূহ আমি বহলভাৱে চাওঁ, শত্ৰুৰ আক্ৰমণক জয় কৰিবলৈ আমি কি পদক্ষেপ লব পাৰো

১) সমস্যাৰ কাৰণ আৰু স্বভাৱজাত গুণ চিনাক্ত কৰক।

কাৰণশত্ৰুৰে মোৰ প্ৰাণক তাড়না কৰিলে, মোৰ জীৱন মাটিত পেলাই গুড়ি কৰিলে, মোক অন্ধকাৰময় ঠাইত বসতি কৰাই কেতিয়াবাই মৰা মানুহৰ দৰে কৰিলে।

গীতমালা ১৪৩:৩

‘আন্ধাৰ স্থানত বসতি কৰা জন বহু পূৰ্বেই মৃত্যু হোৱাৰ দৰে’, মোৰ কাৰণে নিৰাশাত ভুগি থকা এজনক ব্যাখ্যা কৰাৰ দৰে।

লক্ষ কৰক যে এই নিৰাশাৰ কাৰণ বা উৎসই, আমাৰ আত্মাৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰে, সেয়ে হ’ল চয়তান।

২) উপলব্ধি কৰক যে নিৰাশাই জীৱন আৰু পোহৰ কাঢ়ি লয়।

এই হেতুকে মোৰ আত্মা মোৰ অন্তৰত ব্যাকুল হৈছে (হতাশাত মেৰিয়াই থোৱা) মোৰ অন্তৰত মোৰ মন বিমোৰ হৈছে।

গীতমালা ১৪৩:৪

হতাশাই এজন ব্যক্তিৰ আত্মিক স্বাধীনতা আৰু শক্তি দমাই ৰাখে।

আমাৰ আত্মা (ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা শক্তিমন্ত আৰু উৎসাহিত হোৱা) শক্তিশালী আৰু স্বাধীন হয়। সেয়েহে চয়তানে আমাৰ মন আন্ধাৰ আৰু হতাশাৰে পূৰ্ণ কৰি ইয়াৰ শক্তি আৰু স্বাধীনতা দমন কৰিব বিচাৰে। ‘হতাশৰ’ আগমনৰ প্ৰতি তৎক্ষণাত সচেতন হৈ প্ৰত্যাখ্যান কৰাটো যে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা তাক অনুগ্ৰহ কৰি অনুভৱ কৰক। যিমান দীঘলীয়া সময় ইয়াক থাকিবলৈ দিয়ে, সিমানেই ইয়াক দমন কৰাটো কঠিন হৈ পৰে।

৩) ভাল সময়বোৰ মনত পেলাওক।

মই পূৰ্বকালৰ দিন সোঁৱৰণ কৰিছোঁ, তোমাৰ সমুদায় কৰ্ম ধ্যান কৰিছোঁ তোমাৰ হাতৰ কাৰ্য আলোচনা কৰিছোঁ।

গীতমালা ১৪৩:৫

এই পদত আমি দেখিছোঁ যে গীতিকাৰে তেওঁৰ অৱস্থাৰ প্ৰতি সঁহাৰি দিছে। মনত পেলোৱা, ধ্যানত বহা আৰু গুণা-গুণা কৰি থকা এই সকলো মনৰ কাৰ্য। তেওঁ নিশ্চয়কৈ জানে যে তেওঁৰ চিন্তাই তেওঁৰ অনুভূতিক ব্যাঘাত জন্মাই, সেয়ে তেওঁ এনে কিছুমান কথা চিন্তা কৰাত নিজকে ব্যস্ত ৰাখিব লাগে যিহে তেওঁক তেওঁৰ মনৰ আক্ৰমণক জয় কৰিবলৈ সহায় কৰিব।

৪) সমস্যাবোৰ মাজতেই ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰক।

মই তোমালৈ হাত মেলিছোঁ, শুকান ভূমিৰ নিচিনাকৈ (পানীৰ কাৰণে) মোৰ প্ৰাণ তোমালৈ তৃষ্ণাতুৰ হৈছে। চেলা (ক্ষম্তক কওক, আৰু সেই বিষয়ে নীৰবে ভাবক)!

গীতমালা ১৪৩:৬

ঈশ্বৰৰ স্তুতিগীত লিখোঁতাই প্ৰশংসা কৰাৰ গুৰুত্ব জানে, সেয়ে উপাসনাৰ কাৰণে তেওঁ হাত ওপৰলৈ কৰে। প্ৰকৃততে তেওঁৰ প্ৰয়োজন কি তেওঁ স্পষ্ট কৰে তেওঁৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ উপস্থিতিৰ প্ৰয়োজন। কেৱল ঈশ্বৰেহে তেওঁক সন্তুষ্ট কৰিব পাৰে।

বহু সময়ত মানুহ নিৰাশাত ভোগাৰ কাৰণ হ'ল, তেওঁলোকক কিবা এটাৰ প্ৰয়োজন, আৰু তেওঁলোকে সেইটো ভুল ঠাইত বিচাৰে, যিহে কেৱল তেওঁলোকৰ সমস্যাহে বৃদ্ধি কৰে।

যিৰিমিয়া ২:১৩ পদত ঈশ্বৰে কৈছে, কিয়নো মোৰ প্ৰজাবিলাকে দুটা দোষ কৰিলে, তেওঁবিলাকে জীৱন্ত জলৰ ভুমুক স্বৰূপ মোক ত্যাগ কৰিলে, আৰু তেওঁবিলাকে নিজৰ নিমিত্তে জলাধাৰ পানী ৰাখিব নোৱাৰা ভগা জলাধাৰ খানিলে।

তৃষ্ণাতুৰ আত্মাক অকল ঈশ্বৰেই পানী দিব পাৰে।

যি কোনো কথাই আপোনাক পৰিপূৰ্ণতাৰে সম্পূৰ্ণভাৱে সন্তুষ্ট কৰিব পাৰে বুলি ভাবি ঠগ নাখাব। ভুল কথাৰ পাচে পাচে যোৱাৰ ফল স্বৰূপে আপোনাক হতাশাগ্ৰস্ত কৰে, আৰু হতাশাই মানসিক দুৰ্বলতাৰ কাৰণে দুৱাৰ খুলি দিয়ে।

৫) ঈশ্বৰৰ সহায় বিচাৰক।

হে যিহোৱা শীঘ্ৰে মোক উত্তৰ দিয়া, মোৰ প্ৰাণ ক্ষীণ হৈ গৈছে, মই যেন গাঁতলৈ

নামি যোৱা বিলাকৰ নিচিনা নহও এই নিশিতে মোৰ পৰা তোমাৰ মুখ লুকুৱাই
নাৰাখিব।

গীতমালা ১৪৩:৭

স্তুতি গীত ৰচনা কৰোতাই ঈশ্বৰৰ সহায় বিচাৰিছে। তেওঁ সাধাৰণভাৱে কৈছে — ‘ঈশ্বৰ
সোনকালে কৰক, কাৰণ আপোনাৰ অবিহনে মই বেছি সময় ধৰি বাখিবলৈ সক্ষম নহওঁ।

৬) ঈশ্বৰৰ মাত শুনক।

ৰাতিপুৱাতে মোক তোমাৰ কৃপাৰ বচন শুনোৱা, কাৰণ মই তোমাক ভৰষা কৰিছো,
মই চলিবলগীয়া পথ মোক জনোৱা, কিয়নো মই তোমালৈ হাবিয়াহ কৰিছো।

গীতমালা ১৪৩:৮

ঈশ্বৰৰ স্তুতি গীত ৰচনা কৰোতাই জানে যে তেওঁ ঈশ্বৰৰ মাত শুনাব প্ৰয়োজন। তেওঁ
ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আৰু দয়াৰ বিষয়ে সুনিশ্চিত হোৱাৰ প্ৰয়োজন। তেওঁক ঈশ্বৰৰ মনোযোগ আৰু
নিৰ্দেশৰ প্ৰয়োজন।

৭) উদ্ধাৰৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা।

হে যিহোৱা মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰা, মোক লুকুৱাই ৰাখিবৰ
নিমিত্তে মই তোমাৰ ওচৰলৈ পলাই আহিছো।

গীতমালা ১৪৩:৯

আকৌ এবাৰ স্তুতিগীত লিখকে প্ৰকাশ কৰিছে যে এই বিষয়ে কেৱল ঈশ্বৰেহে সহায়
কৰিব পাৰে।

অনুগ্ৰহ কৰি লক্ষ কৰক যে এই সমূহ আলোচনাত তেওঁ তেওঁৰ মন ঈশ্বৰত মনোনিৱেশ
কৰিছে, সমস্যা ত নহয়।

৮) ঈশ্বৰৰ সূক্ষ্মদৰ্শন শক্তি, জ্ঞান আৰু নেত্ৰিত দিয়াৰ সমৰ্থ বিচাৰক।

তোমাৰ ইস্ত কৰ্ম সিদ্ধ কৰিবলৈ মোক শিক্ষা দিয়া, কিয়নো তুমিয়েই মোৰ ঈশ্বৰ,
তোমাৰ আত্মা মংগলময় সমান ভূমিয়েদি মোক চলাই নিয়া।

গীতমালা ১৪৩:১০

অৱশ্যে স্তুতি গীত লিখকে ইংগিত দিছে যে তেওঁ ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল
আৰু সেয়ে তেওঁৰ আত্মক আক্ৰমণ কৰিবলৈ দুৱাৰ খোলা হৈছে। তেওঁ ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাত
থাকিব বিচাৰে কাৰণ এতিয়া তেওঁ অনুভৱ কৰিছে যে এয়াই কেৱল সুৰক্ষিত ঠাই হ'ব পাৰে।

তাৰ পাছত তেওঁ স্থিৰ হবৰ বাবে ঈশ্বৰৰ সহায়ৰ বাবে অনুৰোধ কৰিলে। তেওঁৰ ৰচনা শৈলীক মই বিশ্বাস কৰো, 'মোক সমতল দেশলৈ চলাই নিয়া,' ইয়াত তেওঁৰ ভাব প্ৰকাশ পাইছে। তেওঁ সমান্তৰালভাৱে থাকিব বিচাৰিছে। উঠা নমা কৰি নহয়।

আপোনাৰ অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰক

কিয়নো আমাৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ মাংসিক নহয়, কিন্তু দুৰ্গ ভাঙিবলৈকো ঈশ্বৰৰ আগত বলৱান।

আমি মনৰ তৰ্ক-বিতৰ্ক, আৰু ঐশ্বৰিক জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত হোৱা ওখ বিষয় সকলোকে ভাঙি পেলাই, সকলো কল্পনাক বন্দী কৰি খ্ৰীষ্টৰ অজ্ঞীথান কৰিছো।

২ কৰছীয়া ১০:৪-৫

চয়তানে কোটি কোটি মানৱক আন্ধাৰ আৰু নিৰাশাৰ গাতলৈ ঠেলি দিবলৈ দৈহিক আৰু মানসিক ভাৱে দুৰ্বল অৱস্থাক ব্যৱহাৰ কৰে, আত্মহত্যাৰ মনোভাব থকা মানুহ সাধাৰণতে খুব বিপৰীতমুখী হয়, সেয়ে তেওঁ ভবিষ্যৎ কোনো আশা দেখা নাপায়।

মনত ৰাখিব : বিপৰীতমুখী অনুভূতি বিপৰীতমুখী চিন্তাৰ পৰা আহে।

মনেই যুদ্ধক্ষেত্ৰ হয়, ই এনে ঠাই য'ত যুদ্ধ জয় হয় বা নহয়। আজিয়েই নিশ্চিত হ'বলৈ সংকল্প কৰক সকলো বিপৰীতমুখী কল্পনা দূৰ কৰি আৰু আপোনাৰ চিন্তাধাৰা যীচু খ্ৰীষ্টৰ বাধ্যতালৈ আনক। (২ কৰছীয়া ১০:৫)

২) ঈশ্বৰৰ মনোভাবৰ হওঁক।

যাৰ মনে তোমাত নিৰ্ভৰ কৰে, তুমি তাক সম্পূৰ্ণ শাস্তিত ৰাখিবা কিয়নো সি তোমাক ভৰষা কৰিছে।

যিচয়া ২৬:৩

যীচুৱে অবিৰতভাৱে তেওঁৰ স্বৰ্গীয় পিতৃৰ সৈতে সহভাগিতা ৰাখিছিল। কোনো এজনৰ সৈতে সম্পূৰ্ণ সহযোগিতা ৰাখিবলৈ হলে সেই বিশেষ ব্যক্তিজনৰ সৈতে আপোনাৰ মনৰ মিল নাথাকিলে ই সম্ভৱ হৈ নুঠে। যদি মই আৰু মোৰ স্বামী গাড়ীত একেলগে গৈ থাকো, আৰু তেওঁ মোৰ সৈতে কথা পাতে, কিন্তু মই বেলেগ কিবা চিন্তা কৰি থাকো, তাৰ মানে আমি প্ৰকৃততে সহভাগিতা ৰখা নাই কাৰণ মই মোৰ সম্পূৰ্ণ ধ্যান তেওঁত দিয়া নাই। মই বিশ্বাস কৰো যে আমি নিশ্চিতভাৱে ক'ব পাৰো মানুহৰ চিন্তা ধাৰাই খ্ৰীষ্টৰ মনত কাৰ্য কৰিলে ঈশ্বৰত আৰু তেওঁৰ মহৎ কাৰ্যত থাকিলহেঁতেন।

ঈশ্বৰ আৰু তেওঁৰ কাৰ্যত ধ্যান দিয়ক।

যেতিয়া মই শয্যাত তোমাক সোঁৱৰণ কৰোঁ, আৰু বাতিৰ প্ৰহৰে প্ৰহৰে তোমাক ধ্যান কৰো।

তেতিয়া মগজু আৰু তেলীয়া মাংসত তৃপ্ত হোৱাদি মোৰ প্ৰাণ তৃপ্ত হ'ব, আৰু মোৰ মুখে আনন্দিত ওঁঠেৰে তোমাৰ প্ৰশংসা কৰিব।

গীতমালা ৩৩:৫-৬

মই তোমাৰ সকলো কাৰ্য ধ্যান কৰিম, আৰু তোমাৰ ক্ৰিয়োবোৰ আলোচনা কৰিম।

গীতমালা ৭৭:১২

মই তোমাৰ আদেশবোৰ ধ্যান কৰিম, তোমাৰ পথলৈ দৃষ্টি ৰাখিম (তোমাৰ নিয়মেৰে নিৰ্ধাৰিত কৰা জীৱনৰ পথ)

গীতমালা ১১৯:১৫

মই পূৰ্বকালৰ দিন সোঁৱৰণ কৰিছো, তোমাৰ সমুদায় কৰ্ম ধ্যান কৰিছো। তোমাৰ হাতৰ কাৰ্য আলোচনা কৰিছো।

গীতমালা ১৪৩:৫

স্তুতিগীত লিখক দায়ুদে সঘনাই ঈশ্বৰক ধ্যান কৰাৰ কথা, তেওঁৰ সাধুতা, আৰু তেওঁৰ কাৰ্য আৰু পথৰ বিষয়ে কৈছে। ই সাংঘাতিক ধৰণে ঈশ্বৰৰ সাধুতা আৰু তেওঁৰ হাতে কৰা আচৰিত কাৰ্যবোৰ চিন্তা কৰিবলৈ উদগনি দিয়ে।

মই দূৰদৰ্শনৰ পৰ্দাত প্ৰকৃতি, জন্তু, সাগৰৰ জীৱন ইত্যাদি চাই আনন্দ লাভ কৰো কাৰণ এইবোৰে ঈশ্বৰৰ মহানতা, ভয়াবহতা, তেওঁৰ অসীম সৃজনী শক্তি, আৰু কেনেকৈ তেওঁৰ পৰাক্ৰমি শক্তিয়ে সকলো ধৰি ৰাখে তাক প্ৰদৰ্শন কৰে। (ইব্ৰী ১:৩)

আপুনি যদি জয়যুক্ত জীৱনৰ অভিজ্ঞতা বিচাৰে তেতিয়াহ'লে ঈশ্বৰক ধ্যান কৰা আৰু তেওঁৰ পথ আৰু কাৰ্যবোৰ আপোনাৰ চিন্তাৰ নিয়মিত অংশ হোৱাৰ প্ৰয়োজন।

মোৰ বাবে বাইবেলৰ এটা ভালপোৱা পদ হল, গীতমালা ১৭:১৫, য'ত গীতিকাৰে ঈশ্বৰক কৈছে, মই হ'লে ধাৰ্মিকতাৰ গুণে তোমাৰ মুখ দেখিম, সাৰ পাই তোমাৰ মূৰ্ত্তিত তৃপ্ত হম (আৰু তোমাৰ সৈতে মধুৰ সহাভিগতাত থাকিম)

মই বহুতো ভাল নলগা দিন কটাইছিলো কাৰণ প্ৰতি ৰাতিপুৱা সাৰ পোৱাৰ লগে লগে

মই অসৎ চিন্তা কৰা আৰম্ভ কৰিছিলো। মই স্পষ্টভাৱে কব পাৰো যে মই সম্পূৰ্ণভাৱে সন্তুষ্ট যেতিয়াৰ পৰা মোৰ মাজত থকা খ্রীষ্টৰ মনৰ দ্বাৰাই (আত্মাৰ মন) পবিত্ৰ আত্মাই মোক সহায় কৰিলে। ৰাতিপুৱাতে ঈশ্বৰৰ সৈতে সম্পৰ্ক স্থাপন কৰাৰ দ্বাৰাই আনন্দময় জীৱন আৰম্ভ কৰাৰ পথ যে হয় সেইটো নিশ্চিত।

ঈশ্বৰৰ সৈতে সম্পৰ্ক স্থাপন

মই তোমালোকক সত্য কথা কওঁ যে, মই যোৱাই তোমালোকৰ হিতহে, কিয়নো মই নগলে, তোমালোকলৈ সেই সহায় কৰ্তা। (উপদেশক, সহায়কৰ্তা, পক্ষ লোৱা, মধ্যস্থতাকাৰী, শক্তি দিওঁতা, সহায়ার্থে থকা) নাহিব, (তোমাৰ সৈতে ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক ৰাখিবলৈ) কিন্তু মই গলে, তোমালোকলৈ তেওঁক পঠাই দিম (তোমাৰ সৈতে ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিবলৈ)

যিচয়া ১৬:৭

এই কথাখিনি যীচুৱে স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ আগমুহূৰ্তত কৈছিল য'ত তেওঁ গৌৰবেৰে পিতৃৰ সোঁহাতে বহি আছে। এই পদৰ পৰা এইটো স্পষ্ট হৈছে যে আমি ঈশ্বৰৰ সৈতে ঘনিষ্ঠ সম্বন্ধ ৰখাটো ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা।

আমাৰ নিজৰ চিন্তাতকৈ একোৱেই আমাৰ কাৰণে নিকটৱৰ্তী নহয়। সেয়েহে যদি আমি আমাৰ মন ঈশ্বৰৰ সৈতে পৰিপূৰ্ণ কৰো, ই আমাৰ চেতনালৈ তেওঁক লৈ আনে আৰু আমি তেওঁৰ সৈতে সম্পৰ্ক ৰখা উপভোগ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰো যি আমাৰ প্ৰতি দিনৰ জীৱনলৈ আনন্দ, শান্তি আৰু জয় কঢ়িয়াই আনে।

তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰাৰ দৰে তেওঁ সদাই আমাৰ লগত থাকে (মথি ২৮:২০, ইব্ৰী ১৩:৫)। কিন্তু যেতিয়ালৈকে আমি তেওঁৰ বিষয়ে নাভাবো আমি তেওঁৰ উপস্থিতিৰ বিষয়ে সজাগ নহওঁ। মই কোনোবা এজনৰ সৈতে কোঠাত থাকিব পাৰো আৰু মোৰ মনে যদি আন বহুতো কথা ভাবি থাকে। মই তাত থাকিও তেওঁৰ উপস্থিতি অনুভৱ নকৰো। আমি ঈশ্বৰৰ সৈতে সম্বন্ধ স্থাপন কৰাৰ সুবিধা ল'ব লাগে। তেওঁৰ বিষয়ে ভবাৰ প্ৰয়োজন আৰু তেওঁৰ উপস্থিতিৰ প্ৰতি সজাগ হ'ব লাগে।

৩) 'ঈশ্বৰে মোক ভাল পাই' তেনে মনোভাৱেৰে সৈতে।

আমালৈ ঈশ্বৰৰ যি প্ৰেম আছে, তাক আমি জানিছো (বুজা, স্বীকৃতি দিয়া, সজাগ হৈ নিৰীক্ষণ কৰি আৰু অভিজ্ঞতাৰে আৰু বিশ্বাস কৰিলো (মানিলৈ আৰু বিশ্বাস

ৰাখি আৰু নিৰ্ভৰ কৰি) ঈশ্বৰ প্ৰেম, আৰু যিজন প্ৰেমত থাকে, তেওঁ ঈশ্বৰত থাকে, ঈশ্বৰো তেওঁত থাকে।

১ যোহন ৪:১৬

মই এই কথা শিকিলো যে ঈশ্বৰৰ উপস্থিতি সত্য হয় সেইদৰে তেওঁৰ প্ৰেমো সত্য হয়। যদি আমাৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ প্ৰেম আমি কেতিয়াও ধ্যান নকৰো, আমি ইয়াৰ অভিজ্ঞতা লাভ নকৰো।

পোলে ইফিচীয়া ৩ অধ্যায়ত প্ৰাৰ্থনা কৰিছে যে মানুহে নিজৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলেহেতেন। বাইবেলে কৈছে যে তেওঁ আমাক ভাল পায়। কিন্তু কিমান ঈশ্বৰৰ সন্তানৰ এতিয়াও ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ সম্পৰ্কত প্ৰকাশনৰ অভাৱ?

মই মনত পেলাও যেতিয়া *Life In The Word Ministries* মই জীৱন আৰম্ভ কৰিছিলো। প্ৰথম সপ্তাহত মই সভা পৰিচালনা কৰিব লগা হৈছিল, মই ঈশ্বৰক সুধিছিলো তেওঁ মোক কি শিকোৱাটো বিচাৰে আৰু তেওঁ উত্তৰ দিয়ে, “মোৰ লোকসকলক কোৱা যে মই তেওঁলোকক ভাল পাওঁ।”

মই কলো, ‘তেওঁলোকে সেই কথা জানে। মই তেওঁলোকক সঁচাকৈয়ে কিবা শক্তিশালী কথা শিকাব বিচাৰো, যোহন ৩:১৬ পদৰ পৰা দেওঁবৰীয়া স্কুলৰ শিক্ষা নহয়।’

ঈশ্বৰে মোক ক’লে, ‘মই তেওঁলোকক কিমান ভাল পাওঁ খুব কম লোকেহে আচলতে জানে। যদি তেওঁলোকে জানিলে হয় তেওঁলোকে বেলেগ ধৰণে ব্যৱহাৰ কৰিলে হেতেন।’

ঈশ্বৰৰ প্ৰেম গ্ৰহণ কৰাৰ বিষয়ে পঢ়া আৰম্ভ কৰাত, মই অনুভৱ কৰিলো যে মোৰ নিজৰ বাবেই অতি প্ৰয়োজন আছিল। মই ১ যোহন ৪:১৬ পদ পঢ়াৰ সময়ত ঈশ্বৰে মোক আগুৱাই নিছিল, আমি নিশ্চয় ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ প্ৰতি সজাগ হ’ব লাগে। তাৰ মানে এইটো এটা বিষয় যাৰ প্ৰতি সক্ৰিয়ভাৱে সজাগ হ’ব লাগে।

ঈশ্বৰ যে মোক ভাল পায় সেই বিষয়ে অজ্ঞাতে, অনিৰ্দিষ্ট ধৰণৰ বুজনি আছিল, কিন্তু ঈশ্বৰৰ প্ৰেম মানে আমাৰ জীৱন শক্তিশালী হ’বলৈ, আনকি অতি কঠিন পৰিস্থিতিৰ মাজতো জয় লাভ কৰিবলৈ আমাক লৈ যাব।

ৰোমীয়া ৮:৩৫ পদত পাচনি পোলে আমাক অনুপ্ৰাণিত কৰিছে, খ্ৰীষ্টৰ প্ৰেমৰ পৰা কোনে আমাক বিচ্ছিন্ন কৰিব পাৰে? ক্লেশ বা সংকট, তাড়না বা আকাল, বন্দুহীনতা বা প্ৰাণ সংশয় বা তৰোৱাল, এইবোৰে পাৰেনে? তাৰ পাছত ৩৭ পদত তেওঁ আকৌ কৈছে, তথাপি আমাক প্ৰেম কৰাজনৰ দ্বাৰাই, এই সকলো কথাত আমি জয়তকৈয়ো জয়মুক্ত।

এই ক্ষেত্ৰত মই বহু সময়লৈকে পঢ়িছিলো, মোৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ প্ৰেমৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি মই সচেতন আৰু সজাগ হৈ মুখ ফুটাই স্বীকাৰ কৰিলো। ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ বিষয়ে মই শাস্ত্ৰৰ বাক্য শিকিলো, আৰু মই সেইবোৰ ধ্যান কৰি মোৰ মুখেৰে স্বীকাৰ কৰিলো। এইদৰে কেইবামোহো মই বাৰে বাৰে কৰিলো, আৰু সকলো সময়তে মোৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ চতুৰ্থী প্ৰেম প্ৰকাশ পালে আৰু মোৰ বাবেই ই অতি বাস্তৱিক হৈছিল।

এতিয়া, মোৰ কাৰণে তেওঁৰ প্ৰেম ইমান সঁচা যে আনকি কঠিন সময়তো মই 'সচেতন জ্ঞানৰ' দ্বাৰা সাস্থনা পাওঁ যে তেওঁ মোক প্ৰেম কৰে আৰু সেয়ে মই ভয়ত থাকিব নালাগে।

ভয় নকৰিব

প্ৰেমত ভয় নাই, কিন্তু সিদ্ধ প্ৰেমে ভয়ক দূৰ কৰে।

১ যোহন ৪:১৮

আমি যি দৰেই হওঁ, ঈশ্বৰে আমাক নিখুট ভাবে প্ৰেম কৰে। ৰোমীয়া ৫:৮ পদত কৈছে যে কিন্তু ঈশ্বৰে আমালৈ তেওঁৰ প্ৰেমৰ প্ৰমাণ দিছে, কাৰণ ইতিপূৰ্বেই যেতিয়া আমি পাপী আছিলো, তেতিয়া খ্রীষ্টে আমাৰ কাৰণে আপোন প্ৰাণ দিলে।

বিশ্বাসীসকলে তেওঁলোক কিমান কষ্টত আছে সেই কথা চিন্তা নকৰি খ্রীষ্টৰ মনৰ দ্বাৰাই কাৰ্য কৰে। সত্যনিষ্ঠাৰে তেওঁলোকৰ চিন্তা সত্যনিষ্ঠাৰ ভিত্তিত থাকে। নিয়মিতভাৱে ধ্যায়ান কৰি 'খ্রীষ্টত' আপুনি কোন জানিবলৈ আপোনাৰ সত্যনিষ্ঠা চেতনা থাকিব লাগিব।

সত্যনিষ্ঠা চেতনাৰ হওঁক পাপৰ চেতনাত নহয়।

আমি তেওঁৰ ঈশ্বৰীয় ধাৰ্মিকতাস্বৰূপ হ'বলৈ, যি জনাই শাপ জনী নাই, সেই জনাকেই তেওঁ আমাৰ নিমিত্তে পাপ স্বৰূপ কৰিলে (দৃষ্টি সধগাৰিত কৰি আৰু উদাহৰনেৰে) ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা (আমি যিয়ে নহওঁ তেওঁৰ সৎ গুণৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ সৈতে সম্বন্ধ অনুমোদিত আৰু গ্ৰহণযোগ্য হয়)

২ কৰিন্থীয়া ৫:২১

বহুতো বিশ্বাসীয়ে তেওঁলোকৰ বিপৰীতমুখী চিন্তাৰ কাৰণে যত্নগাত ভোগে। কাৰণ তেওঁলোকৰ দুৰ্বলতা আৰু অকৃতকাৰ্যতাত ঈশ্বৰ তেওঁলোকৰ প্ৰতি অসন্তুষ্ট বুলি চিন্তা কৰে।

আপুনি নিজকে পাপী আৰু দোষাৰোপ কৰি কিমান সময় নষ্ট কৰিছে? লক্ষ কৰক, মই

কৈছো কিমান সময় আপুনি নষ্ট কৰিছে, কাৰণ আচলতে তেনে ধৰণৰ সকলো চিন্তাই হ'ল অব্যবহৃত সময় নষ্ট কৰা !

খ্ৰীষ্টৰ ওচৰলৈ অহাৰ পূৰ্বে আপুনি কিমান ভয়ানক আছিল সেই বিষয়ে নাভাবিব। তাৰ পৰিবৰ্তে ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা তেওঁত কেনেকৈ পূৰ্ণ কৰিব সেই বিষয়ে ভাবক। মনত ৰাখিব *চিন্তা কাৰ্যলৈ পৰিবৰ্তিত হয়*। যদি আপুনি কেতিয়াবা ভাল কৰিব বিচাৰে, আপুনি প্ৰথমে আপোনাৰ চিন্তাধাৰা সলনি কৰিব লাগিব। আপুনি কিমান ভয়ানক আছিল সেই বিষয়ে চিন্তা কৰি থাকিলে, আপুনি তাৰ দ্বাৰাই কেৱল বেয়াহে কৰিব। প্ৰতি মুহূৰ্ততে বিপৰীতমুখী আৰু নিজকে দোষাৰোপ কৰা চিন্তা আপোনাৰ মনলৈ আহিব পাৰে কিন্তু আপুনি মনত পেলাওক যে ঈশ্বৰে আপোনাক প্ৰেম কৰে, সেয়ে আপুনি ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা খ্ৰীষ্ট যীচুত পূৰ্ণ কৰিব লাগিব। সকলো সময়তে ভালৰ অৰ্থে আপোনাক সলনি কৰা হয়। আত্মিকভাৱে প্ৰতিদিনে আপুনি বৃদ্ধি পায়। আপোনাৰ জীৱনৰ বাবে ঈশ্বৰৰ গৌৰৱোজ্জ্বল আঁচনি আছে। এই সত্যটো আপুনি নিশ্চয় ভাবক।

আপুনি সাধাৰণতে এইদৰেই আপোনাৰ মনত চিন্তা কৰিব লাগিব। আপোনাৰ মনলৈ যি আহে কেৱল তাকে নাভাবিব, আৰু আপোনাৰ নিজৰ চিন্তা বুলি গ্ৰহণ নকৰিব, ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ অনুযায়ী বিবেচনা কৰি চিন্তা কৰক।

চয়তানক ধমকি দিয়ক আৰু সৎ চিন্তা কৰি আগবাঢ়ি যাবলৈ আৰম্ভ কৰক।

৪) *অনুপ্ৰাণিত কৰা মন ৰাখক।*

উদগাঁওতাই উদগোৱা কাৰ্যত থাকক।

ৰোমীয়া ১২:৮

খ্ৰীষ্টৰ মন থকা জনে উন্নতি, সাধাৰণ অৰ্থত উপদেশমূলক চিন্তাৰে আন মানুহৰ বিষয়ে, তাৰ লগে লগে নিজৰ আৰু নিজৰ পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে সঠিক চিন্তা কৰে।

আজিৰ পৃথিবীত উৎসাহিত কৰা মিনিষ্টিৰ খুবেই প্ৰয়োজন। আপুনি নিজৰ কথাকে কোনো ব্যক্তিক কেতিয়াও উৎসাহিত কৰিব নোৱাৰে, যদিহে প্ৰথমে আপোনাৰ সেই বিশেষ ব্যক্তিজনৰ প্ৰতি ভাল ভাব নাথাকে। মনত ৰাখিব যে আপোনাৰ অন্তৰত যি থাকে সেয়াই আপোনাৰ মুখৰ পৰা ওলাব। ইচ্ছাকৃতভাৱে কিছুমান 'ভাল চিন্তা' কৰক।

ভাল লগা চিন্তা আন ব্যক্তিলৈ পঠিয়াওক। তেওঁলোকক অনুপ্ৰাণিত কৰা কথা কওঁক।

নতুন আৰু পুৰণি নিয়মৰ বাইবেলৰ বাক্যত গ্ৰীক শব্দ *Parakaleo* ক *Vines expository Dictionary* এইদৰে ব্যাখ্যা কৰিছে, যাক 'উৎসাহিত' বুলি অনুবাদ কৰিছে, 'যি দৰে আদিতো

এজন ব্যক্তিক *Para to the side, kaleo, to call*)... সতৰ্ক কৰি উৎসাহিত কৰি মতা হৈছিল, উদ্দেশ্য সিদ্ধিৰ অৰ্থে কিছুমান পথ প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰি।' মই এই উক্তিটো অৰ্থ এইদৰে অনুবাদ কৰো। এজন মানুহৰ লগত থাকি উদ্দেশ্য সিদ্ধিৰ অৰ্থে কামত আগবাঢ়ি যাবলৈ অনুৰোধ কৰো। মিনিষ্ট্ৰিত অনুপ্ৰাণিত কৰা অনুগ্ৰহৰ বিষয়ে ৰোমীয়া ১২:৮ পদত কৈছে যাৰ এই অনুগ্ৰহ থাকে সহজে দেখা পোৱা যায়। তেওঁলোকে সদাই প্ৰত্যেককে কিছুমান উৎসাহজনক আৰু উন্নতি সাধনৰ কথা কয় এনে কথা কয় যি আনক ভাল অনুভৱ দিয়ে আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত হেঁচা প্ৰয়োগ কৰি উৎসাহিত কৰে।

আমাৰ সকলোৰে হয়তো পৰামৰ্শ দিব পাৰ অনুগ্ৰহৰ মিনিষ্ট্ৰ নাথাকিব পাৰে, কিন্তু যি কোনো ব্যক্তিয়ে উৎসাহিত কৰিবলৈ শিকিব পাৰে। সহজ উপাই হ'ল যদি এইটো ভাল নহয়, তেতিয়া তাৰ বিষয়ে নাভাবিব বা নকব।

বহুতৰে ইতিমধ্যে বহুত সমস্যা আছে, সেয়ে আমি তেওঁলোকক কটু কথাৰে আঘাট কৰি তেওঁলোকৰ সমস্যা বৃদ্ধি কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। আমি ইজনে সিজনৰ লগত প্ৰেম গঢ়ি তুলিব লাগিব। (ইফিচীয়া ৪:২৯) পাহৰি নাযাব, প্ৰেমে সদাই প্ৰত্যেকৰে উত্তমতাক বিশ্বাস কৰে (১ কৰিন্থীয়া ১৩:৭)।

আপুনি মানুহৰ বিষয়ে ভাল চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আপুনি দেখিব যে তেওঁলোকে অধিক ভাল ভাৱে আচৰণ কৰিছে। চিন্তা আৰু শব্দ পাত্ৰ হয় বা অস্ত্ৰ হয় সৃষ্টি কৰিবলৈ বা ধ্বংসৰ শক্তি হ'বলৈ। সেইবোৰ চয়তান আৰু তাৰ কামৰ বিৰুদ্ধে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি বা চয়তানৰ ধ্বংসাত্মক আঁচনিতে সেইবোৰে আচলতে সহায় কৰিব পাৰে।

আপোনাৰ সন্তানৰ কিছুমান আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ সমস্যা আছে আৰু নিশ্চয়কৈ সেইবোৰ সলনি কৰাৰ প্ৰয়োজন। আপুনি তেওঁৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰক আৰু ঈশ্বৰক তেওঁৰ জীৱনলৈ কাৰ্য কৰিবলৈ আৰু যি পৰিবৰ্তনৰ প্ৰয়োজন কৰিবলৈ কওঁক। অপেক্ষা কৰাৰ সময়ত তেওঁৰ প্ৰতি থকা আপোনাৰ চিন্তা আৰু শব্দৰ এতিয়া কি কৰিব? বহুতো মানুহে তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ কেতিয়াও নাপায় কাৰণ তেওঁলোকে যি খোজে তাৰ বিপৰীতে চিন্তা কৰি ঈশ্বৰৰ আগত নিজৰ ভাৱ আৰু কথা ব্যক্ত কৰে আৰু সেয়ে তেওঁলোকৰ হৈ কাম কৰিবলৈ ঈশ্বৰে সুবিধা নাপায়।

আপোনাৰ সন্তানৰ পৰিবৰ্তনৰ কাৰণে আপুনি প্ৰাৰ্থনা কৰি তাৰ পাছত তেওঁৰ বিষয়ে সকলো ধৰণৰ বিপৰীত চিন্তা ধাৰাৰক হৃদয়ত পুহি ৰাখেনে? সম্ভৱত পৰিবৰ্তনৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিছে আৰু তাৰ পাছত ভাবিছে আৰু আনকি আনক কৈছে, 'এই সন্তানটো কেতিয়াও পৰিবৰ্তন নহয়।' জয়যুক্ত জীৱনত থাকি, আপুনি নিশ্চয় আপোনাৰ চিন্তা-ধাৰা ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ সৈতে সন্মিলিত কৰিব লাগিব।

আমি ঈশ্বৰৰ বাক্যত বিশ্বাস কৰি আগবাঢ়িব নোৱাৰো যদিহে আমাৰ চিন্তা বাক্যই যি কয় তাৰ বিপৰীত হয়। আমি ঈশ্বৰৰ বাক্যত বিশ্বাস কৰি আগবাঢ়িব নোৱাৰো যদিহে আমি বাক্যৰ ওপৰত চিন্তা নকৰো।

যেতিয়া আপুনি কোনো ব্যক্তিৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰে, আপুনি যি প্ৰাৰ্থনা কৰে তাৰ সৈতে আপোনাৰ চিন্তা আৰু বাক্য মিলাই প্ৰাৰ্থনা কৰক আৰু আপুনি তেতিয়া চমকপ্ৰদ উন্নতি দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰিব।

ভাৰসাম্যৰ পৰা আঁতৰি থকাটো মই পৰামৰ্শ নিদিওঁ। স্কুলত যদি আপোনাৰ সন্তানৰ আচাৰ ব্যৱহাৰৰ সমস্যা হয় আৰু তেওঁ কেনে দৰে কৰিছে বুলি যদি বন্ধুৰে শুধে যদি বাস্তৱত কোনো পৰিবৰ্তন পৰিলক্ষিত নহয় আপুনি কি কৰিব? আপুনি ক'ব পাৰে, 'এতিয়ালৈকে আমি চমকপ্ৰদ উন্নতি দেখা নাই, মই বিশ্বাস কৰো ঈশ্বৰে কাৰ্য কৰিব আৰু সেয়ে এই সন্তানটো ঈশ্বৰৰ কাৰণে শক্তিৰ উৎস হ'ব। তেতিয়া দিনৰ পাছত দিন, অলপ অলপকৈ গৌৰৱৰ পৰা গৌৰৱলৈ তেওঁ সলনি হোৱা দেখিম।'

৫) ধন্যবাদ যুক্ত মন গঢ়ি তোলাক

ধন্যবাদেৰে তেওঁৰ দুৱাৰবোৰত আৰু প্ৰশংসাৰে তেওঁৰ চোতাল কেইখনত সোমোৱা,
তেওঁৰ স্তুতি কৰা, তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰা !

গীতমালা ১০০:৪

খ্ৰীষ্টৰ মনৰ দৰে যি মানুহ চলে তেওঁৰ চিন্তা, প্ৰশংসা আৰু ধন্যবাদেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা দেখা পোঁও।

অভিযোগ কৰাৰ দ্বাৰাই চয়তানৰ কাৰণে বহুতো দুৱাৰ খোলা হয়। কিছুমান মানুহ শাৰীৰিকভাৱে ৰোগী আৰু দুৰ্বলতাত জীয়াই থাকে, এই দুৰ্বলতাৰ কাৰণ ৰোগ বুলি অভিযোগ কৰা হয়। সেইবোৰে মানুহৰ চিন্তা আৰু সমালোচনাক আক্ৰমণ কৰে।

ধন্যবাদ নিদিয়াকৈ এক শক্তিশালী জীৱন অতিবাহিত কৰিব নোৱাৰি। ধন্যবাদৰ মূলনীতিৰ বিষয়ে বাইবেল আমাক বাৰে বাৰে নিদেৰ্শ দিছে। চিন্তা বা বাক্যত অভিযোগ কৰা মানে হ'ল মৃত্যুৰ মূলনীতি, কিন্তু ধন্যবাদযুক্ত হোৱা আৰু সেইদৰে কোৱাই হ'ল জীৱনৰ মূলনীতি।

এজন ব্যক্তিৰ যদি কৃতজ্ঞতাপূৰ্ণ অন্তৰ (মন) নাথাকে, তেওঁৰ মুখৰ পৰা ধন্যবাদ প্ৰকাশ নাপায়। আমি যেতিয়া কৃতজ্ঞ হওঁ, আমি সেইদৰেই কওঁ।

সকলো সময়তে কৃতজ্ঞ হওঁক

এনেতে আহা আমি তেওঁৰেই দ্বাৰাই সদায় ঈশ্বৰৰ উদ্দেশ্য স্তৱৰূপ যজ্ঞ, অৰ্থাৎ তেওঁৰ নাম স্বীকাৰ কৰি ওঁঠৰ ফল উৎসৰ্গ কৰোঁক।

ইব্রী ১৩:১৫

আপুনি কেতিয়া ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰে? সকলো সময়ত প্ৰত্যেক পৰিস্থিতিত, সকলো কথাত — এইদৰে কৰাৰ দ্বাৰাই আমি জয়যুক্ত জীৱনত প্ৰৱেশ কৰো য'ত চয়তানে আমাক শাসন কৰিব নোৱাৰে।

আমাৰ পৰিৱেশ যিয়েই নহওঁক আমি যদি আনন্দপূৰ্ণ আৰু কৃতজ্ঞপূৰ্ণ হওঁ সি আমাক কেনেকৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব? স্বীকাৰোক্তিমতে, এনে ধৰণৰ জীৱনশৈলীৰ কেতিয়াবা প্ৰশংসা বা ধন্যবাদ জ্ঞাপনৰ যোগেদি বলিদানৰ প্ৰয়োজন, কিন্তু বৰঞ্চ মই মোৰ ধন্যবাদ ঈশ্বৰলৈ উৎসৰ্গ কৰো তাৰ পাছত মোৰ আনন্দ চয়তানত উৎসৰ্গ কৰো। মই শিকিলো (কষ্টৰ মাজেৰে) যে যদি মই অসন্তোষীয়া হওঁ আৰু ধন্যবাদ দিব নুখুজো তেতিয়া মই মোৰ আনন্দ হেৰুৱাম। আন কথাত মই অভিযোগৰ আত্মাত ইয়াক হেৰুৱাম।

স্তুতি গীত লিখকে গীতমালা ৩৪:১ পদত কৈছে মই সকলো সময়তে যিহোৱাৰ ধন্যবাদ কৰিম তেওঁৰ প্ৰশংসা সদায় মোৰ মুখত থাকিব। ঈশ্বৰৰ কাৰণে কেনেকৈ আশীৰ্বাদময় হম? চিন্তা আৰু মুখেৰে অবিৰামভাৱে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰি।

শলাগ লোৱা ব্যক্তি হওঁক কেৱল ঈশ্বৰৰ প্ৰতি নহয় কিন্তু সকলো মানুহলৈকে কৃতজ্ঞাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ। যেতিয়া কোনো এজনে আপোনাৰ প্ৰতি কিবা ভাল কৰে, আপুনি যে প্ৰশংসা কৰিছে তেওঁক জানিব দিয়ক।

পৰিয়ালৰ বেলেগ বেলেগ সদস্যৰ মাজত আপোনাৰ প্ৰশংসা প্ৰদৰ্শন কৰক। প্ৰায়ে আমি কিছুমান কথা নিশ্চিতভাৱে লওঁ যে ইশ্বৰে আমাক তাৰ দ্বাৰাই আশীৰ্বাদ কৰিছে। কিছুমান কথা হৈ নুঠাৰ সঠিক কাৰণ হ'ল আমি সেই বিষয়ে প্ৰশংসা নকৰো।

মই মোৰ স্বামীক প্ৰশংসা কৰো, আমি বিয়া হোৱা বহু সময় হ'ল, কিন্তু মই এতিয়াও তেওঁক প্ৰশংসা কৰো বুলি কওঁ। তেওঁ বহুতো ক্ষেত্ৰত খুব ধৈৰ্যশীল ব্যক্তি আৰু সঁচাকৈয়ে বহুতো ভাল গুণ আছে। তেওঁলোকক প্ৰশংসা কৰো বুলি জানিবলৈ দি, আনকি কিছুমান বিশেষ কথাৰ কাৰণে আমি কৃতজ্ঞ বুলি উল্লেখ কৰাৰ দ্বাৰাই মই জানো যে ই ভাল সম্বন্ধ গঢ়িবলৈ আৰু অটুট ৰাখিবলৈ সহায় কৰে।

মই বহুতো মানুহৰ সংস্পৰ্শ লৈ আহিছো, তেওঁলোকৰ কাৰণে কৰা প্ৰত্যেকটো সৰু

কামৰ প্ৰতি কেনেকৈ তেওঁলোক ইমান কৃতজ্ঞ সেই বিষয়ে মই সদায় আচৰিত হওঁ, আনহাতে কিছুমানৰ প্ৰতি যিমনেই কাম নকৰো কিয় তেওঁলোক কেতিয়াও সন্তুষ্ট নহয়। মই বিশ্বাস কৰো এই সমস্যাক সৈতে অহংকাৰ জড়িত। কিছুমান মানুহ নিজকলৈ ইমান ব্যস্ত যে আনে তেওঁলোকলৈ কি কৰিছে সেই বিষয়ে নাভাবে, তেওঁলোকে ভাৱে তাৰ বাবে কেৱল যোগ্যতা নহয়, কিন্তু তাতকৈও অধিক পাব লাগে। তেওঁলোকে কাচিৎহে প্ৰশংসা প্ৰকাশ কৰে।

প্ৰশংসা প্ৰকাশ কৰা কেৱল আন ব্যক্তিৰ কাৰণেই ভাল নহয়, কিন্তু এয়া আমাৰ কাৰনেও ভাল, কাৰণ ই আমাৰ মাজত আনন্দ প্ৰদৰ্শন কৰে।

আপুনি কৃতজ্ঞ হোৱা সকলো কথাৰ কাৰণে প্ৰতিদিনে ধ্যান কৰক। প্ৰাৰ্থনাৰে ঈশ্বৰলৈ সেইবোৰ অনুশীলন কৰিব, আৰু সেইদৰে কৰাত আপোনাৰ অন্তৰ, জীৱন পোহৰেৰে পূৰ্ণ হোৱা দেখিব।

সকলো কথাৰ কাৰণে সদাই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰক

আৰু দ্ৰাক্ষাৰসেৰে মতলীয়া নহবা, কিয়নো তাত নষ্টামি আছে, কিন্তু আত্মাৰে (পবিত্ৰ) পৰিপূৰ্ণ হোৱা।

ধৰ্মগীত, স্তুতি গীত আৰু আত্মিক গানেৰে পৰস্পৰে আলাপ কৰা, আৰু প্ৰভুৰ উদ্দেশ্য তোমালোকৰ হৃদয়েৰে গান আৰু বাদ্য কৰা।

আৰু সদায় সকলো বিষয়ৰ কাৰণে, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে পিতৃ ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰা।

ইফিচীয়া ৫:১৮-২০

কিমান শক্তিশালী বাক্য !

আপুনি আৰু মই কেনেকৈ সদাই পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিপূৰ্ণ হৈ থাকিব পাৰো ? নিজৰ সৈতে কথাপাতি (আমাৰ চিন্তাৰ মাজেৰে) বা আনক (আমাৰ বাক্যৰ মাজেৰে) স্তুতি গীত আৰু ধৰ্মগীত আৰু আত্মিক গীতৰ মাজেৰে। আন কথাত ক'বলৈ হলে, আমাৰ চিন্তা আৰু বাক্য ধৰি ৰখাৰ দ্বাৰাই, আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ, সকলো সময়তে প্ৰশংসাৰ দ্বাৰা আৰু সকলো বিষয়ৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি।

৬) বাক্যত মনোযোগ দি

আৰু তেওঁৰ বাক্য (তেওঁৰ চিন্তা) তোমালোকৰ ভিতৰত নাথাকে, কিয়নো যি জনক তেওঁ পঠালে, সেই জনক তোমালোকে বিশ্বাস নকৰা। (সেয়ে তেওঁৰ শিক্ষা

তোমাৰ মাজত জীৱিত নাৰাখা, কাৰণ তেওঁ পঠিয়া বাৰ্তাবাসকজনক তুমি বিশ্বাস
নকৰা।

যোহন ৫:৩৮

আমাৰ অধ্যয়ন আৰু বিবেচনাৰ কাৰণে কাগজত লিখি যোৱা ঈশ্বৰৰ বাক্য তেওঁৰ
নিজৰ চিন্তাধাৰা হয়। সকলো পৰিস্থিতি আৰু বিষয়ৰ বিষয়ে তেওঁ কি চিন্তা কৰে সেয়াই হ'ল
তেওঁৰ বাক্য।

যীচুয়ে যোহন ৫:৩৮ পদত কিছুমান অবিশ্বাসীক তিবস্কাৰ কৰিছে। এই অনুবাদৰ পৰা
আমি দেখিছো যে ঈশ্বৰৰ বাক্য তেওঁৰ চিন্তা ধাৰৰ লিখিত প্ৰকাশভংগী আৰু সেই মানুহ
যিজনে বিশ্বাস কৰি ভাল ফলাফলৰ অভিজ্ঞতা আৰু বিশ্বাস কৰিব বিচাৰে তেওঁলোকে
নিশ্চয় নিজৰ অন্তৰত ঈশ্বৰৰ বাক্যসমূহ জীৱিত হিচাপে ৰাখিব লাগিব। ঈশ্বৰৰ বাক্য ধ্যায়নৰ
দ্বাৰাই এয়া সম্পন্ন হয়। এইদৰেই তেওঁৰ চিন্তা আমাৰ চিন্তা হ'ব পাৰে — আমাৰ মাজত
খ্রীষ্টৰ মন গঢ়ি তোলাৰ এয়ে এক মাত্ৰ উপায়।

বাইবেলত যোহন ১:১৪ পদত কৈছে যীচুৱে বাক্য সেই বাক্য মাংস হ'ল। সেয়া সম্ভৱ
নহ'লহেঁতেন। যদিহে তেওঁৰ মন অবিৰাম ভাৱে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰে পূৰ্ণ হৈ নাথাকিল হয়।

ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ওপৰত ধ্যান কৰা জীৱনৰ এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ তত্ত্ব যিটো আমি শিকিব
পাৰো। পুৰণি আৰু নতুন নিয়মৰ *Vine's Expository Dictionary* ত দুটা গ্ৰীক শব্দই 'ধ্যান'
শব্দটোৰ অৰ্থ নিৰ্ধাৰিত কৰি এইদৰে আখ্যা দিছে: 'মনোযোগ দিবলৈ', 'অনুগামী হ'বলৈ অভ্যাস',
'যত্নশীল হোৱা', 'বাক্যৰ শক্তিশালী তত্ত্ব অনুশীলন কৰিবলৈ', 'কল্পনাক বিবেচনা কৰিবলৈ',
'পূৰ্বেই পৰিকল্পনা কৰিবলৈ'। আন ভাৱে কৈছে 'মৃদুবাক্যৰে' বা 'অতি ক্ষীণ কঠত কিবা কোৱা।'

এই মূলতত্ত্ব কিমান গুৰুত্বপূৰ্ণ মই দৃঢ়ভাৱে গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব নোৱাৰো। মই ইয়াক
জীৱনৰ তত্ত্ব বুলি কওঁ কাৰণ ঈশ্বৰৰ বাক্য ধ্যান কৰাই আপোনাৰ জীৱন পৰিচালিত কৰে
আৰু সৰ্বশেষত আপোনাৰ চাৰিওফালে থকা সকলক।

অশ্রীষ্ট ধৰ্মীলোক আৰু তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ সম্বন্ধীয় ধৰ্মই ধ্যানৰ অভ্যাস কৰাৰ কাৰণে বহুতো
খ্রীষ্টীয়ানৰ কাৰণে ধ্যান শব্দটো ভয় লগা। কিন্তু মই আপোনাকক মনত ৰাখিবলৈ অনুৰোধ
কৰো যে চয়তানৰ প্ৰকৃততে কেতিয়াও মৌলিক চিন্তা নাথাকে। পোহৰৰ ৰাজ্যৰ যি থাকে
সি তাক লয় আৰু আন্ধাৰৰ ৰাজ্যৰ কাৰণে ইয়াক বিপথগামী কৰে। বুজিবৰ কাৰণে আমি
যথেষ্ট জ্ঞানী হ'ব লাগিব যে যদি বেয়াৰ কাৰণে ধ্যানে তেনে শক্তি উৎপন্ন কৰে, সেয়ে
ভালৰ কাৰণেও ই শক্তি উৎপন্ন কৰিব। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ পৰা ধ্যানৰ মূল তত্ত্ব পোনপতিয়াকৈ
আহে, বাইবেলে এই বিষয়ে কি কয় চাও আহক।

ধ্যান আৰু উন্নতি

এই ব্যৱস্থা পুস্ককখনি তোমাৰ মুখৰ পৰা আঁতৰি নাযাওক, কিন্তু তাত লিখা আটাইখিনিকে পালন কৰি সেই মতে কাৰ্য কৰিবলৈ তুমি দিনে ৰাতিয়ে তাক ধ্যান কৰা, কিয়নো তাকে কৰিলে তোমাৰ শুভগতি হ'ব, আৰু তুমি কৃতকাৰ্য হ'বা।

যিহোচুৰা ১:৮

এই পদত ঈশ্বৰে আমাক সহজ ভাৱে কৈছে যে যদি আমি প্ৰথমে মানসিকভাৱে অভ্যাস নকৰো আমি কেতিয়াও বাস্তৱত বাক্য ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰিম।

গীতমালা ১:২-৩ পদত ঈশ্বৰ ভয়কাৰী মানুহৰ কথা অভিব্যক্ত কৰি কৈছে কিন্তু যিহোৱাৰ ব্যস্ততাত সন্তুষ্ট হয় (ধৰ্মানুশাসন নিৰ্দেশ, ঈশ্বৰৰ নীতি শিক্ষা) আৰু দিনে ৰাতিয়ে তেওঁৰ ব্যৱস্থা ধ্যান (বিবেচনা কৰে আৰু পঢ়ে) কৰে সেই মানুহ ধন্য। সেই মানুহ বতৰত ফল দিয়া, পাত জয় নপৰা (আৰু যত্ন লোৱা) বোঁৱতী পানীৰ দাঁতিত ৰোৱা পছৰ নিচিনা, সেই মানুহে কৰা সকলো কৰ্ম সাফল্য হয় আৰু পৰিপক্কতালৈ আহে।)

ধ্যান কৰা আৰু সুস্থ হোৱা

হে মোৰ বোপা, মোৰ বাক্যলৈ মনোযোগ কৰা, আৰু মোৰ কথালৈ কান পাতা।

সেইবোৰ তোমাৰ দৃষ্টিৰ অগোচৰ নহওঁক, সেইবোৰ তোমাৰ হৃদয়ৰ ভিতৰত ৰাখা।

কিয়নো যিসকলে সেইবোৰ পায়, তেওঁলোকলৈ সেইবোৰ জীৱন স্বৰূপ, আৰু তেওঁলোকৰ শৰীৰলৈ স্বাস্থ্য স্বৰূপ।

হিতোপদেশ ৪:২০-২২

মনত ৰাখিব 'ধ্যানৰ' ব্যাখ্যা কৰা শব্দ হ'ল অনুগামী হোৱা বাইবেলৰ এই বাক্যই কৈছে যে ঈশ্বৰৰ বাক্য আমাৰ স্বাস্থ্যৰ উৎস আৰু শৰীৰৰ সুস্থ কৰোতা।

ঈশ্বৰৰ বাক্য আমাৰ মনত ধ্যান কৰাই (চিন্তা কৰা, বিবেচনা কৰা বিষয়) প্ৰকৃততে আমাৰ শৰীৰত প্ৰভাৱ পেলায়। পাৰ হৈ যোৱা ওঠৰতা বছৰত মোৰ চেহেৰাৰ পৰিবৰ্তন হৈছিল। মই প্ৰথমে যেতিয়া যত্নেৰে 'ঈশ্বৰৰ বাক্য পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলো আৰু মোৰ গোটেই জীৱনৰ কাৰণে ইয়াক মুখ্যভাৱে দৃষ্টিগোচৰ কৰিছিলো। সেই সময়তকৈ আজি মোক পোন্ধৰ বছৰ সৰু লাগে বুলি মানুহে কয়।

শুনক আৰু সিচক

তেওঁ তেওঁলোকক আৰু ক'লে, তোমালোকে কি শূনা তালৈ মন কৰাত যি জোখোৰে (পঢ়া আৰু চিন্তাৰে) তোমালোকে জোখা (তুমি শূনা সত্যৰে) সেই জোখোৰে তোমালোককো জোখা [জ্ঞান আৰু নৈতিকতাৰে] হ'ব, আৰু তোমালোকক অধিক (উপৰিও) দিয়া হ'ব।

মাৰ্ক ৪:২৪

এয়া সিচা আৰু চপোৱাৰ নিয়মৰ দৰে। আমি যিমানহে গুটি সিচিম, শস্য চপোৱাৰ সময়ত আমি অধিক ফল সংগ্ৰহ কৰিম। ঈশ্বৰে মাৰ্ক ৪:২৪ পদত কৈছে যে আপুনি আৰু মই ব্যক্তিগত ভাৱে বেছিভাগ সময় যদি, শূনা বাক্যৰ বিষয়ে চিন্তা কৰো আৰু পঢ়ো আমি সিমানহে বেছি তাৰ পৰা উপকৃত হম।

পঢ়া আৰু শস্য চপোৱা

(প্ৰকাশ হ'বৰ বাবে অস্থায়ীভাৱে কথাবোৰ গুপত হৈ থাকে) কিয়নো প্ৰকাশিত হ'বৰ বিনে আন কোনো কাৰণত কোনো বস্তু লুকুৱাই নাই, আৰু প্ৰকাশিত হৈ যাবৰ বিনে, আন কোনো কাৰণত কোনো বস্তু গুপত হোৱা নাই।

মাৰ্ক ৪:২২

এই দুটা পদে সঠিকভাৱে আমাক কৈছে যে, ঈশ্বৰে আমালৈ প্ৰকাশ কৰিব খোজা শক্তিশালী জীৱনদায়ক গোপনীয়তাৰ বাক্য অদ্ভুত স্থানত লুকাই থাকে। যিসকলে ইয়াৰ ওপৰত ধ্যান কৰে, বিবেচনা কৰে, পঢ়ে এই বিষয়ে চিন্তা কৰে, মানসিকভাৱে অনুশীলন কৰে আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্য মুখেৰে কয় তেওঁলোকে লৈহে প্ৰকাশ পায়।

এই মূল তত্ত্বৰ সত্যটো ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ শিক্ষকস্বৰূপে মই ব্যক্তিগতভাৱে জানো। বাইবেলৰ এটা পদৰ পৰা ঈশ্বৰে মোক যি দেখুৱাব পাৰে এনে লাগে তাৰ যেন কোনো অন্ত নাই, মই ইয়াক এবাৰ পঢ়োতে এই কথা পাওঁ, আৰু আন এটা সময়ত কিবা এটা নতুন কথা পাওঁ যিটো মই আনকি আগতে লক্ষ কৰা নাই।

ঈশ্বৰে এনে লোকলৈ তেওঁৰ গোপন কথা ধৰি ৰাখে যি বাক্যৰ বিষয়ে পৰিশ্ৰমী হয়। এনে ব্যক্তিৰ দৰে নহ'ব যি আন কাৰোবাৰ প্ৰকাশিত কথাত জীয়াই থাকিব বিচাৰে। আপুনি নিজে বাক্য পঢ়ক আৰু পবিত্ৰ আত্মাক আপোনাৰ জীৱন আৰু সত্যক আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ দিয়ক।

ঈশ্বৰৰ বাক্য ধ্যানৰ বিষয়ত মই কৈয়ে থাকিব পাৰো। মই কোৱাৰ দৰে, এইটো এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা যে আপুনি আৰু মই কৰিবলৈ শিকিব পাৰো। গোটেই দিনটো আপুনি দৈনন্দিন কামত লাগি থাকোতে, আপোনাক বিশেষ কিছুমান বাক্য মনত পেলাই দিবলৈ পবিত্ৰ আত্মক কওঁক, যাতে আপুনি সেইবোৰ ধ্যান কৰিব পাৰে। এই অভ্যাসৰ দ্বাৰাই আপোনাৰ জীৱনত কিমান যে শক্তি প্ৰকাশ পাই আপুনি নিজেই আচৰিত হ'ব। ঈশ্বৰৰ বাক্য আপুনি যিমানেই ধ্যান কৰিব, বিপদৰ সময়ত আপুনি প্ৰস্তুত হৈ অধিক ভাৱে শক্তি প্ৰয়োগ কৰিব পাৰিব। মনত ৰাখিব বাক্যত কাৰ্য কৰিবলৈ শক্তি, ধ্যানৰ অভ্যাসৰ পৰা আহে।

গ্ৰহণ কৰক আৰু বাক্যক আদৰণি জনাওঁক

এতেকে তোমালোকে সকলো অশুচিতা আৰু হিংসাৰ সঠিকতা দূৰ কৰি যি কোৱা বাক্য তোমালোকৰ আত্মাৰ পৰিত্ৰাণ কৰিবৰ সমৰ্থ তাক নম্ৰভাৱে গ্ৰহণ কৰা।

যাকোৰ ১:২১

এই বাক্যৰ পৰা আমি দেখিছো যে পাপময় জীৱনৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা শক্তি এই বাক্যৰ আছে, কিন্তু কেৱল ইয়াক গ্ৰহণ কৰি, আদৰণি জনাই, আমাৰ হৃদয়ত (মনত) প্ৰয়োগ কৰি আৰু শিপাবলৈ দিয়াৰ দ্বাৰাই এই প্ৰয়োগ কৰা আৰু ৰোৱা কাৰ্য ঈশ্বৰৰ বাক্য ধ্যায়ান কৰাৰ মাজেৰে হয় আন সকলো কথাত কৈ আমাৰ মনত ইয়াক বেছি প্ৰাধান্য দি।

আপুনি আৰু মই যদি সকলো সময়তে আমাৰ সমস্যাবোৰ ধ্যান কৰো, আমি অতি গভীৰ ভাৱে সেইবোৰত শিপাই যাম। আমি যদি নিজৰ বা আনৰ কি ভুল তাৰ ওপৰত ধ্যান কৰো, আমি অতি গভীৰভাৱে সমস্যাবোৰ মানি লম আৰু কেতিয়াও সমাধান বিচাৰি নাপাম। এইটো এনে ধৰণৰ হয় মহাসাগৰত আমাৰ কাৰণে পৰিপূৰ্ণ জীৱন লাভ কৰাৰ দৰে, আৰু ভবিষ্যতলৈ আহৰণ কৰিবলৈ আমাক সজুলি দিয়ে সেয়া ঈশ্বৰৰ বাক্য যত্নেৰে পঢ়া আৰু তাৰ ওপৰত ধ্যান দিয়াৰ দ্বাৰাই।

আমাৰ মিনিষ্টিক বাক্যতেই জীৱন (*Life In The Word*) বুলি কোৱা হয়, আৰু মই মোৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা ক'ব পাৰো যে সঁচাকৈয়ে ঈশ্বৰৰ বাক্যতে জীৱন হয়।

জীৱন বাচি লওঁক

কিয়নো মাংসৰ ভাৱ (পবিত্ৰ আত্মা নথকাকৈ যাৰ অনুভূতি আৰু বিচাৰ শক্তি থাকে) মৃত্যু (পাপাৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা সকলো বিপদ-আপদ মৃত্যুৰ দ্বাৰাই আগোচ কৰা,

দুয়ো ইয়াত আৰু ইয়াৰ পাছত) কিন্তু আত্মাৰ পবিত্ৰ ভাব জীৱন আৰু শান্তি (দুয়ো এতিয়া আৰু সদাকালৰ কাৰণে)

ৰোমীয়া ৮:৬

পুনৰ আপোনাৰ মনোযোগিতাক আহ্বান জনাবলৈ ফিলিপীয়া ৪:৮ পদটো এই অধ্যায়ৰ সামৰণি মাৰিবলৈ, ভাল উপায় যেন লাগে শেষতে হে ভাইবিলাক যি যি সত্য, যি যি সুখ্যাতিযুক্ত, যিকোনো সদগুণ আৰু যিকোনো প্ৰশংসা হওঁক সেই সকলোৰে আলোচনা কৰা [আপোনাৰ মন তাতেই মনোনিবেশ কৰক]।

এই বাক্যত ব্যাখ্যা কৰাৰ দৰে আপোনাৰ মনৰ অৱস্থা হ'ব লাগে। আপোনাৰ খ্ৰীষ্টিৰ মন আছে, তাক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰক। যদি তেওঁ এইটো চিন্তা নকৰে, আপুনিও চিন্তা কৰিব নালাগে।

যদি আপোনাৰ মনে আপোনাক ভুল-পথে নিবলৈ আৰম্ভ কৰে, পবিত্ৰ আত্মাই আপোনাক তৎক্ষণাত মনত পেলাব, তেতিয়া সিদ্ধান্ত লোৱাটো আপোনাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। আপুনি মাংসিক মনত উদ্ধান্ত হৈছেনে বা আত্মিক মনত? এটাই মৃত্যুলৈ লৈ যায়, আনটোৱে জীৱনলৈ বাচনি কৰাটো আপোনাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।

তৃতীয় ভাগ

নিষ্ফল চেষ্টা করা মনোভার

পাতনি

ইস্রায়েল দেশৰ লোকসকলে চল্লিশ বছৰ জনবসতিহীন ঠাইত ঘূৰি ফুৰিব লগা হৈছিল প্রকৃততে যিটো কেৱল এঘাৰ দিনৰ যাত্ৰা আছিল। কিন্তু কিয়? তেওঁলোকৰ শত্ৰুৰ কাৰণে, তেওঁলোকৰ পৰিস্থিতিৰ কাৰণে যাত্ৰা পথত পৰীক্ষিত হোৱাত বা লক্ষস্থানত উপনিত হ'বৰ কাৰণে তেওঁলোকক সম্পূৰ্ণ বেলেগ কিবা কথাই বাধা দিছিল নেকি?

চেয়ীৰ পৰ্বৰ্তেদি হোৰেবৰ পৰা
কাদেচ বৰ্ণেয়ালৈ (কেৱ) এঘাৰ দিনৰ
বাট। (তথাপি ইয়ায়েলীসকলক চল্লিশ
বছৰ লাগিছিল।

দ্বীতীয় বিৱৰণ ১:২

মই এই পৰিস্থিটিটো বিবেচনা কৰি থাকোতে, ঈশ্বৰে মোক শক্তিশালী প্ৰকাশন দিলে, যিহে মোক ব্যক্তিগত ভাৱে তাৰ লগে লগে আন হাজাৰ জনক সহায় কৰিলে। ঈশ্বৰে মোক কলে, “ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে এঘাৰ দিনৰ যাত্ৰাপূৰ কৰিবলৈ জনবসতিহীন ঠাইত চল্লিশ বছৰ কটালে কাৰণ তেওঁলোকৰ ‘নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ’ আছিল।”

আপুনি ইয়াত বহুসময় থাকিলে

আমাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই হোৰেবত আমাক কৈছিল, তোমালোকে এই পৰ্বৰতত বহু কাল থাকিলা।

দ্বীতীয় বিৱৰণ ১:৬

আমি ইস্রায়েলীসকলক সঁচাকৈয়ে আচৰিত হৈ চাব নালাগে কাৰণ তেওঁলোকে কৰাৰ দৰেই আমিও বেছিভাগে কৰো। আমি একেটা পৰ্বৰততে ঘূৰি থাকো আগবাঢ়ি যোৱাৰ পৰিবৰ্তে। ফলস্বৰূপে জয়লাভ কৰিব পৰা কিবা কথাৰ অভিজ্ঞতাৰ কাৰণে আমাক বহুৰ পাছত বহু লাগে, যিটো হয়তো তৎক্ষণাত কৰিব পাৰিলোহেঁতেন।

মই ভাবো আজি ঈশ্বৰে আপোনাক আৰু মোক সেই একে কথাই কৈছে যি কথা ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলক সেই সময়ত কৈছিলঃ

‘তোমালোকে এই পৰ্বৰতত বহুকাল থাকিলা, এতিয়া যাত্ৰা কৰাৰ সময়।’

আপোনাৰ মন দৃঢ়ভাৱে স্থাপিত কৰক আৰু কৰিয়ে ৰাখক

তোমাৰ মন দৃঢ়ভাৱে স্থাপিত কৰা পৃথিৱীৰ কথাত নহয়, তাৰ উদ্ধৃত।

কলচীয়া ৩:২

ইস্ৰায়েলীসকলক জনবসতিহীন ঠাইত ধৰি ৰখাৰ দশটা “নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱৰ” কথা ইশ্বৰে মোক দেখুৱাই। নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ হ’ল মনৰ ভুল অৱস্থা।

আমাৰ শুদ্ধ বা ভুল মনৰ অৱস্থা হ’ব পাৰে। শুদ্ধ মনৰ অৱস্থাই আমাক উপকাৰ কৰে, আৰু ভুল মনৰ অৱস্থাই আমাক কষ্ট দিয়ে আৰু আমাৰ উন্নতিত বাধাৰ সৃষ্টি কৰে। কলচীয়া ৩:২ পদে আমাক মন দৃঢ়ভাৱে স্থাপিত কৰিবলৈ আৰু কৰি থাকিবলৈ শিকায়। আমাৰ মনৰ অৱস্থা শুদ্ধ দিশে ৰখা প্ৰয়োজন। ভুল মনৰ অৱস্থাই কেৱল আমাৰ পৰিস্থিতিতেই প্ৰভাৱ নেপেলাই কিন্তু আমাৰ আধ্যাত্মিক জীৱনটো প্ৰভাৱ পেলাই।

কিছুমান মানুহ নিষ্ফল চিন্তা কৰা মনোভাৱতেই জীয়াই থাকে, আনহাতে অন্যব্যক্তি নিষ্ফল চিন্তা কৰা মনোভাৱৰ হয়।

এনে সময় আছিল যেতিয়া মোৰ পৰিস্থিতি সঁচাই বেয়া নাছিল, কিন্তু মই জীৱনত একোকে উপভোগ কৰিব পৰা নাছিলো। কাৰণ ভিতৰি ভিতৰি মোৰ নিষ্ফল চিন্তা কৰা মনোভাৱৰ আছিলো। দেব আৰু মোৰ সুন্দৰ ঘৰ আছিল, তিনিটা মৰমলগা সন্তান, ভাল চাকৰি আৰু আৰামত জীয়াই থাকিবলৈ যথেষ্ট পইচা। মই আমাৰ আশিৰ্বাদ উপভোগ কৰিব পৰা নাছিলো কাৰণ মোৰ বহুতো নিষ্ফল চিন্তা কৰা মনোভাৱ আছিল। মোৰ কাৰণে মোৰ জীৱনটো জন বসতিহীন ঠাইৰ দৰে দেখাইছিল কাৰণ সেইদৰেই মই সকলো কথা ভাবিছিলো।

কিছুমান মানুহে কথাবোৰ প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল কাৰণ তেওঁলোকে গোটেই জীৱন ভাল নলগা পৰিস্থিতিৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিল আৰু কিবা ভাল হ’ব বুলি কল্পনা কৰিব নোৱাৰে। আকৌ কিছুমান মানুহ আছে যি সকলো কথা বেয়া আৰু বিপৰীতভাৱে চাই কাৰণ ভিতৰি ভিতৰি তেওঁলোক তেনে ধৰণৰ ব্যক্তি হয় ইয়াৰ কাৰণ যিয়েই নহওঁক প্ৰত্যাখ্যানমুখী দৃষ্টিকোনে দুৰ্দৰ্শাগ্ৰস্ত কৰে আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশলৈ আগবঢ়াত কোনো সহায় নকৰে।

মিচৰত বন্দী হৈ থকা ইস্ৰায়েলী সন্তানসকলক ঈশ্বৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰা দেশলৈ যাবলৈ আদেশ দিলে যি দেশ উত্তৰাধিকাৰীসূত্ৰে চিৰকালৰ কাৰণে তেওঁলোকক দিছিল সেই দেশ গাখীৰ আৰু মৌ বৈ থকা আৰু তেওঁলোকে কল্পনা কৰিব পৰা সকলো ভাল বস্তু থকা, সেই দেশ য’ত তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনীয় কোনো বস্তুৰে অভাৱ নহ’ব, তেওঁলোকৰ অস্তিত্বৰ সকলো ক্ষেত্ৰত উন্নতি হোৱা দেশ।

মিচৰৰ পৰা উলিয়াই অনা বেছি ভাগ প্ৰজন্মই প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত কেতিয়াও সোমাব নোৱাৰিলে, তাৰ পৰিবৰ্তে জনবসতিহীন ঠাইত তেওঁলোকৰ মৃত্যু হ'ল। মোৰ কাৰণে, ঈশ্বৰৰ সন্তান সকললৈ ঘটিব পৰা এইটো এটা দুখ লগা ঘটনা ; ইমান উভয়নদী আছিল তথাপিও কেতিয়াও একো উপভোগ কৰিব নোৱাৰিলে।

খ্ৰীষ্টিয়ান জীৱনৰ বছৰবছৰ মই সেই মানুহবোৰৰ এজনৰ দৰে আছিলো। মই মোৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশলৈ (স্বৰ্গ) যোৱাৰ পথত, কিন্তু মই যাত্ৰাটো উপভোগ কৰা নাছিলো। মই জনবসতিহীন ঠাইত মৃত্যুমুখী হৈছিলো। কিন্তু তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ কাৰণে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিওঁ, আন্ধাৰত মোক পোহৰ দেখুৱালে, আৰু তেওঁমোক আঙুৰাই লৈ গ'ল।

কিতাপৰ এই অংশ আপোনাৰ বাবে পোহৰ হ'বলৈ মই প্ৰাৰ্থনা কৰো আৰু আপোনাৰ নিষ্ফল ঘূৰি ফুৰা জীৱনৰ পৰা ওলাই আহি ঈশ্বৰৰ আচৰিত ধৰণৰ গৌৰৱউজ্জল ৰাজ্যলৈ প্ৰৱেশ কৰিবলৈ আপুনি নিজকে প্ৰস্তুত কৰক।

অধ্যায়

১৬

“মোৰ ভবিষ্যত, মোৰ অতীত আৰু
বৰ্তমানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ।”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ১

“মোৰ ভবিষ্যত, মোৰ অতীত আৰু বৰ্তমানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ।”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ১

অধ্যায়
১৬

ইস্রায়েলীসকলৰ জীৱনৰ কাৰণে নিশ্চিত দৰ্শন আৰু সপোন নাছিল। তেওঁলোককলৈ যাব নাজানে। সকলো নিৰ্ভৰ কৰিছিল তেওঁলোকে কি দেখিছে আৰু কি চাব পাৰে তাৰ ওপৰত। বিশ্বাসৰ দৃষ্টিৰে কেনেকৈ চাব লাগে তেওঁলোকে নাজানিছিল।

ঐশ্বৰিক দৰ্শনৰ অভাৱত প্ৰজাবিলাক
অবাধ্য হয়।

হিতোপদেশ ২৯:১৮

উদ্ধাৰৰ বাবে অভিষেক

প্ৰভুৰ আত্মা মোৰ ওপৰত আছে, কিয়নো দৰিদ্ৰবিলাকৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, তেওঁ মোক অভিষিক্ত কৰিলে, বন্দীয়াৰৰ আগত মুক্তিৰ আৰু অন্ধবিলাকৰ আগত পুনৰায় চকু পোৱাৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ চেপা খোৱাবিলাকক মুকলি কৰিবলৈ। প্ৰভুৰ গ্ৰাহ্য বছৰ ঘোষণা কৰিবলৈ মোক পঠালে।

লুক ৪:১৮-১৯

মই অপব্যৱহাৰিত হোৱা অৱস্থাৰ পৰা অহা, মই বিফল অৱস্থাৰ ঘৰত ডাঙৰ হৈছিলো। মোৰ শৈশৱ কাল ভয় আৰু অত্যাচাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল। বিশেষজ্ঞ সকলে কয় যে সন্তানৰ ব্যক্তিত্ব প্ৰথম পাঁচ বছৰত গঢ় লয়। মোৰ ব্যক্তিত্ব বিশৃঙ্খল আছিল। সুৰক্ষাৰ মাজত থকাৰ মই ভাও জুৰিছিলো যাতে মানুহে মোক আঘাত কৰাৰ পৰা মই নিজকে ৰক্ষা কৰিব পাৰো, মই আনক বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰিছিলো কিন্তু নিজকে বন্ধনত ৰাখিছিলো। মই নিয়ন্ত্ৰণ কৰা ব্যক্তি আছিলো, ভয়েৰে পূৰ্ণ হৈ জীৱনৰ অনুভৱৰ সন্মুখীন হোৱাৰ এক মাত্ৰ উপায় আছিল বাবেই মই নিয়ন্ত্ৰণত আছিলো, সেয়ে মোক কোনেও আঘাত কৰিব নোৱাৰিছিল।

খ্ৰীষ্টৰ কাৰণে জীয়াই থাকিবলৈ চেষ্টা কৰা আৰু খ্ৰীষ্টিয়ান জীৱন ধাৰা মানি চলাৰ কথা মধ্য বয়সীয়া হিচাপে মই জানিছিলো যে, মই কৰ পৰা আহিছে, কিন্তু মই কলৈ যাম জনা নাছিলো। মই অনুভৱ কৰিছিলো যে মোৰ ভবিষ্যতক সদাই মোৰ অতীতে বাধা দি থাকিব। মই ভাবো, ‘মোৰ দৰে অতীত থকাসকলে কেনেকৈ সঁচাকৈয়ে ঠিক ভাৱে থাকিব পাৰে? এইটো অসম্ভৱ!’ অৱশ্যে যীচু খ্ৰীষ্টই কৈছে যে যিসকল অসুস্থ, ভগ্ন হৃদয়ৰ, আঘাতপ্ৰাপ্ত,

মানসিক কষ্টত থকা আৰু সিসকল প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগত ভাগি পৰা তেওঁলোকক ভাল কৰিবৰ অৰ্থেই তেওঁ আহিল।

যীচুৱে কাৰাগাৰৰ দুৱাৰ খুলি বন্দীয়াৰসকলৰ মুক্ত কৰিবলৈ আহিল। যেতিয়ালৈকে মই মুক্ত হ'ব পাৰো বুলি বিশ্বাস কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা নাছিলো মই কোনো উন্নতি সাধন কৰিব পৰা নাছিলো। মই মোৰ জীৱনৰ কাৰণে নিশ্চিত দৃষ্টিকোন ৰাখিবই লাগিব, মোৰ ভবিষ্যত মোৰ অতীত আৰু বৰ্তমানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নহয় বুলি বিশ্বাস কৰিবই লাগিব।

আপোনাৰ হয়তো কষ্টদায়ক অতীত আছিল, আনকি আপোনাৰ হয়তো বৰ্তমানৰ পৰিস্থিতি অনিশ্চয়তাৰ মাজত আৰু হতাশাপূৰ্ণ হ'ব পাৰে। আপুনি হয়তো অতি বেয়া পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈছে সেয়ে আপোনাৰ এনে লাগিছে যেন আপোনাৰ কোনো সঠিক কাৰণ নাই আশাৰ বাবে, কিন্তু মই দৃঢ়তাৰে আপোনাক কওঁ, আপোনাৰ ভবিষ্যত, আপোনাৰ অতীত বা আপোনাৰ বৰ্তমানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নহয়। নতুন মন স্থাপিত কৰক। ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই সকলো কাম সম্ভৱ বুলি বিশ্বাস কৰক (লুক ১৮:২৭), মানুহৰ কাৰণে কিছুমান কথা অসম্ভৱ, কিন্তু আমি এনে জন ঈশ্বৰৰ সেৱা কৰো যি আমি একো নেদেখাৰ পৰা সকলো সৃষ্টি কৰিলে (ইব্ৰী ১১:৩)। আপোনাৰ শূন্যতা তেওঁক দিয়ক আৰু তেওঁৰ কাম কৰালৈ বাট চাওঁক। তেওঁৰ প্ৰতি থকা আপোনাৰ সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস তেওঁ বিচাৰে। তেওঁক বিশ্বাস কৰাটো বিচাৰে আৰু বাকী সকলো কাৰ্য তেওঁ কৰিব।

চাবলৈ চকু, শুবিলৈ কান

যিচয়ৰ মুঢ়াৰ পৰা এটি পোখা ওলাব, আৰু তেওঁৰ শিপাৰ পৰা এটি গজালি ওলাই ফল ধৰিব,

আৰু যিহোৱাৰ আত্মা, প্ৰজ্ঞা, আৰু সুবিবেচনাৰ আত্মা, যন্ত্ৰণা আৰু পৰাক্ৰমৰ আত্মা, জ্ঞান আৰু যিহোৱা বিষয়ক ভয় জন্মাওঁতা আত্মা তেওঁৰ ওপৰত স্থিতি হ'ব,

যিহোৱা বিষয়ক ভয় তেওঁলৈ সুস্থানস্বৰূপ হ'ব আৰু নিজ চকুৰ দৃষ্টি অনুসাৰে তেওঁ বিচাৰ নকৰিব নাইবা নিজ কানেৰে শুনাৰ দৰে বিচাৰ নিস্পত্তি নকৰিব।

যিচয়া ১১:১-৩

আমাৰ বাস্তৱ চকুৰে সঠিকভাৱে আমি বিচাৰ কৰিব নেৱাৰো। আমাৰ নিশ্চয় 'চাবলৈ আত্মিক চকু' আৰু 'শুনিবলৈ কান' থাকিব লাগিব। আত্মাই কি কয় আমি শুনাৰ প্ৰয়োজন, পৃথিৱীয়ে কি কয় সেয়া নহয়। আপোনাৰ ভৱিষ্যতৰ বিষয়ে ইশ্বৰক কবলৈ দিয়ক আন কোনো ব্যক্তিক নহয়।

ইস্ৰায়েলীকসকলে সদাই কথাবোৰ কি গতিত সেই বিষয়ে কথা পাতিছিল আৰু চাইছিল। মোচিৰ দ্বাৰাই ইশ্বৰে তেওঁলোকক মিচৰৰ পৰা উলিয়াই আনিলে তেওঁৰ যোগেদি প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশৰ বিষয়ে কলে। তেওঁলোক ক'লে গৈছে তালৈ দৃষ্টি ৰখাটো তেওঁ বিচাৰিলে তেওঁলোক ক'ত থাকিব লাগে সেই বিষয়ে নহয়। তেওঁলোকৰ ভুল মনোভাৱ স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰা কিছুমান বাক্য চাওঁহক।

সমস্যা কি ?

ইস্ৰায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ সকলোৱে মোচি আৰু হাৰোনৰ অহিতে বকিবলৈ ধৰিলে আৰু গোটেই মণ্ডলীয়ে তেওঁ বিলাকৰ আগতে কলে, হয় হয় আমি মিচৰ দেশতে মৰা হলে নাইবা এই অৰণ্যত মৰা হলে কেনে ভাল আছিল!

যিহোৱাই আমাক তৰোৱালৰ খাৰত পেলাবলৈ আৰু আমাৰ লৰা তিৰোতাবোৰক লুট কৰিবলৈ এই দেশলৈ আমাক কিয় আনিছে? মিচৰ দেশলৈ উলটি যোৱা জানো আমাৰ ভাল নহয়?

গনণাপুস্তক ১৪:২-৩

যত্নেৰে এই বাক্যসমূহ চাবলৈ মই আপোনাক উৎসাহিত কৰো। এই ব্যক্তিসকল কিমান বিপৰীতমুখী আছিল মন দিয়ক তেওঁলোকে আপত্তি দৰ্শাই সহজভাৱে সকলো ত্যাগ কৰিবলৈ আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত সোমাবলৈ জনবসতিহীন ঠাইৰ মাজৰ কষ্টেৰে যোৱাৰ পৰিবৰ্তে বন্দীত্বৰ মাজলৈ ঘূৰি যাবলৈ পছন্দ কৰিলে।

প্ৰকৃততে তেওঁলোকৰ কোনো সমস্যা নাছিল, তেওঁলোক নিজেই সমস্যা!

বেয়া চিন্তাই বেয়া মনোভাৱৰ সৃষ্টি কৰে

সেই ঠাইত মণ্ডলীৰ নিমিত্তে পানী নথকাত লোকবিলাকে মোচি আৰু হাৰোণৰ অহিতে গোট খালে। আৰু মোচিৰে সৈতে বিবাদ কৰি কলে, যিহোৱাৰ আগত আমাৰ ভাইবিলাক মৰা কালত আমিও মৰা হলে কেনে ভাল আছিল।

আমি আৰু আমাৰ পশুবোৰ মৰিবৰ নিমিত্তে যিহোৱাৰ সমাজক তোমালোকে কেলেই এই অৰণ্যলৈ আনিলা?

গনণাপুস্তক ২০:২-৪

ইস্রায়েলীসকলে যে ঈশ্বৰক সম্পূৰ্ণ ভাৱে ভৰষা কৰা নাছিল সেই কথা তেওঁলোকৰ কথাৰ পৰাই সহজভাৱে বুজিব পাৰি। তেওঁলোকৰ অনিশ্চিত, ব্যৰ্থতাপূৰ্ণ মনোভাৱ আছিল। তেওঁলোকে প্রকৃততে আৰম্ভ কৰাৰ পূৰ্বেই ব্যৰ্থ হ'ব বুলি সিদ্ধান্ত লৈছিল কাৰণ সহজভাৱে ক'বলৈ গলে সকলো পৰিস্থিতি নিশ্চিত নাছিল। ভুল মনৰ অৱস্থাৰ কাৰণে তেওঁলোকে এনে মনোভাৱ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

বেয়া চিন্তাৰ ফল হ'ল বেয়া মনোভাৱ।

কৃতজ্ঞতা জনোৱা মনোভাৱৰ অভাৱ

পাছে তেওঁবিলাকে ইদোম দেশ ঘূৰিবৰ অৰ্থে, চুফ সাগৰৰ বাটেদি পৰ্বতৰ পৰা যাত্ৰা কৰিলে, আৰু বাটৰ কাৰণে লোকবিলাকৰ মন অতিশয় অধৈৰ্য হ'ল।

আৰু তেওঁবিলাকে ঈশ্বৰ আৰু মোচিৰ বিৰুদ্ধে কবলৈ ধৰিলে বোলে অৰণ্যত মৰিবলৈ তোমালোকে মিচৰৰ পৰা আমাক কেলেই উলিয়াই আনিলা? কিয়নো আহাৰো নাই, পানী নাই, আৰু আমি এই সামান্য আহাৰ ঘৃণা কৰিছো।

গনণাপুস্তক ২১:৪-৫

আগৰ বাক্যসমূহত ইতিমধ্যে আমি আন সকলো বেয়া মনোভাৱৰ কথা দেখিছো, এইপদত ইস্রায়েলীসকলৰ সাংঘাতিক কৃতজ্ঞতাৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হৈছে। ইস্রায়েলৰ সন্তানসকলে তেওঁলোক ক'ব পৰা আহিছে আৰু তেওঁলোক যি ঠাইলৈ গৈ আছে সেই ঠাই পাবলৈ কিমান সময় লাগিব সেই বিষয়ে চিন্তা ত্যাগ কৰিব পৰা নাছিল।

এই বিষয়ে তেওঁলোকৰ আদি পিতৃ আব্ৰাহামে সহায় কৰিব পাৰিলে হয়। তেওঁৰ জীৱনত কিছুমান হতাশাজনক অভিজ্ঞতাৰ মাজেৰে তেওঁ গৈছিল, কিন্তু সেইবোৰক তেওঁৰ জীৱনত বিপৰীতভাৱে প্ৰভাৱ পেলাবলৈ দিয়া নাছিল।

জীৱন সংঘৰ্ষৰ সৈতে নহয়

আব্ৰাহাম পশু ৰখীয়া আৰু লোটৰ পশু ৰখীয়া এই উভয়ৰ মাজত বিবাদ হ'ল, আৰু সেই কালত কনীনায়া আৰু পৰিজীয়াবিলাক সেই দেশত নিবাস কৰিছিল।

তাতে অব্ৰামে লোটক কলে, মিনতি কৰিছো, মোৰে আৰু তোমাৰে মাজত আৰু মোৰ পশু ৰখীয়াও তোমাৰ পশু ৰখীয়াৰ মাজত বিবাদ নহওক, কিয়নো আমি পৰস্পৰ জ্ঞাতি।

তোমাৰ আগত জানো গোটেই দেশখন নাই? মই বিনয় কৰিছো, তুমি মোৰ পৰা বেলেগ হোৱা, যদি তুমি বাঁওহাতে যোৱা, মই সোঁহাতে যাম, নাইবা তুমি সোঁহাতে গলে মই বাঁওহাতে যাম।

তেতিয়া লোটে যৰ্দন নদীৰ পাৰৰ গোটেই সমথললৈ চকু তুলি চাই দেখিলে যে, চোৱৰলৈকে গোটেইখনেই পানীৰ সূচল, ইজিপ্ত দেশৰ নিচিনা, আৰু যিহোৱাৰ উদ্যানৰ সাদৃশ্য যিহোৱাই চাদোম আৰু যমোৰা নগৰ বিনষ্ট কৰাৰ পূৰ্বেই এই সমথল তেনেকুৱা আছিল।

তাতে লোটে যৰ্দনৰ গোটেইখন সমথল নিজলৈ মনোনীত কৰি, পূব ফাললৈ যাত্ৰা কৰিলে, এইদৰে যিবিলাকে ইজনে সিজনৰ পৰা বেলেগ হ'ল।

আদিপুস্ক ১৩:৭-১১

আব্ৰাহামে জানিছিল বিবাদৰ মাজত থকাটো কিমান ভংগকৰ সেয়েহে তেওঁ লোটক কলে যে তেওঁলোক পৃথক হোৱাৰ প্ৰয়োজন। প্ৰেমৰ মাজেৰে চলিবলৈ আৰু ভবিষ্যতে তেওঁলোকৰ মাজত কোনো বিবাদ নাথাকে বুলি নিশ্চিত কৰিবলৈ, আব্ৰাহামে তেওঁৰ ভতিজাকক কোনটো উপত্যকা লাগে প্ৰথমে বাছি লবলৈ কলে। লোটে উত্তম ঠাই বাচি ললে সেয়ে হ'ল যৰ্দন উপত্যকা আৰু তেওঁলোক দুয়ো পৃথক হ'ল।

আব্ৰাহামে আশিৰ্বাদ নকৰালৈকে লোটৰ একো নাছিল এই কথা আমি মনত ৰখা উচিত। আব্ৰাহামৰ কেনে মনোভাৱ হ'ব পাৰিলে হয় চিন্তা কৰক, কিন্তু তেনে চিন্তা তেওঁ বাচি নললে! তেওঁ জানে যে যদি তেওঁ ভাল দৰে কাৰ্য কৰে ঈশ্বৰে তেওঁৰ যত্ন ললেহেতেন।

তোমাৰ চকু তুলি চোৱা

আব্ৰামৰ পৰা লোট বেলেগ হৈ যোৱাৰ পাছত, যিহোৱাই আব্ৰামক কলে, তুমি এই যি ঠাইত আছ, এই ঠাইৰ পৰা তোমাৰ চকু তুলি, উত্তৰ, দক্ষিণ, পূব আৰু পশ্চিমলৈ চোৱা,

কিয়নো তুমি এই যি গোটেইখন দেশ দেখিছা, ইয়াক মই তোমাক আৰু তোমাৰ বংশকো চিৰকালৰ নিমিত্তে দিম।

আদিপুস্তক ১৩:১৪-১৫

এই বাক্যই স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে যে আব্ৰাহামে তেওঁৰ ভতিজাৰ সৈতে পৃথক হোৱাৰ পাছত যদিও ইচ্ছা কৰাতকৈ কম পৰিস্থিতিৰ মাজত নিজকে পাইছিল, ঈশ্বৰে সেই ঠাইৰ পৰা তেওঁ “চোৱাটো” বিচাৰিছিল, যি ঠাইত তেওঁক স্থাপিত কৰিব, য'লৈ তেওঁক লৈ যাব বিচাৰে।

তেওঁৰ পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে আব্রাহামৰ ভাল মনোভাৱ আছিল, আৰু তাৰ ফলস্বৰূপে চয়তানে ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ তেওঁৰ পৰা দূৰ কৰিব পৰা নাছিল। ঈশ্বৰে তেওঁক পৃথক হোৱাৰ আগতে যিমান আনন্দ উপভোগ কৰিছিল তাতকৈও অধিক সম্পত্তি দিলে, আৰু সকলো দিশতে প্ৰচুৰভাৱে আশীৰ্বাদ কৰিলে।

মই আপোনাক উদগনি দিও ভবিষ্যতৰ সম্ভাৱনাৰ প্ৰতি নিশ্চিত হৈ চাবলৈ আৰু আৰম্ভ কৰিবলৈ ‘থকাৰ দৰে নথকাবোৰক সম্বোধন কৰোতা।’ (ৰোমীয় ৪:১৭) আপোনাৰ ভবিষ্যতৰ বিষয়ে নিশ্চয়তাৰে চিন্তা কৰক আৰু কওঁক, যি দৰে ঈশ্বৰে আপোনাৰ হৃদয়ত কথা কৈছে, কিন্তু অতীতত আপুনি যি দেখিছিল সেইদৰে নহয় বা আনকি এতিয়া বৰ্তমানত যি দেখি আছে সেইদৰেও নহয়।

অধ্যায়

১৭

“মোর হৈ কোনোবা এজনে কৰিব,
মই দায়িত্বটো ল'ব নিবিচাৰো।”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ২

“মোৰ হৈ কোনোবা এজনে কৰিব, মই দায়িত্বটো ল'ব নিবিচাৰো।”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ২

অধ্যায়
১৭

ঈশ্বৰৰ সক্ষমতালৈ আমাৰ সহাঁৰি দি প্ৰায়ে দায়িত্বৰ সীমা নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা হয়। দায়িত্বশীল হৈ ঈশ্বৰে আমাৰ সন্মুখত দিয়া সুবিধালৈ প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰদৰ্শন কৰিব লাগে।

ঈশ্বৰে আব্ৰাহামৰ পিতৃক দায়িত্ব দিছিল, তেওঁৰ সক্ষমতাৰ প্ৰতি প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সুবিধা দিছিল। কনান দেশলৈ যোৱাৰ সুবিধা তেওঁৰ সন্মুখত ৰাখিছিল। কিন্তু ঈশ্বৰৰ সৈতে গোটেই পথ যোৱাৰ পৰিবৰ্তে, তেওঁ হাৰনত বৈ তাতে স্থায়ীভাৱে থাকিবলৈ ঠিক কৰিছিল।

ঐপাচে তেৰহে নিজৰ পুত্ৰ অব্ৰাহামক আৰু হাৰনৰ পুতেক লোট নামেৰে নাভীয়েকক, আৰু অব্ৰামৰ ভাৰ্যা চাবী বোৱাৰীয়েককো লগতলৈ কনান দেশলৈ যাবৰ নিমিত্তে কলদীয়াহঁতৰ ওৰ নগৰৰ পৰা ওলাই গ'ল, কিন্তু হাৰণ নগৰলৈকে গৈ, তাতে সিবিলাকে নিবাস কৰিলে।

আদিপুস্তক ১১:৩১

যেতিয়া প্ৰথম বাৰৰ বাবে ঈশ্বৰে আমাৰ লগত কথা পাতে আৰু কিবা কৰিবলৈ আমাক সুবিধা দিয়ে তেতিয়া নিঃসন্দেহে সহজভাৱে আমি উত্তেজিত হওঁ। কিন্তু তেৰহৰ দৰে আমি বহুতো সময়ত কাম আৰম্ভ কৰি কেতিয়াও শেষ নকৰো কাৰণ তাৰ মাজত সোমাই পৰি অনুভৱ কৰো যে তাত নিজকে ডাঙৰ দেখুৱা আৰু উত্তেজিত হোৱা অনুভৱ কৰো, নিজকে ডাঙৰ দেখুৱা আৰু উত্তেজিত হোৱাত কৈ তাত আৰু বহুত কৰিব লগা আছে।

বহুতো নতুনকৈ আৰম্ভ কৰা কাৰ্যই সাধাৰনতে উত্তেজিত কৰে কাৰণ সেইবোৰ নতুন উত্তেজনাই কিছুসময়ৰ কাৰণে মানুহক আগুৱাই নিয়ে, কিন্তু ই লক্ষ্যত উপনীত নকৰে।

বহুতো বিশ্বাসীয়ে বাইবেলত তেৰহৰ বিষয়ে কোৱাৰ দৰে কৰে। তেওঁলোকে এটা ঠাইৰ কাৰণে ওলাই যোৱা আৰম্ভ কৰে আৰু গৈ থাকোতে বেলেগ ক'ৰাত সংস্থাপন কৰে। তেওঁলোক ভাগৰি যায় বা ভাগি পৰে তেওঁলোকৰ কাম শেষ কৰিব বিচাৰে, কিন্তু তেওঁলোকে প্ৰকৃততে তাৰ সৈতে জড়িত থকা সকলো দায়িত্ব বহন কৰিব নোখোজে। যদি কোনোবাই তেওঁলোকৰ হৈ কৰিলেহেঁতেন তেওঁলোকে জয়ৰ ফল ভোগ কৰিবলৈ ভাল পালেহেঁতেন, কিন্তু ই সেই উপায়েৰেই মাত্ৰ কাম নকৰে।

ব্যক্তিগত দায়িত্ব আনক দিব নোৱাৰি

তাৰ পাছদিনা মোচিয়ে লোকবিলাকক কলে, তোমালোকে মহা পাপ কৰিলা, এতেকে যিহোৱাৰ ওচৰলৈ উঠি যাওঁ যদি পাৰো, তোমালোকৰ প্ৰাণৰ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিম।

পাছে মোচিয়ে যিহোৱাৰ ওচৰলৈ উলটি গৈ কলে, হয় হয়, সেই লোকবিলাকে মহাপাপ কৰিলে, তেওঁবিলাকে তেওঁবিলাকৰ নিমিত্তে এটা সোনৰ দেৱতা নিৰ্মাণ কৰিলে।

তথাপি এতিয়াও তুমি তেওঁবিলাকৰ পাপ ক্ষমা কৰা যদি কৰা, নকৰা যদি মই বিনয় কৰিছো তুমি লিখা তোমাৰ পুস্তকৰ পৰা মোৰ নাম কাটি পেলোৱা।

যাত্ৰাপুস্তক ৩২:৩০-৩২

মই পঢ়া আৰু অধ্যয়নৰ যোগেদি লক্ষ কৰিছো যে ইস্ৰায়েলীসকলে কোনো কথাতে দায়িত্ব বহন কৰিব নুখুজিছিল। মোচিয়ে তেওঁলোকৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, তেওঁলোকৰ কাৰণে তেওঁ ঈশ্বৰক বিচাৰিছিলে, তেওঁলোক যেতিয়া সমস্যাৰ সন্মুখিন হৈছিল তেওঁ আনকি তেওঁলোকৰ কাৰণে অনুতাপ কৰিছিল (যাত্ৰ পুস্তক ৩২:১-১৪)

এটা শিশুৰ কোনো দায়িত্ব নাথাকে, কিন্তু সন্তান যেতিয়া ডাঙৰ হয়, তেওঁ সঠিকভাৱে দায়িত্ব লোৱাটো আশা কৰা হয়। পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰধান কৰ্তব্য হ'ল সন্তানক দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিবলৈ শিকোৱা। সেই একে কথা ঈশ্বৰে তেওঁৰ সন্তানসকলক শিকাবলৈ ইচ্ছা কৰে।

ঈশ্বৰে সম্পূৰ্ণৰূপে মিনিষ্ট্ৰিত কাম কৰিবলৈ মোক সুবিধা দিলে— তেওঁৰ বাক্য সকলো জাতিক অনাতাৰ যোগে আৰু দুৰদৰ্শনৰ যোগে শিকাবলৈ সমগ্ৰ মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰ আৰু বেলেগ দেশত শুভবাতা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ। কিন্তু সেই আহ্বানত বহুতো দায়িত্বও আছে যিটো বহুতে নাজানে। সেই বিষয়ে মই দৃঢ়ভাৱে ক'ব পাৰো। বহুতো মানুহে মিনিষ্ট্ৰিত থাকিব বিচাৰে বুলি কয় কাৰণ তেওঁলোকে ভাৱে এইটো এটা অবিৰাম ভাৱে চলি থকা আত্মিক কাৰ্য।

বহুতো সময়ত মানুহে আমাৰ অনুস্থানত কামৰ কাৰণে আবেদন কৰে, কাৰণ তেওঁলোকেভাৱে খ্ৰীষ্টিয়ান মিনিষ্ট্ৰিৰ আংশিদাৰ হ'ব পাৰিলে গুৰুত্বপূৰ্ণ কাম এটা সম্পন্ন কৰা হ'ব। পিছত তেওঁলোকে গম পাই যে আন ঠাইৰ দৰে তাতো একে দৰেই কাম কৰিব লাগিব, তেওঁলোকে সোনকালে উঠি সময়ত উপস্থিত হ'ব লাগিব, অধিপতিৰ তলত থাকিব লাগিব, প্ৰতি দিনৰ সময়সূচী মানি চলিব লাগিব ইত্যাদি। যেতিয়া মানুহে কয় তেওঁলোকে আমাৰ কাৰণে কাম কৰিব বিচাৰে, মই তেওঁলোকক কওঁ যে — 'হাল্লিলোয়া গান' গাই

আমি দিনটো মেঘত উপঙি নুফুৰো আমি কাম কৰো আৰু আমি কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰো।
আমি একত্ৰিত হৈ চলো আৰু আমি যি কৰো সেয়া উত্তম ভাবে কৰো।

অৱশ্যে মিনিষ্ট্ৰিত কাম কৰাৰ সুবিধা আছে, কিন্তু নতুন আবেদন কাৰিক মই বুজাব চেষ্টা
কৰো যে যেতিয়া নিজকে ডাঙৰ দেখুৱা আৰু তেওঁলোকৰ উত্তেজনাৰ উপশম ঘটে, তেতিয়া
তেওঁলোকৰ পৰা আমি উচ্চ খাপৰ দায়িত্ব আশা কৰাটো তেওঁলোকে গম পাব।

পৰুৱাৰ ওচৰলৈ যোৱা

হে এলেছ্ৰা, পৰুৱাৰ ওচৰলৈ যোৱা সিহঁতৰ কাৰ্য দেখি জ্ঞানী হোৱা। সিহঁতৰ
অধিপতি, কাৰ্যধ্যক্ষ বা শাসনকৰ্তা নথকতো, সিহঁতে জহকালত যিবিলাকৰ খোৱা
বস্তু গোটায় আৰু শস্য দোৱাৰ সময়ত আহাৰ চপায়।

হে এলেছ্ৰা, তুমি কিমান কাল শুই থাকিবা? আৰু কেতিয়ানো টোপনিৰ পৰা
উঠিবা?

‘আৰু অলপ টোপনি, আৰু অলপ ঘুমটি আৰু অলপ টোপনিয়াবলৈ হাত
সাবটো’ বুলি কৈ থাকিলে,

তোমাৰ দৰিদ্ৰতা ডকাইতৰ নিচিনাকৈ (লাহে লাহে কিন্তু নিশ্চয়কৈ খোজ
আগবঢ়াই) আৰু তোমাৰ দীনহীনতা সুসজ্জিত বনুৱাৰ নিচিনাকৈ আহিব (তোমাক
সহায়হীন কৰি)

হিতোপদেশ ৬:৬-১১

ইস্ৰায়েলীসকলৰ এই এলেছ্ৰা মনৰ অৱস্থাই এটা কাৰণ আছিল যাৰ কাৰণে এঘাৰ দিনৰ
যাত্ৰা পুৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকক চল্লিশ বছৰ জনবসতিহীন ঠাইত আবদ্ধ কৰি ৰাখিছিল।

মই হিতোপদেশৰ এই অংশ পঢ়িবলৈ ভাল পাওঁ যত আমাৰ ধ্যান পৰুৱাৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত
কৰিছে, যি কোনো অধিপতি বা কাৰ্যধ্যক্ষ নোহোৱাকৈ নিজৰ কাৰণে আৰু পৰিয়ালৰ কাৰণে
সিহঁতে খাদ্যৰ যোগান ধৰে।

যি মানুহক উদগনি দিবলৈ সদাই কোনোবা এজনৰ প্ৰয়োজন হয় তেওঁলোকে কেতিয়াও
প্ৰকৃততে একো মহৎ কাম কৰিব নোৱাৰে যিসকলে কেৱল যিটো শুদ্ধ তাকে কৰি থাকোতে
যেতিয়া কোনোবাই তেঁওক চাই থাকে তেওঁলোকে আগলৈ বেছি কৰি যাব নোৱাৰে। আমি
নিজৰ মাজতেই অনুপ্ৰাণিত হ’ব লাগিব, আনৰ দ্বাৰাই নহয়। ঈশ্বৰৰ সন্মুখত আমি নিজৰ

জীৱন জীয়াই ৰাখিব লাগিব, তেওঁ সকলো চাই থাকে আৰু আমাৰ কাৰণে অনুগ্ৰহ তেওঁৰ পৰাই আহে বুলি জানি, যদিহে আমি তেওঁ যি কৰিবলৈ কয় তাক দৃঢ়ভাৱে কৰো।

বহুতক আহ্বান কৰে কৰ্মসংখ্যক নিৰ্বাচিত কৰে

বহুতকে আহ্বান কৰা হয়, কিন্তু কম সংখ্যক নিৰ্বাচিত হয়

মথি ২২:১৪

এবাৰ মই এজন বাইবেলৰ শিক্ষাকে কোৱা শুনিছিলো যে এই পদৰ অৰ্থ হ'ল যে ঈশ্বৰৰ কাৰণে কিবা কাৰ্য কৰিবলৈ বহুতক আহ্বান কৰে বা সুবিধা দিয়ে। কিন্তু সেই আহ্বানৰ উত্তৰ দিবলৈ খুব কম সংখ্যক লোকেহে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে।

আগৰ অধ্যায়ত উল্লেখ্য কৰাৰ দৰে, বহুতো মানুহৰ বাঞ্চা স্থি থাকে কিন্তু ৰাজহাড়া নাথাকে। একো নকৰাকৈ নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱেৰে মানুহে সকলো পাব বিচাৰে।

উঠা আৰু যোৱা

যিহোৱাৰ দাস মোচিৰ মৃত্যুৰ পাছত, যিহোৱাই মোচিৰ পৰিচালক পুনৰ পুত্ৰ যিহোচুৱাক কলে,

মোৰ দাস মোচিৰ মৃত্যু হল, এতেকে তুমি এতিয়া উঠা, এই সকলো লোকেৰে সৈতে, মই যি দেশ ইস্ৰায়েলৰ সম্ভাৱনসকলক দিছো, সেই যদ্ৰন পাব হৈ সেই দেশলৈ যোৱা।

যি যি ঠাইত তোমালোকে ভৰি দিবা, মই মোচিক কোৱাৰ দৰে মই সকলো ঠাই তোমালোকক দিলো।

যিহোচুৱা ১:১-৩

যেতিয়া ঈশ্বৰে যিহোচুৱাক কলে যে মোচিৰ মৃত্যু হ'ল আৰু সেয়ে তেওঁ তেওঁৰ ঠাই লব লাগিব আৰু যদ্ৰনৰ সিপাৰে প্ৰতিগ্ৰাৰ দেশলৈ লোকসকলক নেত্ৰিত দি নিব লাগিব, তাৰ মানে যিহোচুৱাৰ কাৰণে বহুতো নতুন দায়িত্বভাৰ অৰ্পণ কৰা বুজাই।

আমাৰ কাৰণেও সেই একে সত্য হয়, আমি আগুৱাই গৈ আমাৰ আত্মিক উত্তৰাধিকাৰী দাবী কৰোতে, যদি আমি আমাৰ দায়িত্ব গুৰুত্ব সহকাৰে ল'ব নিবিচাৰো, তেতিয়া আপুনি আৰু মই ঈশ্বৰৰ অভিষেকৰ দ্বাৰাই পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ সুবিধা নাপাওঁ।

চোৱা, এতিয়া উপযুক্ত সময় হয়!

যি জনে বতাহলৈ চাই, তেওঁ কঠিয়া। নিসিচিব; আৰু যি কোনোৱে মেঘলৈ দৃষ্টি কৰে, তেওঁ শস্য নাদাৰ।

উপদেশক ১১:৪

১৯৯৩ চনত, যেতিয়া ঈশ্বৰে দেব আৰু মোক দেখুৱালে যে তেওঁ আমাক দুৰদৰ্শনৰ মাধ্যমেৰে কাৰ্য কৰা বিচাৰিছে, তেওঁ ক'লে, “মই দুৰদৰ্শনৰ মাধ্যমেৰে কাম কৰাৰ সুবিধা দিছো; কিন্তু তুমি যদি এতিয়াই এই সুবিধা নোলোৱা, এই সুবিধা পুনৰ তোমালৈ নাহিব।” অৱশ্যে ঈশ্বৰে যদি আমাক জানিব নিদিলে হয় যে কেৱল বিশেষ সময়ৰ কাৰণেহে সেই সুবিধা, আমি হয়তো হেমাৰি কৰিলো হয়। যিয়েই নহওক, আমি সৰ্বশেষত এনে অৱস্থাত য'ত আমি আৰামেৰে থাকিব পাৰো।

ন বছৰৰ কাৰণে আমি *Life In The Word Ministries* ৰ “জন্মৰ” প্ৰক্ৰিয়াত আছিলো। এতিয়া হঠাতে, ঈশ্বৰে আমাক বহুতো মানুহৰ ওচৰ চাপিবলৈ সুবিধা দিলে, যিটো আমি আমাৰ হৃদয়েৰে কৰিব বিচাৰো। অৱশ্যে এইটো কৰিবলৈ পোৱাত, আমি আমাৰ আৰামদায়ক অৱস্থা ত্যাগ কৰিবৰ প্ৰয়োজন হ'ল আৰু নতুন দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিব লগা হ'ল।

যেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁৰ লোকসকলক কিবা কৰিবলৈ কয়, তেতিয়া “সুবিধাজনক সময়ৰ” কাৰণে বাট চোৱাৰ প্ৰলোভন হয় (পাচনিকৰ্ম ২৪:২৫) মানুহৰ সদায় পলম কৰাৰ মনোবৃত্তি হয় যেতিয়ালৈকে ইয়াৰ পৰা হানি নহয় বা অসুবিধা নহয়।

মই আপোনাক এনে এজন ব্যক্তি হ'বলৈ অনুপ্রাণিত কৰো যি দায়িত্বৰ কাৰণে ভয় নকৰে। আপুনি বলৱান হ'ব যেতিয়া বাধাৰ সন্মুখীন হয়। আপুনি সদায় দুৰ্বল হৈ থাকিব যদি সহজ কামবোৰ মাত্ৰ কৰি থাকে।

আপুনি আৰু মই দায়িত্বশীল হোৱাটো আৰু তেওঁ আমাক দিয়া সকলো বিষয়ৰ প্ৰতি যত্ন লোৱাটো ঈশ্বৰে আশা কৰে — আৰু তাৰ সৈতে কাম কৰাটো যাৰ পৰা ভাল ফল উৎপন্ন হয়। তেওঁ আমাক দিয়া প্ৰতিভা আৰু অনুগ্ৰহ আমি যদি ব্যৱহাৰ নকৰো, তেতিয়া তেওঁ আমাক বিশ্বাস কৰি যি দায়িত্ব অৰ্পণ কৰে তাৰ প্ৰতি আমি বিশ্বাসযোগ্য নহও।

প্ৰস্তুত হওক!

এতেকে পৰদি থাকা [কঠোৰ মনোযোগ দিয়া আৰু সাৱধান হোৱা আৰু সক্ৰিয়], কিয়নো সেই দিন বা সময় তোমালোকে নাজানা।

মখি ২৫:১৩

বাইবেলত মথি ২৫ অধ্যায়ে আমাক শিকাইছে যে প্ৰভু ঘূৰি অহালৈ বাটচাই থাকোতে আমি কি কৰি থাকিব লাগিব।

প্ৰথম বাৰটা পদত দহ গৰাকী কুমাৰী কন্যাৰ কথা কৈছে, পাঁচজনী অঞ্জনী আৰু পাঁচজনী জ্ঞানী। অঞ্জনী কেইগৰাকীয়ে অতিৰিক্ত একো কৰিব বিচৰা নাছিল তেওঁৰ পুনৰ আগমনৰ সময়ত তেওঁক লগ পাবলৈ, নিজকে প্ৰস্তুত বুলি নিশ্চিত হ'বলৈ। তেওঁলোকে পাব পৰাকৈ সামান্য ভাবে কাম কৰিলে, তেওঁলোকে অতিৰিক্ত কৰিব বিচৰা নাছিল, সেয়ে তেওঁলোকৰ চাকিৰ কাৰণে যিমান তেলৰ প্ৰয়োজন সিমানহে তেওঁলোকে ল'লে। জ্ঞানী কুমাৰীয়ে অৱশ্যে সম্পূৰ্ণৰূপে কি কৰা প্ৰয়োজন কৰি তাৰ ওপৰিও কৰিলে। তেওঁলোকে অতিৰিক্ত তেল ল'লে দীঘলীয়া সময় বাট চোৱাৰ কাৰণে প্ৰস্তুত বুলি নিশ্চিত হ'বলৈ।

যেতিয়া দৰা আহিল, অঞ্জনী কেইগৰাকীৰ চাকি নুমাই গ'ল আৰু তেওঁলোকে অৱশ্যে জ্ঞানী কেইগৰাকীয়ে তেওঁলোকৰ তেলৰ পৰা কিছু দিয়াটো বিচাৰিলে। এয়া এটা সাধাৰণ ঘটনা। যি সকল মানুহ এলেছ্ৰা আৰু হেমাৰি তেওঁলোকে সদায় কঠোৰ ভাবে কাম কৰা সকলৰ সহায় বিচাৰে আৰু তেওঁলোকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি তেওঁলোকৰ কাৰণে কাম কৰাটো বিচাৰে যিটো তেওঁলোকে নিজেই কৰিব পাৰে।

তোমাক যি দিয়া হ'ল তাক ব্যৱহাৰ কৰা

তুমি দুষ্ট আৰু এলেছ্ৰা আৰু নিষ্কৰ্মা দাস!

মথি ২৫:২৬

যীচুৱে তিনিজন দাসৰ বিষয়ে কোৱা দৃষ্টান্ত মথি ২৫ অধ্যায়ত লিপিবদ্ধ কৰা হৈছে যাক তেওঁলোকৰ গৰাকীয়ে নিজৰ আধলি দিছিল। তাৰ পাছত গৰাকীজন দূৰ দেশলৈ যায় আৰু তেওঁ নাথাকোতে তেওঁ দিয়া সম্পত্তিৰ দাস সকলে ভালদৰে যত্ন ল'ব বুলি আশা কৰিলে।

পাঁচ আধলি দিয়া মানুহজনে তাৰ সৎ ব্যৱহাৰ কৰিলে। তেওঁ তাক বিনিয়োগ কৰি আৰু পাঁচ আধলি পালে। দুই আধলি দিয়াজনেও একেই কৰিলে। কিন্তু যিজন মানুহক এক আধলি দিয়া হৈছিল তেওঁ তাক মাটিত পুতি থলে কাৰণ তেওঁ ভয়েৰে পূৰ্ণ আছিল। তেওঁ ভয়তে আগবাঢ়ি গৈ একো নকৰিলে। তেওঁ দায়িত্বৰ প্ৰতি ভয় কৰিছিল।

যেতিয়া গৰাকী ঘূৰি আহিল, তেওঁ দুজন দাসক আদেশ দিলে তেওঁ দিয়া ধনেৰে যি কৰিলে তাক লৈ আহিবলৈ। কিন্তু যিজনে তেওঁৰ আধলি লৈ মাটিত পুতি থলে আৰু তাৰে একো নকৰিলে, গৰাকীয়ে তেওঁক ক'লে, “তুমি দুষ্ট আৰু এলেছ্ৰা আৰু নিষ্কৰ্মা দাস!”

তেওঁ তেতিয়া সেই এক আধলি তেওঁৰ পৰা ল'বলৈ আদেশ দিলে আৰু দহ আধলি থকা জনক দিলে আৰু সেই এলেথ্ৰা, নিষ্কৰ্মা দাসক অতিৰিক্ত শাস্তি দিলে।

ঈশ্বৰে আপোনাক দিয়া সক্ষমতাৰ প্ৰতি সহাৰি দি তাৰে আপুনি যি কৰিব পাৰে কৰিবলৈ মই আপোনাক উৎসাহিত কৰো, সেয়ে যেতিয়া গৰাকী ঘূৰি আহিব, তেওঁ আপোনাক যি দিছিল কেৱল তাকেই নিদিন তাৰ ওপৰিও অধিক যেন দিব পাৰিব।

বাইবেলে আমাক স্পষ্ট ভাবে কৈছে যে, ভাল ফল উৎপন্ন কৰাটো আমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা (যোহন ১৫:১৬)

চিন্তাক পৰিত্যাগ কৰা, দায়িত্ববোধক নহয়

ঈশ্বৰে উপযুক্ত সময়ত তোমালোকক যেন উন্নত কৰে, এই কাৰণে নিজক তেওঁৰ পৰাক্ৰমী হাতৰ অধীনত নত কৰা, আৰু তোমালোকৰ সকলো চিন্তাৰ ভাৰ তেওঁৰ ওপৰত পেলাই দিয়া; কিয়নো তোমালোকৰ কাৰণে তেওঁ চিন্তা কৰে।

১ পিতৰ ৫:৬-৭

দায়িত্বভাৰলৈ ভয় নকৰিব। আপোনাৰ চিন্তা ত্যাগ কৰিবলৈ শিকক, কিন্তু আপোনাৰ দায়িত্বভাৰ নহয়। কিছুমান মানুহে কোনো কথাতেই চিন্তা নকৰিবলৈ শিকে; তেওঁলোক নিপুন হৈ “তেওঁলোকৰ চিন্তাৰ ভাৰ ত্যাগ কৰি” তেওঁলোকে ইমান আৰাম বিচাৰে যে তেওঁলোকে আনকি দায়িত্বভাৰো ত্যাগ কৰে।

আপোনাৰ সন্মুখত যি আছে কৰিবলৈ আপোনাৰ মন স্থিৰ কৰক আৰু প্ৰতিদ্বন্দ্বিতামূলক যেন লগাৰ কাৰণে তাৰ পৰা আতৰি নাযাব।

সদায় মনত ৰাখিব যে আপুনি তেওঁৰ পৰা যি বিচাৰে ঈশ্বৰে যদি আপোনাক দিয়ে, সেই আশিৰ্বাদৰ লগতে আপোনাৰ বাবে দায়িত্বভাৰো থাকে। যদি আপোনাৰ নিজৰ ঘৰ বা গাড়ী থাকে, তাৰ প্ৰতি যত্ন লোৱাটো ঈশ্বৰে আশা কৰে। এলেথ্ৰা চয়তানে আপোনাৰ মন আৰু অনুভূতিক হয়তো আক্ৰমণ কৰিব পাৰে, কিন্তু আপোনাৰ খ্ৰীষ্টৰ মন আছে। চয়তানৰ প্ৰবঞ্চনাক নিশ্চয় আপুনি বুজিব পাৰে আৰু আপোনাৰ অনুভূতিক দমন কৰি আপুনি যিটো শুদ্ধ বুলি জানে তাকে কৰক। কিবা সহজে কৰিব পৰা কথা বিচাৰক — আৰু তাৰ প্ৰতি দায়িত্বশীল হোৱাৰ দ্বাৰাই চৰিত্ৰৰ বিকাশ হয়।

মই সেই সময় মনত পেলাও যেতিয়া মই মোৰ স্বামীৰ লগত lake house কিনাৰ কথা পাতিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো — এনে ঠাই য'ত আমি জিৰণি, প্ৰাৰ্থনা আৰু অধ্যয়ন কৰিবলৈ

যাব পাৰো। এনে ঠাই “সকলোৰ পৰা আতৰি থাকিবলৈ”। মই তেওঁক কও এইটো কিমান ভাল হ’লহেতেন, কেনেকৈ আমাৰ ল’ৰা-ছোৱালী আৰু নাতি-নাতিনীয়ে এইটো উপভোগ কৰিলো হয়, আৰু আনকি কেনেকৈ আমি তাত নেত্ৰিত বহন কৰিলো হয় আৰু ব্যৱসায়ৰ মিটিং আৰু একেলগে প্ৰাৰ্থনাত গৌৰৱময় সময় অতিবাহিত কৰিলো হয়।

এই সকলো শুনিবলৈ ভাল লাগে, মোৰ অনুভূতিৰ কাৰণে ই ভাল অনুভৱ কিন্তু ইয়াৰ যত্ন ল’বৰ বাবে আমি যি সকলো কৰিব লাগিব সেই কথা দেবে মোক কয়। তেওঁ মোক মনত পেলাই ইতিমধ্যে আমি কিমান ব্যস্ত আৰু সেয়ে আন এটা ঘৰৰ দায়িত্ব ল’বলৈ আমাৰ সময় নাই। তেওঁ মোক ঘাঁহনি যত্ন লোৱাৰ বিষয়ে কয়, তাৰ বাবে দিবলগীয়া ধন ইত্যাদি। তেওঁ কয় আমি ভাড়া লোৱাই ভাল সেয়ে যেতিয়াই আমাৰ কৰবলৈ যোৱাৰ প্ৰয়োজন যাব পাৰো, নিজৰ এটা লৈ দায়িত্ববহন কৰাতকৈ।

মই এই বিষয়ৰ কেৱল আবেগপূৰ্ণ দিশটো লৈ চাইছিলো, আৰু তেওঁ বাস্তৱ দিশটো চাইছিল। যিকোনো সময়ত আমি সিদ্ধান্ত লওঁতে, আমি দুয়োটা দিশ চাবই লাগে — কেৱল মাত্ৰ কি আনন্দদায়ক কথা সেইটো চালেই নহ’ব, কিন্তু ইয়াৰ বাবে কি দায়িত্বৰ আৱশ্যক তাকো চাব লাগিব। *Lake Home* তেওঁলোকৰ কাৰণে ভাল, যি তাৰ বাবে সময় দিব পাৰে, কিন্তু আমি সঁচাকৈয়ে নোৱাৰো। সম্পূৰ্ণৰূপে মই সেইটো জানো, কিন্তু কেইবা বছৰৰ কাৰণে মাজে সময়ে মই দেবৰ লগত তেনে এটা কিনাৰ কথা পাতিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো।

মই সুখী তেওঁ এই বিষয়ত দৃঢ়ভাবে থকাত। যদি তেওঁ দৃঢ় নহ’ল হয়, মই নিশ্চিত আমি সেই ঠাই কিনি লোহেঁতেন, তাৰ পাছত অলপ সময়ৰ কাৰণে ৰাখি সম্ভৱতঃ বিক্ৰী কৰিলো হয় কাৰণ ইয়াৰ বাবে কৰিব লগা বহুত কাম আছিল। আমি এইটো নিকিনাত, আমাৰ বন্ধুৱে *Lake Home* কিনি লৈ আৰু আমাৰ প্ৰয়োজন অনুযায়ী আমাক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ অনুজ্ঞাপত্ৰ দিছিল।

আপুনি যদি জ্ঞান ব্যৱহাৰ কৰে, ঈশ্বৰে আপোনাৰ প্ৰয়োজনীয়তা পূৰ কৰা দেখা পাব। যি কোনোৱে খ্ৰীষ্টৰ মনেৰে কাৰ্য্য কৰে তেওঁ জ্ঞানত চলিব — অনুভূতিত নহয়।

দায়িত্বশীল হওঁক!

অধ্যায়

১৮

“অনুগ্রহ কৰি সকলো সহজ কৰক
যদি কথাবোৰ খুব কঠিন হয়
মই তাক গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰো!”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ৩

“অনুগ্রহ কৰি সকলো সহজ কৰক যদি কথাবোৰ খুব কঠিন হয় মই তাক গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰো!”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ৩

অধ্যায়
১৮

এই ভুল মনৰ অৱস্থা এই মাত্ৰ আমি আলোচনা কৰাৰ দৰে একে, কিন্তু মই বিশ্বাস কৰো ঈশ্বৰৰ লোকৰ মাজত থকা সমস্যাৰ কাৰণে এই কিতাপৰ এই অধ্যায়টো উপযুক্ত।

প্ৰাৰ্থনা কৰোতে মই মানুহৰ পৰা শূন্য এইটো এটা সচৰাচৰ মনৰ ভাব প্ৰকাশ কৰি খোজা ক্ষমা।

প্ৰায়ে মোৰ ওচৰলৈ কিছুমান মানুহ উপদেশ আৰু প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি আহে, আৰু যেতিয়া মই তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ বাক্যই কৈ কৈছে কও, বা পবিত্ৰ আত্মাই কি কৈছে বুলি মই ভাবো, সেই সময়ত তেওঁলোকৰ উত্তৰ এইদৰে হয়, “মই জানো সেইটো শুদ্ধ; ঈশ্বৰে মোক সেই একে কথাই দেখুৱাইছে। কিন্তু জয়চ, এইটো অতি কঠিন।”

ঈশ্বৰে মোক দেখুৱালে যে শত্ৰুৱে মানুহৰ মনৰ মাজত এই পদটো সোমুৱাই দিবলৈ চেষ্টা কৰে যাতে তেওঁলোকে তাক ত্যাগ কৰে। কেইবছৰমান আগতে যেতিয়া ঈশ্বৰে এই সত্যটো মোলৈ প্ৰকাশ কৰিলে, তেওঁ মোক সকলো কিমান কঠিন নকবলৈ নিৰ্দেশ দিলে, তেওঁ মোক ভাৱসা দিলে যদি মই সেইদৰে কৰো কথাবোৰ সহজ হৈ পৰিব।

আনকি আমি যেতিয়া হেচাৰ মাজেৰে দৃঢ়তাৰে কিবা কৰো, আমি “এইটো কিমান কঠিন” এই বিষয়ে চিন্তা কৰি কথা পাতি কিমান সময় কটাও যাৰ বাবে অধিক কঠিন হৈ কামটো সম্পূৰ্ণ নহয় তেতিয়া আমি বিপৰীত মুখী হোৱাৰ পৰিৱৰ্ত্তে নিশ্চিত হ’ব পাৰিলোহেতেন।

যেতিয়া প্ৰথম অৱস্থাত মই ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰা কেনেকৈ সাধাৰণতে জীয়াই থাকিব লাগে আৰু ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে চাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলো আৰু মই ক’ত আছো তাক তুলনা কৰিছিলো, মই সদায় কৈছিলো, “মই তোমাৰ পথেৰে কাম কৰিব বিচাৰো প্ৰভু, কিন্তু এইটো অতি কঠিন।” ঈশ্বৰে মোক দ্বিতীয় বিৱৰণ ৩০:১১ পদ দেখুৱালে, য’ত তেওঁ কৈছে যে তেওঁৰ আদেশ ইমান জটিল নহয় বা দূৰৈত নহয়।

কিয়নো মই আজি তোমাক যি ব্যৱস্থা দিছোঁ, সেয়ে তোমাৰ জ্ঞানে ঢুকি পাব নোৱাৰা নহয়, আৰু সেয়ে তোমাৰ পৰা দূৰো নহয়।

দ্বিতীয় বিৱৰণ ৩০:১১

আমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ আদেশ জটিল নোহোৱাৰ কাৰণে আমাৰ মাজত তেওঁৰ আত্মিক শক্তিশালী ৰূপে কাৰ্য্য কৰিবলৈ দিয়ে আৰু তেওঁ আমাক কৰিবলৈ দিয়া সকলো কথাত সহায় কৰে।

সহায়কৰ্ত্তা

আৰু মই পিতৃৰ আগত নিবেদন কৰিম, তাতে তোমালোকৰ সৈতে সদায় থাকিবলৈ তেওঁ এজন সহায়কৰ্ত্তা, অৰ্থাৎ সত্যৰ আত্মা তোমালোকক দিব (উপদেশক, সহায়কৰ্ত্তা, মধ্যস্থতাকাৰী, উকিল, শক্তি প্ৰদান কৰোতা আৰু ওপৰাধি ব্যক্তি), সেয়ে তেওঁ যেন তোমাৰ লগত সদাকাললৈকে থাকে।

যোহন ১৪:১৬

ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহত ভাৰসা আৰু নিৰ্ভৰ নকৰাকৈ স্বাধীনভাৱে কাৰ্য্য কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে কামবোৰ জটিল হয়। যদি জীৱনত সকলো কথাই সহজ হয়, আমাক আনকি সহায় কৰিবলৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ শক্তিৰ প্ৰয়োজন নহ'লহেঁতেন। বাইবেলত তেওঁক “সহায়কৰ্ত্তা” বুলি ব্যাখ্যা কৰিছে। আমাক সহায় কৰিবলৈ তেওঁ আমাৰ মাজত আৰু আমাৰ সৈতে সকলো সময়তে থাকে, আমি কৰিব নোৱাৰাটো কৰিব পৰা কৰে আৰু মই যোগ দিওঁ, তেওঁৰ অবিহনে যিটো কঠিন হ'ল হয় সেইটো সহজতে কৰিব পাৰি।

সহজ উপায় আৰু জটিল উপায়

পাছেফৰৌনে যেতিয়া লোকবিলাকক যাবলৈ এৰি দিলে, তেতিয়া পলেষ্টীয়াবিলাকৰ দেশেদি বাট চমু হোৱাতো, ঈশ্বৰে তেওঁবিলাকক সেই বাটেদি নিনিলে, কিয়নো ঈশ্বৰে ক'লে, কিজানি যুজ দেখিলে লোকবিলাকে বেজাৰ পাই মিচৰলৈ উলটি যাব।

যাত্ৰাসুস্তক ১৩:১৭

আপুনি নিশ্চিত হ'ব পাৰে যে ঈশ্বৰে আপোনাক যি ফালেই লৈ যায়, তেওঁৰ লৈ যোৱাৰ ক্ষমতা আছে। তেওঁ কেতিয়াও আমি সহ্য কৰিব পৰাত কৈ অধিক আমালৈ আহিব নিদিয়ো (১ কৰি ১০:১৩)। তেওঁ যিয়েই আদেশ দিয়ে, তেওঁ তাৰ কাৰণে মূল্য পৰিশোধ কৰে। আমি অনবৰতে যুজ বাগৰ কৰি থাকিব নালাগে যদিহে আমাৰ প্ৰয়োজনীয় শক্তিৰ কাৰণে তেওঁত অবিৰাম ভাবে ভৰসা কৰিবলৈ শিকো।

যদি ঈশ্বৰে আপোনাক কিবা কৰিবলৈ কৈছে বুলি জানে, মাত্ৰ কঠিন বুলি তাৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিব। যেতিয়া কামবোৰ কঠিন হয়, তেওঁৰ সৈতে বেছি সময় অতিবাহিত কৰক, তেওঁত বেছি ভৰসা কৰক, আৰু তেওঁৰ পৰা সঠিক অনুগ্ৰহ লাভ কৰক (ইব্ৰী ৪:১৬)।

অনুগ্ৰহ ঈশ্বৰৰ শক্তি হয় যি বিনা মূলে আপোনালৈ আহে, যি আপুনি নিজে কৰিব নোৱাৰে মইও নোৱাৰো। আপোনাৰ মাজেৰে কৰে। চিন্তাই যি কয় তাৰ প্ৰতি সাৱধান, “মই এইটো কৰিব নোৱাৰো; এইটো অতি জটিল।”

কেতিয়াবা ঈশ্বৰে আমাক সহজ বাটৰ পৰিৱৰ্ত্তে কঠিন বাটেৰে লৈ যায়, কাৰণ তেওঁ আমাৰ মাজত কাম কৰে। তেওঁৰ ওপৰত ভৰসা কৰিবলৈ আমি কেতিয়াবা শিকিছোনে, যদি আমাৰ জীৱনত সকলো সহজ হ'ল হয় সেইটো আমি নিজেই কৰিব পাৰিলো হয়।

ঈশ্বৰে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক বহু দূৰৈলৈকে কঠিন বাটোৰে চলাই লৈ গৈছিল কাৰণ তেওঁলোক তেতিয়াও ভয়াতুৰ আছিল, আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত তেওঁলোকে সন্মুখিন হ'ব লগা যুদ্ধৰ কাৰণে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ তেওঁ তেওঁলোকৰ মাজত কাম কৰিবই লাগিব।

বেছিভাগ মানুহেই ভাবিছিল যে প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত সুমুৱা মানে আৰু কোনো যুদ্ধ নহ'ব, কিন্তু সেইটো ভুল ধাৰণা আছিল। আপুনি যদি ইস্ৰায়েলীসকলে যৰ্দন নদী পাৰ হোৱাৰ পাছত আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশ অধিকাৰ কৰিবলৈ যাওঁতে কি হৈছিল পঢ়ে, আপুনি দেখিব যে তেওঁলোকে এখনৰ পাছত আন এখন যুদ্ধ কৰিব লগা হৈছিল। কিন্তু তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ শক্তিত আৰু তেওঁৰ নিৰ্দেশত সেই যুদ্ধ কৰি জয় লাভ কৰিছিল।

যদিও বা চুটি, সহজ বাট আছিল ঈশ্বৰে কিন্তু তেওঁলোকক দীঘলীয়া, কঠিন বাটেৰে চলাই লৈ গৈছিল কাৰণ তেওঁ জানিছিল তেওঁলোকে ঠাই অধিকাৰ কৰিবলৈ যাওঁতে সন্মুখীন হ'ব লগা যুদ্ধৰ কাৰণে প্ৰস্তুত নাছিল।

তেওঁ উদ্ভিগ্ন আছিল যে তেওঁলোকে শত্ৰুক দেখিলে হয়তো মিচৰলৈ ঘূৰি যাব, সেয়ে তেওঁলোকক শিক্ষা দিবলৈ তেওঁ তেওঁলোকক কঠিন বাটেৰে নিছিল যাতে তেওঁলোকে নিজৰ ওপৰত ভৰসা নকৰি তেওঁ কোন গম পাই তেওঁত ভৰসা কৰে।

যেতিয়া মানুহে কঠিন সময় অতিক্ৰম কৰে, তেওঁৰ মনে পৰিত্যাগ কৰিব বিচাৰে। চয়তানে জানে যে যদি সি আমাৰ মনক পৰাজয় কৰিব পাৰে, সি আমাৰ অভিজ্ঞতাকো পৰাজয় কৰিব পাৰিব। সেয়ে এইটো খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা যে আমি ভাঙি পৰিব নালাগে, চিন্তিত হ'ব নালাগে আৰু দুৰ্বল হ'ব নালাগে।

দৃঢ়তাত লাগি থকা

আৰু সৎকৰ্ম কৰি কৰি আমি নিৰুৎসাহ নহওঁহঁক। কিয়নো আমি ক্লান্ত নহ'লে,
উচিত সময়ত দাবলৈ পাম।

গালতীয় ৬:৯

ভগ্ন হৃদয় আৰু দুৰ্বলতাই, মনৰ দৃঢ়তাক তাগ কৰা বুজায়। পবিত্ৰ আত্মাই মনত ত্যাগ কৰিবলৈ মানা কৰিছে, কাৰণ আমি যদি ধৰি ৰাখো, আমি সৰ্বশেষত দাব পাৰিম।

যীচুৰ বিষয়ে চিন্তা কৰক। বাপ্তিস্ত লোৱা আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিপূৰ্ণ হোৱাৰ লগে লগে, চয়তানৰ দ্বাৰা পৰীক্ষিত হ'বলৈ আত্মাই তেওঁক জনবসতিহীন ঠাইলৈ লৈ গৈছিল। তেওঁ আপত্তি কৰা নাছিল, নিৰাশ আৰু হতাশ হোৱা নাছিল। তেওঁ বিপৰীত ভাবে চিন্তা বা কোৱা নাছিল। কিয় এনে হৈছে চাবলৈ চেষ্টা কৰি তেওঁ বিবুধিত পৰা নাছিল! তেওঁ প্ৰত্যেকটো পৰীক্ষা জয়যুক্ততাৰ মাজেৰে গৈছিল।

তেওঁ পৰীক্ষা আৰু প্ৰলোভনৰ মাজত থকাটো কিমান কঠিন বুলি কৈ, আমাৰ প্ৰভুৱে দিনে-ৰাতিয়ে চল্লিশ দিন জনবসতিহীন ঠাইত ঘূৰি ফুৰা নাছিল। স্বৰ্গীয় পিতৃৰ পৰা শক্তি লাভ কৰি জয়যুক্ততাৰে ওলাই আহিছিল (লুক ৪:১-১৩)।

যীচুৱে শিষ্যসকলৰ সৈতে চহৰে চহৰে ঘূৰি ফুৰোতে সকলো কিমান কঠিন আছিল বুলি কোৱা আপুনি কল্পনা কৰিব পাৰেনে? ত্ৰুচলৈ যোৱাটো কিমান কষ্টদায়ক আছিল বা তেওঁ আগত থকা কথাবোৰ কিমান ভয়ঙ্কৰ বা তেওঁলোকৰ দৈনন্দিনৰ অৱস্থাত জীয়াই থকাটো কিমান হতাশজনক আছিল? দেশে দেশে ঘূৰি ফুৰি ঘৰ বুলি ক'বলৈ ঠাই নাছিল, তেওঁৰ মূৰৰ ওপৰত কোনো ছাল নাছিল; ৰাতি শুবলৈ বিচনাও নাছিল।

মোৰ নিজৰ পৰিস্থিতিত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ সমগ্ৰ দেশত এখন ঠাইৰ পৰা আন এখন ঠাইলৈ যাত্ৰা কৰোতে, মোৰ দৰে মিনিষ্ট্ৰিত দুখ-কষ্ট, পৰিশ্ৰম জড়িত হৈ থকা বিষয়ে কথা নাপাতিবলৈ মই শিকিবই লাগিব। মই প্ৰত্যেকবাৰ অচিনাকি হোটেলত থকাটো কিমান কঠিন, বহুদিন নোখোৱাকৈ থকা, প্ৰত্যেক সপ্তাহ বেলেগ বেলেগ বিচনাত শোৱা ঘৰৰ পৰা আতৰি থাকিব লগা, নতুন মানুহ লগ পোৱা, মাত্ৰ ঘূৰি ফুৰাৰ সময়ত তেওঁলোকৰ লগত সদভাব ৰখাৰ কথাত আপত্তি নকৰিবলৈ মই নিশ্চয় শিকিব লাগিব।

আপোনাৰ আৰু মোৰ যীচুৰ মন আছে, তেওঁ যিদৰে কথাবোৰ পৰিচালনা কৰিছিল আমিও কৰিব পাৰো: “ত্যাগ কৰাৰ চিন্তাৰে” নহয় — “বিজয়ৰ চিন্তাৰে” নিজকে মানসিক ভাবে প্ৰস্তুত কৰি।

দুখ-ভোগৰ পাছত কৃতকাৰ্য্যতা

এতেকে খ্ৰীষ্টে শৰীৰত আমাৰ কাৰণে দুখভোগ কৰাৰ কাৰণে, সেই একে চিন্তা আৰু উদ্দেশ্যৰে নিজকে সুৰক্ষিত কৰা [ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰিব নোৱাৰতকৈ ধৈৰ্য্যৰে দুখ ভোগ কৰা ভাল] কাৰণ যিকোনোৱে শৰীৰত কষ্ট ভোগ কৰে [খ্ৰীষ্টৰ মন থকাত] তেওঁ [ইচ্ছাকৃত ভাবে] পাপৰ পৰা মুক্ত হয় [পৃথিৱীক আৰু নিজকে সন্তুষ্ট নকৰি ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰে]

সেয়ে তেওঁ মানুহৰ ভুল আৰু ইচ্ছাত কেতিয়াও স্মাভাৱিক জীৱন অতিবাহিত স্মাভাৱিক জীৱন অতিবাহিত নকৰে কিন্তু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাত জীয়াই থাকে।

১ পিতৰ ৪:১, ২

এই বাক্যৰ অংশই কেনেকৈ জটিল কথা আৰু সময়ৰ মাজেৰে কাৰ্য্য কৰিব পাৰি সেই গোপন বিষয়বোৰ আমাক শিকাইছে। এই দুটা বাক্যৰ এয়া মোৰ ব্যাখ্যা :

“যীচুৱে সকলো কথাৰ মাজেৰে আগবাঢ়ি যোৱাৰ বিষয়ে চিন্তা কৰক আৰু তেওঁ শৰীৰৰ কষ্ট কেনেকৈ সহ্য কৰিছিল, ই আপোনাক জটিলতাৰ মাজেৰে কাৰ্য্য সম্পন্ন কৰিবলৈ সহায় কৰিব। যুদ্ধৰ বাবে নিজকে সুৰক্ষিত কৰক; নিজকে প্ৰস্তুত কৰক যীচুৱে কৰাৰ দৰে চিন্তা কৰি জয় লাভ কৰিবলৈ... ‘ঈশ্বৰক সন্তোষ কৰিব নোৱাৰাতকৈ মই ধৈৰ্য্যৰে কষ্ট সহ্য কৰিম...’ মই যদি সহ্য কৰো, ইয়াৰ প্ৰতি মোৰ ঈশ্বৰৰ মন হ’ব, মই কেৱল নিজকে সন্তুষ্ট কৰিবলৈ জীয়াই নাথাকিম, যিয়েই সহজ হয় কৰি যাম আৰু যি সকলো জটিল তাৰ পৰা আঁতৰি থাকিম। কিন্তু মই ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাত জীয়াই থাকিবলৈ সক্ষম হম আৰু নিজৰ অনুভূতি আৰু ইন্দ্ৰিয়গত চিন্তাৰ দ্বাৰাই নহয়।”

ইয়াত “শাৰীৰিক” কষ্ট হয় কিন্তু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাত কাৰ্য্য কৰিবলৈ আমি সেয়া সহ্য কৰিবই লাগিব।

মিনিষ্ট্ৰিৰ কাৰণে যাত্ৰা কৰি থকাত মোৰ শৰীৰৰ সদায় আৰম্ভণিক অৱস্থাত নহয়, কিন্তু মই জানো এইদৰে কৰাটো ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা। সেইবাবে এই বিষয়ে সঠিক চিন্তা কৰি নিজকে সুৰক্ষিত কৰিব লাগিব; নহ’লে প্ৰকৃততে আৰম্ভ কৰাৰ আগতেই মই পৰাজয় বৰণ কৰিম।

আপোনাৰ জীৱনত হয়তো এনে ব্যক্তি থাকিব পাৰে যি আপোনাৰ ওচৰত থকাত খুব অসুবিধাজনক হয়, আৰু তথাপিও আপুনি জানে যে ঈশ্বৰে সেই সম্বন্ধত স্থিৰে থকাটো বিচাৰে, তাৰ পৰা আঁতৰি থকাটো নহয়। ইয়াৰ বাবে আপোনাৰ শৰীৰে কষ্ট পায়, এনে পৰিস্থিতিত সেই ব্যক্তিৰ সৈতে থকাটো সহজ নহয়, কিন্তু সেই পৰিস্থিতিৰ বাবে সঠিক ভাবে চিন্তা কৰি আপুনি নিজকে প্ৰস্তুত কৰিব পাৰে।

খ্ৰীষ্টৰ পৰিপূৰ্ণতাত আত্মনিৰ্ভৰশীল হওঁক

মই সৰু হৈ থাকিবলৈ জানো, উপচয় ভোগ কৰিবলৈকো জানো; এটা এটাকৈ সকলো বিষয়তে তৃপ্ত হ'বলৈ আৰু ক্ষুধিত হ'বলৈ, উপচয় ভোগ কৰিবলৈ আৰু অভাৱত থাকিবলৈ মই শিক্ষিত হ'লো।

মোক শক্তি দিয়া জনাত থাকি, মই সকলো বিষয়ত বলৱান হৈছো। [মই সকলো কথাৰ কাৰণে প্ৰস্তুত আৰু তেওঁ যোগেৰে সকলো কথাত সমান, যি জনে মোৰ ভিতৰৰ শক্তিক সঞ্জীৱিত কৰে; মই খ্ৰীষ্টৰ পৰিপূৰ্ণতাত আত্মনিৰ্ভৰশীল।]

ফিলিপীয়া ৪:১২-১৩

সৎ চিন্তাধাৰাই যুদ্ধৰ কাৰণে “শক্তিমান” কৰে। ভুল চিন্তা ধাৰাৰ সৈতে যুদ্ধলৈ যোৱাটো অস্ত্ৰ নোহোৱাকৈ যুদ্ধৰ আগ শাৰীলৈ যোৱাৰ দৰে হয়। আমি যদি সেইদৰে কৰো, আমি বেছি সময় থাকিব নোৱাৰো।

ইস্ৰায়েলি সকল “কেকায় থকা” লোক, সেয়ে এটা কাৰণ, কিয় তেওঁলোকে এঘাৰ দিনৰ যাত্ৰা পূৰ কৰিবলৈ চল্লিশ বছৰ অনাই বনাই ফুৰিছিল। তেওঁলোকে সকলো সঙ্কতজনক কথাৰ কাৰণে কেংকেহাইছিল আৰু সকলো নতুন প্ৰত্যাহ্বানৰ বিষয়ে আপত্তি কৰিছিল— সদাই সকলো কথা কিমান জটিল সেই বিষয়ে কথা পাতিছিল। তেওঁলোকৰ মনোভাৱ আছিল, “অনুগ্ৰহ কৰি সকলো কথা সহজ কৰি দিয়ক; যদি কথাবোৰ জটিল হয় মই সহজভাবে ল'ব নোৱাৰো!”

অলপতে মই অনুভৱ কৰিলো যে বহুতো বিশ্বাসী দেওবৰীয়া যুজাৰু আৰু সোমবাৰে কেংকেঙাই থকা। তেওঁলোকে দেওবাৰে তেওঁলোকৰ সকলো বন্ধুৰ লগত ভাল ভাবে কথা পাতে— কিন্তু সোমবাৰে যেতিয়া “কথা পতাৰ” সময় হয় আৰু সোমবাৰে তেওঁলোকক প্ৰভাৱিত কৰিবলৈ কোনো নাথাকে, তেওঁলোক অলপ বিষয়তে ক্লান্ত হৈ পৰে।

যদি আপুনি কেকায় থকা আৰু আপত্তি কৰা ব্যক্তি হয়, নতুন মনৰ অৱস্থা গঢ়ক সেয়ে কয়, মোক শক্তি দিয়া জনাত থাকি মই সকলো বিষয়ত বলৱান হৈছো। (ফিলী ৪:১৩)

অধ্যায়

১৯

“মোৰ উপায় নাই, মই মাত্ৰ ভোৰ্ ভোৰোৱাত
আনৰ দোষ বিচৰাত আৰু আপত্তি দৰ্শোৱাত
আসক্ত”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ৪

“মোৰ উপায় নাই, মই মাত্ৰ ভোৰ ভোৰোৱাত আনৰ দোষ বিচৰাত আৰু আপত্তি দৰ্শোৱাত আসক্ত”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ৪

অধ্যায়
১৬

জটিল সময়তো আমাৰ মনোভাৱৰ দ্বাৰাই যেতিয়ালৈকে আমি ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ কৰিবলৈ নিশিকো, আমি উদ্ধাৰ নাপাও। এয়া দুখ যাতনা নহয় যি ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ কৰে, কিন্তু দুখ-যাতনাত ঈশ্বৰীয় মনোভাৱে তেওঁক সন্তুষ্ট কৰে আৰু তেওঁলৈ গৌৰৱ আনে।

আপুনি আৰু মই এই দুটা পদৰ পৰা, ঈশ্বৰে আমাৰ কি থকাটো বিচাৰিছে, যদি গ্ৰহণ কৰিব খোজো, আমি সেয়া লাহে লাহে পঢ়িব লাগিব আৰু প্ৰত্যেকটা পদ আৰু বাক্য উপলব্ধি কৰিব লাগিব। মই মানি লও যে মই বছৰ ধৰি এই বাক্য পঢ়ি বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো মোৰ দুখ-কষ্ট দেখিও ঈশ্বৰ কিয় সন্তুষ্ট হৈছিল যেতিয়া বাইবেলে স্পষ্ট ভাবে কৈছে যে যীচুৱে মোৰ যাতনা আৰু শাস্তিৰ কষ্ট বহন কৰিলে (যিচয়া ৫৩:৩-৬)

বহু বছৰ পূৰ্বে মই অনুভৱ কৰিলো যে ১ পিতৰৰ এই পদৰ কেন্দ্ৰ বিন্দু দুখ-যাতনা নহয় কিন্তু দুখ যাতনাত কেনে মনোভাৱ হ'ব লাগে।

এই পদত ব্যৱহাৰ হোৱা “ধৈৰ্য্য” শব্দটোলৈ লক্ষ কৰক, যিহে কৈছে যে কোনোৱে আমাক বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিলে আমি যদি ধৈৰ্য্যেৰে তাক নিয়ন্ত্ৰণ কৰো, ই ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰে। তেওঁক সন্তুষ্ট কৰা কথাটো হ'ল আমাৰ ধৈৰ্য্যৰ মনোভাৱ — আমাৰ দুখ-যাতনা নহয়। আমাৰ দুখ-যাতনাত আমাক উৎসাহিত কৰিবলৈ, যীচুৱে তেওঁৰ ওপৰত কৰা অন্যায়ৰ আক্ৰমণক কেনেকৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছিল চাই আমি অনুপ্ৰাণিত হওঁ।

কিয়নো কোনোৱে যদি ঈশ্বৰোদ্দেশ্য বিবেকৰ কাৰণে (সম্মতি প্ৰদান, গ্ৰহণীয় আৰু ধন্যবাদৰ পাত্ৰ) অন্যায় ভোগ কৰি দুখ সহন কৰে, তেন্তে সেয়েই গ্ৰহণীয়।

কাৰণ পাপ কৰি ভুকু খালে, যদি গ্ৰহণ কৰা, তেন্তে তাত কি প্ৰশংসা আছে? কিন্তু সৎকৰ্ম কৰি দুখ-ভোগ কৰিলে, যদি সহন কৰা, তেন্তে সেয়েহে ঈশ্বৰৰ আগত গ্ৰহণীয়।

১ পিতৰ ২:১৯-২০

যীচু আমাৰ উদাহৰণ

কাৰণ তাৰ নিমিত্তেই তোমালোক আমন্ত্ৰিত হ'লা; কিয়নো তোমালোক যেন খ্ৰীষ্টৰ খোৰ অনুগামী হোৱা, এই কাৰণে তেওঁ তোমালোকৰ অৰ্থে দুখ-ভোগ কৰি, তোমালোকৰ কাৰণে এটি আৰ্হি ৰাখি গ'ল।

তেওঁ কোনো পাপ নকৰিলে, তেওঁৰ মুখত কোনো ছলনা পোৱা নগ'ল, নিন্দিত হোৱা কালত, প্ৰতিনিন্দা নকৰিলে;

দুখ পোৱা কালত, ভাবি ধমকি নিদিলে, কিন্তু ন্যায়ৰূপে বিচাৰ কৰোতা জনৰ ওপৰত ভাৰ দিলে।

১ পিতৰ ২:২১-২৩

যীচুৱে দুখ-যাতনা গৌৰৱেৰে, নীৰৱে, আপত্তি নকৰাকৈ, কথাবোৰ যেনেই নহওক ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰি, তেওঁ সকলো পৰিস্থিতিতে অপৰিবৰ্তিত ভাবে থাকিছিল। যেতিয়া কথাবোৰ সহজ আছিল তেওঁ ধৈৰ্য্যৰে সহাৰি নিদিছিল। আৰু যেতিয়া সেইবোৰ কঠিন বা অন্যায়পূৰ্ণ আছিল তেওঁ অধৈৰ্য্য হৈ পৰিছিল।

উপৰোক্ত বাক্যই আমাক জানিবলৈ দিয়ে যে যীচু আমাৰ উদাহৰণ হয় আৰু সেয়ে কেনেকৈ জীয়াই থাকিব লাগে আমাক দেখুৱাবলৈ তেওঁ আহিছিল। আমি আমাৰ সন্তানসকলক বাক্যৰ ওপৰিও উদাহৰণেৰে বেছি শিকাব লাগে। আমি সকলো মানুহে পঢ়া জীৱিত ধৰ্মলিপি হ'ব লাগিব (২ কৰি ৩:২-৩) আন্ধাৰ পৃথিৱীত জ্বলি থকা উজ্বল পোহৰৰ দৰে (ফিলী ২:১৫)।

নম্ৰতা, মৃদুতা আৰু চিৰসহিষ্ণুতাৰে আমন্ত্ৰিত

এতেকে প্ৰভুত বন্দীয়াৰ যি মই, মই তোমালোকক এই মিনতি কৰে যে, তোমালোকে সকলো নম্ৰতা আৰু মৃদুতাৰে আৰু চিৰসহিষ্ণুতাৰে প্ৰেমত পৰস্পৰে যহন কৰি,

যি আমন্ত্ৰণেৰে আমন্ত্ৰিত হ'লা, তাৰ যোগ্য আচৰণ কৰা।

ইফিচীয়া ৪:১-২

কিছু বছৰৰ আগতে আমাৰ পৰিয়ালৰ জীৱনত এনে পৰিস্থিতি আছিল যি মোৰ মূল কথাৰ আচৰিত উদাহৰণ স্বৰূপে দুখ-যাতনাৰ বিষয়ে নম্ৰভাৱে, মৃদুতাৰে আৰু সহিষ্ণুতাৰে কাম কৰিছিল।

আমাৰ সন্তান দানিয়েলে ঠিক মিছন কাৰ্যৰ পৰা *Dominican Republic* লৈ ঘূৰি আহিছিল। তেওঁৰ বহুত কষ্টদায়ক চৰ্মৰোগ আৰু বহুতো ঘা লৈ ঘূৰি আহিছিল। তেওঁক কোৱা হৈছিল যে *Dominican Republic* ৰ মতে ই বিষাক্ত লতা আছিল। এইটো দেখাত ইমান বেয়া আছিল যে আমি অনুভৱ কৰিলো — এইটো কি হয় নিশ্চিত কৰাৰ প্ৰয়োজন। আমাৰ ঘৰুৱা চিকিৎসকজন সেই দিনা নাছিল সেয়ে আমি চিকিৎসকৰ লগত কথা পাতি সাক্ষাৎ কৰাৰ বন্দবস্ত কৰিলো।

আমাৰ ছোৱালী, ছেদ্ৰাই, ফোন কৰি সাক্ষাৎকাৰৰ বন্দবস্ত কৰিলে, দানিয়েল কিমান ডাঙৰ আছিল, আৰু তেওঁ দানিয়েলৰ ধনীয়েক বুলি ক'লে আৰু তেওঁক আনিব খুজিছে। সেই দিনা আমি সকলো খুব ব্যস্ত আছিলো, আনকি ছেদ্ৰাও। পঞ্চল্লিশ মিনিট গাড়ী চলাই তাই চিকিৎসকক লগ পাই তেওঁৰ পৰা শুনিলে, “মই দুখিত্ব, কিন্তু এইটো আমাৰ নিয়ম, পিতৃ-মাতৃ লগত নাথাকিলে আমি কমবয়সীয়া ৰোগীক চিকিৎসা নকৰো।”

ছেদ্ৰাই বুজালে যে যেতিয়া তাই ফোন কৰিছিল, তাই বিশেষভাৱে কৈছিল যে তাই ভায়েকক আনিব খুজিছে — সেয়ে তাই তৎক্ষণাত আমাৰ হৈ তাক চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ লৈ যায় কাৰণ আমি যাত্ৰাৰ বাবে ব্যস্ত আছিলো। দৃঢ়তাৰে নাৰ্চ ক'লে তাৰ লগত পিতৃ-মাতৃ থাকিবই লাগিব।

হতাশ হ'বলৈ ছেদ্ৰাই সুবিধা পালে। তাই ইতিমধ্যে ব্যস্ততাৰ মাজত থাকি নাৰ্চৰ পৰা এইদৰে শুনি তাই কেৱল গম পালে যে তাইৰ আচনি আৰু কষ্ট সকলো মিছা হ'ল। তাই ঘৰলৈ যাবলৈ আকৌ পঞ্চল্লিশ মিনিট গাড়ী চলাব লাগিব, আৰু গোটেই কথাখিনি সময় নষ্ট কৰাৰ দৰে হ'ল।

ঈশ্বৰে নম্ৰ আৰু শান্তভাবে থাকিবলৈ তাইক সহায় কৰিলে। তেওঁ দেউতাকলৈ ফোন কৰিলে, তেওঁ তাইৰ মাকক চাবলৈ গৈছিল, আৰু তেওঁ ক'লে তেওঁ আহিব আৰু পৰিস্থিতিটো সন্তালি ল'ব। দেবে সেই ৰাতিপুৱা অনুভৱ কৰিলে যে তেওঁ অফিচলৈ গৈ মোৰ কিছুমান কিতাপ আৰু টেপ ল'ব লাগে, অথচ সেইবোৰেৰে তেওঁ কি কৰিব নাজানে। তেওঁ মাত্ৰ অনুভৱ কৰিলে তেওঁ গৈ সেইবোৰ ল'ব লাগে।

যেতিয়া তেওঁ চিকিৎসকৰ ঘৰ গৈ পালে, ৰোগীৰ নাম লিখা আৰু কাগজ-পত্ৰ বনোৱাত সহায় কৰা মহিলা গৰাকীয়ে দেৱক সুধিলে আপুনি পৰিচাৰক হয় নেকি আৰু জয়চ মেয়ৰক বিবাহ কৰিছে নেকি। তেওঁ তাইক ক'লে তেওঁ সেইজনেই, আৰু তাই ক'লে তাই দুৰদৰ্শনত মোক দেখিছে আৰু আমাৰ পৰিয়ালৰ কথা যথেষ্ট শুনিছে, যদি সেইজনেই ব্যক্তি হয় তেতিয়া হ'লে অদ্ভুত। দেৱে তাইৰ লগত কথা পাতি থাকোতে মোৰ আবেগিক সুস্থতাৰ কিতাপ এখন তেওঁক দিলে।

এই ঘটনাটো কোৱাৰ উদ্দেশ্য হ'ল — যদি ছেদ্দাৰ খঙ উঠিল হয় আৰু অৰ্থেয়া হ'ল হয় কি হ'লহেতেন? যদিও ধ্বংস নহ'ল হয় কিন্তু তাইৰ সাক্ষত আঘাট লাগিল হয়। আচলতে যি গৰাকী মহিলাই মোক দূৰদৰ্শনত দেখিছিল তেওঁৰ আত্মিক ভাবে অনিষ্ট হ'ল হয়, আৰু তেতিয়া যি সকলে আমাৰ পৰিয়ালক লক্ষ কৰে তেওঁলোকে বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিলে হয়।

বহুতো মানুহে পৃথিৱীত ঈশ্বৰক বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰে, আৰু আমি তেওঁলোকক কি কওঁ তাতকৈও গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হ'ল আমি তেওঁলোকক কি দেখুৱাইছো। এইটো অৱশ্যে গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা যে আমি মুখেৰে শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিব লাগিব, কিন্তু সেয়া কৰোতে একো নোকোৱাকৈ থকাতকৈ বিপৰীতমুখী স্বভাবেৰে কোৱাটো বেছি বেয়া।

ছেদ্দাই এই পৰিস্থিতিত ধৈৰ্য্যৰে সকলো সহ্য কৰিছিল; আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যই দৃঢ়ভাবে জনাইছে যে এনে দয়ালু স্বভাৱ আৰু মনোভাবেৰে আমি আমন্ত্ৰিত।

ধৈৰ্য্যৰে সৈতে যোচেফৰ দুখ-যাতনা

তেওঁ যিবিলাকৰ আগেয়ে এজন মানুহ পঠালে, যোচেফক বন্দী স্বৰূপে বেচা হ'ল।

সিহঁতে তেওঁৰ ভৰিত বেৰীৰে দুখ দিলে; তেওঁক লোহাৰ শিকলিৰে বন্ধা হ'ল।

তেওঁৰ বাক্য [তেওঁৰ নিষ্ঠুৰ ককায়েকসকল] সিদ্ধ নোহোৱালৈকে, যিহোৱাৰ বাক্যই তেওঁক পৰীক্ষা কৰিলে।

গীতমালা ১০৫:১৭-১৯

পুৰণি নিয়মৰ উদাহৰণ স্বৰূপে, যোচেফৰ বিষয়ে চিন্তা কৰক, যাক তেওঁৰ ককায়েক সকলে অন্যায়াভাবে বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিছিল। তেওঁলোকে দাস কাৰ্য্যৰ কাৰণে তেওঁক বিক্ৰী কৰি দেউতাক জগ্‌থলী জন্তুৰে মাৰিলে বুলি ক'লে। ইতিমধ্যে পোতীফাৰ নামেৰে ধনী মানুহ এজনে তেওঁক কিনিছিল, যি জনে তেওঁক দাস হিচাপে ঘৰলৈ লৈ গৈছিল। যোচেফ যলৈকে গৈছিল ঈশ্বৰে তেওঁক অনুগ্ৰহ কৰিছিল আৰু নতুন গৰাকীৰ দ্বাৰাই তেওঁ অতি সোনকালে অনুগ্ৰহ পাইছিল।

যোচেফে উন্নতি পাই আছিল। কিন্তু তেওঁলৈ আন এটা অন্যায়াৰ কথা ঘটিছিল। পোতীফাৰৰ পত্নীয়ে তেওঁৰ সৈতে সম্বন্ধ স্থাপন কৰিবলৈ তেওঁক প্ৰলোভিত কৰিছিল, কিন্তু তেওঁ সত্যনিষ্ঠা মানুহ হোৱাৰ কাৰণে তাইৰ সৈতে তেওঁৰ একো কৰিব লগা নাছিল। যোচেফে তাইক আক্ৰমণ কৰিছে বুলি তাইৰ স্বামীক মিছা ক'লে, তাৰ ফলস্বৰূপে তেওঁ নকৰা কামৰ কাৰণে বন্দীশালত থাকিব লগা হ'ল!

যোচেফে বন্দীশালত থকা সময়খিনিত আনক সহায় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। তেওঁ কেতিয়াও আপত্তি কৰা নাছিল, কাৰণ দুখ-কষ্টৰ সময়ত তেওঁৰ যথোপযুক্ত মনোভাৱ আছিল, ঈশ্বৰে অৱশেষত তেওঁক উদ্ধাৰ কৰি পদোন্নত কৰিছিল। অৱশেষত মিচৰত তেওঁ ইমান ক্ষমতা পালে যে ফৌৰণৰ বাহিৰে সেই গোটেই দেশত আন কোনোৱেই তেওঁৰ ওপৰত নাছিল।

ঈশ্বৰেও ভায়েকহঁতৰ সৈতে যোচেফৰ পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে প্ৰমান দিলে, সেই বাবে যেতিয়া গোটেই দেশ দুৰ্ভিক্ষৰ কবলত পৰিছিল তেওঁলোকে খোৱা আহাৰৰ বাবে যোচেফৰ ওচৰলৈ আহিব লগা হৈছিল। আকৌ এবাৰ যোচেফে তেওঁলোকক বেয়া ব্যৱহাৰ নকৰিলে যদিও তেওঁলোক তাৰ বাবে যোগ্য আছিল — তথাপিও তেওঁ ঈশ্বৰত্ব মনোভাৱ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে তেওঁৰ অনিষ্ঠ সাধন কৰিবলৈ তেওঁলোকে যি কৰিছিলে, ঈশ্বৰে তেওঁৰ ভালৰ অৰ্থে কৰিলে— সেয়ে তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ হাতত আছিল, তেওঁৰ হাতত নহয়, সেয়ে তেওঁৰ একো কৰাৰ অধিকাৰ নাছিল কিন্তু তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰিলে। (আদিপুস্তক ৩৯-৫০ অধ্যায় চাওঁক)।

আপত্তি কৰাৰ বিপদ

আৰু তেওঁবিলাকৰ কিছুমানে যেনেকৈ পৰীক্ষা কৰাত মাপৰ দ্বাৰাই বিপত্ত হ'ল, তেনেকৈ আমি প্ৰভুৰ পৰীক্ষা [তেওঁৰ ধৈৰ্য্য, তেওঁৰ বাবে পৰীক্ষিত হ'বলৈ চেষ্টা কৰি, সমালোচনাৰে তেওঁক মূল্যাঙ্কন কৰি, আৰু তেওঁৰ ধাৰ্মিকতা (শাসন কৰি) নকৰোঁক। আৰু তেওঁবিলাকৰ কিছুমানে যেনেকৈ গৰিহণা দিয়াত, তেওঁবিলাক সংহাৰকৰ দ্বাৰাই বিনষ্ট হ'ল, তোমালোকে তেনেকৈ গৰিহণা নিদিবোঁক।

তেওঁবিলাকলৈ আৰ্হিস্বৰূপে এইবোৰ ঘটিছিল [আমালৈ সাৱধানতা আৰু উদাহৰণ স্বৰূপে] আৰু শেষ যুগৰ মানুহ যি আমি, আমাক চেতনা দিবলৈ লিখা আছে।

১ কৰিস্থীয়া ১০:৯-১১

আমি এই পদবোৰৰ পৰা, যোচেফ আৰু ইশ্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ পাৰ্থক্য তৎক্ষণাত চাব পাৰো। তেওঁ কেতিয়াও আপত্তি কৰা নাছিল, আৰু তেওঁলোকে প্ৰত্যেকটো সৰু কথাৰ বিষয়ে যিটো তেওঁলোকৰ যোৱাৰ পথত হোৱা নাছিল আপত্তি কৰিছিল। বাইবেল আপত্তি দৰ্শোৱাৰ বিপদ, ভুল বিচাৰি উলিৱা, আৰু আপত্তি কৰা বিষয়ত সুনিৰ্দিষ্ট হয়।

বাৰ্তাটো অতি সাধাৰণ। আপত্তি দৰ্শাই ইশ্ৰায়েলীসকলে শত্ৰুৰ কাৰণে দুৱাৰ খুলিছিল, যি আহিছিল আৰু তেওঁলোকক ধ্বংস কৰিছিল। তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতাক প্ৰশংসা কৰিব লাগিছিল। তেওঁলোকে কৰা নাছিল— সেয়ে তেওঁলোকে মূল্য দিব লগা হৈছিল।

আমাক কোৱা হৈছে যে তেওঁলোকৰ সমগ্ৰ দুখ-যাতনা আৰু মৃত্যুৰ বিষয়ে আমাক দেখুৱাবলৈ লিখা হৈছিল আমি যদি তেওঁলোকৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰো কি হ'ব।

আপুনি আৰু মই যেতিয়ালৈকে আমাৰ ভাব-চিন্তাত প্ৰথমে আপত্তি নকৰো তেতিয়ালৈকে মুখ ফুটাই আপত্তি নকৰো। আপত্তি কৰা স্পষ্ট ভাবে নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাব যিহে আমাক প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশলৈ যাবলৈ বাধা দিয়ে।

যীচুৱে আমাৰ উদাহৰণ হয়, আৰু আমি তেওঁ যি কৰিছিল কৰা উচিত।

ইস্ৰায়েলীসকলে আপত্তি কৰিছিল আৰু জনবসতিহীন ঠাইত আবদ্ধ হৈছিল।

যীচুৱে প্ৰশংসা কৰিছিল আৰু মৃত্যুৰ পৰা উঠিছিল।

এই দুটা পাৰ্থক্যৰ মাজত আমি প্ৰশংসা আৰু ধন্যবাদৰ শক্তি আৰু আপত্তি কৰাৰ শক্তিও চাব পাৰো। সঁচাই, আপত্তি কৰা, অসন্তোষ প্ৰকাশ কৰা, ভোৰ ভোৰোৱা, আৰু ভুল বিচাৰ কৰাৰ শক্তি আছে— কিন্তু এইবোৰ বিপৰীতমুখী শক্তি। প্ৰতি সময়তে যেতিয়া আমি আমাৰ মন আৰু মুখৰ বাক্য যিকোনো এটাত দিও, আমি চয়তানক আমাৰ ওপৰত শক্তি প্ৰয়োগ কৰিবলৈ দিও যিটো ঈশ্বৰে তাক ক্ষমতা নিদিয়ে।

অসন্তোষ প্ৰকাশ, ভুল বিচাৰ,

বা আপত্তি নকৰিবা

যি কুটিল আৰু বিপথগামী লোকৰ মাজত তোমালোকে জীৱনৰ বাক্য ধাৰণ কৰি, জগতত দ্বীপস্বৰূপে প্ৰকাশ পাইছা, তেওঁবিলাকৰ মাজত তোমালোক নিৰ্দোষী আৰু শুদ্ধ হৈ,

ঈশ্বৰৰ নিষ্কলঙ্গ সন্তান হবৰ কাৰণে, বিষাদ আৰু তৰ্ক বিতৰ্ক নোহোৱাকৈ সকলো কৰ্ম কৰা।

ফিলিপীয়া ২:১৪-১৫

কেতিয়াবা এনে লাগে যেন সমগ্ৰ পৃথিৱীয়েই আপত্তি কৰে। অতি বেছি অসন্তোষ প্ৰকাশ কৰে আৰু ভোৰ ভোৰাই আৰু ইয়াৰ বাবে অতি কম কৃতজ্ঞতা আৰু প্ৰশংসা প্ৰকাশ কৰে। মানুহে তেওঁলোকৰ কাম আৰু মূৰবীৰ কাৰণে আপত্তি কৰে যেতিয়া তেওঁৰ নিয়মিত কাম থকাৰ বাবে ধন্যবাদযুক্ত হোৱা উচিত আৰু এই সত্যৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা জনাব লাগে যে তেওঁলোক কৰবাত ঘৰহীন অৱস্থাত জীয়াই থকা নাই বা দুৰৱস্থাত থকা নাই।

বহুতো দুখীয়া মানুহে তেনে এটা কাম পাই শিহৰিত হব পাৰে, ত্ৰুটি থকা স্বতেও। তেওঁলোকে বৰ বেছি উপযুক্ত নোহোৱা মুৰব্বীৰ লগত, খুব বেছি, ইচ্ছা নোহোৱাতো কাম কৰে, নিয়মিত উপাৰ্জনৰ কাৰণে, নিজৰ ঘৰত থাকিবলৈ, আৰু নিজৰ খোৱা বনাবলৈ।

হয়তো আপোনাক ভাল উপাৰ্জনৰ কামৰ আৱশ্যক বা আপোনাৰ হয়তো অসৎ ভাৱে ব্যৱহাৰ কৰা মুৰব্বী আছে। সেইটো দুৰ্ভাগ্যজনক কিন্তু আপত্তি কৰা তাৰ উপায় নহয়।

বিৰক্ত বা চিন্তিত নহব প্ৰাৰ্থনা কৰক আৰু ধন্যবাদ দিয়ক

তোমালোকে একোঁলৈ চিন্তা নকৰিবা; কিন্তু সকলো বিষয়তে তোমালোকৰ যানো, ধন্যবাদযুক্ত প্ৰাৰ্থনা আৰু নিবেদনেৰে ঈশ্বৰৰ আগত জনোৱা হওঁক।

ফিলিপীয়া ৪:৬

এই পদত পাচনি পৌলে আমাক কেনেকৈ সমস্যাৰ সমাধান কৰিব পাৰি শিকাইছে। তেওঁ আমাক নিৰ্দেশ দিছে সকলো পৰিস্থিতিতে ধন্যবাদেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ।

ঈশ্বৰে সেই একে মূলনীতিৰে মোক এইদৰে শিকাইছে, “জয়চ, তোমাক যিকোনো বস্তু মই কিয় দিব লাগে, তোমাৰ ইতিমধ্যে যি আছে তাৰ প্ৰতি তুমি যদি ধন্যবাদযুক্ত নোহোৱা? মই তোমাক কিয় কিবা দিম আপত্তি কৰিবলৈ?”

আমি আমাৰ বৰ্তমানৰ প্ৰাৰ্থনাৰ অনুৰোধ অলপতে ধন্যবাদেৰে পূৰ্ণ হোৱা জীৱনৰ সংস্থাপনৰ পৰা যদি নকৰো, আমি সন্তোষজনক সহাৰি নাপাম। বাক্যই কোৱা নাই যে আপত্তি দৰ্শাই প্ৰাৰ্থনা কৰা, ই কৈছে ধন্যবাদেৰে সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰা। ভোৰ ভোৰোৱা, অসন্তুষ্ট প্ৰকাশ কৰা, ভুল বিচাৰ কৰা আৰু আপত্তি কৰা সাধাৰণতে উদ্ভৱ হয়, যেতিয়া কিবা কথা বা কোনোবা এজন আমি বিচাৰ দৰে নহয়, বা যেতিয়া আমি আশাকৰাতকৈও কিবা কথাৰ কাৰণে দীঘলীয়া সময় বাট চাব লগা হয়। ঈশ্বৰৰ বাক্যই আমাক শিকাইছে, এনে সময়ত ধৈৰ্য্য ধৰিবলৈ। মই উদঘাটন কৰিলো যে ধৈৰ্য্য অপেক্ষা কৰাৰ ক্ষমতা নহয়, কিন্তু অপেক্ষা কৰি থাকোঁতে ভাল মনোভাৱ ধৰি ৰখাৰ ক্ষমতা হয়।

এইটো খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় যে এই আপত্তি কৰা কথা আৰু সকলোধৰণৰ বিপৰীতমুখী চিন্তা আৰু কথোপকথন খুব গভীৰ ভাৱে লব লাগে। মই আন্তৰিকতাৰে বিশ্বাস কৰো যে আমাৰ মন আৰু মুখৰ বাক্য এইবোৰ ওপৰত দিয়াতো কিমান বিপদজনক সেয়া ঈশ্বৰে মোলৈ প্ৰকাশ কৰিছে।

দ্বিতীয় বিবৰণ ১:৬ পদত ঈশ্বৰে ইস্ৰায়েলী সকলক কৈছিল তোমালোক এই পৰ্বতত

বহুকাল থাকিলা। আপুনি হয়তো একে পৰ্বততে বহুবাৰ ঘূৰিছে আৰু এতিয়া যাবলৈ প্ৰস্তুত। যদি সেয়ে হয়, আপোনাৰ কাৰণে মনত পেলাবলৈ এইটো ভাল যে যেতিয়ালৈকে আপোনাৰ চিন্তা আৰু কথোপ-কথন আপত্তিৰে পূৰ্ণ হয় তেতিয়ালৈকে আপুনি কোনো নিশ্চিত পথেৰে আগবাঢ়িব নোৱাৰে।

মই এইটো নকও যে আপত্তি নকৰাকৈ থকাটো সহজ কিন্তু আপোনাৰ খীপ্তৰ মন আছে। কিয় ইয়াৰ দ্বাৰাই বেছি ভাগ কাম নকৰে?

অধ্যায়

২০

“কোনো কথাৰ কাৰণে মোক অপেক্ষা
নকৰোৱাব মই সকলো কথা তৎক্ষণাত
পোৱাৰ যোগ্য।”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ৫

“কোনো কথাৰ কাৰণে মোক অপেক্ষা নকৰোৱাৰ মই সকলো কথা তৎক্ষণাত পোৱাৰ যোগ্য।”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ৫

অধ্যায়

২০

অহঙ্কাৰৰ ফল হ'ল অধৈৰ্য্য। অহঙ্কাৰী মানুহে যথোপযুক্ত মনোভাৱেৰে কোনো কথাৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰিব নোৱাৰা যেন লাগে। আগৰ অধ্যায়ত আমি আলোচনা কৰাৰ দৰে, ধৈৰ্য্য অপেক্ষা কৰাৰ ক্ষমতা নহয়, ই অপেক্ষা কৰি থকাৰ সময়ত ভাল মনোভাৱ ৰখাৰ ক্ষমতা।

এই বাক্যই কোৱা নাই, “যদি তুমি অপেক্ষা কৰিছা ধৈৰ্য্য ধৰা”, ই কৈছে, “অপেক্ষা কৰি থাকোতে ধৈৰ্য্য ধৰা।” অপেক্ষা কৰা জীৱনৰ অংশ। বহুতো মানুহে “ভালদৰে অপেক্ষা” নকৰে, তথাপিও, আমি প্রকৃততে আমাৰ জীৱনত বহুতো সময় অপেক্ষা কৰাতকৈ গ্ৰহণ কৰাত অতিবাহিত কৰো।

এই বিষয়ে মই ক'ব খোজা কথা হ'ল; আমি প্ৰাৰ্থনাত ঈশ্বৰক বিশ্বাসেৰে কিবা খোজো আৰু তাৰ পাচত প্ৰকাশৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থাকো। যেতিয়া সেইটো সম্পন্ন হয়, আমি আনন্দ কৰো কাৰণ আমি যিহৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিলো। সৰ্বশেষত আমি সেইটো পালো।

অৱশ্যে আমি লক্ষ্যৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত লোক যাক সদাই কিবা কথাই আঙুৰাই যাবলৈ হেঁচা প্ৰয়োগ কৰে— কিবা কথা আগলৈ চাবলৈ, আমি পুনৰ ঘূৰি যাওঁ সোধা আৰু বিশ্বাস কৰাৰ পদ্ধতিলৈ আৰু অধিক লাভ কৰিবৰ কাৰণে অপেক্ষাৰ পাচত অপেক্ষা কৰি থাকো যেতিয়ালৈকে ইয়াৰ পাচৰ চমকপ্ৰদ অগ্ৰগতি নহয়।

এই পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে চিন্তা কৰাত মই অনুভৱ কৰিলো যে মই গ্ৰহণ কৰাতকৈ জীৱনৰ অধিক সময় বাটচোৱাতেই অতিবাহিত কৰি শেষ কৰিলো। সেয়ে মই শিকিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লো অপেক্ষাৰ সময় উপভোগ কৰিবলৈ, মাত্ৰ গ্ৰহণ কৰা সময় নহয়।

এতেকে হে ভাইবিলাক, প্ৰভুৰ
আগমনলৈকে সহন (তুমি অপেক্ষা
কৰোতে) কৰি থাকা। যেতিয়াকে
খেতিৰ বহুমূল্য শস্যলৈ বাট চাই
থাকে, আৰু যেতিয়ালৈকে প্ৰথম
আৰু পাছৰ বৰষুণ নাপায়,
তেতিয়ালৈকে সহন কৰি থাকে।

যাকোব ৫:৭

আমি য'তেই থাকো যেতিয়া আমি যাত্ৰাৰ পথত থাকো য'লৈকে যাও আনন্দ কৰিবলৈ
শিকাৰ প্ৰয়োজন।

ধৈৰ্য্যৰে অপেক্ষা কৰাক অহঙ্কাৰে বাধা দিয়ে

কিয়নো মোক দিয়া অনুগ্ৰহৰ (ঈশ্বৰৰ ... দ্বাৰাই মই তোমালোকৰ প্ৰত্যেকজনক
কওঁ যে, উপযুক্ত বিবেচনাতকৈ কোনেও নিজকে বৰ বুলি বিবেচনা নকৰক (তেওঁৰ
নিজৰ গুৰুত্বৰ বিষয়ে অতিৰঞ্জিত মন্তব্য হ'ব নালাগে); কিন্তু ঈশ্বৰে যাক যি পৰিমাণে
বিশ্বাস দিলে, তেওঁ সেই অনুসাৰে নিজৰ বিষয়ে গভীৰ মনেৰে বিবেচনা কৰক।

ৰোমীয়া ১২:৩

ধৈৰ্য্যৰে কেনেকৈ অপেক্ষা কৰিব লাগে আপুনি যদি নাজানে তেতিয়াহ'লে অপেক্ষা কৰি
থাকোতে আনন্দ কৰাটো অসম্ভৱ। ধৈৰ্য্যৰে অপেক্ষা কৰাক অহঙ্কাৰে বাধা দিয়ে কাৰণ অহঙ্কাৰী
মানুহে নিজৰ বিষয়ে বেছি পৰিমাণে ভাবে সেয়ে তেওঁ বিশ্বাস কৰে তেওঁ কোনো বিষয়তে
কেতিয়াও অসুবিধা পাব নালাগে।

যদিওবা আমি নিজৰ বিষয়ে বেয়াকৈ নাভাবো, আমি অৱশ্যে নিজৰ বিষয়ে বেছি পৰিমাণেও
ভাবিব নালাগে। নিজকে উচ্চ স্থানত ৰখাটো ভয়ঙ্কৰ কথা সেয়ে ই আনক তুচ্চ চকুৰে
চোৱাৰ কাৰণ হয়। যদি আমি বিচৰাৰ দৰে তেওঁলোকে কাম নকৰে বা আমি ভবাৰ দৰে
সোনকালে নকৰে, আমি অধৈৰ্য্য হৈ পৰো।

নম্ৰ মানুহে অধৈৰ্য্য মনোভাৱ প্ৰকাশ নকৰে।

বাস্তৱধৰ্মী হওক

জগতত তোমালোকৰ ক্লেশ আছে আৰু পৰীক্ষা আৰু যাতনা আৰু হতাশা; কিন্তু
নিৰ্ভয় হোৱা; (সাহসী হোৱা দৃঢ়বিশ্বাসী হোৱা, নিশ্চিত, ভয়হীন) ময়েই জগতক জয়
কৰিলো। (তোমাক অনিষ্ট কৰা শক্তিক মই বধিত কৰিম আৰু তোমাৰ কাৰণে
ইয়াক জয় কৰিম)

যোহন ১৬:৩৩

চয়তানে আমাৰ মন ব্যৱহাৰ কৰাৰ আন উপায় হ'ল আমাক বাস্তৱধৰ্মীৰ পৰিৱৰ্ত্তে অৱাস্তৱ
চিত্তৰ মাজেৰে অধৈৰ্য্যৰে আঙুৱাই নিয়ে।

আমাৰ মনত যদি আমি এনে ভাব আনো যে আমাৰ সৈতে জড়িত সকলো কথা আৰু আমাৰ পৰিস্থিতি আৰু আনৰ সৈতে সম্বন্ধ সদাই ভাল হ'ব লাগে — অসুবিধা নথকা, বাধা নথকা, ভাল নলগা মানুহৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰিব নালাগে — তেতিয়া আমি নিজকে নষ্ট কৰিবলৈ প্ৰস্তুত কৰো বা প্ৰকৃততে মই ক'ব লাগিব যে চয়তানে ভুল চিন্তাৰ দ্বাৰাই আমাক নষ্ট কৰিবলৈ প্ৰস্তুত কৰে।

মই উপদেশ দিয়া নাই যে আমি বিপৰীতমুখী হওঁ; মই সঠিক মনোভাৱ আৰু চিন্তাক দৃঢ়তাৰে বিশ্বাস কৰো। কিন্তু মই উপদেশ দিও যে আমি সময়ৰ আগতেই অনুভৱ কৰিবলৈ যথেষ্ট বাস্তৱধৰ্মী হ'ব লাগিব যে জীৱনত সচাকৈয়ে খুব কম কথাহে কেতিয়াবা নিখুঁত হয়।

মই আৰু মোৰ স্বামীয়ে প্ৰায় প্ৰত্যেকটো সপ্তাহৰ ছুটাৰ দিনত অধিবেশন পাতিবলৈ বেলেগ বেলেগ চহৰলৈ যাওঁ। বহু সময়ত আমি হোটেলৰ নৃত্য কক্ষ, সমজুৱা বা সন্মিলনৰ ঠাই ভাড়াত লওঁ। মই অধৈৰ্য্য আৰু নিৰুৎসাহ হৈ পৰো কাৰণ প্ৰত্যেকবাৰ সেই ঠাইৰ কোনোবা এটাত কিবা ভুল হৈ যায়, যেনে শীত-তাপ নিয়ন্ত্ৰণ ভালদৰে কাম নকৰে (বা হয়তো একেবাৰেই কাম নকৰে) সভাৰ কোঠাত কম পোহৰ, দাগ লগা চাকি আৰু ফাটি ভিতৰত সোমোৱা বস্তু বাহিৰলৈ ওলাই অহা, বা আগৰ দিনা ৰাতি বিয়াৰ অভ্যর্থনাৰ সময়ত পকাত পৰা কেৰুৰ টুকুৰা থাকি যোৱা।

মই অনুভৱ কৰো যে এই কোঠা ব্যৱহাৰৰ কাৰণে আমি যথেষ্ট টকা দিওঁ আৰু সেয়ে আমি বিশ্বাসত ভাড়া লওঁ ভাল অৱস্থাত থাকিব বুলি আশা কৰি, সেয়ে মই বিৰক্ত হওঁ যেতিয়া কথাবোৰ ভালদৰে নহয়। আমি কৰিব পৰা সকলোখিনি কৰো ভাড়াহোৱা ঠাইখিনি চাফা আৰু সুবিধাজনক বুলি নিশ্চিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি, তথাপি প্ৰায় তাৰ ৭৫ শতাংশ আমি আশা কৰাৰ দৰে হৈ নুঠে।

এনেকুৱা সময় আছিল যেতিয়া আমাৰ দলৰ কাৰণে আগতিয়াকৈ ভালদৰে চাই হ'ব বুলি কয়, তথাপিও আমি গৈ উপস্থিত হোৱাৰ পাচত কেইঘণ্টামানলৈ কোনো কোঠা খালি নাই বুলি কয়। হোটেলৰ কৰ্মচাৰী সকলে প্ৰায়ে আমাৰ সভাৰ সময়ৰ বিষয়ে ভুল বাতৰি প্ৰেৰণ কৰে, যদিওবা আমি বাৰে বাৰে তেওঁলোকক কওঁ আৰু আনকি তেওঁলোকলৈ লিখিত নথি-পত্ৰ পঠিয়াই সঠিক সময় আৰু তাৰিখ দেখুৱাও। প্ৰায়ে হোটেল আৰু ভোজ-মেল কৰা কক্ষৰ কৰ্মচাৰীসকল এলেঞ্জা আৰু অমার্জিত। বহুতো সময়ত সভাৰ দুপৰীয়াৰ আহাৰৰ কাৰণে যি দিবলৈ কওঁ সেয়া নাথাকে।

এটা বিশেষ সময়ৰ কথা মোৰ মনত পৰে যেতিয়া আমাৰ খ্ৰীষ্টিয়ান মহিলাক মিঠাৰ ব্যঞ্জন বিলাই, (প্ৰায় আঠ শ গৰাকীক) সেয়া ৰামৰ সৈতে মিহলি আছিল। পাকঘৰত বিয়াৰ

অভ্যৰ্থনাত বিলোৱা খোৱাৰ সৈতে বেলেগ খোৱা মিহলি হৈ যায়। কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই, যেতিয়া মহিলা সকলে আমাক কোৱা আৰম্ভ কৰে যে মিঠাইখিনি মদ মিহলোৱাৰ দৰে সোৱাদ, তেতিয়া আমি অলপ অস্বস্তি অনুভৱ কৰিছিলো।

মই কৈ গৈ থাকিব পাৰো, কিন্তু কথাটো সাধাৰণ ভাৱে এয়া, কেতিয়াবা কেতিয়াবা, কিন্তু খুব কাশিচহে উৎকৃষ্ট ঠাই অভিজ্ঞ মানুহ আৰু ত্ৰুটিহীনভাৱে আমাৰ সভা শেষ হয়।

মই সৰ্বশেষত অনুভৱ কৰিলো যে এনে পৰিস্থিতিৰ কাৰণে অৰ্ধৈৰ্য আৰু বেয়াকৈ ব্যৱহাৰ কৰাৰ কাৰণ হ'ল মই বাস্তৱধৰ্মী নহৈ অৱাস্তৱ চিন্তাৰ আছিলো।

মই পৰাজয়ৰ কাৰণে আচনি নকৰো, মই মনত পেলাও যে যীচুৱে কৈছিল আমি এই পৃথিৱীত সন্তাপ আৰু বিচাৰ আৰু ক্লেশ আৰু হতাশাৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰিবই লাগিব। বিশ্বাসীৰ কাৰণে, লগে লগে অবিশ্বাসীৰ কাৰণেও এই পৃথিৱীত এই কথাবোৰ জীৱনৰ এক অংশ। কিন্তু পৃথিৱীত ঘটি থকা সকলো অঘটনে আমাৰ অনিষ্ট কৰিব নোৱাৰে যদিহে আমি ঈশ্বৰৰ প্ৰেমত, আত্মাৰ ফলবোৰ প্ৰকাশ কৰাত লাগি থাকো।

ধৈৰ্য্য মানসিক দৃঢ়তাৰ শক্তি

এতেকে ঈশ্বৰৰ মনোনীত (তেওঁ নিজে বাছি লোৱা প্ৰতিনিধি), (যি সকল) পবিত্ৰ আৰু প্ৰিয়লোকবিলাকৰ (ঈশ্বৰে নিজৰ দ্বাৰাই, চিহ্নৰ দ্বাৰাই স্বভাৱ স্থাপন কৰি) উপযুক্ত মতে কৰুণাময় স্নেহ, মধুৰভাৱ, নম্ৰতা, মৃদুতা আৰু চিৰসহিষ্ণুতা এই সকলোকে পিন্ধা (যিসকল ভাগৰি নপৰা আৰু দীৰ্ঘ দিনৰ কাৰণে কষ্ট সহ্য কৰা আৰু যিয়েই নঘটক ভাল মানসিকতাৰে দৃঢ় শক্তি থকা)

কলচীয়া ৩:১২

সকলো পৰিস্থিতিত কেনেধৰণৰ আচৰণ দেখুওৱা উচিত এই কথা নিজকে মনত পেলাবলৈ মই এই পদটো প্ৰায়ে চাওঁ। মই নিজকে মনত পেলাও যে অপেক্ষাৰ কাৰণে ধৈৰ্য্য মোৰ নিজৰ সামৰ্থ্য নহয়, কিন্তু মোৰ সামৰ্থ্য হ'ল অপেক্ষা কৰি থাকোতে ভাল মনোভাৱ ৰখা।

ধৈৰ্য্য পৰীক্ষাৰ দ্বাৰাই প্ৰকাশ পাই

হে মোৰ ভাইবিলাক, তোমালোকে যেতিয়া নানাবিধ পৰীক্ষাত পৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিশ্বাসৰ পৰীক্ষাই যে ধৈৰ্য্য জন্মায়, ইয়াকে জানি তাক অতি আনন্দৰ বিষয় যেন মানিবা।

আৰু তোমালোকে যেন একোতে অসম্পূৰ্ণ নহৈ, সিদ্ধ আৰু সম্পূৰ্ণ হোৱা;

এই নিমিত্তে সেই ধৈৰ্য্য কাৰ্য্য বিশিষ্ট হওক। কিন্তু তোমালোকৰ কাৰোবাৰ যদি
জ্ঞানৰ অভাৱ হয়, তেন্তে গৰিহণা নকৰাকৈ অকাতৰে সকলোকে দিওতা যি ঈশ্বৰ,
তেওঁক তেওঁ যাচনা কৰক; তাতে তেওঁক দিয়া হ'ব।

যাকোব ১:২-৫

ধৈৰ্য্য আত্মাৰ ফল হয় (গালা ৫:২২) আৰু প্ৰত্যেকজন পুনৰ জন্ম পোৱাৰ আত্মাত ই
সংৰক্ষিত। ঈশ্বৰৰ লোকসকলৰ দ্বাৰাই ধৈৰ্য্য প্ৰদৰ্শন বা প্ৰকাশ পোৱাটো তেওঁৰ বাবে খুব
গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। তেওঁৰ সন্তানৰ দ্বাৰাই আনলোকে তেওঁৰ চৰিত্ৰ দেখাটো ঈশ্বৰে বিচাৰে।
যাকোবৰ কিতাপৰ প্ৰথম অধ্যায়ত আমাক শিকাইছে যে আমি যেতিয়া নিখুঁত হওঁ, আমাৰ
একোৰে অভাৱ নহয়। ধৈৰ্য্যশীল ব্যক্তিক চয়তানে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰে।

যাকোব ১ অধ্যায়ে আৰু শিকাইছে যে যেতিয়া আমি নিজকে কঠিন পৰিস্থিতিত জড়িত
হোৱা পাওঁ আমি আনন্দ কৰিব লাগে, জানিব লাগে যে আমাৰ মাজত থকা ধৈৰ্য্যক বাহিৰত
প্ৰকাশ কৰাবলৈ ঈশ্বৰে ব্যৱহাৰ কৰা নিয়ম হ'ল *The New King James Version* ত কোৱা
“বিভিন্ন পৰীক্ষাসমূহ”।

মই নিজৰ জীৱনত দেখিছো যে “বিভিন্ন পৰীক্ষাই” মোৰ মাজত থকা ধৈৰ্য্যক অৱশেষত
বাহিৰ উলিয়াই, কিন্তু সেইবোৰে প্ৰথমে বহুতো বেলেগ কথা বাহিৰলৈ উলিয়াই সেইবোৰ
ঈশ্বৰীয় গুণ নহয়। যেনে— অহঙ্কাৰ, খং, বিদ্ৰোহ, নিজৰ ওপৰত পুতৌ, আপত্তি কৰা আৰু
বহুতো। এনে লাগে যে ধৈৰ্য্য আগলৈ আহিব পৰাৰ আগেয়ে এই বেলেগ কথাবোৰৰ সৈতে
নিশ্চয় মুখামুখি আৰু কাৰ্য কৰিব লগা হৈছিল।

পৰীক্ষা বা অসুবিধা ?

পাছে তেওঁবিলাকে ইদোম দেখা ঘূৰিবৰ অৰ্থে, চুফ সাগৰৰ বাটেদি হোৱা পৰ্ব্বতৰ
পৰা যাত্ৰা কৰিলে আৰু বাটৰ কাৰণে তেওঁবিলাকৰ মন অতিশয় অধৈৰ্য্য (হতাশ,
খুব বেছি নিৰুৎসাহী) হ'ল।

গণনা পুস্তক ২১:৪

আপোনাৰ যদি মনত আছে, নিষ্ফল চেষ্টা কৰাৰ মানসিকতাৰ এটা মনোভাৱ হ'ল অধৈৰ্য্য
যিহে ইস্ৰায়েলী সকলক চল্লিশ বছৰ জনবসতিহীন ঠাইত ঘূৰাই ফুৰিছিল।

প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশলৈ যাবলৈ এই ব্যক্তিসকল প্ৰস্তুত হ'বলৈ কেনেকৈ সম্ভৱ আৰু বৰ্তমান অধিকাৰ কৰি থকা সকলক আতঁৰালেহে তেওঁলোকে দেশ অধিকাৰ কৰিব পাৰিব যদি তেওঁলোকে নোৱাৰেও তথাপিও অলপ অসুবিধাৰ সময়ত ধৈৰ্য্য আৰু দৃঢ়ভাবে থাকিলে ?

মই সচাকৈয়ে আপোনালোকক উৎসাহিত কৰিব খোজো পৰিত্ৰ আত্মাৰ সৈতে কাম কৰিবলৈ যেতিয়াই তেওঁ আপোনাৰ মাজত ধৈৰ্য্যৰ ফল গঢ়ি তোলে। যিমানেই আপুনি তেওঁক প্ৰত্যাখ্যান কৰিব, প্ৰগতিৰ বাবে দীঘলীয়া সময় ল'ব। সকলো ধৰণৰ পৰীক্ষা ধৈৰ্য্যৰে সঁহাৰি দিবলৈ শিকক আৰু আপুনি নিজকে উৎকৃষ্ট জীৱনত জীয়াই থকা দেখিব সেয়া মাত্ৰ মানসিক দৃঢ়তা নহয় কিন্তু সম্পূৰ্ণভাৱে আনন্দ কৰিবলৈ।

ধৈৰ্য্য আৰু সহনশীলতাৰ গুৰুত্ব

কিয়নো তোমালোকে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা পালন কৰি প্ৰতিজ্ঞাৰ ফল যেন পোৱা এই নিমিত্তে ধৈৰ্য্যত তোমালোকৰ প্ৰয়োজন আছে।

ইব্ৰী ১০:৩৬

এই পদে আমাক কৈছে যে ধৈৰ্য্য আৰু মানসিক দৃঢ়তা নোহোৱাকৈ আমি ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰো। আৰু ইব্ৰী ৬:১২ পদত আমাক কৈছে যে আমি উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে প্ৰতিজ্ঞা লাভ কৰিব পাৰো কেৱল বিশ্বাস আৰু ধৈৰ্য্যৰ যোগেৰে।

অহঙ্কাৰী মানুহে নিজৰ শৰীৰৰ শক্তিত চলে আৰু নিজৰ সময়ত কাৰ্যবোৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। অহঙ্কাৰে কয়, “মই এতিয়া প্ৰস্তুত!”

নশ্বৰে কয়, “ঈশ্বৰে ভালদৰে জানে আৰু তেওঁ পলম নকৰে!”

নশ্ব মানুহে ধৈৰ্য্যৰে বাট চাই; তেওঁৰ প্ৰকৃততে “ভক্তিজনিত ভয়” থাকে, নিজৰ শৰীৰৰ শক্তিত চলিবলৈ। কিন্তু অহঙ্কাৰী মানুহে ইটোৰ পিচত সিটো চেষ্টা কৰি সকলো কামতেই সফল নহয়।

সৰল পথ সদাই লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ

চুটি ব্যৱধান নহয়

কোনো কোনো পথ মনুষ্যৰ দৃষ্টিত সৰল বোধ হয়; কিন্তু শেষত সেয়ে মৃত্যুৰ পথ।

হিতোপদেশ ১৬:২৫

আমি নিশ্চয়কৈ শিকিব লাগে যে আত্মিক ক্ষেত্ৰত কেতিয়াবা আমাৰ আৰু আমি ক'লে যাব বিচাৰিছো তাৰ মাজত সৰল পথ চমু ব্যৱধানৰ দৈৰ্ঘ্য নহয়। ই হয়তো মাত্ৰ ধ্বংসৰ বাবে চমু ব্যৱধান হ'ব।

আমি নিশ্চয় দৈৰ্ঘ্য ধৰিবলৈ আৰু ঈশ্বৰৰ বাবে অপেক্ষা কৰিবলৈ শিকিব লাগে, যদিও আমি ইচ্ছা কৰা লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ তেওঁ আমাক ঘূৰাই লৈ ফুৰোৱা যেন লাগে।

পৃথিৱীত অসংখ্য অসুখী, অসম্পূৰ্ণ খ্ৰীষ্টিয়ান আছে কাৰণ তেওঁলোকে দৈৰ্ঘ্যৰে ঈশ্বৰে নিজৰ সময় আৰু নিজৰ মাৰ্গেৰে কাৰ্য সম্পন্ন কৰালৈ অপেক্ষা কৰাৰ পৰিৱৰ্ত্তে কিবা কথা সম্পন্ন কৰাৰ চেষ্টাত ব্যস্ত থাকে।

যেতিয়া আপুনি ঈশ্বৰলৈ অপেক্ষা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে, চয়তানে 'কিবা কৰা' বুলি আপোনাক দাবী কৰি অবিৰামভাৱে আপোনাৰ মনত আঘাত কৰি থাকিব। সি মাংসীক ইচ্ছাত আপুনি চলাতো বিচাৰে কাৰণ সি জানে যে মাংস একো উপকাৰী নহয় (মোহ ৬:৬৩; ৰোমীয়া ১৩:১৪)।

আমি দেখিছো যে অহঙ্কাৰ অদৈৰ্ঘ্য চিহ্ন হয় আৰু অহঙ্কাৰৰ একমাত্ৰ উদ্ভৱ হ'ল নশ্বৰতা।

নিজকে নশ্ব কৰা আৰু ঈশ্বৰলৈ অপেক্ষা কৰা

ঈশ্বৰে উপযুক্ত সময়ত তোমালোকক যেন উন্নত কৰে, এই কাৰণে নিজক তেওঁৰ পৰাক্ৰমী হাতৰ অধীনত নত কৰা (হীনপদস্থ কৰা, তোমাৰ নিজৰ বিবেচনাৰে নিজকে নত কৰা)

১ পিতৰ ৫:৬

“তোমাৰ নিজৰ বিবেচনাৰে নিজকে নত কৰা” এই ৰচনাসৈলীয়ে নিজৰ বিষয়ে বেয়াকৈ চিন্তা কৰা বুজোৱা নাই। ই সহজভাবে বুজাইছে, “আপুনি সকলো সমস্যা নিজেই সমাধা কৰিব পাৰিব বুলি চিন্তা নকৰিব।”

অহঙ্কাৰেৰে সকলো কথা আমাৰ নিজৰ হাতত লোৱাৰ পৰিৱৰ্ত্তে, আমি নিশ্চয় ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰমী হাতৰ তলত নিজকে নশ্ব কৰিবলৈ শিকিব লাগে। যেতিয়া তেওঁ উপযুক্ত সময় বুলি জানে, তেওঁ আমাক মহিমাঘিত কৰিব আৰু আমাক ওপৰলৈ উঠাব।

আমি ঈশ্বৰলৈ অপেক্ষা কৰাত আৰু মাংসৰ ইচ্ছাত চলিবলৈ আপত্তি কৰাত, “মাংসিক জীৱন ত্যাগ” কৰাই স্থান লয়। আমি নিজৰ মতে মৃত্যুমুখী হওঁ, আৰু আমাৰ নিজৰ সময়ত আৰু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাত আমাৰ কাৰণে তেওঁ দিয়া পথত জীয়াই থাকো।

ঈশ্বৰে আমাক যি কৰিবলৈ কয় আমি সদায় তৎক্ষণাত বাধ্য হৈ কৰিব লাগিব, কিন্তু মাংসিক অহঙ্কাৰৰ বাবে ঈশ্বৰীক ভয়ো থাকিব লাগিব। মনত ৰাখক ঃ অহঙ্কাৰ অধৈৰ্য্যৰ মূল হয়। অহঙ্কাৰী মানুহে কয়, “অনুগ্ৰহ কৰি, কোনো কথাৰ কাৰণে মোক অপেক্ষা নকৰাব; মই সকলো বিষয় তৎক্ষণাত পোৱাৰ যোগ্য।”

যেতিয়া আপুনি হতাশ আৰু অধৈৰ্য্য হ'বলৈ প্ৰলোভিত হয়, মই পৰামৰ্শ দিও যে আপুনি ক'বলৈ আৰম্ভ কৰক, “প্ৰভু, মই আপোনাৰ সময় অনুযায়ী আপোনাৰ ইচ্ছা বিচাৰো। মই আপোনাৰ আগ হ'ব নিবিচাৰো, বা মই আপোনাৰ পিচত হ'ব নিবিচাৰো। পিতৃ মোক সহায় কৰক, আপোনালৈ ধৈৰ্য্যৰে অপেক্ষা কৰিবলৈ।”

অধ্যায়

২১

“মোৰ আচৰণ হয়তো ভুল কিন্তু এইটো
মোৰ ভুল নহয়।”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ৬

“মোৰ আচৰণ হয়তো ভুল কিন্তু এইটো মোৰ ভুল নহয়।”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ৬

অধ্যায়
২১

নিজৰ কাৰ্য্যৰ ওপৰত দায়িত্ব ল'বলৈ ইচ্ছা নকৰি
নিজৰ ভুলৰ বাবে বা ভুল হৈ থকাৰ বাবে
সকলোকে দায় দিয়া, নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱৰ
মূল কাৰণ।

আৰম্ভণিৰ পৰা সমস্যা প্ৰদৰ্শিত হোৱা আমি
দেখিছোঁ। এদন বাৰীত যেতিয়া পাপৰ সৈতে
তেওঁলোকৰ মুখামুখি হ'ল, আদম আৰু হৰাই
ইজনে সিজনক দোষীলে, ঈশ্বৰ আৰু চয়তানক,
এইদৰে তেওঁলোকে ব্যক্তিগত দায়িত্ব এৰাই চলিলে।

তেতিয়া মানুহে ক'লে, আপুনি যি
তিৰোতা মোৰ সঙ্গিনী কৰি দিলে,
সেই তিৰোতাই মোক সেই গছৰ ফল
দিলত, মই তাক খালো। ...নাৰীয়ে
ক'লে, সপৰ্হই মোক ভুলালতহে (ঠগা
বুদ্ধিৰে পৰাজিত আৰু প্ৰতাৰণা
কৰি।) মই খালো।

আদিপুস্তক ৩:১২-১৩

এয়া সকলো আপোনাৰ ভুল

আব্ৰামৰ ভাৰ্য্যা চাৰীয়ে তেওঁলৈ সন্তান প্ৰসৱ কৰা নাছিল আৰু হাগাৰ নামেৰে
চাৰীৰ এজনী মিচৰীয়া বেটা আছিল।

তাতে চাৰীয়ে অব্ৰামক ক'লে দেখা, সন্তান প্ৰসৱ নকৰিবৰ নিমিত্তে, যিহোৱাই
মোক বন্ধ্যা কৰিলে; মই মিনতি কৰোঁ, তুমি মোৰ বেটাৰ গমন কৰা, তাতে কিজানি
মই তাইৰ দ্বাৰাই সন্তান পাম। তেতিয়া অব্ৰাম চাৰীৰ কথাতো মান্তি হ'ল।

তাতে অব্ৰামে কণান দেশত নিবাস কৰাৰ দশ বছৰৰ মূৰত, অব্ৰামৰ ভাৰ্য্যা
চাৰীয়ে তেওঁৰ বেটা মিচৰীয়া হাগাৰক নি, তেওঁৰ স্বামী অব্ৰামৰ তিৰোতা কৰি
দিলে।

পাছে অব্ৰামে হাগাৰত গমন কৰিলত, তাই গৰ্ভৱতী হ'ল, তাতে তাই নিজকে
গৰ্ভৱতী হোৱা জানি, তাইৰ গৰাকীক তাইৰ আগত নীহ যেন দেখিলে।

তেতিয়া চাৰীয়ে অব্ৰামক ক'লে; মোলৈ কৰা এই অন্যায়ৰ নিমিত্তে তুমি দায়ী,
ময়ে মোৰ বেটীক তোমাৰ বুকুত দিলোঁ, কিন্তু তাই এতিয়া নিজকে গৰ্ভৱতী হোৱা
জানি মোকেই হেয়গ্ৰন কৰিছে; যিহোৱাই মোৰ আৰু তোমাৰ সোধ বিচাৰ কৰোঁক।

তাতে অৱামে চাৰীক ক'লে, দেখা তোমাৰ বেটা তোমাৰ হাততেই এতেকে যিহকে ভাল দেখা, তাইলৈ কৰা। তেতিয়া চাৰীয়ে হাগাৰক দুখ দিবলৈ ধৰিলত, তাই তেওঁৰ পৰা পলাই গ'ল।

আদিপুস্তক ১৬:১-৬

আদম আৰু হাৰাৰ মাজৰ দৃশ্য প্ৰকাশ হোৱাৰ দৰে একেই দৃশ্য অৱাম আৰু চাৰীৰ মাজৰ মতানৈক্যত দেখা যায়। তেওঁলোকলৈ সন্তান জন্ম হ'ব বুলি ঈশ্বৰে কৰা প্ৰতিজ্ঞা পূৰণ হোৱালৈ অপেক্ষা কৰি তেওঁলোক ভাগৰি পৰিছিল, সেয়ে তেওঁলোক মাংসৰ বশবৰ্তী হৈ “তেওঁলোকে নিজৰ কাৰ্য্য কৰিলে”। যেতিয়া ই বৈয়ালৈ ঢাল ল'লে আৰু সমস্যাৰ আৰম্ভ হ'ল, তেওঁলোকে ইজনে সিজনক দোষ দিয়া আৰম্ভ কৰিলে।

অতীতত এই একে দৃশ্য গণিব নোৱাৰাকৈ দেব আৰু মোৰ মাজত মোৰ নিজৰ ঘৰতে মই লক্ষ্য কৰিছিলো। এনে লাগিছিল যে আমি জীৱনত প্ৰকৃত বিষয়টো অনবৰতে এৰাই চলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো, কেতিয়াও বাস্তৱৰ সন্মুখীন হ'ব বিচৰা নাছিলো।

দেবৰ পৰিৱৰ্তনৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা মই স্পষ্ট ভাৱে সোঁৱৰো। মই মোৰ বাইবেল পঢ়ি আছিলো আৰু তেওঁৰ ক্ৰটিবোৰ সিমানেই দেখিছিলো আৰু তেওঁ কিমান বেছি বেলেগ হোৱাৰ প্ৰয়োজন। মই প্ৰাৰ্থনা কৰাত ঈশ্বৰে মোৰ লগত কথা পাতিলে আৰু ক'লে, “জয়চ, দেৱ সমস্যা নহয় ... তুমিহে।”

মই ভাগি পৰিছিলো। মই কান্দিছিলো আৰু কান্দিছিলো। মই তিনিদিন চকুৰ পানী টুকিছিলো কাৰণ মোৰ সৈতে একে ঘৰতে বাস কৰাটো কেনে ধৰণৰ ঈশ্বৰে মোক দেখুৱাইছিল। তেওঁ মোক দেখুৱাইছিল হৈ থকা সকলো কথা মই কেনেকৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো, মই কেনেকৈ খেচ খেচাইছিলো আৰু আপত্তি কৰিছিলো, মোক সন্তুষ্ট কৰা কিমান কঠিন আছিল, মই কেনে বিপৰীতমুখী আছিলো আৰু বহুতো। মোৰ অহঙ্কাৰৰ ই জঘণ্য আঘাত আছিল, কিন্তু ই ঈশ্বৰত পুনৰুদ্ধাৰৰ আৰম্ভণিও আছিল।

বেছিভাগ মানুহৰ দৰে, মই সকলো কথাৰ কাৰণে কোনোবা এজনক বা মোৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ বাহিৰৰ কিছুমান পৰিস্থিতিক দোষাৰোপ কৰিছিলো। মই ভাবিছিলো মই অপব্যৱহাৰিত হোৱাৰ কাৰণে মই বেয়াধৰণে কাৰ্য্য সম্পাদন কৰিছিলো, কিন্তু ঈশ্বৰে মোক ক'লে, “তুমি এইদৰে কাৰ্য্য কৰাৰ কাৰণ হয়তো অপব্যৱহাৰ, কিন্তু এইদৰে থাকিবলৈ এইটো ক্ষমা খোজাৰ কাৰণ হ'ব নিদিবা!”

চয়তানে আমাৰ মনত কঠিনভাৱে কাম কৰে — ভাঙিব নোৱাৰা দুৰ্গ গঢ়ি তোলে যি

সত্যৰ সন্মুখীন হোৱাৰ পৰা আমাক বাধা দি থাকে। সতাই আমাক মুক্ত কৰি ৰাখে আৰু সি এইটো জানে।

আমাৰ নিজৰ আৰু আমাৰ আচৰণৰ বিষয়ে সত্যৰ সন্মুখীন হোৱাতকৈ কোনো কথাই বেছি আৱেগিক ভাৱে কষ্টদায়ক বুলি মই নাভাবো। কাৰণ এইটো কষ্টদায়ক, বেছিভাগ মানুহ ইয়াৰ পৰা আঁতৰি থাকে। আন কাৰোবাৰ বিষয়ে সত্যৰ সন্মুখীন হোৱাটো অতি সহজ কিন্তু যেতিয়া আমাৰ নিজৰ সন্মুখীন হোৱাৰ কথা আহে, আমি দেখো এইটো নিয়ন্ত্ৰণ কৰা অতি কঠিন।

যদি...

আৰু লোকবিলাগে ঈশ্বৰ ও মোচিৰ বিৰুদ্ধে ক'বলৈ ধৰিলে, বোলে অৰণ্যত মৰিবলৈ তোমালোকে মিচৰৰ পৰা আমাক কেলেই উলিয়াই আনিলা ? কিয়নো আহাৰো নাই, পানীও নাই; আৰু আমাৰ মনে এই সামান্য আহাৰ ঘিন কৰিছে।

গণনাপুস্তক ২১:৫

আপুনি মনত পেলাওক, ইস্ৰায়েলীসকলে আপত্তি কৰিছিল যে তেওঁলোকৰ সকলো সমস্যাৰ কাৰণে মোচি আৰু ঈশ্বৰৰ ভুল আছিল। তেওঁলোক ইমান সময় কিয় জনবসতিহীন ঠাইত আছিল তাৰ কাৰণে সফলতাৰে যি কোনো ব্যক্তিগত দায়িত্ব এৰাই চলিছিল। ঈশ্বৰে মোক দেখুৱাইছিল যে তেওঁলোকে দায়িত্ব এৰাই চলিছিল। ঈশ্বৰে মোক দেখুৱাইছিল যে তেওঁলোকক চল্লিশ বছৰ ধৰি বখাৰ এয়া এটা গুৰুত্বৰ নিষ্ফল চেষ্টা কৰাৰ মনোভাৱ।

এয়াও এটা প্ৰধান কাৰণ আছিল মই ইমান বছৰ মোৰ জীৱনত একেটা পাহাৰতে ঘূৰি ঘূৰি অতিবাহিত কৰাৰ। মোৰ ক্ষমাৰ তালিকাৰ শেষ নোহোৱা কাৰণ হ'ল মই কিয়া বেয়াভাবে ব্যৱহাৰ কৰিছিলো :

“মোৰ যদি সৰুকালত অপব্যৱহাৰ নহ'লহেঁতেন, মোৰ বেয়া থিংখিণ্ডীয়া স্বভাৱ নহ'লহেঁতেন।”

“মোৰ সন্তানসকলে মোক যদি আৰু সহায় কৰিলে হয়, মই ভালদৰে কাৰ্য কৰিলোহেঁতেন।”

“দেবে যদি শনিবাৰে গল্‌ফ নেখেলিলে হয়, মই তেওঁৰ বাবে নিৰাশ নহ'লোহেঁতেন।”

“দেবে যদি মোৰ লগত বেছি কথা পাতিলে হয়, মই ইমান অকলশৰীয়া নহ'লোহেঁতেন।”

“দেবে যদি মোৰ কাৰণে আৰু উপহাৰ কিনিিলে হয়, মই ইমান বিপৰীতমুখী নহ'লোহেঁতেন।”

“মই যদি কাম কৰিব লগা নহ’ল হয়, মোৰ ইমান ভাগৰ আৰু অচল নহ’লোহেঁতেন।”
(সেয়ে মই কাম এৰিম আৰুতাৰ পাচত...)

“মই যদি ঘৰৰ পৰা বেছি বাহিৰলৈ যাব পাৰিলো হয়, মই ইমান বিৰক্ত নহ’লোহেঁতেন।”

“আমাৰ যদি কেৱল বেছি টকা ...”

“যদি আমাৰ নিজৰ ঘৰ থাকিল হয়...” (সেয়ে আমি এটা কিনিলাো আৰু তাৰ পাচত...)

“যদি আমাৰ ইমান বিল নাথাকিল হয়...”

“যদি আমাৰ ভাল ওচৰ-চুবুৰীয়া বা বেলেগ বন্ধু...”

যদি! যদি! যদি! যদি! যদি! যদি! যদি! যদি! যদি!

কিন্তু...

পাছে যিহোৱাই মোচি ক’লে,

মই ইহ্মায়েলৰ সন্তানবিলাকক যি দেশ দিম তাক গুপতে চাবলৈ তুমি কেইজনমান মানুহ পঠোৱা; তোমালোকে তেওঁবিলাকৰ নিজ পিতৃ-বংশৰ এক এক ফৈদৰ এজন এজন অধ্যক্ষ পঠোৱা।

তাতে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে মোচিয়ে পাৰণ অৰণ্যৰ পৰা তেওঁবিলাকক পঠালে; তেওঁবিলাক আটাইবিলাক ইহ্মায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ মূল মানুহ আছিল...

চল্লিশ দিনৰ পাচত তেওঁবিলাকে দেশ চাই উলটি আহিল।

পাছে তেওঁবিলাকৰ পাৰণ অৰণ্যৰ কাদেচলৈ, মোচি, হাৰোণ আৰু ইহ্মায়েলৰ সন্তানবিলাকৰ গোটেই মণ্ডলীৰ গুৰিলৈ আহি, তেওঁবিলাকক আৰু গোটেই মণ্ডলীক সন্মাদ দিলে আৰু সেই দেশৰ ফল তেওঁবিলাকক দেখুৱালে।

আৰু তেওঁবিলাকে তেওঁক ক’লে, আপুনি যি দেশলৈ আমাক পঠাইছিল, আমি সেই দেশলৈ গৈছিলো; সঁচাকৈ সেই দেশ গাখীৰ মৌজোল বৈ থকা দেশ; চাওক এয়া তাৰ ফল।

আপত্তি মাথোন এই যে, সেই দেশত থকা মানুহবিলাক বলী আৰু নগৰবোৰ গড়েৰে আবৃত আৰু অতি ডাঙৰ আৰু সেই ঠাইতে আমি অনাকীয়া সন্তান সকলকো দেখিলোঁ।

যদি আৰু কিন্তু, চয়তানে আমাৰ মনত ৰোপণ কৰিব খোজা দুটা অতি প্ৰতাৰণাপূৰ্ণ শব্দ। বাৰজন গুপ্তচৰ চোৰাংচোৰা দল হিচাপে প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশলৈ পঠিয়াইছিল, তেওঁলোকে এটা ডাঙৰ আঙুৰৰ ডালে সৈতে ঘূৰি আহিছিল; এইটো ইমান ডাঙৰ আছিল যে দুজন মানুহে লাঠিত ভাৰ বান্ধি আনিছিল, কিন্তু মোচি আৰু লোকসকলক দিয়া ঘটনাৰ বিৱৰণ বিপৰীতমুখী আছিল।

এইটো 'কিন্তু' আছিল যিহে তেওঁলোকক পৰাজিত কৰিছিল! তেওঁলোকে সম্ভাৱনায়ুক্ত সমস্যাৰ ওপৰত চকু নিদি, ঈশ্বৰৰ ওপৰত চকু ৰাখিব লাগিছিল।

আমাৰ পৰাজয়ৰ এটা কাৰণ হ'ল আমাৰ সমস্যা কাৰণ আমি ঈশ্বৰতকৈ সেইবোৰ ডাঙৰ বুলি ভাবো। সেইটোৱেই হয়তো কাৰণ আমি সত্যৰ সন্মুখীন হওঁতে কিয় ইমান কষ্ট হয়। ঈশ্বৰে যে আমাক পৰিবৰ্তন কৰিব পাৰে সেই বিষয়ে আমি নিশ্চিত নহও, সেয়ে প্ৰকৃততে আমি যেনে, তেনেদৰে নিজৰ সন্মুখীন হোৱাৰ পৰিৱৰ্ত্তে আমি নিজৰ পৰা লুকাই থাকো।

যেতিয়া ঈশ্বৰে মোৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰিছে, এতিয়া মোৰ নিজৰ কাৰণে সত্যৰ সন্মুখীন হোৱাটো কষ্টকৰ নহয়, কাৰণ মই জানো যে তেওঁ মোক পৰিবৰ্তন কৰিব পাৰে। মই ইতিমধ্যে দেখিছো তেওঁ কি কৰিব পাৰে আৰু মই তেওঁক বিশ্বাস কৰো। অৱশ্যে প্ৰথম অৱস্থাত তেওঁৰ লগত চলোতে ই কষ্টদায়ক আছিল। এটাৰ পৰা আন এটা কথা লুকুৱাই ৰাখি জীৱনৰ প্ৰায় ভাগ সময় অতিবাহিত কৰিছিলো। ইমান দীঘলীয়া সময়ৰ কাৰণে মই আন্ধাৰত আছিলো যে, তাৰ পৰা পোহৰলৈ ওলাই অহাটো সহজ নাছিল।

ভিতৰৰ ব্যক্তিত্বত সত্যতা

হে ঈশ্বৰ তোমাৰ দয়া অনুসাৰে মোক কৃপা কৰা, তোমাৰ প্ৰচুৰ অনুগ্ৰহৰ দৰে মোৰ পাপ মোচন কৰা।

মোৰ অধৰ্মৰ পৰা মোক সম্পূৰ্ণ কৈ ধুই পেলোৱা; মোৰ পাপৰ পৰা মোক শুচি কৰা।

কিয়নো মোৰ অপৰাধবোৰ মই নিজে জানিছো; মোৰ পাপ সদায় মোৰ আগতে আছে।

তুমি তোমাৰ বাক্যত খাৰ্শ্বিক আৰু তোমাৰ বিচাৰত নিৰ্দোষী হ'বৰ নিমিত্তে, তোমাৰ বিৰুদ্ধে, অকল তোমাৰেই বিৰুদ্ধে মই পাপ কৰিলো।

চোৱা অধৰ্ম্মতে মোৰ জন্ম হ'ল; মোৰ মাতৃয়ে মোক পাপতে গৰ্ভধাৰণ কৰিলে।

চোৱা তুমি আন্তৰিক সত্যতাত সন্তোষ পাওঁতা; তুমি মোক অন্তৰত জ্ঞান শিক্ষা দিবা।

গীতমালা ৫১:১-৬

গীতমালা ৫১ অধ্যায়ত ৰজা দায়ুদে অনুগ্রহ আৰু ক্ষমাৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ ওচৰত কান্দিছে। কাৰণ ঈশ্বৰে বেথচেবা আৰু তেওঁৰ স্বামীক হত্যা কৰা পাপৰ বিষয়ে তেওঁৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰি আছিল।

বিশ্বাস কৰক বা নকৰক, এই গীতমালা লিখাৰ আগতে দায়ুদে প্ৰায় এবছৰ পাপ কৰিছিলে, কিন্তু তেওঁ কেতিয়াও প্ৰকৃততে ইয়াৰ সন্মুখীন আৰু স্বীকাৰ কৰা নাছিল। তেওঁ সত্যৰ সন্মুখীন হোৱা নাছিল আৰু যিমান সময় পাৰে সত্যৰ সন্মুখীন হোৱাক প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল, তেওঁ সঁচাকৈয়ে অনুতাপ কৰিব পৰা নাছিল আৰু যিমান সময়লৈকে তেওঁ সঁচাকৈয়ে অনুতাপ কৰা নাছিল, ঈশ্বৰে তেওঁক ক্ষমা কৰিব পৰা নাছিল।

এই বাক্যাংশৰ ৬ পদটো শক্তিশালী ঈশ্বৰৰ বাক্য হয়। ইয়াত কৈছে যে ঈশ্বৰে “ভিতৰৰ ব্যক্তিত্বত” সত্যতাৰ ইচ্ছা কৰে। তাৰমানে আমি যদি ঈশ্বৰৰ আশীৰ্ব্বাদ গ্ৰহণ কৰিব বিচৰো, আমি নিশ্চয় আমাৰ পাপ আৰু নিজৰ বিষয়ে তেওঁৰ ওচৰত সত্যবাদী হ'ব লগিব।

দোষ স্বীকাৰ কৰাই ক্ষমালৈ আগুৱাই

আমাৰ পাপ নাই (পাপী বুলি স্বীকাৰ নকৰা) বুলি কওঁ তেন্তে আমি নিজেই নিজকে ভুলাওঁ আৰু আমাৰ অন্তৰত সত্যতা (শুভবাৰ্ত্তাই যি কয়) নাই (আমাৰ অন্তৰত বাস নকৰে)

কিন্তু আমি নিজে পাপবোৰ (মুক্তভাৱে) স্বীকাৰ কৰিলে, বিশ্বাসী আৰু ধাৰ্ম্মিক (তেওঁ নিজৰ আচৰণ আৰু প্ৰতিজ্ঞাত সত্য) যি তেওঁ আমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰে (আমাৰ অধাৰ্ম্মিকতা মচি দিয়ে) আৰু সকলো অধৰ্ম্মৰ পৰা তেওঁৰ ইচ্ছাত উদ্দেশ্য চিন্তা আৰু কাৰ্য্যত মানি নচলা সকলো কথা) আমাক শুচি কৰে।

আমি পাপ কৰা নাই বুলি যদি কওঁ, তেন্তে তেওঁক মিছলীয়া পাতো আৰু আমাৰ অন্তৰত তেওঁৰ বাক্য নাই (শুভবাৰ্ত্তাৰ পবিত্ৰ বাণী আমাৰ অন্তৰত নাথাকে)।

১ যোহন ১:৮-১০

আমি যদি সাঁচাকৈয়ে অনুতাপ কৰো ঈশ্বৰে আমাক অতি সোনকালে ক্ষমা কৰে কিন্তু আমি যি কৰিছিলো সেই সত্যৰ যদি সন্মুখীন আৰু স্বীকাৰ নকৰি থাকো আমি প্রকৃততে অনুতাপ কৰা নাই।

আমি কিবা ভুল কৰিছিলো বুলি মানি লওঁ, কিন্তু তাৰ কাৰণে ক্ষমা বিচৰো, এয়া সত্যৰ সন্মুখীন হোৱাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ পথ নহয়। আমি বাস্তৱিকতে নিজকে আৰু আমাৰ কাৰ্যক নিৰ্দোষ প্ৰমাণ কৰিব বিচাৰো, কিন্তু বাইবেলে কৈছে যে আমাৰ ঈশ্বৰত নিৰ্দোষ বুলি গ্ৰহণ কেৱল যীচুখ্ৰীষ্টতহে পোৱা হয় (ৰোমীয়া ৩:২০-২৪) আপুনি আৰু মই যীচুৰ সঙ্গত শুদ্ধ হওঁ, আমি ক্ষমা বিচৰাৰ দ্বাৰাই নহয়, কেৱল যীচুৰ তেজেৰে ...

মোৰ মনত আছে এদিন যেতিয়া ওচৰ চুবুৰীয়াই মোক মাতি আৰু সেই মুহূৰ্ততেই বেঙকলৈ তেওঁক লৈ যাবলৈ কয়, বেঙক বন্ধ নোহোৱাৰ পূৰ্বেই কাৰণ তেওঁৰ গাড়ী বেয়াহে আছিল। মই “মোৰ কামত” ব্যস্ত আছিলো আৰু কামটো বন্ধ কৰিব খোজা নাছিলো, সেয়ে তাইৰ ওপৰত মই অধৈৰ্য আৰু তীক্ষ্ণ হৈছিলো। সেই মুহূৰ্ততে ফোনত কথা পতাৰ লগে লগে, মই গম পালো মই কেনে অদ্ভুত ব্যৱহাৰ কৰিছিলো আৰু সেয়ে মই তাইক মাতি ক্ষমা খোজা আৰু বেঙলৈ লৈ যোৱাৰ প্ৰয়োজন। মই কিয় তেওঁক ইমান বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিলো তাৰ বাবে মোৰ মন অজুহাতেৰে পূৰ্ণ আছিল : “মই ভাল অনুভৱ কৰা নাছিলো...” “মই ব্যস্ত আছিলো...” “মোৰ নিজৰ কাৰণে কষ্টকৰ দিন আছিল”

কিন্তু আত্মাৰ গভীৰতাত, পৱিত্ৰ আত্মাই কোনো অজুহাত নেদেখুৱাবলৈ কোৱা মই অনুভৱ কৰিলো!

“তাইক মাত্ৰ মাতা আৰু কোৱা বিশেষ সময়ৰ বাবে তোমাৰ ভুল হৈছিল। তাৰ পাচত আৰু নকবা “মই যে ভুল আছিলো, মই যিদৰে আচৰণ কৰিছিলো তাৰ কাৰণে কোনো ক্ষমা নাই। অনুগ্ৰহ কৰি মোক ক্ষমা কৰক আৰু আপোনাক বেঙ্গকলৈ লৈ যাবলৈ দিয়ক।”

মই আপোনাক কব পাৰো যে এইদৰে কৰাটো কঠিন আছিল। মোৰ শৰীৰ যোগ্য আছিল! মই অনুভৱ কৰিছিলো এই সৰু কথাই মোৰ আত্মাত ঘূৰি ফুৰি নিৰুপায় হৈ চেষ্টা কৰিছিল লুকাবলৈ ঠাই বিচাৰি। কিন্তু সত্যৰ পৰা কোনো লুকাব নোৱাৰে, কাৰণ সত্যই পোহৰ হয়।

সত্যই পোহৰ হয়

আদিতে বাক্য আছিল আৰু বাক্য ঈশ্বৰে সৈতে আছিল আৰু বাক্যই স্বয়ং ঈশ্বৰ।

তেওঁ আদিতে ঈশ্বৰে সৈতে আছিল।

তেওঁৰ দ্বাৰাই সকলোৱেই হ'ল আৰু যি যি হ'ল, সেইবোৰ এটাও তেওঁৰ বিনে নহ'ল।

জীৱন তেওঁতেহে; সেই জীৱনেই মানুহৰ পোহৰ। সেই পোহৰ আন্ধাৰত প্ৰকাশিত হৈ আছে; কিন্তু আন্ধাৰে তাক পৰাভূত নকৰিলে।

যোহন ১:১-৫

আন্ধাৰৰ ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে সত্যই হ'ল এটা অতি শক্তিশালী অস্ত্ৰ। সত্যই পোহৰ, বাইবেলে কৈছে যে আন্ধাৰে কেতিয়াও পোহৰক দমন কৰিব নোৱাৰে আৰু ই কেতিয়াও নহ'ব।

চয়তানে কথাবোৰ আন্ধাৰত লুকুৱাই থব বিচাৰে, কিন্তু পৱিত্ৰ আত্মাই সেইবোৰ পোহৰলৈ আনি সেইবোৰৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰিব বিচাৰে, সেয়ে আপুনি আৰু মই সঁচাকৈয়ে আৰু আন্তৰিকতাৰে মুক্ত হ'ব পাৰো।

যীচুৱে কৈছে সেই সত্যই আমাৰ মুক্ত কৰিব (যোহন ৮:৩২)। সত্যৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই সত্য প্ৰকাশ পাই।

সত্যৰ আত্মা

তোমালোকক ক'বলৈ মোৰ আৰু অনেক কথা আছে, কিন্তু সেই কথা এতিয়া সহিব নোৱাৰো।

কিন্তু সেই সত্যৰ আত্মা যেতিয়া আহিব, তেতিয়া তেওঁ আটাই সত্যলৈ তোমালোকক পথ দেখুৱাই নিব; কিয়নো তেওঁ নিজৰ পৰা নকব, কিন্তু যিহকে শুনিব, তাকে কব; আৰু তোমালোকক ভৱিষ্যত কথা জনাব। (গোটেই, সম্পূৰ্ণ সত্য)

যোহন ১৬:১২-১৩

যীচুৱে তেওঁৰ শিষ্যসকলক সকলো সত্য দেখুৱাব পাৰিলে হয়, কিন্তু তেওঁ জানিছিল তেওঁলোক তাৰ বাবে প্ৰস্তুত নহয়। তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে যে পৱিত্ৰ আত্মা যেতিয়ালৈকে স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহি তেওঁলোকৰ সৈতো কাম নকৰে আৰু তেওঁলোকৰ লগত লাগি নাথাকে তেওঁলোকে বাট চাবই লাগিব।

যীচু স্বৰ্গলৈ নিয়াৰ পাচত আমাৰ সৈতে কাম কৰিবলৈ তেওঁ পৱিত্ৰ আত্মা পঠিয়ালে, ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসাৰ কাৰণে আমাক অবিৰাম ভাবে প্ৰস্তুত কৰি আমাৰ মাজেদি প্ৰকাশ হ'বলৈ বিভিন্ন দিশত।

আমি যদি সত্যৰ সন্মুখীন নহওঁ পবিত্ৰ আত্মাই আমাৰ জীৱনত কেনেকৈ কাম কৰিব? তেওঁক “সত্যৰ আত্মা” বুলি মতা হয়। তেওঁৰ পৰিচৰ্য্যাৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হ’ল আপোনাক আৰু মোক সত্যৰ সন্মুখীন হ’বলৈ সহায় কৰা — সত্যৰ স্থানলৈ আমাক লৈ যোৱা, কাৰণ কেৱল সত্যই আমাক মুক্ত কৰিব পাৰে।

আপোনাৰ অতীতত কিছুমান কথাই— ব্যক্তি, ঘটনা বা পৰিস্থিতি, যি আপোনাক আঘাত কৰে— হয়তো আপোনাৰ ভুল মনোভাৱ আৰু আচৰণৰ উৎস হয়, কিন্তু এয়া আঁতৰি থকাৰ অজুহাত হ’ব নিদিব।

বহু বছৰ যৌন সম্বন্ধীয়ভাবে, কথাৰে আৰু আৱেগিকভাৱে অপব্যৱহাৰ কৰাৰ কাৰণে মোৰ বহুতো আচৰণৰ সমস্যাৰ কাৰণ নিশ্চয়কৈ এইবোৰ, কিন্তু যেতিয়ালৈকে অপব্যৱহাৰক সেইবোৰৰ কাৰণে ক্ষমাৰ কাৰণ বুলি ব্যৱহাৰ কৰিছিলো। মই ভুল আচৰণৰ আৰ্হিত বন্দী হৈ আছিলো। সেয়া শত্ৰুক পৰাস্ত কৰিবলৈ কোৱাৰ দৰে, “মই এইবোৰ কথা ঘিণ কৰো, কিন্তু সেই কাৰণেই মই এইবোৰ ধৰি ৰাখো।”

সকলো বন্দীত্বৰ পৰা আপুনি নিশ্চয় গৌৰৱময় স্বাধীনতাৰ অভিজ্ঞতা ল’ব পাৰে। আপুনি চল্লিশ বছৰ জনবসতি ঠাইত ঘূৰি ফুৰি কটাব নালাগে, বা যদি আপুনি চল্লিশ বছৰ বা তাতোকৈ অধিক সময় ইতিমধ্যে তাত কটাইছে কাৰণ “নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱে” তাত ধৰি ৰাখিছে বুলি আপুনি নাজানে, আজি আপোনাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা দিন হ’ব পাৰে।

আপোনাৰ নিজৰ বিষয়ে সত্যটো দেখুৱাবলৈ আৰম্ভ কৰিবৰ বাবে আপুনি ঈশ্বৰক কওঁক। যেতিয়া তেওঁ কৰিব তাত লাগি থাকক। এইটো সহজ নহ’ব, কিন্তু মনত ৰাখিব, তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে, “মই কেতিয়াও তোমাক নেৰো বা তোমাক ত্যাগ নকৰো” (ইব্ৰী ১৩:৫)

জনবসতি ঠাইৰ পৰা আপুনি ওলাই অহাৰ পথত; প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত আনন্দ কৰক।

অধ্যায়

২২

“মোৰ জীৱন ইমান দুদৰ্শাগ্ৰস্ত মই নিজৰ বাবে
অনুতপ্ত অনুভৱ কৰো কাৰণ মোৰ জীৱনটো
ইমান শোচনীয় অৱস্থাৰ।”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ৭

“মোৰ জীৱন ইমান দুৰ্দৰ্শাগ্ৰস্ত মই নিজৰ বাবে অনুতপ্ত অনুভৱ কৰো কাৰণ মোৰ জীৱনটো ইমান শোচনীয় অৱস্থাৰ।”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ৭

অধ্যায়

২২

ইশ্ৰায়েলীসকলে তেওঁলোকৰ নিজৰ কাৰণে অতিমাত্ৰা অনুতপ্ত হ'ল। সকলো অসুবিধা নতুন অজুহাতৰ কাৰণ হ'ল নিজক পুতৌ দেখুৱাবলৈ ব্যস্ত থকাত।

মোৰ মনত পৰে যেতিয়া ঈশ্বৰে মোৰ 'দুখলগা পাৰ্টিৰ' সময়ত মোৰ লগত কথা পাতিছিল। তেওঁ কৈছিল, “জয়চ, তুমি পুতৌপূৰ্ণ বা শক্তিপূৰ্ণ হ'ব পাৰা, কিন্তু তুমি দুয়োটা হ'ব নোৱাৰা”

এইটো এটা অধ্যায় যিটো মই সোনকালে ওপৰে ওপৰে গ্ৰহণ কৰিব খোজা নাই। এইয়া বুজিবলৈ প্ৰতক্ষ্যভাৱে গুৰুত্বপূৰ্ণ যে আমি নিজৰ দুখ দুৰ্দৰ্শাৰ প্ৰতি সমবেদনা কৰা চয়তানক চল দিব নোৱাৰো আৰু ঈশ্বৰৰ শক্তিত আমি চলিব লাগে।

পাছে গোটেই মণ্ডলীয়ে বৰকৈ এৰাও কৰিলে; সেই ৰাতি লোকবিলাকে কান্দিলে। সকলো ইশ্ৰায়েলী লোকে ভোৰভোৰাব ধৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ পৰিস্থিতিৰ কাৰণে দুখ প্ৰকাশ কৰিলে।

গণনাপুস্তক ১৪:১-২

উৎসাহিত কৰা আৰু ইজনে সিজনক উন্নতি সাধন কৰা

এতেকে তোমালোকে যি দৰে কৰি আছা, সেইদৰে পৰস্পৰে প্ৰবোধ (শক্তিমন্ত আৰু গঢ়ি তোলা।) দি থকা আৰু ইজনে সিজনক ধৰ্মত বৃদ্ধি কৰা।

১ থিচলনীকীয়া ৫:১১

দুখ দুৰ্দৰ্শাৰ প্ৰতি সমবেদনা এৰি দিয়াটো মোৰ কাৰণে কঠিন আছিল; যেতিয়া মই আঘাত পাইছিলো বহু বছৰৰ কাৰণে মই ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰিছিলো নিজকে সান্তনা দিবলৈ।

মিনিটেতে কোনোবাই আমাক আঘাত কৰিলে, সেই মুহূৰ্ততে আমি হতাশাৰ অভিজ্ঞতা অনুভৱ কৰো, চয়তানে দুষ্ট আত্মক নিৰ্দেশ দিয়ে আমাক ফুচফুচাই মিছা ক'বলৈ কেনেকৈ নিষ্ঠুৰ আৰু অন্যায়াভাৱে আমি অপব্যৱহাৰিত্ব হৈ আছে।

এনেকুৱো মুহূৰ্ত্তত আপুনি কৰিবলগীয়া কাম হ'ল আপোনাৰ মনত উদ্ভৱ হোৱা কথাবোৰ শুনা আৰু আপুনি তৎক্ষণাত অনুভৱ কৰিব কেনেকৈ চয়তানে আমাৰ দুখ দুৰ্দৰ্শাৰ প্ৰতি সমবেদনা জনাই আমাক বন্দীত্বত ধৰি ৰাখে।

বাইবেলে, অৱশ্যে আমাৰ নিজৰ কাৰণে অনুতপ্ত অনুভৱ কৰিবলৈ স্বাধীনতা দিয়া নাই। তাৰ পৰিৱৰ্ত্তে, আমি ইজনে সিজনক ঈশ্বৰৰ ওপৰত ভৰসা কৰি উৎসাহিত আৰু জ্ঞান দান কৰিব লাগে।

কৰুণাৰ প্ৰকৃত দান আছে যাৰ দ্বাৰাই দুখত থকা লোকসকললৈ ঈশ্বৰীয় সমবেদনা প্ৰকাশ কৰে আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই নিজৰ দুখ বেদনাৰ পৰা সান্ত্বনা লাভ কৰি আমাৰ জীৱন অতিবাহিত কৰায়। কিন্তু আত্মসমবেদনা বিকৃত কাম, কাৰণ ঈশ্বৰে অন্যক দিব খোজা আশীৰ্বাদ আমি নিজৰ বাবে লওঁ।

প্ৰেমো সেই একেদৰেই, ৰোমীয়া ৫:৫ পদত কৈছে যে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম পৱিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই আমাৰ হৃদয়ত বাকি দিয়া হৈছে। তেওঁ এইদৰে কৰে যাতে ঈশ্বৰে আমাক কিমান ভাল পাই আমি যেন জানিব পাৰো আৰু সেয়ে হয়তো আমি আনক ভাল পাব পাৰো।

ঈশ্বৰে আঁতৰাই নিব খোজা প্ৰেম আমি যেতিয়া লওঁ আৰু নিজৰ ফাললৈ ঘূৰাই আনো, ই স্বাৰ্থপৰ আৰু ব্যক্তি কেন্দ্ৰিক হয়, যিহে প্ৰকৃততে আমাক ধ্বংস কৰে। দুখ দুৰ্দৰ্শাৰ প্ৰতি সমবেদনা মূৰ্ত্তি পূজা কৰাৰ দৰে হয় — আমাৰ নিজৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাই আমাৰ অনুভূতি আৰু আমাৰ ওপৰত কেন্দ্ৰীভূত হয়। ই মাত্ৰ আমাক আৰু আমাৰ প্ৰয়োজনীয়তাক আৰু চিন্তাৰ বিষয়ক সজাগ কৰি তোলে আৰু সেয়া নিশ্চয়কৈ নিম্ন মনোবৃত্তিৰে জীয়াই থকাৰ পথ।

আনৰ কাৰণে চিন্তা

প্ৰতিজনে নিজৰ বিষয়ে নহয়, অন্যৰ বিষয়ে চাওক।

ফিলিপীয়া ২:৪

অলপতে আমাৰ সভা এখন হঠাতে বাতিল হৈছিল। এয়াই এখন সভা যাৰ বাবে মই বাটচাই আছিলো আৰু প্ৰথম অৱস্থাত মই বেছ হতাশ হৈছিলো। এনেকুৱা সময় আছিল যেতিয়া এনে ধৰণৰ ঘটনাই মোক নিজৰ প্ৰতি পুতৌ, সমালোচনা, বেলেগ দলৰ বিচাৰ কৰা আৰু সকলো ধৰণৰ বিপৰীতমুখী চিন্তা আৰু কাৰ্য্যই মোক মুৰ্ছা যোৱাৰ পাৰিলে হয়। মই তেতিয়াৰে পৰ শিকিলো যে এনেধৰণৰ পৰিস্থিতিত মাত্ৰ নীৰৱ হ'ব লাগে; তুল কথা কোৱাৰ সলনি একো নোকোৱাই ভাল।

মই নীৰবে বহি থকাত আন ব্যক্তিৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা ঈশ্বৰে মোক পৰিস্থিতিতো দেখুৱাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সভা হ'ব লগা ঘৰটো তেওঁলোকে বিচাৰি উলিয়াবলৈ সক্ষম হোৱা নাছিল, ই তেওঁলোকক কেনেকৈ হতাশ কৰিছিল ঈশ্বৰে মোক দেখুৱালে, তেওঁলোকে সভাত হিচাব কৰি আছিল, বহু আশাৰে আগলৈ চাইছিল, আৰু এতিয়া তেওঁলোকে সেইটো ল'ব পৰা নাছিল।

নিজৰ দুখ দুৰ্দশাৰ প্ৰতি সমবেদনাৰ পৰা আঁতৰি থকাটো কেনে আঁচৰিত সহজ কথা যদিহে আমি মাত্ৰ নিজলৈ নাচায় আন ব্যক্তিলৈ চাওঁ। নিজৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ সহায় কৰে, নিজৰ দুখ দুৰ্দশাৰ সমবেদনাই কেৱল আনৰ বিষয়ে নহয়।

আমি প্ৰকৃততে কেতিয়াবা সহানুভূতি লাভ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি ভাগৰি পৰো। সঁচাকৈয়ে নিজৰ দুখ দুৰ্দশাৰ প্ৰতি সমবেদনা এটা ডাঙৰ ফান্দ আৰু চয়তানৰ ভাল পোৱা সঁজুলি আমাক নিষ্ফল চেষ্টা কৰাৰ মনোভাৱত ধৰি ৰাখিবলৈ। আমি যদি সাৱধান নহওঁ, আমি প্ৰকৃততে ইয়াৰ প্ৰতি আসক্ত হ'ব পাৰো।

আসক্ত হোৱাই কিছুমান উত্তেজনালৈ আপোনা-আপুনি সঁহাৰি দিয়া কিছুমান কাম কৰাৰ দৰে শিক্ষিত আচৰণ আৰ্হি যি অভ্যাসত পৰিণত হয়।

আপুনি কিমান সময় দুখ দুৰ্দশাৰ প্ৰতি সমবেদনাত অতিবাহিত কৰিছে? হতাশাক আপুনি কেনেকৈ সঁহাৰি দিব?

খ্ৰীষ্টিয়ানৰ কাতচিং সুবিধা থাকে যেতিয়া তেওঁৰ হতাশাৰ অভিজ্ঞতা হয় — তেওঁ পুনৰ স্থাপিত হ'ব পাৰে। ঈশ্বৰৰ সঙ্গত সদাই নতুন আৰম্ভনি সহজ লাভ। দুখ দুৰ্দশাৰ প্ৰতি সমবেদনাই অৱশ্যে আমাক অতীতত বান্ধি ৰাখে।

যি হ'ল হ'ব দিয়া আৰু ঈশ্বৰক কৰিব দিয়ক

তোমালোকে পূৰ্বকালৰ কথা সোঁৱৰণ নকৰিব আৰু পুৰণি কথাবোৰলৈ বিবেচনা নকৰিবা।

চোৱা মই এক নতুন কাৰ্য্য কৰিম, সেয়ে এতিয়াই ঘটিব; তোমালোকে জানো তাক নাজানিবা? মই অৰণ্যৰ মাজত পথ আৰু মৰুভূমিত নদীবোৰ উৎপন্ন কৰিম।

যিচয়া ৪৩:১৮-১৯

মই নিজৰ কাৰণে অনুতপ্ত অনুভৱ কৰি মোৰ জীৱনৰ বহুবছৰ নষ্ট কৰিছিলো। মই সেই আসক্ত হোৱাবোৰৰ দৰেই এজন আছিলো। যিকোনো হতাশালৈ মোৰ আপোনা আপুনি

সঁহাৰি আছিল সেয়া হ'ল নিজৰ দুখ দুৰ্দশাৰ প্ৰতি সমবেদনা ; চয়তানে তৎক্ষণাত মোৰ মন ভুল চিন্তাৰে পূৰ্ণ কৰিছিল, আৰু নজনাকৈয়ে কেনেকৈ “সেই বিষয়ে চিন্তা কৰক যি বিষয়ে মই চিন্তা কৰিছিলো”, মোৰ মনলৈ যিয়েই আহে মই সাধাৰণ ভাবে চিন্তা কৰিছিলো। মই যিমানেই চিন্তা কৰিছিলো সিমানেই সমবেদনাপূৰ্ণ অনুভৱ কৰিছিলো।

মই প্ৰায়ে বিবাহৰ প্ৰথম বছৰবোৰৰ কথা কওঁ। ফুটবলৰ সময়ত প্ৰত্যেক দেওবাৰে আবেলি, দেবে দুৰ্দৰ্শনত খেল চাবলৈ বিচাৰে। যদি সেই সময়ত ফুটবলৰ সময় নাছিল, কিবা আন “বলৰ সময়” আছিল। দেবে এই সকলো উপভোগ কৰিছিল, কিন্তু মই ইয়াৰ এটাও উপভোগ নকৰিছিলো। উফৰি পৰা ব'লৰ সৈতে জড়িত যিকোনো খেল তেওঁ ভাল পাইছিল আৰু কিছুমান খেলৰ লগত সহজতে সোমাই পৰিছিল সেয়ে তেওঁ আনকি মই যে আছো তাকো নাজানিছিল।

এটা সময়ত তেওঁৰ ঠিক সন্মুখত ঠিয় হৈ মই স্পষ্টকৈ ক'লো, “দেব, মোৰ একেবাৰেই ভাল লগা নাই; মোৰ এনে অনুভৱ হৈছে মই মৰিব ধৰিছো।”

দুৰ্দৰ্শনৰ পৰ্দাৰ পৰা চকু নুঠুৱাকৈয়ে তেওঁ ক'লে, “উস, মৰমী, সেইটো ভাল।”

মই বহুতো দেওবাৰৰ আবেলি খং আৰু নিজৰ দুখ দুৰ্দশাৰ প্ৰতি সমবেদনাত কটাইছিলো। মোৰ যেতিয়াই দেবৰ ওপৰত খং উঠে, মই ঘৰ চাফা কৰো। মই এতিয়া জানো যে তেওঁ আনন্দ উপভোগ কৰাৰ কাৰণে মই তেওঁক দোষী অনুভৱ কৰাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মই যেতিয়া খুব অস্বস্তিত আছিলো। কেইবা ঘণ্টাৰ কাৰণে মই ঘৰৰ চাৰিওফালে ধুমুহাৰ সৃষ্টি কৰিছিলো, দুৱাৰ আৰু দ্ৰয়াৰ শব্দ কৰি, তেওঁ থকা কোঠাত অহা যোৱা কৰি, ঘৰ চাফা কৰা ভেকুৱাম (Vacuum) হাতত লৈ মই কিমান কষ্ট কৰি কাম কৰিছো দেখুৱাবলৈ শব্দ কৰি।

মই তেওঁৰ মনোযোগ পাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো, কিন্তু তেওঁ মোক একেবাৰেই লক্ষ্য নকৰিছিল। মই তেওঁৰ ধ্যান আকৰ্ষণ কৰিবলৈ এৰি দিছিলো, ঘৰৰ পিচফালে গৈ গাধুৱা ঘৰৰ পকাত বহি কান্দিছিলো। যিমানেই মই কান্দিছিলো, সিমানেই মই দুৰ্ভগীয়া অনুভৱ কৰিছিলো। পিচৰ বছৰ ঈশ্বৰে মোক প্ৰকাশন দিলে মহিলাই কিয় কান্দিবলৈ গাধোৱা ঘৰলৈ যায় সেই বিষয়ে। তেওঁ কেছিল, কাৰণ তাত ডাঙৰ আইনা থাকে আৰু দীঘলীয়া সময় কন্দাৰ পাছত, তেওঁ ঠিয় হৈ দীঘলীয়া সময় নিজকে চাই, তেওঁ সঁচাই কিমান দুৰ্ভগীয়া চাব পাৰে।

কেতিয়াবা মোক ইমান বেয়া দেখাই যে মই আইনাত চাই পুনৰবাৰ কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰো। শেষত মই দুৰ্ভগীয়াৰ দৰে পৰিয়ালৰ কোঠাৰ মাজেৰে য'ত দেব আছিল, লাহে লাহে খোজ কাঢ়ি যাওঁ। দুৰ্ভগীয়াপূৰ্ণ ভাৱে। তেওঁ কেতিয়াবা বহু সময় চাই থাকি মই যদি পাকঘৰলৈ গৈ আছো, তেওঁৰ কাৰণে বৰফ দিয়া চাহ আনিবলৈ কেছিল।

মুঠতে এইবোৰে কাম নকৰে। মই আবেগিক ভাবে নিজকে ভাগৰাই তুলিছিলো— প্ৰায়ে শেষত গোটেই দিনটো অভিভূত থকা সকলো আবেগিক ভুলৰ কাৰণে শাৰীৰিকভাৱে অসুস্থ অনুভৱ কৰিছিলো। ঈশ্বৰে আপোনাক আপোনাৰ নিজৰ হাতেৰে উদ্ধাৰ নকৰে, কিন্তু তেওঁৰ দ্বাৰাই কৰে। কেৱল ঈশ্বৰেহে মানুহক পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰে। কোনেও নোৱাৰে কিন্তু সৰ্বপৰিজনাই দেবে চাব বিচৰা বহুতো খেল চাব বিচৰাৰ পৰা নিৰুৎসাহ কৰিব পাৰিলে। মই ঈশ্বৰত ভৰসা কৰিবলৈ শিকাৰ দ্বাৰা আৰু দুখ দুৰ্দৰ্শাৰ প্ৰতি সমবেদনা জনোৱা ত্যাগ কৰি যেতিয়া মই মোৰ পথ বিচাৰি নাপাও, দেবে সকলো খেল চাই ভাৰসাম্য ৰাখি চলিছিল।

তেওঁ এতিয়াও সেইবোৰ উপভোগ কৰে আৰু এতিয়া সঁচাকৈয়ে এইবোৰে মোক আমনি নকৰে। মই মাত্ৰ সময় ব্যৱহাৰ কৰি মই ভালপোৱা কামবোৰ কৰো। যদি মই সচাই কৰিবলৈ বিচাৰো বা কিবা কৰাৰ প্ৰয়োজন মই মৰমেৰে দেৱক কণ্ট আৰু বেছিভাগ সময়ত তেওঁ আচনিবোৰ ইফাল সিফাল কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে। যদিও তেনেকুৱা সময়বোৰ থাকে আৰু সকলো সময়তে থাকিব— যেতিয়া মই নিজ পথ বিচাৰি নাপাওঁ। যেতিয়াই মোৰ আৱেগ জাগৃত হোৱা মই অনুভৱ কৰো, মই প্ৰাৰ্থনা কৰো, “হে প্ৰভু, এই পৰীক্ষা পাচ হ'বলৈ মোক সহায় কৰা। মই আনকি আৰু এবাৰো এই পৰ্বতত ঘূৰিব বিচৰা নাই!”

অধ্যায়

২৩

“মই ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদৰ যোগ্য নহও
কাৰণ মই সুগুণ সম্পন্ন নহয়।”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ৮

“মই ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদৰ যোগ্য নহও কাৰণ মই সুগুণ সম্পন্ন নহয়।”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ৮

অধ্যায়
২৩

যিহোচুৰাই ইস্রায়েলীসকলক নেত্ৰীত প্ৰদান কৰি
যৰ্দন নদী পাৰ হৈ প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত প্ৰৱেশ কৰাৰ
পাচত, তেওঁলোকে প্ৰথম নগৰ যিৰীহো জয় কৰি
অধিকাৰ কৰিবলৈ তেওঁলোক প্ৰস্তুত হোৱাৰ
আগতে ঈশ্বৰে কিবা এটা কৰিব খুজিলে।

ঈশ্বৰে আদেশ দিলে যে সকলো ইস্রায়েলী
পুৰুষে চুপ্ত কৰিব লাগিব, যিহেতু সম্পূৰ্ণ চক্ৰিণ
বছৰ তেওঁলোক জনবসতিহীন ঠাইত ঘূৰি ফুৰোতে এইদৰে কৰা হোৱা নাছিল। ইয়াৰ পাচত
ঈশ্বৰে যিহোচুৰাক ক’লে যে তেওঁৰ লোকসকলৰ পৰা মিচৰৰ সকলো কলঙ্ক তেওঁ “আতৰাই
দিলে”।

ঈশ্বৰে যিৰীহো জয় কৰি অধিকাৰ কৰিবলৈ ইস্রায়েলীৰ সন্তান সকলক চলাইনি কেনেকৈ
কাম আৰম্ভ কৰিছিল সেই কথা ৬ অধ্যায়ৰ কেইটামান পদত পোৱা যায়। তেওঁলোকৰ পৰা
প্ৰথমে কিয় কলঙ্কবোৰ আঁতৰাব লগা হৈছিল? কলঙ্কবোৰ কি?

কলঙ্কৰ ব্যাখ্যা

কলঙ্ক শব্দৰ অৰ্থ হ’ল “দোষ দিয়া ... দুৰ্নামঃ লজ্জা।”^১ যেতিয়া ঈশ্বৰে ক’লে যে মিচৰৰ
কলঙ্ক ইস্রায়েলৰ সন্তান সকলৰ পৰা “আতৰাই দিলে”, তেওঁ এটা চুক্তি কৰিছিল। মিচৰে
পৃথিৱীক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিলে। কেইবছৰ মান পৃথিৱীত থকাৰ পাচত আৰু জাগতিক ভাবে
থকাৰ পাচত, আমি ইয়াৰ কলঙ্কবোৰ আতৰাই দিয়াৰ প্ৰয়োজন।

কাৰণ মই কৰা কাৰ্যবোৰ আৰু মোলৈ কি ঘটিছিল, মোৰ লজ্জাজনক স্বভাৱ আছিল।
মোলৈ যি ঘটিছিল তাৰ কাৰণে মই নিজকে দোষাৰোপ কৰো (যদিওবা বেছি ভাগেই মোৰ
শৈশৱত ঘটিছিল আৰু তাক ৰুদ্ধ কৰিব পৰাকৈ মোৰ একো নাছিল)।

আমি কওঁ যে অনুগ্ৰহ আমালৈ অহা ঈশ্বৰৰ শক্তি, তেওঁৰ পৰা পোৱা বিনামূলীয়া উপহাৰ,
আমি যি কৰিব নোৱাৰো সেয়া সহজে কৰিবৰ কাৰণে তেওঁৰ পৰা অহা সহায়। চয়তানে

পাছে যিহোৰাই যিহোচুৰাক ক’লে
আজি মই তোমালোকৰ পৰা মিচৰৰ
দুৰ্ণামস্বৰূপ শিল বগবাই পেলালো,
এই হেতুকে সেই ঠাই গিলগল
(বগবোৱা) বুলি আজিলৈকে বিখ্যাত
হৈ আছে।

যিহোচুৰা ৫:৯

আমাক দুৰ্নাম দিব বিচাৰে, যিটো কলঙ্কৰ আন এটা শব্দ আৰু ঈশ্বৰে আমাক অনুগ্রহ দিব বিচাৰে।

দুৰ্নামে মোক কয় যে মই ভাল নহয় ঈশ্বৰৰ সহায় বা প্ৰেমৰ কাৰণে মই যোগ্য নহওঁ। লজ্জাই মোৰ ভিতৰৰ ব্যক্তিত্বক বিষাক্ত কৰিছিল। মোৰ কাৰণে যি ঘটিছিল তাৰ কাৰণে মই কেৱল লজ্জিতই হোৱা নাছিলো, কিন্তু মই নিজৰ কাৰণেও লজ্জিত হৈছিলো। ভিতৰৰ গভীৰতাত মই নিজকে ভাল পোৱা নাছিলো।

আমাৰ পৰা ঈশ্বৰে কলঙ্ক আঁতৰাই দিয়াৰ অৰ্থ হ'ল আমাৰ অতীতৰ সকলো পাপৰ কাৰণে তেওঁ আগবঢ়োৱা ক্ষমা আমাৰ নিজৰ কাৰণে আমি নিশ্চয় গ্ৰহণ কৰিব লাগিব।

আপুনি নিশ্চয় অনুভৱ কৰে যে ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদৰ কাৰণে আপুনি কেতিয়াও উপযুক্ত হ'ব নোৱাৰে — সেইবোৰৰ আপুনি কেতিয়াও যোগ্য হ'ব নোৱাৰে। আপুনি কেৱল সেইবোৰ মানি ল'বলৈ আৰু শলাগিবলৈ নম্ৰ হ'ব পাৰে আৰু তেওঁ আপোনাক কিমান প্ৰেম কৰে আৰু তেওঁ কেনে ভাল বুলি ত্ৰাসিত হ'ব পাৰে।

আত্মঘৃণা, নিজকে অগ্ৰাহ্য কৰা, ঈশ্বৰৰ ক্ষমা অস্বীকাৰ কৰা (নিজকে ক্ষমা দিয়াৰ দ্বাৰাই)। যীচুৰ তেজৰ যোগেদি ধৰ্মিকতা বুজি নোপোৱা আৰু আন সকলো সম্বন্ধ থকা সমস্যাই আপোনাক জনবসিতহীন ঠাইত উদ্দেশ্যবিহীন ভাবে ঘূৰি ফুৰিবলৈ নিশ্চয় ধৰি ৰাখিব। আপোনাৰ মন নিশ্চয় পুনৰ্জীৱিত হ'ব লাগিব, সেয়া আপোনাৰ কাৰ্যৰ যোগেদি নহয়। কিন্তু ঈশ্বৰৰ সৈতে উচিতভাৱে স্থিৰে থাকি যীচুৰ সৈতে সম্পৰ্ক ৰাখি।

আমাৰ নিজৰ বিষয়ে আমি কি দৰে অনুভৱ কৰো তাৰ পৰা ৮৫% আমাৰ সমস্যাই ঠেঙুলি মেলে, এই বিষয়ে বহু বছৰ মিনিষ্ট্ৰিত থকাৰ পাচতহে মই বিশ্বাস কৰো। আপুনি জনা যিকোনো ব্যক্তি যি বিজয়ত চলে তেওঁ ধাৰ্মিকতাতো চলে।

ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ পোৱাৰ মই যোগ্য নহয়, জানো যিয়েই নহওঁক মই সেইবোৰ গ্ৰহণ কৰো কাৰণ মই খ্ৰীষ্টৰ সৈতে উত্তৰাধিকাৰী হওঁ (ৰোমীয়া ৮:১৭)। তেওঁ সেইবোৰ উপাৰ্জন কৰে আৰু মই তেওঁৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰখাৰ দ্বাৰাই সেইবোৰ পাওঁ।

উত্তৰাধিকাৰী বা বণুৱা ?

এই কাৰণে তুমি আৰু দাস নহৈ (দাসত্ববদ্ধ) পুত্ৰ হৈছা; আৰু যদি পুত্ৰ হৈছা, তেন্তে (তাৰ মানে তুমি হোৱা।) খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই উত্তৰাধিকাৰীও হৈছা।

আপুনি পুত্ৰ নে দাস — উত্তৰাধিকাৰী নে দাসত্ববদ্ধ? উত্তৰাধিকাৰী তেওঁ হয় যি বুদ্ধিৰ ওপৰিও কিবা প্ৰাপ্ত কৰে, যেনেকৈ মঞ্জুৰীৰ দ্বাৰাই এজন মানুহৰ পৰা আন এজনলৈ সম্পত্তি দি দিয়া হয়। বাইবেলৰ অনুযায়ী দাসত্ববদ্ধ দাস বা বণুৱা, তেওঁ হয় যি নিয়ম মানি চলিবলৈ চেষ্টা কৰি ক্লান্ত হৈ পৰে। সমস্যা আৰু কষ্টকৰ কিছুমান বোজাৰে ম্যাদ চিহ্ন কৰা হয়।

বণুৱা হিচাপে বহু বছৰৰ কাৰণে জনবসতিহীন ঠাইত মই উদ্দেশ্যবিহীন ভাবে ঘূৰি ফুৰিছিলো, ঈশ্বৰে তেওঁৰ অনুগ্রহ বিনামূল্যে মোক দিব বিচাৰিছিল, তাৰ বাবে নিজকে যোগ্য কৰিবলৈ যথেষ্ট ভাল হ'বলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মোৰ ভুল মনোভাৱ আছিল।

প্ৰথমে, মই ভাবিছিলো যে সকলোৰে কাৰণে নিশ্চয় যোগ্য হ'ব লাগিব আৰু আৰ্জিব লাগিব: “অনাহকত তোমাৰ কাৰণে কোনোও একো নকৰে।” বহু বছৰৰ কাৰণে এই মূলতত্ত্বটো মোক শিকোৱা হৈছিল। বাঢ়ি অহা অৱস্থাত মই বাৰে বাৰে এই কথাখিনি শুনিছিলো। মোক কোৱা হৈছিল যে মোৰ কাৰণে যি কোনো ব্যক্তিয়ে কিবা কৰিবলৈ বিচৰা বুলি কোৱা কথা মিছা আছিল আৰু শেষত মোৰ পৰা সুবিধা ল'লেহেঁতেন।

আমাক জাগতিকভাবে দিয়া শিক্ষাৰ অভিজ্ঞতা এই যে আমি যি সকলো পাওঁ তাৰ আমি যোগ্য হ'ব লাগে। আমাক কোৱা হৈছে যে আমি যদি বন্ধু বিচাৰো, আমি সকলো সময়তে তেওঁলোকক সুখী ৰাখিব লাগিব নহ'লে তেওঁলোকে আমাক প্ৰতাখ্যান কৰিব। সকলোৱে কয়, আমি যদি আমাৰ চাকৰিত পদোন্নতি বিচাৰে, আমি ঠিক ব্যক্তিজনক জানিব লাগিব, তেওঁলোকক বিশেষভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব আৰু এদিন হয়তো আমি আঙুৱাই যাবলৈ সুবিধা পাম। যেতিয়া জাগতিকতাৰে শেষ হৈ যায়, ইয়াৰ কলঙ্কই আমাৰ ওপৰত গধুৰ বোজা জাপি দিয়ে আৰু নিশ্চয়কৈ এইবোৰ আঁতৰাই দিয়াৰ প্ৰয়োজন।

আপুনি নিজকে কেনেকৈ চাই?

আৰু তাত নাফিল (অসুৰ) বংশ অনাকৰ সন্তান নাফিল বিলাকক দেখি, আমাৰ মানত আমি ফৰিঙৰ নিচিনা হ'লো; আৰু সিহঁতৰ দৃষ্টিতো তেনেকুৱাই আছিলো।

গণনাপুস্তক ১৩:৩৩

ইস্ৰায়েলীসকলৰ ওপৰত সেই কলঙ্ক আছিল। এই পদত দেখাৰ দৰে প্ৰকৃততে তেওঁলোকৰ নিজৰ ওপৰত বিপৰীতমুখী মন্তব্য আছিল। সমূহ জাতি যৰ্দন নদী পাৰ হোৱাৰ আগতে প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশলৈ চোৰাংচোৱাগিৰী কৰিবলৈ বাৰজন চোৰাংচোৱাৰ পৰা যি দহজনক পঠিওৱা হৈছিল তেওঁলোক ঘূৰি আহি কৈছিল যে সেয়া অসুৰৰ বসতি স্থান, তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত আমি ফৰিঙৰ দৰে সেয়ে আমাৰ নিজৰ দৃষ্টিতো।

সহজভাবে জানিবলৈ দিয়া হৈছে যে এই লোকসকলে নিজৰ বিষয়ে কি ভাবে।

আপোনাৰ নিজৰ বিষয়ে সকলো ধৰণৰ বিপৰীতমুখী চিন্তাৰে চয়তানে আপোনাৰ মন ভৰাই পেলাব পাৰে (যদি তাক সন্মতি দিয়া হয়) অনুগ্রহ কৰি সজাগ হওঁক। সি প্ৰথম অৱস্থাত আপোনাৰ মনত ভাঙিব নোৱাৰা দুৰ্গ গঢ়ি তুলিবলৈ আৰম্ভ কৰে, আপোনাৰ বিষয়ে আন মানুহৰ কেনে ভাব চিন্তা আৰু আপোনাৰ বিষয়ে বহুতৰে বিপৰীতমুখী চিন্তাৰ দ্বাৰা। আপুনি যাতে প্ৰত্যাখ্যাত ব্যক্তি বুলি অভিজ্ঞতা লাভ কৰে তাৰ কাৰণে কিছু পৰিস্থিতি চয়তানে ব্যৱস্থা কৰে, যেতিয়া আপুনি কিছুমান উন্নতি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে সেই সময়তে সি ইয়াৰ হ'ব লগা দুখ কষ্টবোৰ আপোনাৰ স্মৰণলৈ আনিব পাৰে।

বহুতো মানুহ লক্ষ্যবিহীনভাবে থাকে, পৰাজয় হোৱা আৰু প্ৰত্যাখ্যান হোৱাৰ ভয়ত। বহু বছৰ মিচৰত দাস হৈ থকা আৰু অতি বেয়া ব্যৱহাৰত জীয়াই থকাৰ কাৰণে ইস্ৰায়েলী সকলৰ ওপৰত কলঙ্কৰ চাপ পৰিছিল। এইটো আকৰ্ষণীয় কথা যে আৰম্ভৰ পৰা মোচিৰ লগত অহা বংশৰ প্ৰায় কোনোৱেই প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত সোমাব পৰা নাছিল। যিসকল সোমাইছিল তেওঁলোক তেওঁলোকৰ সন্তান আছিল। তথাপি ঈশ্বৰে তেওঁলোকক কৈছিল তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰা কলঙ্ক আঁতৰাবই লাগিব।

তেওঁলোকৰ পিতৃ-মাতৃয়ে মিচৰ দেশ এৰাৰ পাচত তেওঁলোকৰ বেছিভাগৰে জনবসতিহীন মৰুভূমিত জন্ম হৈছিল। যেতিয়া তেওঁলোকে আনকি তাত বাস কৰাই নাছিল কেনেকৈ তেওঁলোকৰ ওপৰত মিচৰৰ কলঙ্ক থাকিব পাৰে ?

কথাটো হ'ল আপোনালৈ আপোনাৰ পিতৃ-মাতৃৰ যোগেদি এইবোৰ আহে। মনোভাৱ, চিন্তা আৰু আচৰণৰ আৰ্হি উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে হ'ব পাৰে। আপোনাৰ পিতৃ-মাতৃৰ ভুল মনোভাৱ আপোনাৰ মনোভাবলৈ আহিব পাৰে। কিছুমান বিশেষ কথা আপুনি যিদৰে চিন্তা কৰে আপোনাৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে; আৰু আপুনি কিয় সেইদৰে ভাবিছে, আপুনি আনকি নাজানে।

যিসকল পিতৃ-মাতৃৰ দুখ লগা আত্মভাৱ মূৰ্তি থাকে, অযোগ্য মনোভাৱ আৰু “মই ঈশ্বৰৰ আৰ্শ্ববাদৰ যোগ্য নহওঁ” মনৰ অৱস্থা হয় তেওঁলোকে নিশ্চয় তেওঁলোকৰ সন্তান সকললৈ সেই একে মনৰ অৱস্থা দিয়ে।

যদিওবা কিতাপৰ আৰম্ভণিতেই এই বিষয়ে কৈছো, মোক আকৌ এইটো উল্লেখ কৰিবলৈ দিয়ক কাৰণ এইটো খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় যে আপোনাৰ নিজৰ বিষয়ে আপোনাৰ মনত কি ভাব হৈ আছে তাৰ বাবে সজাগ হোৱা প্ৰয়োজন। আপুনি যদি গ্ৰহণ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছে আপোনাৰ পৰাজয়ৰ কাৰণে ঈশ্বৰে অনুগ্রহ দিবলৈ ইচ্ছা কৰে। যিসকলে কেতিয়াও ভুল নকৰে আৰু দোষমুক্ত হয় তেনে নিখুত লোকসকলক তেওঁ পুৰস্কাৰ নিদিয়ে। কিন্তু যিসকলে তেওঁৰ ওপৰত ভৰসা আৰু বিশ্বাস কৰে তেওঁলোকক দিয়ে।

ঈশ্বৰত আপোনাৰ বিশ্বাসে তেওঁক আনন্দিত কৰে

কিন্তু বিনা বিশ্বাসেৰে ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰা অসাধ্য; কিয়নো, ঈশ্বৰ যে আছে আৰু তেওঁ যে তেওঁক বিচৰা লোকৰ পুৰস্কাৰ দিওঁতা হয়, ইয়াকে তেওঁৰ ওচৰ চপা মানুহে বিশ্বাস কৰিব লাগে।

ইব্রী ১১:৬

অনুগ্রহ কৰি লক্ষ্য কৰক যে বিশ্বাসৰ বিনে ঈশ্বৰক আপুনি সন্তুষ্ট কৰিব নোৱাৰে; সেয়ে যিমানেই “ভাল কাম” নকৰক কিয়, যদি সেইবোৰে তেওঁৰ কৰুণা “আৰ্জিব” নোৱাৰে, ই তেওঁক সন্তুষ্ট নকৰে।

তেওঁ আমাক প্ৰেম কৰে কাৰণে আমি যিয়েই কৰো ঈশ্বৰৰ কাৰণে হ'ব লাগে, আমি তেওঁৰ পৰা কিবা পাবলৈ চেষ্টা কৰাৰ কাৰণে নহয়।

এই শক্তিশালী ঈশ্বৰৰ বাক্যই কৈছে যে যিসকলে তেওঁক পৰিশ্ৰমেৰে বিচাৰে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক পুৰস্কাৰ দিয়ে। যেতিয়া শেষতে মই এইয়া দেখিলো মই আনন্দ কৰিলো! অতীতত মই বহু ভুল কৰিছিলো বুলি মই জানো, কিন্তু মই মোৰ সকলো অন্তৰেৰে সৈতে পৰিশ্ৰমেৰে ঈশ্বৰক বিচাৰো বুলি জানো। তাৰ মানে পুৰস্কাৰৰ কাৰণে মোৰ অৰ্থতা আছে। মই বহু বছৰৰ আগতেই সিদ্ধান্ত লৈছিলো যে ঈশ্বৰে মোক দিব বিচৰা যিকোনো আশীৰ্বাদ মই গ্ৰহণ কৰিলোহেঁতেন।

ইস্ৰায়েলীসকলৰ বিশৃঙ্খল কল্পনা থকা স্বত্বেও ঈশ্বৰে তেওঁলোকক আশীৰ্বাদ কৰিবলৈ আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশলৈ নিব বিচাৰিলে, কিন্তু প্ৰথমে তেওঁলোকৰ পৰা কলঙ্ক আঁতৰাব লগা হৈছিল। যেতিয়ালৈকে তেওঁলোক লাজ, দোষাৰোপ আৰু দুৰ্নামৰ হেঁচাত আছিল তেতিয়ালৈকে সঠিক ভাবে ঈশ্বৰৰ পৰা অনুগ্রহ গ্ৰহণ কৰিব পৰা নাছিল।

কলঙ্কৰ ওপৰি

আমাক খ্ৰীষ্টত (তেওঁৰ প্ৰেমত) যেনেকৈ মনোনীত (তেওঁৰ নিজৰ দৰে নিজৰ কাৰণে আমাক প্ৰকৃততে তুলি ধৰিলে) কৰিলে, তেনেকৈ সকলো আত্মিক আশীৰ্বাদেৰে স্বৰ্গীয় ঠাইবোৰত খ্ৰীষ্টত আমাক আশীৰ্বাদো কৰিলে।

ইফিচীয়া ১:৪

এয়া আশ্চৰ্যজনক বাক্য! ইয়াত ঈশ্বৰে আমাক কৈছে যে আমি তেওঁৰ আৰু আমাৰ কাৰণে তেওঁ যি কৰিব বিচাৰে তাৰ কাৰণে যোগ্য তাৰ বাবে আমি জানিব লাগে যে আমি

তেওঁৰ বাবে প্ৰেমৰ, বিশেষজন মূল্যবান আৰু সেয়ে আমি পবিত্ৰ, নিৰ্দোষী আৰু কলঙ্কহীন হ'ব লাগিব।

বাস্তৱিকতে, পবিত্ৰ জীৱন যাপন কৰিবলৈ আমি যি পাৰো কৰিব লাগিব। কিন্তু ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দিও, আমি যেতিয়া ভুল কৰো, আমি ক্ষমা পাব পাৰো আৰু পবিত্ৰতাত পুনঃপ্ৰতিষ্ঠিত, “তেওঁত” সকলো কলঙ্কৰ ওপৰত আৰু পুনৰবাৰ নিৰ্দোষী কৰে।

কলঙ্কিত নোহোৱাকৈ বা পৰৰ দোষ নোখোঁচৰাকৈ

কিন্তু তোমালোকৰ কাৰোবাৰ যদি জ্ঞানৰ অভাৱ হয়, তেন্তে গৰিহণা নকৰাকৈ অকাতৰে সকলোকে দিওঁতা যি ঈশ্বৰ, তেওঁক তেওঁ যাচনা কৰক; তাতে তেওঁক দিয়া হ'ব।

যাকোব ১:৫

এয়া আন এটা উত্তম বাক্য যিহে কলঙ্কিত নোহোৱাকৈ ঈশ্বৰৰ পৰা আমাক গ্ৰহণ কৰিবলৈ শিকায়। যিসকল মানুহৰ বিচাৰ হৈ আছিল তেওঁলোকৰ লগত আগৰে পৰা যাকোবে কথা পাতি আছিল আৰু এতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কৈছে যে তেওঁলোকৰ পৰিস্থিতিত যদি তেওঁলোকক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন, তেওঁলোকে ঈশ্বৰক খুজিব লাগে। তেওঁ নিশ্চয়তা দি ক'লে যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক কলঙ্কিত নকৰে বা ভুল নধৰে — তেওঁ মাত্ৰ তেওঁলোকক সহায় কৰিব।

ঈশ্বৰৰ পৰা মহান কাৰ্য্যৰ সহায় নোপোৱাকৈ আপুনি কেতিয়াও জনবসতিহীন ঠাইৰ মাজেৰে কৰিব নোৱাৰে। কিন্তু যদি আপোনাৰ নিজৰ বিষয়ে বিপৰীতমুখী মনোভাৱ থাকে, তথাপি তেওঁ যেতিয়া আপোনাক সহায় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে, আপুনি ইয়াক প্ৰাত নকৰে।

আপুনি যদি জয়যুক্ত, শক্তিশালী, নিশ্চিত জীৱন থকাটো বিচাৰে, আপুনি নিজৰ বিষয়ে বিপৰীতমুখী হ'ব নোৱাৰিব। আপুনি কিমান দূৰ যাব পাৰিব কেৱল সেয়াই নাচাব, কিন্তু আপুনি কিমান দূৰ আহিছে চাওঁক। আপোনাৰ উন্নতিক বিবেচনা কৰক আৰু ফিলিপীয়া ১:৬ পদ মনত ৰাখক। মই এই কথাত নিশ্চয়তাৰে বিশ্বাস কৰো যে তেওঁ, যি জনাই আপোনাৰ ওপৰত ভাল কাম আৰম্ভ কৰিছিল, তেওঁ অবিৰাম ভাবে যীচুৰ দিনলৈকে কৰি থাকিব (যীচু ঘূৰি অহা দিনলৈকে), উন্নত কৰি (সেই ভাল কামটো) নিখুতভাৱে আৰু আপোনাক সম্পূৰ্ণতা দিব।

আপুনি নিজৰ বিষয়ে নিশ্চয়তাৰে চিন্তা কৰক আৰু কওক।

অধ্যায়

২৪

“যেতিয়া আন প্ৰত্যেকেই মোতকৈ ভাল হয়
মই কিয় অসহিষ্ণু আৰু ঈৰ্ষালু নহ'ম?”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ৯

“যেতিয়া আন প্ৰত্যেকেই মোতকৈ ভাল হয় মই কিয় অসহিষ্ণু আৰু ঈৰ্ষালু নহ'ম?”

অধ্যায়

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ৯

২৪

যীচুৰ গৌৰৱ আৰু সেৱা কৰিবৰ কাৰণে পিতৰে যে দুখ-ক্লেশ সহ্য কৰিব লাগিব সেই বিষয়ে যোহন ২১ অধ্যায়ত যীচুৱে পিতৰৰ সৈতে আলাপ আলোচনা কৰিছিল। যীচুৱে এই কথা কোৱাৰ লগে লগে পিতৰে ঘূৰি যোহনক দেখে আৰু তৎক্ষণাত যীচুক সোধে তেওঁৰ কাৰণে তেওঁৰ কি ইচ্ছা আছিল। যদি তেওঁ গৈছিল যাবই লাগিব কষ্টকৰ সময়ৰ মাজেৰে সেয়ে যোহনো যাব লগা হ'লহেতেন, পিতৰে এইটো নিশ্চিত কৰিব বিচাৰিছিল।

তাতে পিতৰে তেওঁক (মোহন) দেখি যীচুক সুধিলে, হে প্ৰভু এওঁৰ নে কি হ'ব?

তাতে যীচুৱে ক'লে মই নহালৈকে তেওঁ যেন থাকে, এই ইচ্ছা যদি কৰো, তাতে তোমাৰ কি কাম? (ইয়াৰ সৈতে তোমাৰ কি কাম) তুমি মোৰ পাছে পাছে আহ।

মোহন ২১:২১-২২

উত্তৰত যীচুৱে নশ্ৰভাৱে পিতৰক ক'লে তেওঁৰ নিজৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ।

আন মানুহৰ কথা চিন্তা কৰিলে আমাক বিশৃঙ্খলতাত ধৰি ৰাখিব। ঈৰ্ষালু, পৰশ্ৰীকাতৰতা আৰু আনৰ সৈতে আমাৰ পৰিস্থিতি আৰু নিজকে মানসিকভাবে তোলা কৰা নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ হয়।

ঈৰ্ষ আৰু পৰশ্ৰীকাতৰতালৈ সাৱধান

শান্ত আৰু বিৰক্ত নোহোৱা মন আৰু অন্তৰ জীৱন হয় আৰু শৰীৰৰ স্বাস্থ্য হয়, কিন্তু পৰশ্ৰীকাতৰতা, ঈৰ্ষা আৰু ক্ৰুদ্ধ হৈ দিয়া শান্তি পচি যোৱা হাড়ৰ দৰে।

হিতোপদেশ ১৪:৩০

পৰশ্ৰীকাতৰতাই মানুহৰ আচৰণ এনে কৰে যে তেওঁ অনুভূতিহীন আৰু অশালীন হয়— আনকি সময়ত পশু সাদৃশ্য কাৰ্য্য কৰে। পৰশ্ৰীকাতৰতাৰ কাৰণে যোচেফৰ ককায়েক সকলে দাসত্বলৈ তেওঁক বিক্ৰি কৰিছিল। তেওঁৰ পিতৃয়ে যোচেফক অতি প্ৰেম কৰাৰ কাৰণে তেওঁলোকে তেওঁক ঘৃণা কৰিছিল।

আপোনাতকৈ বেছি সুবিধা পোৱা আপোনাৰ পৰিয়ালত যদি এনে কোনোবা আছে, সেই ব্যক্তিক ঘৃণা নকৰিব। ঈশ্বৰত ভৰসা ৰাখক! তেওঁ যি কৰিবলৈ কয় কৰক — অনুগ্ৰহৰ কাৰণে তেওঁক বিশ্বাস কৰক আৰু যোচেফৰ দৰে আপোনাৰ শেষ অৱস্থা হ'ব অত্যন্ত আশীৰ্বাদযুক্ত।

Vines Expository Dictionary ত পুৰণি আৰু নতুন নিয়ম গ্ৰীক শব্দ ব্যাখ্যা কৰে, “পৰশ্ৰীকাতৰতা (*envy*)” এইদৰে অনুবাদ কৰিছে “আনৰ উন্নতি চিকাৰ নকৰাৰ দ্বাৰা আনন্দলাভ নকৰা ভাব জন্মে” ঈৰ্ষা (*Jealousy*) Webster ৰ দ্বাৰাই ব্যাখ্যা এইদৰে “পৰশ্ৰীকাতৰতাৰ অনুভৱ, আশংকা বা তিক্ততা।”^{১৩} মই এই উক্তিটো এইদৰে অনুবাদ কৰো আপোনাৰ যি আছে সেয়া আনৰ কাৰণে হেৰুৱাব ভয়, আনৰ কৃতকাৰ্য্যতাত ক্ষুন্নবোধ, পৰশ্ৰীকাতৰতাৰ অনুভৱৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা।

তুলনা আৰু প্ৰতিযোগিতা নকৰিব

আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত কোনোজনক শ্ৰেষ্ঠ বুলি মনা হ'ব, সেই বিষয়ে তেওঁবিলাকৰ মাজত বাদ-বিবাদ হৈছিল।

কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, পৰজাতিৰ ৰজাসকলে তেওঁবিলাকৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰে আৰু তেওঁবিলাকৰ মাজত ক্ষমতা পোৱা বিলাকক উপকাৰক বোলা যায়।

কিন্তু তোমালোক তেনে নোহোৱা, তোমালোকৰ মাজত যি জন শ্ৰেষ্ঠ, তেওঁ সৰুজনৰ নিচিনা হওঁক আৰু যিজন প্ৰধান, তেওঁ পৰিচাৰকৰ নিচিনা হওঁক।

লুক ২২:২৪-২৬

মোৰ জীৱনৰ আগচোৱাত, ঈৰ্ষা, পৰশ্ৰীকাতৰতা, আৰু তুলনাৰ সৈতে মোৰ অধিক সংগ্ৰাম হৈছিল। অসুৰক্ষিত হোৱাৰ এইটো সাধাৰণ বৈশিষ্ট্য হয়। যদি ব্যক্তিগত ভাবে আমাৰ সম্পত্তি আৰু ধনৰ কথাত আমি সুৰক্ষিত নহওঁ, বাস্তৱিকতে যিসকলক সফল আৰু ভালদৰে থকা যেন লাগে তেওঁলোকৰ লগত প্ৰতিযোগিতা কৰো।

মই এগৰাকী ব্যক্তি আছিলো বুলি শিকাত (মোৰ জীৱনৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ অসাধাৰণ, ব্যক্তিগত আচনি আছিল) দৰাচলতে ঈশ্বৰে মোক অতি মূল্যবান আৰু বহুমূলীয়া, স্বাধীনতা প্ৰদান কৰিলে। মই নিশ্চিত যে নিজকে (বা মোৰ মিনিষ্ট্ৰি) কোনো এজনৰ সৈতে তুলনা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই।

মই সদায় অনুপ্রাণিত হৈছিলো যে ইয়াত মোৰ কাৰণে আশা আছে। যেতিয়া মই যীচুৰ শিষ্যসকললৈ চাওঁ আৰু অনুভৱ কৰো যে মই কৰাৰ দৰে বহুতো কথাৰ কাৰণে তেওঁলোকে সংগ্ৰাম কৰিছিল। লুক ২২ অধ্যায়ত আমি পাওঁ যে শিষ্যসকলে তেওঁলোকৰ কোন মহান বুলি তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰিছিল। যীচুৱে উত্তৰ দি ক'লে যিজনে নিজকে সৰু কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে বা যিজনে দাস হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে প্ৰকৃততে তেওঁ হে মহান। আমাৰ প্ৰভুৱে শিষ্য সকলক বহুতো কথা শিকাবলৈ চেষ্টা কৰি তেওঁৰ সময় মহান কাৰ্য্যত অতিবাহিত কৰিছিল। সেয়া হ'ল সাধাৰণতে পৃথিৱী বা জাগতিকভাৱে আমি যিদৰে চলো তাৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত হয় ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত আমাৰ জীৱন।

যীচুৱে কথাবোৰ এইদৰে শিকাইছিল, “বহুতো যিজন প্ৰথম তেওঁ শেষত হ'ব আৰু শেষৰজন প্ৰথম হ'ব” (মাৰ্ক ১০:৩১); “আৰ্শীবাদ প্ৰাপ্তজনৰ সৈতে আনন্দ কৰা” (লুক ১৫:৬৯); “তোমাৰ শত্ৰুৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা আৰু যিজনে বেয়া ব্যৱহাৰ কৰে তেওঁক আৰ্শীবাদ কৰা।” (মথি ৫:৪৪)। পৃথিৱীয়ে ক'লেহেঁতেন এয়া মুৰ্খামী — কিন্তু যীচুৱে কয় এয়া প্ৰকৃত শক্তি।

জাগতিক প্ৰতিযোগিতা এৰাই চলিবা

আমি ইজনে সিজনৰ খং তুলি আৰু ইজনে সিজনক অসুয়া কৰি অনৰ্থক দৰ্প
নকৰোহঁক।

গালাতীয়া ৫:২৬

পৃথিৱীৰ নিয়ম অনুযায়ী প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ আগত উত্তম স্থান থাকে। জনপ্ৰিয় চিন্তাধাৰাই ক'লেহেঁতেন যে শীৰ্ষস্থান পাবলৈ আমি চেষ্টা কৰিব লাগে এইদৰে কৰাত কোনে আঘাত পাইছে সেইটো ডাঙৰ কথা নহয়। কিন্তু বাইবেলে আমাক শিকাইছে যে এনে কোনো কথা নাই প্ৰকৃত শাস্তিৰ দৰে যেতিয়ালৈকে আমি আনৰ সৈতে প্ৰতিযোগিতা কৰাৰ পৰা মুক্ত নহও।

আনকি যিটো “আনন্দৰ খেল” বুলি বিবেচিত কৰা হয়, আমি প্ৰায়ে দেখো যে সেইটো প্ৰতিযোগিতাত সোমাই পৰাত ভাৰসাম্য হেৰুৱাই আৰু মানুহে তৰ্ক-বিতৰ্ক আৰু ইজনে সিজনক ঘৃণা কৰি খেল তাতেই শেষ কৰে। বৰঞ্চ সাধাৰণ ভাবে আৰাম কৰি আৰু একেলগে ভাল সময় অতিবাহিত কৰিব পাৰে। বাস্তৱিকতে হাৰিবৰ বাবে মানৱ সমাজে খেল নেখেলে; প্ৰত্যেকজনেই তেওঁৰ উত্তমটো কৰিবলৈ যায়। কিন্তু যদিহে খেলত জয়লাভ নকৰে সেই খেল উপভোগ নকৰে, তেওঁৰ নিশ্চয় সমস্যা আছিল — হয়তো সহজে গুচাব নোৱাৰে। যি তেওঁৰ জীৱনৰ বহুতো দিশত বেলেগ বেলেগ সমস্যাৰ কাৰণ হয়।

আমি নিশ্চয় আমাৰ কামত ভাল কৰিব লাগে, ভাল কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰাতো কোনো ভুল নহয় আৰু আমাৰ নিৰ্বাচিত কামলৈ আগবাঢ়ি যোৱা ভুল নহয়। কিন্তু মই আপোনাক মনত ৰাখিবলৈ উৎসাহিত কৰো যে বিশ্বাসীৰ কাৰণে পদোন্নতি ঈশ্বৰৰ পৰা আহে, মানুহৰ পৰা নহয়। আগত থাকিবলৈ আপুনি আৰু মই জাগতিক খেল খেলাৰ প্ৰয়োজন নাই। আমি যদি তেওঁৰ পথেৰে কাম কৰি যাওঁ ঈশ্বৰে আমাক তেওঁৰ সৈতে আৰু আনৰ সৈতে অনুগ্রহ দান কৰিব। (হিতো ৩:৩-৪)

ঈৰ্ষা আৰু পৰশ্ৰীকাতৰতা নৰকৰ পৰা অহা নিৰ্যাতন। মই বহু বছৰ কোনো এজন ব্যক্তিক মই কৰাতকৈ ভাল কৰা দেখিলে বা মোৰ নথকা প্ৰতিভা তেওঁৰ থাকিলে ঈৰ্ষালু আৰু পৰশ্ৰীকাতৰ হৈ সময় কটাইছিলো। আনৰ মিনিষ্ট্ৰৰ সৈতে গোপনে প্ৰতিযোগিতা কৰিছিলো। মোৰ কাৰণে এইটো খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ আছিল যে “মোৰ” মিনিষ্ট্ৰ আনতকৈ জোখত ডাঙৰ হ’ব লাগে, মানুহৰ ভাল উপস্থিতি হ’ব লাগে, খুব উন্নতিশীল ইত্যাদি। যদি আন ব্যক্তিৰ মিনিষ্ট্ৰ যি কোনো দিশত মোৰ মিনিষ্ট্ৰিত কৈ সফল হয়, মই সেই ব্যক্তিৰ প্ৰতি সুখী হ’ব বিচাৰো কাৰণ মই জানো এয়া ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা আৰু পথ, কিন্তু কিবা এটাই যেন মোৰ আত্মাত সেইটো হ’বলৈ নিদিয়। মোৰ কাৰ্য্যত নহয় কিন্তু খ্ৰীষ্টত মই জ্ঞানৰ দ্বাৰাই বৃদ্ধি পাবলৈ মই দেখিলো যে মই স্বাধীনতা প্ৰাপ্ত কৰিছো নিজকে তুলনা কৰি নহয় বা আন কাৰোবাৰ সৈতে কিবা কৰিও নহয়। ঈশ্বৰত ভৰবা কৰিবলৈ যিমানহে মই শিকিলো, এই ঠাইবোৰত সিমানহে স্বাধীনতা উপভোগ কৰিলো। মই শিকিলো যে মোৰ স্বৰ্গীয় পিতৃয়ে মোক প্ৰেম কৰে আৰু মোৰ কাৰণে যি উত্তম তাকে কৰে।

ঈশ্বৰে আপোনাৰ আৰু মোৰ কাৰণে যি কৰিছে হয়তো আনৰ কাৰণে নকৰিবও পাৰে, কিন্তু যীচুৱে পিতৰক কি কৈছিল আমি মনত ৰখা উচিত, “আনৰ কাৰণে যি কৰিবলৈ বাচনি কৰিছা সেই বিষয়ে চিন্তা নকৰিবা — তুমি মোক অনুসৰণ কৰা!”

এবাৰ মোৰ এগৰাকী বন্ধুৱে ঈশ্বৰৰ পৰা অহা উপহাৰস্বৰূপে মোক এটা উপহাৰ দিলে সেই কথা বিশ্বাস কৰিবৰ কাৰণে মোক দীঘলীয়া সময় লাগিছিল। এতিয়া সেই বন্ধুগৰাকী মোৰ দৰে ‘আত্মিক’ বুলি নাভাবো, ঈশ্বৰে তেওঁৰ কাৰণে কি কৰিলে মোৰ সৈতে আলোচনা কৰিবলৈ যেতিয়া উত্তেজিত হৈ মোৰ সন্মুখৰ দুৱাৰলৈ আহিছিল মই খুব ঈৰ্ষালু আৰু পৰশ্ৰীকাতৰ হৈছিলো। অৱশ্যে তাইৰ আগত মই সুখী বুলি ভাও জুৰিলো, কিন্তু মোৰ অন্তৰত নহয়।

তাই যেতিয়া গ’ল, মোৰ পৰা সেই মনোভাৱ আঁতৰি গ’ল যিটো কেতিয়াও মোৰ মনত থাকিব বুলি ভবা নাছিলো। তাইৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ আৰ্শ্ববাদ থকাত মই প্ৰকৃততে বিৰক্ত হৈছিলো কাৰণ তাই তাৰ বাবে যোগ্য বুলি মই নাভাবো। যিয়েই নহওক মই ঘৰত থাকিলো, উপবাসত থাকিলো, প্ৰাৰ্থনা কৰিলো যেতিয়া তাই বন্ধুৰ লগত ঘূৰি ফুৰিছিল আৰু ভাল সময়

কটাইছিল। আপুনি চাওঁক, মই “ফৰাচী” আছিলো, মই ধাৰ্মিক বুলি ভেম দেখুওৱা ব্যক্তি আছিলো আৰু আনকি এই কথাটো মই জনা নাছিলো।

ঈশ্বৰে প্ৰায়ে সভাবোৰৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল, এনেদৰে কৰিছিল যে আমি নিজে বাছি ল'ব নোৱাৰিলোহেঁতেন কাৰণ আমাক প্ৰকৃততে কি প্ৰয়োজন তেওঁ জানে। মোৰ বেয়া মনোভাৱ ত্যাগ কৰাতকৈও বেছি প্ৰয়োজন আছিল।

যি আছে তাক বিশ্বাস কৰা। এইটো ঈশ্বৰৰ কাৰণে গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা আমাৰ পৰিস্থিতিবোৰ এনে অৱস্থাত থাকে সৰ্বশেষত আমি আমাৰ নিজৰেই সন্মুখীন হম। আনহাতে, আমি কেতিয়াও স্বাধীনতাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিব নোৱাৰিম।

যিমান দিনলৈকে শত্ৰু আমাৰ আত্মাত লুকাব পাৰে, আমাৰ ওপৰত তাৰ সদায়ে কিছু পৰিমাণে নিয়ন্ত্ৰণ থাকে। আমি যদি নিজকে ঈশ্বৰৰ হাতত দিও আৰু তেওঁ যি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে সোনকালে কৰিবলৈ মঞ্জুৰি দিও, কিন্তু যেতিয়া ঈশ্বৰে তাক উন্মুক্ত কৰে, আমি আমাৰ স্বাধীনতাৰ পথত।

আচলতে, ঈশ্বৰৰ মোৰ জীৱনৰ প্ৰতি ইতিমধ্যে উদ্দেশ্য আছে তেওঁ মোক মিনিষ্ট্ৰিৰ ওপৰত গৰাকী পাতিলে যিটো বেছ ডাঙৰ আৰু য'ত কোটি কোটি মানুহে অঁনাতাৰ, দূৰদৰ্শন, চেমিনাৰ, কিতাপ আৰু টেপৰ যোগে দি আশীৰ্বাদ লাভ কৰিছে। তেওঁ মোক সম্পূৰ্ণতালৈ নানিলেহেঁতেন, কিন্তু তাৰবাবে তেওঁত মই কিমান ‘বৃদ্ধি পাইছো’।

নতুন মনোভাৱ গঢ়া

হে প্ৰিয়, তোমাৰ জীৱাত্মা যেন কুশল-প্ৰাপ্ত, তেনেকৈ সকলো বিষয়তে তোমাৰ কুশল আৰু স্বাস্থ্য হওঁক এই মোৰ প্ৰাৰ্থনা।

৩ মোহন ২

এই বাক্য সাৱধানে বিবেচনা কৰক। আমি আৰ্শীবাদ পাবলৈ ইচ্ছা কৰাতকৈও আমাক আৰ্শীবাদ কৰিবলৈ ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা তাতকৈও বেছি। কিন্তু তেওঁ আমাক যথেষ্ট প্ৰেম কৰে আমাৰ সক্ষমতাৰ বাহিৰত আমাক আৰ্শীবাদ নকৰে সঠিক ভাবে তেওঁ দিয়া আৰ্শীবাদবোৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আৰু অবিৰাম ভাবে তেওঁৰ গৌৰৱ কৰিবলৈ।

ঈৰ্ষা, পৰশ্ৰীকাতৰ আৰু আনৰ লগত নিজক তোলনা কৰা শিশুৰ চৰিত্ৰ। ই সম্পূৰ্ণভাবে মাংসিক আৰু আত্মিক বিষয়ত ইয়াৰ একো নাই। কিন্তু উদ্দেশ্যবিহীন ভাবে জীয়াই থকা প্ৰধান কাৰণ হয়।

এই বিষয়ত আপোনাৰ চিন্তাৰ বুজ লওঁক। যেতিয়া আপোনাৰ মনত ভুল চিন্তাৰ নমুনাবোৰ প্ৰবাসিত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে, আপুনি নিজৰ ভিতৰতেই কথা পাতক। নিজকে কওঁক, “আনৰ প্ৰতিহিংসাই মোক কি ভাল কৰিব? ই মোক আৰ্শীবাদ নিদিয়। আমাৰ প্ৰত্যেকৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ আঁচনি আছে, আৰু মোৰ কাৰণে উত্তম কাম কৰিবলৈ মই তেওঁক বিশ্বাস কৰি যাম। আন মানুহৰ কাৰণে তেওঁ যি বাচি লয় ইয়াত মোৰ একো কৰিব লগা নাই।” তাৰ পাচত ইচ্ছাপূৰ্বক আৰু উদ্দেশ্য লৈ তেওঁলোক অধিক আৰ্শীবাদযুক্ত হ'বৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰক।

আপোনাৰ অনুভূতিৰ বিষয়ে ঈশ্বৰৰ সৈতে সত্যবাদী হ'বলৈ ভয় নকৰিব। যি হ'লেও আপুনি কি ভাবে তেওঁ জানে, সেয়ে হয়তো এই বিষয়ে তেওঁৰ লগত কথা পাতক।

এই কথা মই প্ৰভুক এইদৰে কৈছে : “প্ৰভু মই প্ৰাৰ্থনা কৰো — আৰু অধিক আৰ্শীবাদ পাবলৈ। তেওঁৰ যেন উন্নতি হয়, সকলো দিশতে আৰ্শীবাদ প্ৰাপ্ত হ'বলৈ। প্ৰভু, মই বিশ্বাসত এই প্ৰাৰ্থন কৰিছো। মোৰ আত্মাত, মই তাইৰ প্ৰতি ঈৰ্ষা আৰু তলখাপৰ অনুভৱ কৰো, মই ভাল পাও বা নাপাও কিন্তু আপোনাৰ পথেৰে কৰিবলৈ বাচি লম।”

অলপতে মই কোনোবাই কোৱা শুনিছিলো যে কিমান ভাল কৰিব পাৰো সেইটো নহয়, কিন্তু ভাল কাম কৰিব পৰা ব্যক্তি সদায় ওলায়। এই উক্তিye মোৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাইছে কাৰণ এইটো সত্য বুলি মই জানো। এইটো যদি সত্য হয়, তেন্তে সকলোৰে আগত হ'বলৈ আমি গোটেই জীৱন কষ্ট কৰাৰ উদ্দেশ্য কি? যেতিয়াই আমি প্ৰথম হৈ যাওঁ আমাৰ সৈতে প্ৰতিযোগিতা কৰিবলৈ কোনোবা ওলাব, এটা সময়ত এগৰাকী ব্যক্তি ওলাব যি আমি কৰিব পৰা কামতকৈ অলপ ভাল কৰিব।

খেলৰ কথা ভাবক, এজন খেলুৱৈয়ে কিমান স্থান অধিকাৰ কৰিছে সেইটো একো নহয়, শেষত আন এজন খেলুৱৈ আহিব আৰু চেৰ পেলাব। আনন্দ উপভোগ কৰা খেল পথাৰৰ বিষয়ে কি? বৰ্তমানৰ তাৰকা কিছু সময়ৰ কাৰণে উচ্চস্থানত থাকে আৰু কোনোবা এজন আহি তেওঁৰ স্থান লয়। আমি সদায় আনতকৈ আগত থাকিবলৈ কষ্ট কৰাটো কি সাংঘাটিক প্ৰৱৰ্ত্তনা, চিন্তা কৰক — তাৰ পাচত সেই স্থানত থাকিবলৈ যুঁজ কৰক।

ঈশ্বৰে বহু সময় পূৰ্বেই মনত ৰাখিবলৈ কৈছিল যে “পপীয়া তৰা” সোনকালে উঠে আৰু বহুতো মনোযোগ পাই, কিন্তু সাধাৰণতে অলপ সময়ৰ কাৰণে থাকে। বেছিভাগ সময়ত সিহঁত তৎক্ষণাত পৰি যায় উঠাৰ দৰেই। তেওঁ মোক কয় যে দীঘলীয়া সময় থকাটো বেছি ভাল — তাত লাগি থকাটো মোৰ শ্ৰেষ্ঠ সামৰ্থ অনুযায়ী তেওঁ কোৱাৰ দৰে মই কৰো। মোৰ আত্মসন্মানৰ তেওঁ যত্ন ল'ব বুলি সুনিশ্চিত কৰে। মই সিদ্ধান্ত ল'লো যে তেওঁ মোক যিয়েই কৰিবলৈ কয় মোৰ বাবে সেয়ে সঠিক। কিয়? কাৰণ তেওঁ জানে মই কামটো কৰাতকৈ ভালদৰে তাক ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰো।

সম্ভৱত আপোনাৰ মানসিক ভাবিব নোৱাৰা দুৰ্গ বহু সময়ৰ পৰা এই বিষয়ত আছে।
প্ৰতিবাৰে আপুনি কোনোবা এজনৰ সন্মুখীন হওঁতে যিজন আপোনাৰ অলপ আগত আছে
বুলি ভাব হয়, আপোনাৰ ঈৰ্ষালু ভাৱ হয়, পৰশ্ৰীকাতৰতা বা সেই ব্যক্তিৰ সৈতে প্ৰতিযোগিতাত
সোমোৱাৰ ইচ্ছা হয়। যদি সেয়ে হয়, মই আপোনাক নতুন মনোভাৱ আনিবলৈ অনুপ্ৰাণিত
কৰো।

আনৰ কাৰণে আনন্দিত হ'বলৈ আপোনাৰ মন স্থিৰ কৰক আৰু আপুনি নিজে ঈশ্বৰত
ভৰসা কৰক। ইয়াৰ বাবে অলপ সময় আৰু অধ্যৱসায়ৰ প্ৰয়োজন, কিন্তু যেতিয়া পুৰণি
মানসিক দুৰ্গ ভাঙি পৰে আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই প্ৰতিস্থাপন হয়, আপুনি জনবসতিহীন
ঠাইৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলোৱাৰ পথত আৰু প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশলৈ যোৱাৰ পথত।

অধ্যায়

২৫

“মই মোৰ ইচ্ছামতে কৰিম, বা নকৰোৱেই।”

নিষ্ফল চেষ্টা কৰা মনোভাৱ # ১০

“মই মোৰ ইচ্ছামতে কৰিম, বা নকৰোৱেই।”

নিষ্ফল কাৰ্য কৰা মনোভাৱ # ১০

অধ্যায়

২৫

জনবসতি হীন ঠাইত থকা বছৰবোৰত ইয়ায়েলীসকলে গোৱাৰ আৰু বিদ্রোহী স্বভাৱ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। নিৰ্ভুল ভাবে যাৰ কাৰণে তেওঁলোকে মৃত্যুবৰণ কৰিব লগা হ'ল। ঈশ্বৰে যি কৰিবলৈ কৈছিল সেয়া নকৰিলে। সমস্যাৰ পৰা উলিয়াই আনিবলৈ ঈশ্বৰৰ ওচৰত তেওঁলোকে কান্দিলে, যেতিয়া তেওঁলোক বিশৃঙ্খলতাৰ মাজত পৰিছিল। যেতিয়ালৈকে পৰিস্থিতি উন্নত হোৱা নাছিল, ঈশ্বৰৰ নিৰ্দেশ বাধ্যতাৰে পালন কৰিছিল। তাৰ পাচত বাৰে বাৰে তেওঁলোক বিদ্রোহী হৈ উঠিছিল।

সিবিলাকে যেন ঈশ্বৰত ভৰসা কৰি তেওঁৰ কাৰ্য্যবোৰ নাপাহৰে, কিন্তু তেওঁ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰে, নিজ পিতৃবিলাকৰ নিচিনা অবাধ্য আৰু বিদ্রোহী বংশ, ঈশ্বৰলৈ মনস্থিৰ নকৰা, আৰু প্ৰাণেৰে ঈশ্বৰত বিশ্বাস নকৰা বংশ যেন নহয় এই নিমিত্তে তেওঁ আমাৰ পিতৃবিলাকক নিজ নিজ সন্তান বিলাকৰ আগত সেই বিধি আৰু ব্যৱস্থা জনাবলৈ আজ্ঞা কৰিলো।

গীতমালা ৭৮:৭-৮

এই একেই কালচক্ৰ পুনৰবাৰ কৰিছিল আৰু পুৰণি নিয়মত বহুবাৰ লিপিবদ্ধ হৈছে যে সেয়া বিশ্বাসযোগ্য যেন নহয়। আৰু তথাপিও, আমি যদি জ্ঞানত নচলো, একে কামকে কৰি আমাৰ জীৱন অতিবাহিত কৰিম।

মই অনুমান কৰো আমাৰ কিছুমান স্বভাৱ অনুযায়ী অলপ কিছু আনতকৈ গোৱাৰ আৰু বিদ্রোহী হয়। তাৰ পাছত অৱশ্যে আমি নিশ্চয় আমাৰ উৎস বিবেচনা কৰিম আৰু আমি কেনেকৈ জীৱনটো আৰম্ভ কৰিম, কাৰণ এইবোৰে আমাৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলায়।

শক্তিশালী ব্যক্তিত্বৰে মোৰ জন্ম হৈছিল আৰু সম্ভৱতঃ যি নহওক কিয় “নিজৰ ইচ্ছাৰে কৰিবলৈ” চেষ্টা কৰি বহু বছৰ অতিবাহিত কৰিছিলো। কিন্তু অতিবাহিত কৰা সময়বোৰ অপব্যৱহাৰ আৰু নিয়ন্ত্ৰণাধীন ইতিমধ্যে শক্তিশালী ব্যক্তিত্বৰ লগত যোগ হৈ দুয়োটা একেলগ হৈ মোৰ মনৰ অৱস্থা গঢ়ি উঠিছিল সেয়ে মই কি কৰিম কোনেও কব লগা নহৈছিল।

প্ৰত্যক্ষভাৱে মোক ব্যৱহাৰ কৰাৰ পূৰ্বে ঈশ্বৰে এই বেয়া মনোভাৱৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰিব লগা হৈছিল।

ঈশ্বৰে দাবী কৰিলে যে আমি আমাৰ নিজৰ পদ্ধতি এৰিবলৈ শিকিব লাগে আৰু তেওঁৰ হাতত ভাঁজ দিব পৰা আৰু সৈমান হ'ব পৰা হ'ব লাগে। যেতিয়ালৈকে আমি গোৱাৰ আৰু বিদ্ৰোহী হৈ থাকো তেওঁ আমাক ব্যৱহাৰ নকৰে।

মই “গোৱাৰ” শব্দটো আঁকোৰগোজ, ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ বা কাম কৰিবলৈ অসুবিধাজনক যেন ব্যাখ্যা কৰো, “বিদ্ৰোহী” নিয়ন্ত্ৰক প্ৰতিৰোধ কৰা, শুধৰোৱাক প্ৰতিৰোধ কৰা, নিয়ম নমনা, সাধাৰণ নিয়ম ৰেখা মানিবলৈ অমান্তি হোৱা। এই দুটা বৰ্ণনাই মোক ব্যাখ্যা কৰে, মই যি দৰে আছিলো!

মোৰ জীৱনৰ সৰু কালছোৱাত মই অপব্যৱহাৰ যন্ত্ৰণাৰ কাৰণে অধিকাৰীৰ প্ৰতি মোৰ বহুতো ভাৰসাম্য নথকা মনোভাৱ আছিল। কিন্তু এই কিতাপৰ আগভাগত বৰ্ণনা কৰাৰ দৰে বিদ্ৰোহীৰ কবলত থাকি বা আন কোনো কথা ক্ষমা ভিক্ষা কৰাৰ বাবে মই মোৰ অতীতক অনুমতি দিব পৰা নাছিলো। জয়যুক্ত জীৱনে শীঘ্ৰে, ঈশ্বৰলৈ প্ৰকৃত বাধ্যতা দাবী কৰে। আমি আমাৰ সক্ষমতা আৰু ইচ্ছা শক্তিত ডাঙৰ হওঁ আমাৰ ইচ্ছা একাঘৰীয়াকৈ ৰাখি আৰু তেওঁৰ ইচ্ছাত কৰিবলৈ। ই গুৰুত্বপূৰ্ণ সেয়ে আমি এই বিষয়ত উন্নতি কৰি যাব লাগিব।

আমি মালভূমিলৈ (Plateau) গৈ যদি “যিমানখিনি যাব খুজিছো সিমানখিনি গ'লো” বুলি ভাবো সেয়া যথেষ্ট নহয়। সকলো কথাতে আমি বাধ্য হ'ব লাগে প্ৰভুলৈ কোনো কথা ধৰি নাৰাখি বা আমাৰ জীৱনৰ কোনো এখন দুৱাৰ বন্ধ কৰি ৰাখিব নালাগে। আমাৰ সকলোৰে “বিশেষ” ক্ষেত্ৰ থাকে সেয়ে আমি যিমান দিনলৈ সম্ভৱ ধৰি ৰাখো, কিন্তু মই আপোনাক মনত ৰাখিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰো, যে — অলপ খমিৰে গোটেই পিঠাগুড়ি ফুলাই তোলে। (১ কৰি ৫:৬)

ঈশ্বৰে বাধ্যতা বিচাৰে, বলিদান নহয়

তাতে চমুৱেলে ক'লে, যিহোৱাৰ বাক্য পালন কৰাত যেনেকৈ তেওঁ সন্তোষ পায় তেনেকৈ হোম বলিদানত জানো তেওঁ সন্তোষ পায়? চোৱা বলিদানতকৈ আজ্ঞা-পালন উত্তম আৰু মেৰৰ তেলেতকৈ বাক্যলৈ কাণ দিয়া উত্তম।

কিয়নো বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰা, মঙ্গলতিৰ পাপৰ তুল্য; আৰু অৱশ হোৱা, দেৱপূজা কৰা আৰু গৃহ-দেৱতা মনাৰ সমান। তুমি যিহোৱাৰ বাক্য অগ্ৰাহ্য কৰিলা। তেৱোঁ তোমাক অগ্ৰাহ্য কৰি ৰজাবাবৰ পৰা গুচালে।

চৌলৰ জীৱনলৈ চালে আমাক স্পষ্টভাৱে দেখুৱাই যে তেওঁক বজা হ'বলৈ সুবিধা দিয়া হৈছিল। তেওঁ সেই পদ বেছিদিন বক্ষণাবেক্ষণ কৰিব নোৱাৰিলে, তেওঁৰ বিদ্ৰোহী আৰু গোৱাৰ স্বভাৱৰ কাৰণে। কাৰ্য্যৰ বিষয়ে তেওঁৰ নিজৰ চিন্তাধাৰা আছিল।

এবাৰ চৌলক যি কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছিল নকৰাৰ কাৰণে ভাববাদী চমুৱেলে যেতিয়া শুধৰাইছিল তেতিয়া চৌলে উত্তৰ দিলে “মই ভাবিম”। তাৰ পাচত নিজৰ ভাব প্ৰকাশ কৰিব ধৰিলে কি দৰে কামবোৰ কৰিব লাগে তেওঁ চিন্তা কৰে, (১ চমুৱেল ১০:৬-৮, ১৩:৮-১৪) বজা চৌলক চমুৱেলে উত্তৰ দিলে যে ঈশ্বৰে বাধ্য হোৱাটো ইচ্ছা কৰে, বলিদান নহয়।

প্ৰায়ে আমি ঈশ্বৰে যি কৰিবলৈ কয় কৰিব নিবিচাৰো, তাৰ পাচত আমাৰ অবাধ্যতা ক্ষতিপূৰণ কৰিবলৈ আমি বেলেগ কিবা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰো।

কিমান ঈশ্বৰৰ সন্তানৰ পৰাজয় হয় “জীৱনত বজাৰ দৰে ৰাজত্ব কৰিবলৈ” (ৰোমীয়া ৫:১৭; প্ৰকাশিত বাক্য ১:৬) তেওঁলোকৰ গোৱাৰ আৰু বিদ্ৰোহী স্বভাৱৰ কাৰণে?

উপদেশক কিতাপৰ পাতনিত *Amplified Bible* এইদৰে কৈছে : “এই কিতাপৰ উদ্দেশ্য হৈছে সম্পূৰ্ণ জীৱনটো অনুসন্ধান কৰা আৰু শেষত বিশ্লেষণ কৰি শিকাইছে যে সঠিক সন্মান আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নোহোৱাকৈ জীৱনটো অৰ্থহীন।”

বাধ্য নোহোৱাকৈ, সঠিক সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা যে নাই আমি নিশ্চয় বুজিব লাগিব। আজি কালি বহুতো সন্তানৰ পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা নোহোৱা কাৰণে বিদ্ৰোহ আচৰণ কৰে। এয়া সাধাৰণতে পিতৃ-মাতৃৰ ভুল হয় কাৰণ তেওঁলোকে সন্তানৰ আগত সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা জাগ্ৰত কৰা জীৱন অতিবাহিত নকৰে।

বহুতো পণ্ডিতে উপদেশক কিতাপখন ৰজা চলোমনে লিখা বুলি সমৰ্থন কৰে, যাক আন মানুহতকৈ ঈশ্বৰে অধিক জ্ঞান দান কৰিছিল। যদি চলোমন ইমানেই জ্ঞানী আছিল, তেওঁ জীৱনত কেনেকৈ ইমান দুখ লগা ভুলবোৰ কৰিছিল? উত্তৰটো সহজ হয়, কিবা থকাটো আৰু তাক ব্যৱহাৰ নকৰাটো সম্ভৱ হয়। আমাৰ ঈশ্বৰৰ মন আছে, কিন্তু আমি সদাই ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰোনে? যীচুৱে ঈশ্বৰৰ পৰা আমালৈ জ্ঞান দান কৰে, কিন্তু আমি সদাই জ্ঞান ব্যৱহাৰ কৰোনে?

চলোমনে নিজৰ পথেৰে যাব বিচাৰিছিলে আৰু নিজৰ কামবোৰ কৰিছিলে। তেওঁ এটাৰ পাচত আনটো কাম কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি জীৱনৰ সময়বোৰ পাৰ কৰিছিল। টকাৰে কিনিব পৰা যিকোনো কথা আৰু সকলো কথা তেওঁৰ আছিল — পৃথিৱীৰ সকলো উত্তম সুখ আৰু তথাপিও কিতাপৰ শেষত তেওঁ এইদৰে কৈছিল :

আহা, আমি সকলোতে মাৰ কথা শুনো। ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখা, [তেওঁক শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰশংসা কৰা, তেওঁৰে যে হয় জানি] আৰু তেওঁৰ আজ্ঞাবিলাক পালন কৰা [সম্পূৰ্ণ তেওঁৰ সৃষ্টিৰ মৌলিক উদ্দেশ্য ঈশ্বৰৰ বিধানৰ বিষয়, চৰিত্ৰৰ উৎস, আনন্দৰ সকলো বুনিন্যাদ, সকলো সমিল-মিল নথকা পৰিস্থিতিত খাপ খোৱা আৰু সূৰ্য্যৰ তলৰ সকলো অৱস্থা] কিয়নো এয়েই মানুহৰ সকলো কৰ্তব্য কৰ্ম।

উপদেশক ১২:১৩

এই বাক্যৰ পৰা মই কি পাইছো মোৰ নিজৰ কথাত ক'বলৈ দিয়ক :

মানুহৰ সৃষ্টিৰ সকলো উদ্দেশ্য হ'ল যে তেওঁ বাধ্যতাৰে ঈশ্বৰক শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰশংসা কৰা। বাধ্যতাৰ ভিত্তিত নিশ্চয় সকলোবোৰ ঐশ্বৰীয় চৰিত্ৰ হ'ব লাগিব — এয়ে সকলো আনন্দৰ মূল। ঈশ্বৰৰ বাধ্য নোহোৱাকৈ কোনো কেতিয়াও প্ৰকৃততে সুখী হ'ব পৰা নাই। আমাৰ জীৱনত যিকোনো বিশৃঙ্খলতা বাধ্যতাৰ দ্বাৰাই বিচাৰলৈ অনা হয়। বাধ্যতাই হ'ল মানুহৰ সকলো কৰ্তব্য।

মই বিবেচনা কৰা অনুযায়ী, এয়া এটা ভয়লগা বাক্য, আৰু আপোনাক নিজে পঢ়ি যাবলৈ উৎসাহিত কৰো।

বাধ্য আৰু অবাধ্যতা দুটাৰে গুৰুত্ব আছে

কিয়নো এজন মানুহৰ আজ্ঞা-লঙ্ঘনৰ দ্বাৰাই যেনেকৈ অনেকক পানী কৰা হ'ল, তেনেকৈ এজনৰ আজ্ঞা-পালনৰ দ্বাৰাই অনেকক ধাৰ্মিক কৰা হ'ব।

ৰোমীয়া ৫:১৯

বাধ্য হোৱা বা নোহোৱা আমাৰ নিৰ্বাচনে কেৱল আমাকেই প্ৰভাৱিত নকৰে, কিন্তু আন বহুতকে কৰে। মাত্ৰ চিন্তা কৰক : যদি ইস্ৰায়েলীসকলে তৎক্ষণাত ঈশ্বৰক মানিলে হয়, তেওঁলোকৰ জীৱন কিমান মহৎ হ'লহেতেন। তেওঁলোকৰ বহুতৰ আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানৰ জনবসতি ঠাইতে মৃত্যু হৈছিল কাৰণ তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ পথত বশ্যতা স্বীকাৰ কৰা নাছিল। তেওঁলোকৰ সিদ্ধান্তৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ সন্তানসকল প্ৰভাৱিত হৈছিল, আৰু সেয়ে আমাৰো।

অলপতে মোৰ ডাঙৰ ল'ৰাই কয়, “মা মই আপোনাক কিবা ক'বলগা আছে আৰু মই হয়তো কান্দিম, কিন্তু মোৰ কথা শুনিব লাগিব।” তাৰ পাচত তেওঁ কৈ গ'ল “মই আপোনাৰ আৰু পিতৃৰ বিষয়ে ভাবিছিলো বছৰ ধৰি এই মিনিষ্ট্ৰিত কি দৰে আছিল আৰু কেনেকৈ

আপোনাৰ কাৰণে সদাই সহজ নাছিল। মা, মই অনুভৱ কৰো যে আপুনি আৰু পিতৃয়ে কথাবোৰৰ মাজেৰে কিদৰে কাম কৰিছিল কোনেও নাজানিছিল, আৰু মই আপুনি জনাটো বিচাৰো যে এই ৰাতিপুৱা ঈশ্বৰে মোক সজাগ কৰিলে যে আপোনাৰ বাধ্যতাৰ পৰা মই আচৰিত ধৰণে উপকৃত হৈছো আৰু মই এইটো প্ৰশংসা কৰো।”

তেওঁ যি কৈছিল সেইটো মোৰ কাৰণে বহুত আছিল, আৰু ই মোক ৰোমীয়া ৫:১৯ পদ মনত পেলায়।

আপোনাৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰতি বাধ্য হোৱা সিদ্ধান্তই আন বহুতো মানুহক প্ৰভাৱিত কৰে আৰু যেতিয়া আপুনি ঈশ্বৰৰ প্ৰতি অবাধ্য হ'বলৈ সিদ্ধান্ত লয়, সেই কথাইও আনক প্ৰভাৱিত কৰে। আপুনি হয়তো ঈশ্বৰৰ অবাধ্য আৰু উদ্দেশ্যবিহীন ঠাইত থাকিবলৈ নিৰ্বাচন কৰিছে, কিন্তু অনুগ্ৰহ কৰি মনত ৰাখক যে আপোনাৰ এতিয়া বা আগলৈ ল'ৰা-ছোৱালী থাকিব। আপোনাৰ সিদ্ধান্তই আপোনাৰ সৈতে তেওঁলোককো উদ্দেশ্যবিহীন ঠাইত ৰাখিব। যেতিয়া তেওঁলোক ডাঙৰ হ'ব তেওঁলোকে হয়তো তাৰ পৰা ওলাবলৈ পৰিচালনা কৰিব, কিন্তু মই আপোনাক দৃঢ়কৈ ক'ব পাৰো আপোনাৰ অবাধ্যতাৰ কাৰণে তেওঁলোকে মূল্য দিব লাগিব।

আপোনাৰ অতীতত কোনোবা যদি ঈশ্বৰৰ বাধ্য আছিল এতিয়া আপোনাৰ জীৱনটো হয়তো ভাল অৱস্থাত।

বাধ্যতা দুৰৈৰ ঢুকি পোৱা কথা হয়; ই নৰকৰ গেইটৰ ওচৰ আৰু স্বৰ্গৰ খিৰিকি খুলি দিয়ে।

মই বাধ্যতাৰ ওপৰত এখন সম্পূৰ্ণ কিতাপ লিখিব পাৰো, কিন্তু এতিয়াৰ কাৰণে মই সাধাৰণভাৱে আঙুলিয়াব খুজিছো যে অবাধ্যতাৰ জীৱন ভুল চিন্তাৰ ফল হয়।

সকলো ভাব-চিন্তা ঈশ্বৰৰ বন্দিত্বলৈ আনক

কিয়নো আমাৰ যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ মাংসিক নহয় [তেজ আৰু মাংসৰ অস্ত্ৰ] কিন্তু দুৰ্গ ভাঙিবলৈকো ঈশ্বৰৰ আগত বলৱান। [আমি যিমান পাৰো] আমি মনৰ তৰ্ক-বিতৰ্ক আৰু ঐশ্বৰিক জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত হোৱা ওখ বিষয় সকলোকে ভাঙি পেলাই, সকলো কল্পনাক বন্দী কৰি, খ্ৰীষ্টৰ আজ্ঞাধীন কৰিছো। (... অভিযিক্ত জন)

২ কৰিন্থীয়া ১০:৪-৫

আমাৰ ভাব-চিন্তাবোৰে, প্ৰায়ে আমাক সমস্যাৰ মাজলৈ লৈ যায়।

যিচয়া ৫৫:৮ পদত ঈশ্বৰে কৈছেঃ মোৰ কল্পনা আৰু তোমালোকৰ কল্পনা একে নহয় আৰু তোমালোকৰ পথ ও মোৰ পথ একে নহয়।

আপুনি আৰু মই হয়তো কি ভাবে সেইটো নহয়, ঈশ্বৰে তেওঁৰ ভাববোৰ আমাৰ কাৰণে তেওঁৰ কিতাপ যাক বাইবেল বোলা হয় লিখি থৈছে। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ পোহৰত আমাৰ ভাববোৰ নিশ্চয় পৰীক্ষা কৰিবলৈ বাচিব লাগে, আমাৰ ভাববোৰ সদাই তেওঁৰ ভাবত স্বীকাৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিব লাগে, তেৱেঁই যে উত্তম জানিবলৈ।

২ কৰিষ্টীয়া ১০:৪-৫ পদত এই বিষয়ে প্রকৃততে দেখুৱাইছে। আমাৰ মনত কি আছে পৰীক্ষা কৰক। যদি এইএটা ঈশ্বৰৰ ভাবৰ সৈতে সন্মত নহয়, তেতিয়াহঁলে আপোনাৰ নিজৰ ভাব দূৰ কৰক আৰু তেওঁৰ ভাবত ভাবক।

মানুহে নিজৰ মনৰ অহঙ্কাৰত জীয়াই থাকিলে কেৱল নিজৰেই ধ্বংস নকৰে, কিন্তু তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে থকা আন ব্যক্তিসকললৈকো ধ্বংস কঢ়িয়াই আনে।

মনেই যুদ্ধক্ষেত্ৰ হয়!

মনৰ এই পৰিস্থিতিত যি যুদ্ধ চয়তানে কৰিছে আপুনি হয়তো জিকিব বা হাবিব। এয়া মোৰ আন্তৰিক প্ৰাৰ্থনা যে এই কিতাপে আপোনাৰ কল্পনা আৰু সকলো সৰু ডাঙৰ ঈশ্বৰৰ জ্ঞানৰ বিৰুদ্ধে প্ৰশংসা কৰা কথা দূৰ কৰিবলৈ সহায় কৰিব। সকলো ভাব বন্দিত আনি যীচু খ্ৰীষ্টৰ বাধ্যতাত।

Notes

Chapter 7

1. W. E. Vine, Merrill Unger, and William White Jr., eds., *Vine's Expository Dictionary of Biblical Words* (Nashville: Thomas Nelson, 1985), 662.
2. James Strong, *Strong's New Exhaustive Concordance of the Bible* (Nashville: Thomas Nelson, 1984), "Greek Dictionary of the New Testament," 24.
3. *Webster's II New Riverside University Dictionary*, s.v. "meditate."
4. Vine, Unger, and White, *Vine's Expository Dictionary of Biblical Words*, 400.

Chapter 9

1. *Webster's II New Riverside University Dictionary*, s.v. "reason."
2. *Ibid.*, s.v. "wonder."

Chapter 11

1. W. E. Vine, *Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell, 1981), Vol. A. A-Dys, 335.
2. *Ibid.*, Vol. 4: Set-Z, 165.

Chapter 12

1. *Webster's II New Riverside Dictionary*, s.v. "worry."
2. *Random House Dictionary*, s.v. "worry."

Chapter 13

1. Vine, *Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, Vol. 2: E-Li, 281.
2. *Ibid.*, 280.

Chapter 15

1. *Webster's II New Riverside University Dictionary*, s.v. "depress."
2. *Ibid.*, s.v. "depressed."
3. Vine, *Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, Vol. 2: E-li, 60.
4. *Ibid.*, Vol. 3: Lo-Ser, 55.
5. Strong, *Strong's New Exhaustive Concordance of the Bible*, "Hebrew and Chaldee Dictionary," 32.

Chapter 23

1. *Webster's II New Riverside Dictionary*, s.v. "reproach."

Chapter 24

1. Vine, *Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, Vol. 2: E-Li, 37.
2. *Webster's II New Riverside University Dictionary*, s.v. "jealousy."

Bibliography

Strong, James. *Strong's new Exhaustive Concordance of the Bible*. Nashville : Thomas Nelson, 1984.

Vine, W. E.; Unger, Merrill; White, William, Jr., eds, *Vine's Expository Dictionary of Biblical Words*. Nashville : Thomas Nelson, 1985.

Vine, W. E. *Vine's Expository Dictionary of Old and New testament Words*. Old Tappan, NJ : Fleming H. Revell, 1981.

Webster's II New Riverside University Dictionary. Boston : Houghton Mifflin Company, 1984.

লিখকৰ বিষয়ে

১৯৭৬ চনৰ পৰা জয়চ মেয়ৰে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ শিক্ষা দিছে আৰু ১৯৮০ চনৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সময়ৰ বাবে পৰিচাৰিকাৰ কাম কৰিছে। প্ৰথম অৱস্থাত *Missouri* ৰ *St Louis* ৰ *Life Christian Church*ত সহকাৰী পালকৰ কাম কৰিছিল, তেওঁ বিকাশ কৰিলে, সমশ্ৰেণীভুক্ত কৰিলে আৰু সপ্তাহিক সভাত শিক্ষাদান কৰিলে, যাক “*Life In The Word*” নামেৰে জনা যায়। পাঁচ বছৰতকৈও বেছি সময়ৰ পাচত, ঈশ্বৰে ইয়াৰ সমাপ্তি ঘটালে, নিজৰ মিনিষ্ট্ৰি স্থাপন কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিলে আৰু ইয়াক “*Life In The Word, Inc.*” বুলি কোৱা হয়।

এতিয়া তেওঁৰ *Life In The Word* অন্তৰ্ভাৰ আৰু দূৰদৰ্শনৰ যোগেদি গেটেই আমেৰিকা আৰু সমগ্ৰ পৃথিৱীত কোটি কোটি মানুহে শুনে আৰু চাই। জয়চৰ শিক্ষাৰ টোপ আন্তৰ্জাতিক মহলত উপভোগ কৰে আৰু তেওঁ *Life In The Word* কনফাৰেঞ্চ পৰিচালনা কৰিবলৈ বিস্তৃতভাৱে যাত্ৰা কৰে।

*Life In The Word*ত জয়চ আৰু তেওঁৰ স্বামী, দেৱ ব্যৱহাৰৰ শাসনকৰ্তা, তেওঁলোকৰ পয়ত্ৰিশ বছৰৰ আগেয়ে বিবাহ হৈছিল। তেওঁলোক *St. Louis Missouri*ত থাকে, আৰু চাৰিটা সন্তানৰ পিতৃ-মাতৃ। চাৰিওজন সন্তানেই বিবাহিত তেওঁলোকে দেৱ আৰু জয়চৰ মিনিষ্ট্ৰিত নিজৰ লগৰীৰ সৈতে কাম কৰে।

ঈশ্বৰৰ বাক্যত বিশ্বাসীক প্ৰতিস্থিত কৰিবলৈ তেওঁৰ জীৱনলৈ অহা আহ্বানক বিশ্বাস কৰি, জয়চে কয়, “বন্দীয়াৰ সকলক মুক্তি দিবলৈ আৰু বহুতো খ্ৰীষ্টিয়ানৰ প্ৰতি দিনৰ জীৱনত অলপ বা কোনো বিজয় নথকাত যীচুৱে মৃত্যু বৰণ কৰিলে।” বহু বছৰৰ আগতে নিজকে সেই একে পৰিস্থিতিত পাই আৰু যীচুৰ বাক্য ব্যৱহাৰ কৰাৰ যোগেদি জয়যুক্তভাৱে জীয়াই থাকিবলৈ স্বাধীনতা পাইছিল, বন্দীয়াৰ সকলক মুক্তি দিবলৈ জয়চ প্ৰস্তুত আৰু সৌন্দৰ্য্যতা সলনা-সলনি কৰিবলৈ। তেওঁ বিশ্বাস কৰে যে প্ৰত্যেক ব্যক্তি যি জয়যুক্ত জীৱনত চলে আন বহুতকে বিজয়লৈ নেতৃত্ব দিয়ে তেওঁৰ জীৱন সহজে বুজিব পৰা আৰু তেওঁৰ শিক্ষা বাস্তৱিক আৰু প্ৰতিদিনৰ জীৱনত ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি।

To contact the author in the United States, please write:

Joyce Meyer Ministries
P.O. Box 655,
Fenton, Missouri 63026
or call: (636) 349-0303
or log on to: www.joycemeyer.org

To contact the author in India, please write:

Joyce Meyer Ministries
Nanakramguda,
Hyderabad - 500 008
or call: 2300 6777
or log on to: www.jmmindia.org

যুদ্ধ ভয়াবহ হয়।

আপোনাৰ মনেই যুদ্ধক্ষেত্ৰ।

দুচিন্তা, সন্দেহ, বিভ্রান্ত, হতাশা, খণ্ড আৰু দোষী সাব্যস্ত কৰা ভাৱ ... এই সকলোৱে মনত আক্ৰমণ কৰে। যদি আপুনি বিপৰীতমুখী চিন্তাত ভুগিছে, সাহসী হওঁক! জয়চ মায়াৰে কোটি কোটি জনক এই গুৰুত্বপূৰ্ণ যুদ্ধ জয় কৰিবলৈ সহায় কৰে আৰু তেওঁ আপোনাকো সহায় কৰিব পাৰে। তেওঁ সদায়ৰ বাবে খুব জনপ্ৰিয় সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বিক্ৰেতা, মৰমৰ লেখক আৰু পৰিচৰ্যাকাৰী। তেওঁ আপোনাৰ মন সলনি হোৱাৰ দ্বাৰাই কেনেকৈ আপোনাৰ জীৱন সলনি হয় দেখুৱাই। প্ৰতিদিনে হাজাৰ হাজাৰ চিন্তাই কেনেকৈ আপোনাৰ সৈতে কাৰ্য্য কৰে তেওঁ আপোনাক দেখুৱাব আৰু ঈশ্বৰে ভবাৰ দৰে ভাবিবলৈ আপোনাৰ মন কেন্দ্ৰীভূত কৰে আৰু তেওঁ পৰীক্ষা, দুখ-যাতনা ভগাই লয় আৰু তেওঁৰ নিজৰ বিবাহ, পৰিয়াল আৰু মিনিষ্ট্ৰৰ যোগেদি আচৰিত ধৰণে জীৱন সলনি কৰা সত্য আৰু তেওঁৰ চিন্তা প্ৰকাশ কৰে আৰু প্ৰতিটি খোজৰ অনুভূতিৰে আপোনাক সৰ্বশেষত জয়যুক্ত জীৱন প্ৰদান কৰে।

এতিয়া আপোনাৰ সময় ঃ

- আপোনাৰ মনৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ লাভ কৰক আৰু স্বাধীনতা আৰু শান্তি বিচাৰক।
- ধ্বংসাত্মক চিন্তা চিনাক্ত কৰক আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই আপোনাৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলাব নিদিব।
- নিজে ধৈৰ্য্য ধৰক, আনকি যেতিয়া আপুনি ভুল কৰে সেই সময়তো।
- নিজকে সুৰক্ষিত কৰক, ঈশ্বৰৰ বাক্য, প্ৰশংসা, প্ৰাৰ্থনা আৰু আন আত্মিক অস্ত্ৰৰে।
- বেয়া মনোভাৱ আৰু ক্ষমা খোজাৰ মনোবৃত্তিক মানুহে ঈশ্বৰৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰে, আপোনাৰ এই উদ্দেশ্যবিহীন অৱস্থাৰ পৰা পোহৰলৈ ওলাই আহক আৰু সপোনতো নভবা আনন্দ আৰু সম্পূৰ্ণতা লাভ কৰক।

সপোনৰ দুৰ্দশাগ্ৰস্থ অৱস্থা সমৰ্পণ নকৰিব। আপোনাৰ মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰত কেনেকৈ বিজয় লাভ কৰিব পাৰে তাৰ উপায় আজিয়েই উলিয়াওক। আপোনাৰ দুৰ্দশাগ্ৰস্থ অৱস্থা আন এটা দিনলৈ সমৰ্পণ নকৰিব, আপোনাৰ মনৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰত আপোনাৰ বিজয় কেনেকৈ স্থাপিত কৰিব আজিয়েই বিচাৰি উলিয়াওক।

